

मराठी ग्रंथ संग्रहालय, ठाणे.

(ठाणे जिल्हा वाचनालय) वाचनालय / संदर्भ / नौपाडा

चरित्र ९८ स. १८९८

ले. कृष्णराव अर्जुन केकुसकर.

गोक्षमबुद्धाचे चरित्र.

९८

चरित्र

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes the need for transparency and accountability in financial reporting.

2. The second part of the document outlines the various methods and techniques used to collect and analyze data. It highlights the importance of using reliable sources and ensuring the accuracy of the information gathered.

3. The third part of the document focuses on the interpretation and analysis of the collected data. It discusses the various statistical and analytical tools used to identify trends and patterns in the data.

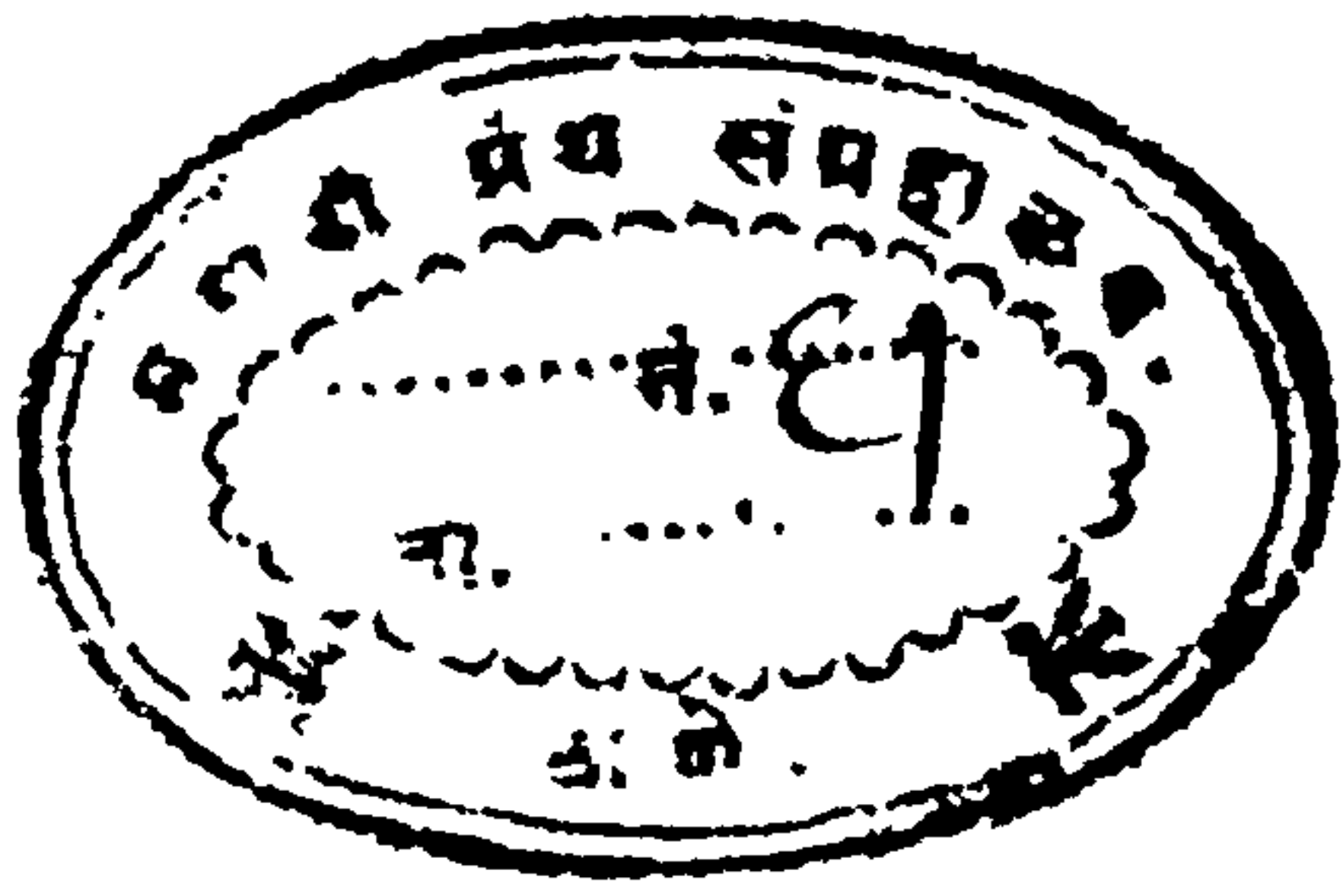
4. The fourth part of the document provides a detailed overview of the findings and conclusions drawn from the analysis. It discusses the implications of the results and offers recommendations for future research and action.

5. The final part of the document is a summary of the key points discussed throughout the document. It reiterates the importance of maintaining accurate records and the need for transparency and accountability in financial reporting.

६

३०
२

स्थल
म. म. ल. अ. म.

गौतमबुद्धाचें चरित्र.

(आध्यात्मिकज्ञानरत्नावलींत खंडशः प्रसिद्ध झालेले.)

हें पुस्तक

कृष्णराव अर्जुन केळूसकर

यांनीं

अनेक ग्रंथांच्या आधारानें लिहिलें.

लिहविणार आणि प्रकाशक

लक्ष्मणराव पांडुरंग नागवेकर.

(हें पुस्तक सन १८६७ च्या २५ व्या आकटाप्रमाणें रजिस्टर करून
सर्व हक्क प्रसिद्धकर्त्यांनीं आपणाकडे ठेविले आहेत.)

कर्नाटक प्रेस, मुंबई.

सन १८९८.

किंमत १॥॥ रुपये.

हे पुस्तक

माझे समानव्यवसायी परम सन्माननीय मित्र

रा० रा० रामचंद्रराव गोविंदराव संजगिरि,

भ्यानेजर, मि० राधाबाई आत्माराम सगूण बुकसेलर

यांस,

त्यांची उदाहरणीय स्वव्यवसायदक्षता, सुजनता, आदरशीलता,

परोपकारदक्षता इत्यादि गुणांस लुब्ध होऊन,

अत्यादरें व परम नम्रतापूर्वक

अर्पण केलें आहे.

पुस्तकप्रकाशक.

प्रस्तावना.

हा चरित्रलेख पाहिल्याने 'आध्यात्मिकज्ञानरत्नावली' मासिक पुस्तकांत खंडशः प्रसिद्ध झाला असून तो जशाचा तसा एकवट करून त्याचे प्रकृत पुस्तक बांधिले आहे. ह्या लेखास प्रस्तावरूपाने जे कांहीं लिहिण्यासारखे होते ते बहुतेक उपोद्धातांत आले आहे. येथे आणखी एदढेच सांगावयाचे की, हा लेख अनेक विद्वानांनी लिहिलेल्या संस्कृत व इंग्रजी ग्रंथांच्या आधाराने तयार केला असून, यांत बुद्ध व त्याने प्रचलित केलेले धर्ममत यांची बहुतेक महत्त्वाची माहिती संक्षेपाने दिली आहे. एकंदर चरित्राची व्यवस्था अशी केली आहे की, अथपासून इतिपर्यंत सारा लेख बोधप्रचुर व्हावा; आणि समग्र ऐतिहासिक भाग वाचकांच्या लक्षांत यावा.

उपोद्धातांत दर्शविल्याप्रमाणे या लेखांत बुद्धाच्या चरित्रांतला चमत्कारिक अतएव असंभाव्य भाग स्वतंत्र प्रकरणरूपाने देण्याचा मानस होता. परंतु ग्रंथाचा विस्तार वाढल्यामुळे व हे चमत्कारप्रकरण फारसे बोधप्रदही नसल्यामुळे ते वगळावे लागले. ह्याबद्दल वाचक क्षमा करितील अशी उमेद आहे.

शेवटी वाचकांस एवढीच प्रार्थना करावयाची की, हा लेख मासिक पुस्तकांत थोडथोडा छापवा लागल्यामुळे त्याची एकंदर व्यवस्था कशी काय आहे ते पाहण्यास संधि मिळाली नाही; यास्तव यांत रचनादिकांचे दोष अभिज्ञ वाचकांच्या नजरेस येणारे आहेत; तरी ह्या निरुपाय गोष्टीबद्दल त्यांनी लेखकास गय करावी.

अनुक्रमणिका.

	पृष्ठ.
भाग पहिला—उपोद्धात	१
भाग दुसरा—पूर्ववय	२९
भाग तिसरा—संसारत्याग	४३
भाग चवथा—मोक्षमार्गप्राप्ति	८१
भाग पांचवा—धर्मोपदेश	१२३
भाग सहावा—बुद्धधर्मसंस्थापना	१८३
भाग सातवा—धर्मबोधपद्धति	२१०
भाग आठवा—आयुज्यक्रम	२४३
भाग नववा—बुद्धधर्माचे संक्षिप्त निरूपण	२६१
भाग दहावा—बुद्धधर्मप्रसाराचा इतिहास	२९०

गौतमबुद्ध.

भाग पहिला.

उपोद्घात.

सुमारें अडीच हजार वर्षांपूर्वी आर्यावर्तामध्ये शाक्यराजकुलांत गौतमनामें करून एक राजपुत्र निर्माण होऊन तो जगद्गुरूच्या योग्यतेस पावल्याचें कित्येक मराठी वाचकांस फार तर कर्णोपकर्णो ऐकून माहीत असेल. त्याचें विस्तृत चरित्र किंवा त्यानें स्थापित केलेलीं धर्ममते व नीतिसिद्धांत फारच थोड्यांना अवगत असतील. मराठी भाषेत तर या विषयावर एकही नांव घेण्यासारखा ग्रंथ झालेला नाही. ह्या अद्वितीय महापुरुषाचें चरित्र व त्यानें स्थापित केलेलीं मते यांच्या विवेचनपर शेंकडो ग्रंथ युरोपांतिल निरनिराळ्या भाषांत झाले आहेत. तिकडील शोधक पुरुषांना या विषयाचें इतकें महत्त्व वाटत आहे कीं, ते नेहमीं कांहीं तरी नवीन शोध करीत आहेत, व पूर्वी प्रसिद्ध न झालेले पाली, संस्कृत वगैरे भाषांतील ग्रंथ भाषांतररूपानें किंवा मुळांत आहेत तसेच छापून प्रसिद्ध करीत आहेत. त्यांच्या जिज्ञासेमुळे व शोधकबुद्धीमुळे गौतमबुद्धाच्या संबधानें पुष्कळ माहिती उपलब्ध झाली आहे. याप्रमाणें पाश्चात्य विद्वन्मंडळाचें लक्ष या विषयाकडे मोठ्या उत्कंठेनें लागले असतां, आहीं त्याच्या संबधानें अपरिमित उदासीनता दर्शवावी हें मोठें वाईट आहे. गौतमबुद्धाचा धर्म आपल्या या देशांत जरी आजला फारसा प्रवृत्त नाही, तरी तो येथें

सुमारे हजार बाराशें वर्षे एकसारखा चालू होता; व त्याच्यामुळे भरतभूमीतील निरनिराळ्या धर्मपंथांवर अनेक परिणाम झाले आहेत. पुनः त्याच्या धर्मपंथाचा प्रसार आज सरासरी एक तृतीयांश मनुष्य जातींत कमीजास्त प्रमाणानें झाला आहे; आणि कित्येक पाश्चात्य पंडितांच्या ह्मणण्याप्रमाणें त्याचा पुरातन ख्रिस्ती धर्मावरही पुष्कळ परिणाम झाला आहे. ह्या दोन्ही गोष्टी लक्षांत आणल्या ह्मणजे आह्मां आर्य लोकांस गौतमबुद्धाविषयीं अभिमान वाटणें स्वाभाविक आहे. कारण तो आमच्या लोकांमध्ये निर्माण झाला असून आमच्या पुरातन विद्या व धर्म यांचा त्याच्या मनावर पूर्ण संस्कार झाला होता. त्यानें स्थापिलेला धर्मपंथ आमच्या प्राचीन आर्यधर्मरूप जरठ वृक्षाची एक शाखा होय. यास्तव त्याचें चरित्र व त्याची धर्ममते समजून घेण्याविषयीं आमच्या मनामध्ये अवश्य उत्कंठा उत्पन्न झाली पाहिजे. गौतमबुद्धाचा धर्मपंथ आह्मांस संमत नसला, व तो वैदिक धर्माशीं कितीही विरोधी असला, तरी त्याचें अल्पमात्र ज्ञान आह्मांस नसावें हें मोठेंच चमत्कारिक होय. त्याचप्रमाणें ह्या महापुरुषाचें चरित्र जे निःपक्षपाती पाश्चात्य पंडित वाचतात, त्यांचा अभिप्राय असा पडतो कीं, एका ख्रिस्ताखेरीज दुसरा कोणीही या महात्म्याच्या योग्यतेचा पुरुष या भूतलावर आजपर्यंत निर्माण झाला नाही. हें असें अलौकिक नररत्न आमच्या या भरतभूमीमध्ये निर्माण झालें असतां त्याची कांहींच माहिती आह्मां आर्यांचे वंशज ह्मणविणाऱ्या जनांस नसावी; व ती प्राप्त करून घेण्याविषयींची इच्छा आमच्या मनांत उत्पन्न होऊं नये, ही मोठी शरमेची गोष्ट आहे. आमच्या देशांतील लोकांच्या ठायीं आमच्या पुरातन गोष्टींविषयीं वेसुमार उदासीनता वास करीत आहे. तींमुळे आमची खरी योग्यता आह्मांस कळेनाशी झाली आहे. आमच्या प्राचीन चांगल्या गोष्टीं-

प्रकृत ग्रंथाची मर्यादा.

१३

विषयीं आमच्या ठायीं योग्य प्रकारचा अभिमान जागृत झाल्यानें. आह्मांस आमच्या सध्यांच्या स्थितीची थोडीबहुत लाज वाटून स्व-सुधारणा करण्याची बुद्धि आमच्यामध्ये जागृत होण्याचा संभव आहे. प्रकृत विषय अशांतलाच एक आहे. तेव्हां त्याविषयीं महाराष्ट्रजनांस थोडीशी माहिती या ग्रंथद्वारे करून देण्याचा आमचा उद्देश आहे. तो कितपत सिद्धीस गेला आहे, तें अभिज्ञ जनांस क्रमाक्रमानें दिसून येईल.

हा ग्रंथ लिहितांना, ज्या मोठमोठ्या युरोपिय पंडितांनीं या विषयावर दीर्घ काळ परिश्रम करून ते ग्रंथरूपानें जगास सुलभ व सुगम केले आहेत, त्यांचा आधार आह्मी घेतला आहे. त्याचप्रमाणें जे संस्कृत ग्रंथ या विषयावर आजपर्यंत प्रसिद्ध झाले आहेत, त्या सर्वांचें साहाय्य घेतलें आहे. प्रथमतः प्रकृत भागामध्ये उपोद्धातरूपानें थोडेंसे लिहून मग गौतमबुद्धाच्या चरित्राचा ऐतिहासिक तेवढा भाग देऊं. नंतर त्याच्या संबधानें ज्या कित्येक अद्भुत गोष्टी प्रचलित आहेत, त्यांचें निरूपण करूं. एवढा भाग आटोपल्यावर मग बुद्धाचे धर्म-विचार व नीतिविचार यांचें सार देऊं. ह्याप्रमाणें प्रकृत विषयाच्या मुख्य अंगांचें विवेचन झाल्यावर बुद्धधर्माचा आजपर्यंतचा इतिहास संक्षेपतः सांगूं. हे असे एकंदर भाग आटोपल्यावर गौतमबुद्धाच्या धर्ममतांचे आमच्या देशावर व ख्रिस्ती वगैरे इतर राष्ट्रांवर कोण-कोणते परिणाम झाले आहेत तें थोडक्यांत लिहून उपसंहार करूं.

प्रथमतः प्रकृत विषयाचें महत्त्व आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत चांगलें येण्यासाठीं बौद्धधर्माचा सांप्रत काळीं किती प्रसार झाला आहे तें आंकडे देऊन दाखवितों. बुद्धधर्मानुयायी जनांचे मुख्य दोन वर्ग कारितात. एक दक्षिणेकडील वर्ग व दुसरा उत्तरेकडील वर्ग.

दक्षिणेकडील बौद्धांच्या संख्येचा तपशील येणेप्रमाणे आहे.

सिंहलद्वीप	२०,००,०००
ब्रह्मदेश....	६८,८८,०७६
हिंदुस्थानांतील इतर प्रांत	२,४३,६७७
सयाम	१,००,००,०००
आनाम	१,२०,००,०००

एकंदर सुमारे. ३,१०,००,०००

उत्तरेकडील बौद्धांच्या संख्येचा तपशील येणेप्रमाणे आहे.

जावा वगैरे दक्ष लोकांच्या वसाहती व बाली	६०,०००
आसाम, स्पिटि, हाँगकाँग वगैरे ब्रिटिश वसाहती.	६,००,०००
रशियन प्रांत	६,००,०००
स्यू खेन बेटे	१०,००,०००
कोरिया	८०,००,०००
भुतान व सिक्किम	१०,००,०००
काश्मीर	२,००,०००
तिबेट	६०,००,०००
मोंगोलिया	२०,००,०००
मॅन्चुरिया	३०,००,०००
जपान....	४,०४,६३,४६१
नेपाळ....	६,००,०००
चीनदेश.	४१,४६,८६,९९४

एकंदर सुमारे. ४७,९०,००,०००

या दोन्ही वर्गातील बौद्धांची गोळावेरीज केली असतां पृथ्वीवर अजमास पन्नास कोटी बौद्ध आहेत असें दिसून येईल. पृथ्वीतलावरील एकंदर लोकसंख्या सुमारे एकशेंतीस कोटी आहे. तेव्हां अर्थात् जगांतील एकंदर लोकांच्या तिसऱ्या हिश्याहून जास्त लोक बुद्धानुयायी आहेत. त्याचप्रमाणें आजकाल सर्वत्र प्रसार पावलेला जो ख्रिस्तीधर्म त्याचे अनुयायी अवघे बत्तीसकोटी आहेत; आमच्या हिंदुधर्माचे तर वीस कोटी लोक आहेत; आणि मुसलमानी धर्माचे सुमारे साडेपंधरा कोटी आहेत. यावरून पाहतां बुद्धधर्मा इतका प्रसार दुसऱ्या कोणत्याही धर्माचा नाही; आणि कित्येक पाश्चात्य पंडित ह्मणतात त्याप्रमाणें खुद्द ख्रिस्तीधर्माचीं बहुतेक उत्कृष्ट तत्वे बुद्धधर्मातूनच घेतलीं असल्यास ख्रिस्तीधर्मपंथ बुद्धधर्माचीच एक शाखा आहे असें ह्मणावें लागतें. याप्रमाणें प्रकृत विषयाचें महत्व फारच मोठें आहे; आणि हा गौतमबुद्धाचा धर्म आमच्या आर्यधर्माची एक उपशाखा आहे हें मनांत आलें ह्मणजे आह्मांस त्याबद्दल अभिमानच वाटला पाहिजे.

आतां ह्या अलौकिक धर्मसंस्थापकानें या भूतलावर निर्माण होऊन कोणकोणत्या गोष्टी केल्या त्याचें थोडक्यांत निरूपण करितों.

१ हिंदुस्थानामध्यें उपाध्यायवर्गाचा जो एवढा प्रचंड व अप्रतिम जुलूम सुरू झाला होता, त्यावर गौतमबुद्धानें हल्ला करून तो अगदीं कमजोर करून टाकला; आणि त्याच्या अनुयायी जनांची सत्ता हिंदुस्थानांत जवळ जवळ हजार वर्षे कायम होती.

२ हिंदुस्थानामध्यें जातिभेदाचें जें प्रचंड बंड माजलें होतें, त्याला बुद्धाच्या उपदेशामुळें प्रतिकार होऊन तें बरेंच कमी झालें.

३ एका पुरुषानें अनेक स्त्रियांशीं विवाह करण्याची जी पद्धति कैक काळापासून चालत आली होती, ती अनीतीची आहे असें त्यानें पाहेल्यानें प्रतिपादन केलें; व त्याचप्रमाणें दास्याची पद्धति सदोष

व अन्याय्य आहे असा त्यानें उपदेश केला. त्याच्यापूर्वी या दोन्ही अनीतीच्या गोष्टींस कोणीच प्रतिरोध केला नव्हता.

४ स्त्री ह्यटली ह्यणजे पुरुषाची मालमत्तेपैकींच एक चीज असून तिनें ओझीं वाहणाऱ्या पशूप्रमाणें त्याच्यासाठीं खपावें, अशी जी अत्यंत क्रूर समजूत सर्वत्र रूढ होती, ती बुद्धानें अनीतीची ठरवून असें प्रतिपादन केलें कीं, स्त्री पुरुषाचा केवळ सहचारिणी असून तिची त्याच्याहून कोणत्याही बाबतींत योग्यता कमी नाही. त्याचप्रमाणें ती धर्माचरण करण्यास सर्वतोपरी योग्य आहे असें त्यानें स्थापित केलें.

५ पूर्वी यज्ञयागादिकांच्या मिशानें उपाध्यायवर्ग पशुहिंसा करीत असे, तिचा निषेध बुद्धानें पहिल्यानें केला. इतकेंच नव्हे तर देश जिंकून राज्यविस्तार वाढविण्याची हांव धरणाऱ्या नृपतीला त्यानें दोष लावून त्याचें तें मनुष्यसंहारमूलक युद्धकर्म सर्वथा निषिद्ध होय असा उपदेश केला.

६ प्रत्येकांनें आपआपल्यापुरतें धर्माचरण करावें अशी जी रीत पूर्वापार चालत आली होती, तिच्या ऐवजीं धर्माचरण संघ करून करावें अशी पद्धति बुद्धानेंच प्रथमतः सुरू केली. त्याचप्रमाणें त्यानें असें प्रतिपादन केलें कीं, मनुष्याच्या कर्तव्यकर्माचा निश्चय नीति व न्याय यांच्या शाश्वत तत्वांस अनुसरून करावा; पशुयज्ञ व उपाध्यायांनीं प्रचलित केलेले स्वकपोलकल्पित आचार यांत कांहीं-एक हांशील नाही. या गोष्टी मनुष्यानें केल्या नाहींत तर तो स्वकर्तव्यच्युत झाला असें सहसा समजू नये.

७ स्वतांस संमत असलेला धर्मपंथ इतरांनीं स्वीकारावा अशी इच्छा धरून त्याचा उपदेश करीत फिरण्याचें तत्त्व प्रथमतः बुद्धानेंच जगामध्ये सुरू केलें; आणि या स्वधर्मप्रसारास साहाय्यभूत अशा

दोन नव्या संस्था त्याने स्थापित केल्या. एक देशोदेशीं हिंदून धर्म-प्रसार करणारांची, व दुसरी धर्मानुयायी जनांस वेळोवेळां धर्मोपदेश करून त्यांची स्वधर्मावरील श्रद्धा दृढ करणाऱ्या उपदेशकांची.

या इतक्या गोष्टी त्याने पहिल्यानेच जगामध्ये प्रविष्ट केल्या असं ह्मणण्यास मुळांच प्रत्यवाय नाही. हे एवढे फेरफार एकट्या माणसाच्या हातून व्हावे हें कांहीं लहानसान काम नव्हे. या गोष्टींमुळे त्याच्या धर्मपंथाचा प्रसार बहुतेक सर्व आशियाखंडात झाला. त्याचप्रमाणें कित्येक शोधक विद्वानांचें असं ह्मणणें आहे कीं, शिकंदरवादशहाच्या वेळीं कांहीं बुद्धधर्मप्रसारक जन आलेकझेंद्रिया येथें गेले होते. हें ह्मणणें या देशांत अशोकराजाचे जे कित्येक शिलालेख वगैरे आहेत त्यांवरून ही सिद्ध होतें. त्याचप्रमाणें दुसऱ्या कित्येक पाश्चात्य विद्वानांचें असं ह्मणणें आहे कीं, उच्च प्रतीचा यहुदीधर्मपंथ व हिंदुस्थांनांतील पशुयज्ञनिषेधकपंथ ह्मणजे अर्थात् बौद्धधर्म हे एकरूपच होत. बाबिलोनिया, पालेस्टाईन, मिसर व ग्रीस या देशांतील उपाध्यायवर्गांनीं प्रवृत्त केलेल्या हिंसामूलक धर्मपद्धति नष्ट करण्याचा प्रयत्न बुद्धधर्मप्रसारक जनांकडूनच प्रथमतः झाला होता. ह्या बुद्धधर्मप्रसारकांनीं सदरील देशांमध्ये जाऊन तेथें निरनिराळ्या नांवांच्या मंडळ्या स्थापन केल्या होत्या असं ह्मणण्यास पुष्कळ आधार आहे. या मंडळ्यांच्या योगानें ख्रिस्तीधर्माच्या प्रसारास अनकूळ अशी स्थिति अगोदरच प्राप्त झाली होती. त्याचप्रमाणें बुद्धधर्मप्रसारक जनांनीं इसवी सनाच्या पांचव्या शतकामध्ये अमेरिकेंत जाऊन काझल कोटल नामक एका राजाकडून पशुयज्ञ बंद करविला, असा पुरावा चिनी लोकांच्या ग्रंथांतून आढळतो; व बौद्धलोक तिकडे गेले होते याचीं कांहीं चिन्हेही तेथें आढळून आलीं आहेत. हत्ती, नाग, बुद्धाची प्रतिमा इत्यादि कांहीं चित्रे तेथील पुरातन अवशेषांमध्ये सांपडलीं आहेत. सर उ-

इलिअम जोन्स वगैरे कित्येक विद्वानांचें असें ह्मणणें आहे कीं, युरोपाच्या उत्तरभागीं प्राचीन काळीं नाँर्स, अँगल, गॉथ वगैरे लोक होते; त्यांच्यामध्ये बुद्धधर्मप्रसारकजनांनीं जाऊन आपल्या धर्मपंथाचा उपदेश त्यांस केला होता असें त्यांच्या कित्येक पुरातन अवशेषांवरून दिसून येतें. आणखी असें कीं, वोडन ह्मणून जें स्वयान्दिनेविअन लोकांचें उपास्य दैवत होतें, त्यांचें नांव बुद्ध या नांवाचेंच अपभ्रष्ट रूप होय. यावरून पाहतां बुद्ध उत्तर युरोपांतील लोकांचा एकाकाळीं देव होता असें वाटतें. परंतु यासंबंधानें विद्वान् लोकांमध्ये मतभेद आहे.

या सर्व गोष्टींचा विचार केला असतां असें ह्मणावें लागतें कीं, ह्या एका अद्वितीय पुरुषाच्या धर्म विषयक विचारांचा प्रभाव सर्व पृथ्वीतलावर कमीजास्त प्रमाणानें पसरून त्याच्या अनुयायी जनांनीं कोरलेलीं लेणीं, पुतळे, खांब, व इतर स्मारके सर्वत्र दृष्टीस पडतात. हा एवढा प्रचंड धर्मविस्तार बुद्धधर्मानुयायी जनांनीं केवळ नीतोबलें करून केला. इतर कित्येक धर्मांप्रमाणें त्यांनीं कोणावरही जुलूम असा कदापि केला नाही. तेव्हां तात्पर्य काय कीं, हा एवढा प्रभाव एका महापुरुषानें प्रवृत्त केलेल्या धर्ममतांचा व्हावा ही मानवी इतिहासांतील अत्यंत आश्चर्यावह गोष्ट होय. आणि याबद्दल आह्मा भरतखंडवासी जनांस मोठें भूषण असून आह्मी या अलौकिक पुरुषाच्या चरितामृतपानाविषयी उत्कंठित होणें योग्य होय.

येथवर फक्त प्रकृत विषयाचें महत्त्व किती आहे त्याचें दिग्दर्शन केलें. आतां बुद्ध या भरतभूमींत निर्माण होण्याच्या सुमारास आर्य धर्माची व समाजाची स्थिति कशी काय होती तिचें संक्षेपत विवेचन करूं.

प्राचीन वेदधर्मांत झालेले रूपांतर.

९.

हिंदुस्थानवासी आर्यांचा प्राचीन धर्म जो वेदामध्ये दिसून येतो त्याचे कालांतराने रूपांतर होतां होतां मूळस्वरूप पुष्कळच पालटले. पूर्वकालीं जे धर्मविधि मनापासून पाळले जात असत, त्यांला पुढे पराकाष्ठेची कृत्रिमता आली. ऋग्वेदांतिल देवतांची आराधना व पूजा प्राचीन ऋषि जशी मोठ्या प्रेमाने व उत्कंठेने करीत असत, तशी आतां मुळीच होईनाशी झाली. इंद्र, उषा, वरुण इत्यादि देवतांच्या नामोच्चारणाने प्राचीन आर्यांच्या हृदयांत ज्या वृत्ति व कल्पना उत्पन्न होत असत, तशा आतां कोणाच्याही मनांत येत नमत. ह्या देवता या वेळीं केवळ नामशेष झाल्या. सोम, दुग्ध, मांस इत्यादि पदार्थांचे अर्पण प्राचीन ऋषि आपल्या आराध्यदेवतांस जसे केवळ मोठ्या भक्तीने करीत असत, तसे आतां कांहींच होईनासे झाले. ही साधी अर्पणाची पुरातन रीति जाऊन तिच्या जागीं मोठ्या विकट विधींचे व नियमांचे अवडंबर माजून निरर्थक अशा यज्ञादिकांच्या पद्धति सुरू झाल्या. साध्या सरळ भावाने व केवळ प्रेमाने अर्पणांच्याद्वारे स्वदेवतातर्पण करणाऱ्या प्राचीन ऋषींचे वंशज या वेळीं एक मोठी जात होऊन बसले. ही जात असा हक्क सांगू लागली कीं, यज्ञादि विधि करण्याचा अधिकार केवळ आपणांसच आहे. देवतांचे आवाहन व आराधन करण्याचे मंत्र ह्यण्याचा अधिकार अन्य कोणासही नाही. या उपाध्यायवर्गाकडून आपले विधि करून घेतले असतां, व देवतांचे आराधन त्यांच्या मुखाने केले असतां आपणांस अवश्य पुण्यप्राप्ति होईल, एरवीं व्हावयाची नाही, अशी समजूत या उपाध्यायवर्गाने इतर जनांची करून दिली. तात्पर्य काय कीं, ऋग्वेदांतर्गत स्तोत्रे ज्यांनी प्रारंभ करून स्वाभिमत देवतांची आराधना केली, त्यांच्या हृदयांत जी धर्मवासना

व जी प्रेमळवृत्ति होती ती नष्ट होऊन लोकांमध्ये मोठमोठे विकट विधि व निरर्थक यज्ञादि पद्धति उद्भवल्या.

परंतु पुढे कालांतराने या अनिष्ट स्थितीस कित्येक विचारशील पुरुषांकडून प्रतीकार होऊं लागला. कित्येकांच्या मते हा प्रतीकार इसवी सनापूर्वी अकराव्या शतकाच्या सुमारास सुरू झाला: ह्यणजे अर्थात् या पृथ्वीतलावर बुद्ध अवतरण्यापूर्वी सरासरी पांच शतके हा प्रतीकार होऊं लागला होता. वेदकालानंतरचा जो ब्राह्मणकाल त्या काळीं सर्वत्र रूढ झालेल्या यज्ञादिकांच्या पद्धतींविषयीं कित्येक महाशय पुरुषांच्या चित्तांत अनादर उत्पन्न होऊन, व त्यांत गुंतून आयुष्यव्यय केल्यानें स्वजीवितसार्थक्य कांहींच व्हावयाचें नाहीं असें त्यांस वाटून, ते जीवात्मा व परमात्मा यांविषयीं विचार करूं लागले. त्यांचे तत्त्वविचार उपनिषद्ग्रंथांत ग्रथित केले आहेत. या सर्व विचारांचें सार असं होतें कीं, हें सारं जराचर विश्व एका ब्रह्मापासून निर्माण झालें असून तें त्याचें केवळ अंशरूप होय. त्याचप्रमाणें मृत्युं, परलोक, पुनर्जन्म इत्यादि गूढ गोष्टींचें त्यांत विवेचन आहे. आमच्या लोकांमध्ये ज्या पुढें निरनिराळ्या तत्त्वज्ञानपद्धति निर्माण झाल्या, त्या सर्वांचीं बीजे या उपनिषद्ग्रंथांत आढळतात.

याप्रमाणें त्या काळच्या आर्यांमध्ये स्वतंत्र विचार जागृत होऊन मोठमोठे गहन तत्त्वविचार निर्माण झाले होते, हें जरी खरें आहे तरी त्या काळीं अशा विचारांत मग्न होऊन इतर सर्व कर्मकांड विसरणारे पुरुष फारच थोडे असत. त्या काळचे सामान्य जन रूढ असलेल्या यज्ञयागादि कर्मकांडांतच आपला काळ घालवीत असत. हें कर्मकांड प्राचीन वेदविहित आहे, यास्तव तें केल्यानें पुण्यप्राप्ति होईल असा त्यांचा दृढ विश्वास असे. उपाध्यायवर्गास तरी हेंच हवें

बुद्धाच्या वेळची समाजस्थिति.

असे. लोकांची या अप्रयोजक कर्मकांडावरील श्रद्धा कमी होऊन नये म्हणून ते अनेक प्रकारचे उपाय करीत. कर्मकांडप्रशंसापर ते नानाग्रंथ लिहून जनांत प्रसिद्ध करीत; आणि त्यांची त्याकडे सर्वदा प्रवृत्ति राहण्याविषयीं नाहीं नाहीं त्या युक्ति योजीत.

ही अशी स्थिति इसवी सनापूर्वी सहाव्या शतकांत हिंदुस्थानामध्ये होती. खरी धर्मवासना जनचित्तांतून बहुतेक लोपल्यासारखीच झाली होती. जिकडे तिकडे शुष्क व अप्रयोजक कर्मकांड माजले होते. या वेळीं जातिभेदास अगदीं वाईट स्वरूप प्राप्त झाले होते. ब्राह्मणांचें स्तोम मनस्वीं माजून त्यांस कांहीं विशेष अधिकार व सौलती प्राप्त झाल्या होत्या. शूद्रांसंबंधी अतिक्रूर नियम प्रचारांत आले होते. यामुळे तेव्हांच्या कित्येक ग्रंथांतून आढळणारे सामाजिक व नीतीसंबंधीं उत्कृष्ट नियम असून नसून सारखेच झाले होते. या वेळच्या ब्राह्मणजातीचें वर्चस्व एवढें मांठें असतां त्या जातीचासुद्धां ह्मणण्यासारखा उत्कर्ष झाला नाहीं. त्यांची जात पराकाष्ठेची लोभी. अहंमन्य, अज्ञान व गर्विष्ठ झाली. ती इतकी कीं, त्या वेळच्या सूत्रकारांनीं त्या जातीला याबद्दल फार दोष लाविला आहे. ह्या काळीं आर्यांचा आश्रय पत्करून जे इतर जातींचे जन राहिले होते, त्यांस शूद्र ह्मणण्याचा परिपाठ पडला होता. ह्या आश्रितजनांस आर्यधर्मग्रंथ व धर्मविधी शिकविण्याची मनाई असे. त्याचप्रमाणें आर्यांचे कोणतेही धर्मविधि करण्याची त्यांस बंदी असे. त्यांना समाजांत कोणत्याही प्रकारचा मान नसे. त्यांस हीन लेखून उच्चवर्णांचे जन त्यांचा तिरस्कार करीत. या आपल्या हीन स्थितीबद्दल तेव्हांच्या शूद्रजनांस परम खेद होत असे. ही आपली स्थिति पालटावी असें त्यांस अहर्निश वाटे. पुढें पुढें तर या शूद्रवर्णांतील लोकांची संख्या वाढून ते निरनिराळे उपयुक्त धनोत्पादक धंदे करूं लागले. त्यांच्या-

पैकी कित्येकांच्या ताब्यांत मोठमोठ्या जमिनी व गांव येऊन ते मोठे वजनदार गृहस्थ झाले. असा त्यांच्या स्थितीत चांगला पालट झाला असताही त्याला पूर्ववत् हीन व नीच गणले जावे हे त्यांस कसे सहन व्हावे बरे ? अशा प्रकारे शूद्रजनांच्या स्थितीत योग्य फेरफार झाला असताही तेव्हांच्या धर्म व व्यवहार एतद्विषयक ग्रंथांमध्ये त्यांच्याविषयीं अत्यंत अन्यायाचे नियम पुनः पुनः प्रणीत करीत असत.

ज्या पुरुषाच्या ठायीं सत्य व न्याय यांविषयींची प्रीति वसत असते, ज्याच्या बुद्धीला थोडाबहुत सुसंस्कार होऊन सभोवतालची स्थिति नीट लक्षपूर्वक पाहण्याची शक्ति ज्याच्या अंगीं आलेली असते, परंतुःस्व पाहून ज्याचे हृदय कळवळून जाते, आणि ज्यास परोपकार करण्यांतच स्वजीवितसार्थक्य आहे असे वाटत असते, त्याच्या दृष्टीस ही या वेळची दुःस्थिति पडली असता त्याला खरोखरीच वाईट वाटल्यावांचून रहाते ना. त्या काळीं आर्यांची जी धर्मसंबंधी व इतर विद्या उपलब्ध होती, ती सारी गौतमबुद्ध पढला होता. तरी आपण जे कांहीं शिकलो ते कितपत हितावह व सत्य आहे याचा विचार त्याच्या मनांत उत्पन्न झाला. हा विचार करतां करतां त्याला असे दिसून आले कीं, मानवा मानवामध्ये जे हे जातीसंबंधी निर्बंध रूढ आहेत ते सर्वथा अयोग्य होत; आणि त्याच्या दयामय अंतःकरणांत अशी उत्कट इच्छा उत्पन्न झाली कीं, हीन, दीन व त्रस्त जनांची स्थिति सुधारण्यासाठीं कांहीं तरी उपाय योजावा.

वरती सांगितले आहेच कीं, यज्ञयागादिकांच्या खटपटींत सर्वदा चूर होण्यांत कांहींच सार्थक्य नाहीं असे ज्यांस वाटत असे, त्यांस कर्मकांडाविषयीं व एकंदर संसाराविषयीं उपरति होऊन, त्यांच्या मनांचो प्रवृत्ति याहून कांहीं तरी उच्चतर धर्ममार्ग आहे किंवा कसे

याचा विचार करण्याकडे होत असे. असे जन वानप्रस्थ होऊन अरण्याच्याठायीं पर्णकुटिका बांधून एकांतांत रहात असत. अशा रीतीनें संसाराचा व्याप सोडून मोकळे झाले ह्यणजे त्यांचें चित्त आध्यात्मिक विचारांकडे निर्विधरणे लागत असे. ते सृष्टीचें अवलोकन सतत करून, स्वतांच्या मनाशीं तिचा पुनः पुनः विचार करून आत्मा, परमात्मा, परलोक आदिकरून धर्मतत्त्वांसंबंधीं अनुमानें करीत असत. याप्रमाणें स्वतंत्ररीतीनें विचार करणारांनीं स्वतांस ज्या गोष्टी सयुक्तिक व यथार्थ वाटत असत, त्यांचें प्रणयन स्वशिष्यांच्याद्वारेणें केलें. यांपैकीं बहुतेक विचार करणारे ऋषि पुरातन वेदांच्या आधारावरच आपले तत्त्वविचार रचीत. परंतु त्या सर्वांचें साधारण धोरण असें असे कीं, यज्ञादि कर्मे करून स्वकार्यसिद्धीसाठीं पशुहिंसा करणे युक्त नव्हे, असें प्रतिपादन करून जनचित्तामध्ये उच्चतर धर्मकल्पनांचा प्रवेश होईल असें करावें. फार तर काय पण यज्ञयागादि महाप्रसंगीं त्यांस इतर ब्राह्मणांप्रमाणें निमंत्रण गेलें ह्यणजे ते त्या समयीं तेथें अवश्य येत, आणि मग पूर्वापार चालत आलेल्या क्रमाप्रमाणें यज्ञ चालला असतां ते अध्यात्मविषय काढून भवति न भवति करीत, आणि आपापल्या विचारांचें मंडन करण्याचा प्रयत्न करीत.

याप्रमाणें तत्त्वविचाराकडे विचारी जनांची प्रवृत्ति झाल्यानंतर यज्ञाविषयीं कित्येक ऋषींनीं अशी कल्पना बसविली कीं, यज्ञ करून ईशकृपा संपादन करावयाची ती पशुयज्ञानें कदापि प्राप्त होणें नाहीं. तर तिच्या प्राप्तीसाठीं आपल्याठायींच्या असद्वृत्तींचा होम केला पाहिजे. आपल्याठायींच्या ज्या वासना व तृष्णा आपणांस पापकर्माकडे प्रवृत्त करणाऱ्या असतात, त्यांचा यज्ञ केल्यानेंच खरी कैवल्यप्राप्ति होते. याप्रमाणें यज्ञकर्मास आध्यात्मिक स्वरूप प्राप्त होऊन बाह्य कर्मापेक्षां आत्मोन्नति विशेष हितकर असून वास्तव सुखाची प्राप्ति

करून देणारी आहे, असा उपदेश कित्येक धर्मगुरूंकडून होऊं लागला.

या उपनिषत्कालीं वेदाच्या आधारेणें तत्वविचार करणारे जे जन निर्माण झाले, त्यांचें साधारणतः धोरण पाहिलें तर तें अलीकडे ज्यास वेदांतमत ह्मणण्याची प्रवृत्ति पडली आहे त्याकडेच मुख्यतः होतें, असें दिसून येतें. सर्व चराचर विश्व एका ब्रह्मापासून उद्भवलें असून तें पुनरपि त्यांतच लीन होणार आहे. नामरूपभेद जो आज दृग्गोचर होत आहे तो केवळ मायेचा गेळ आहे. ही सारी भ्रांति आहे. हा सर्व पसारा केवळ चंचल व अशाश्वत आहे. वास्तव, अचल व शाश्वत असें एक ब्रह्मच आहे. याशिवाय अन्य काहींच नाही. नामरूपभेद उत्पन्न होऊन आत्म्यास उपाधित्रयाच्या योगानें शोक व जन्ममरण हीं प्राप्त झालीं आहेत. यांपासून मुक्त होऊं इच्छिणारानें ऐहिक किंवा पारलौकिक सुखाविषयांच्या प्राप्तीची लालसा धरूं नये. त्यांविषयींच्या कामनांचा समूळ उच्छेद करावा. ह्मणजे मोक्षसिद्धि सुगम होऊन अंतो परमात्म्याच्याठायीं प्रत्यगात्मा या जड केलेवरामुळे प्राप्त झालेल्या बंधनांचा छेद करून लीन होतो.

ह्याप्रमाणें परब्रह्मीं लीन होईपर्यंत जीवात्म्यास जन्ममरणरूप सं-
सृति भोगाची लागते. नामरूप धारण करणाऱ्या प्रत्येक जीवाच्या कर्माप्रमाणें त्यास उच्चनीच स्थिति प्राप्त होते. संसृतीचा पाश तो-
डण्याचे उपाय दोनः एक असा कीं, मनुष्यानें कामनांचा जय करावा,
व प्रारब्धप्राप्त देहकर्म फलाशा न धरितां जीवमान आहे तोपर्यंत
केवळ अलिप्तपणें करावी; ह्मणजे त्यास कर्मसंग न वडून तन्मूलक
सुखदुःखांपासून तो मुक्त होतो. दुसरा उपाय असा कीं, आत्म-
विषयक अज्ञानामुळे चित्तास भ्रांति होऊन अशाश्वत काय व शाश्वत
काय याचा विवेक होत नसतो, तो सत्य ज्ञानाच्या योगानें झाल्य

क्षणजे अज्ञानतिभिरनाश होऊन परब्रह्मप्राप्ति होते. यास्तव मानवानें दुःख व क्लेश यांनीं युक्त अशा या ऐहिक जीवनाची मुळीच परवा करूं नये; तर शाश्वत व सतत परमानंदप्राप्तीचें आस्पद जें परब्रह्म त्याच्या प्राप्तीच्या मार्गाचें अवलंबन प्रत्येकानें करावें. क्षणभंगुर संसाराविषयींची प्रीति मनांत क्षणभरसुद्धां येऊ देऊ नये. तर त्याचा होईल तितका लवकर त्याग करून परमात्मप्राप्तीविषयीं अहर्निश प्रयत्नशील असावें.

हा असा धर्मविचार व तत्त्वविचार उपनिषत्कालीं भरतखंडांतोळ कित्येक भागांमध्ये प्रचलित झाला. या विचाराप्रमाणें आपला वर्तनक्रम ठेवणारे पुष्कळ महात्मे वेळोंवेळा निर्माण होऊन ते इतर जनांस आपल्यासारखे करण्याविषयीं सतत परिश्रम करीत. हा त्यांचा क्रम बुद्धाच्या काळापर्यंत अव्याहतपणें चालला होता. हा तत्त्वविचार केवळ वेदांचा आधार घेऊन प्रचलित केला होता. ह्मणून याम् कोणी वेदांत असेंही ह्मणतात. परंतु बुद्धाच्या वेळीं याम् ब्रह्मविद्या ह्मणत असून ती प्रतिपादन करणारांस ब्राह्मण अशी संज्ञा असे. ह्मणूनच ब्रह्म जानाति स ब्राह्मणः ही ब्राह्मणशब्दाची व्युत्पत्ति पुरातन काळापासून लोकसंमत आहे; आणि त्या काळीं अशाच ब्रह्मनिष्ठ ब्राह्मणांस इहलोकीं देवासारखा मान असे.

आतां या स्वतंत्र विचाराच्या युगामध्ये वेदांचा आधार न घेतां केवळ आपल्या बुद्धीच्याच साहाय्यानें जो काय होईल तो तत्त्वविचार करणारे कित्येक महात्मे निर्माण झाले, असें दिसून येतें. उपनिषत्कालास आरंभ होऊन बुद्धाच्या आगमनापर्यंत असे स्वतंत्र विचार करणारे लोक पुष्कळ झाले होते. त्यांनीं आपआपल्या बुद्धीच्या व विचारशक्तीच्या मगदुराप्रमाणें निरानेराळे तत्त्वविचार व धर्म विचार स्वशिष्यद्वारे त्या काळच्या लोकांत प्रचलित केले होते. उप-

निपत्कालानंतर जे मोठमोठे तत्त्वविचार करणारे जन झाले ते बहुतेक असें ह्यणत कीं, आपल्या विचारांस उपनिषदांचा आधार आहे; आणि हे त्यांचें ह्यणणें खोटें नसे. कारण उपनिषत्कालीं सर्व प्रकारचे धर्मविचार व तत्त्वविचार बीजरूपानें किंवा विस्तरतः होऊन चुकले होते. तेव्हां प्रत्येकास आपल्या मताला उपनिषद्ग्रंथांचा आधार आहे असें प्रतिपादन करून स्वाभिमत विचारांकडे जनप्रवृत्ति करण्यास फारशी पंचार्थ नसे. हल्लीं जशीं उपलब्ध असलेलीं सर्व उपनिषदे पाहिजे त्यास सामग्र्येंकरून अवलोकन करावयास मिळणें शक्य झालें आहे, तसा कांहींच प्रकार पुरातन काळीं नसल्यामुळें हा असा बोटाळा वारंवार होत असे. यामुळें परस्परविरोधात्मक मतांचा पुरस्कार व प्रचार, सर्वास पूज्य व मान्य असे जे उपनिषद्ग्रंथ त्यांच्या आधारानें होत असे; आणि या विरोधाची मीमांसा करणें त्या काळीं बरेंच अशक्य असल्यामुळें धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो-येन गतः स पंथाः अशी तोड सामान्य जनांस काढावी लागत असे. या प्रमाणें ज्यास जे वाटतील ते विचार जनांत प्रसिद्ध करण्याची मोकळीक असल्यामुळें आर्यावर्तांत त्या काळीं अनेक धर्मपंथ व तत्त्व-विचारपद्धति निर्माण झाल्या. बौद्धधर्म हा अशांपैकींच एक होय. बुद्धाचें ह्यणणें असें असे कीं, चालू असलेले यज्ञयागादिकांचें शुष्क कर्मकांड केवळ निरर्थक व अप्रयोजक असून पुरातन व स्वरा कैवल्य-प्रद जो धर्ममार्ग त्याकडे जनांची प्रवृत्ति होणें इष्ट आहे; आणि सांप्रत जीं बुद्धधर्माचीं मूळचीं मते उपलब्ध आहेत, त्यांतील बहुतेकांस उपनिषदांचा आधार आहे. यावरून पाहतां बुद्धमत हें कांहीं तरी नवीनच बंड नसून आमच्या पुरातन अगणित धर्मविचारांपैकीं व तत्त्व-विचारांपैकीं कांहींकांचे मंडन करणारें होतें असें ह्यणावें लागतें. तरी वेदाविषयीं बुद्धाच्या मनांत आदरबुद्धि मुळींच नव्हती.

उपनिषत्काळास आरंभ होऊन बुद्धावतारसमयीं निदान पांचशें वर्षे तरी लोटलीं होतीं असें दिसते. त्याच्यावेळीं शेंकडो स्वतंत्र रीतीनें तत्त्वविचार करणारे जन निर्माण झाले होते. जो तो मनास वाटतील तसे विचार लोकांत प्रसिद्ध करीत असे. यामुळें जिकडे तिकडे घोटाळा उत्पन्न झाला होता. आपलें या जगांत खरें कर्तव्य कोणतें, व परलोकप्राप्तीसाठीं कोणते उपाय योजावे याविषयीं लोकांचीं मनें साशंक झालीं होतीं. कित्येकांच्या मनांत तर परलोक, आत्मा, परमात्मा, पुण्य, पाप इत्यादि धर्मविषयक गोष्टींविषयीं अश्रद्धा उत्पन्न होऊन जिकडे तिकडे अनाचार व उच्छृंखलपणा सुरू झाला होता. कित्येकांना असें वाटे कीं, हा संसार सोडून गिरिकुहरामध्यें जाऊन बसावें, आणि तेथें तपश्चर्या करून देहदंडन करावें; ह्मणजे देवास आपली करुणा येऊन तो आपणांस मोक्षपदास नेईल. अशा प्रकारें संसारास त्रासलेले कित्येक जन महंत बनून लोकांस असा बोध करीत कीं, हा संसार केवळ असार आहे. त्याच्या पाठीस लागून कर्ममार्गामध्यें व पापी जनांच्या संगतींत आयुष्यव्यय करण्यांत कांहींएक अर्थ नाहीं. जगांतलि एकंदर सुखविषय अशाश्रुत व दुराचाराकडे प्रवृत्ति करणारे असल्याकारणानें त्यांची लालसा धरणें चांगलें नव्हे. तर वासनाजय करून व केवळ असंग होऊन आध्यात्मिक उन्नति साधावी. या अशा बोधाचा परिणाम ज्यांच्या मनावर होत असे, ते संसारत्याग करून केवळ विरक्त बनून या महंतांचें अंतेवासित्व स्वीकारीत असत. याप्रमाणें बनलेले गुरुशिष्यसमुदाय बुद्धाच्या वेळीं जागोजाग आढळून येत. या विरक्त मंडळ्या भिक्षान्नावर उपजीवन करीत असत. ह्मणून त्यांस भिक्षु अशी संज्ञा असे. हे संन्याशांचे समुदाय त्या वेळीं प्रचलित असलेल्या निरनिराळ्या मतांचे असत. आपलीं मते प्रतिपादन कर-

ण्यास जें साहित्य अवश्य लागे, तें सर्व मिळविण्यासाठीं ते मनापासून उद्योग करीत यामुळें त्यांच्या अंगीं वावदूकपणा उत्तम प्रतीचा असून तो ते स्वपक्षमंडन व प्रतिपक्षखंडन करण्यामध्ये चांगल्या प्रकारें दर्शवीत असत वादप्रतिवाद करकरीन त्यांची तर्कशक्ति विलक्षण वाढली होती; व संपादित ज्ञानाची उपस्थिति त्यांस वाग्वाणण्यासारखी असे.

दुःखनिवृत्ति कशी होईल हा विचार या काळीं विवेकी मनुष्यांच्या मनांत सतत घोळत असल्यामुळें ते त्यांतून मुक्त होण्यासाठीं नाना युक्ति योजित. केवळ संसारत्याग केल्यानें सर्वदुःखविमोचन होत नाही, हें तत्त्व समजण्यास मुळींच उशीर लागत नाहीं. यास्तव एवढाच एक मार्ग कल्पून तेव्हांचे लोक राहिले नाहींत. कित्येकांचें असें ह्मणणें असे कीं, घोर तपश्चरण करून देहदंडन केलें असतां ईश्वरप्रसादानें मनुष्यास अलौकिक सिद्धि प्राप्त होतात. या सिद्धि मुख्यतः आठ मानल्या होत्या. कित्येकांच्या मतें या सिद्धि देहदंडनानें ह्मणजे हठयोगानेंच केवळ प्राप्त होतात असें नाहीं; तर मनोजय व वृत्तिजय करून शुद्धाचरण ठेविलें असतां मानवास त्या प्राप्त होणाऱ्या आहेत. या सिद्धींच्या योगानें मनुष्यास सर्व प्रकारच्या ऐहिक दुःखापासून मुक्त होतां येतें असें ते ह्मणत.

बुद्धाच्या पूर्वी नांव घेण्यासारखी तत्त्वज्ञानपद्धति ह्यटली ह्मणजे एक सांख्यमतवाद्यांचीच होती. या तत्त्वपद्धतीचा मूळ प्रवर्तक कपिल नामेंकरून एक महामुनि होता. त्याचे विचार वेदधर्मास पुष्कळ सोडून होते. त्याच्या विचारपद्धतीस निरीश्वरसांख्य असें ह्मणण्याचा परिपाठ पडला आहे. त्याच्या विचारांस निरीश्वरसांख्य ह्मणण्याचें कारण असें आहे कीं, तो हें विश्व कोणी ईशशक्तीनें निर्माण केले आहे असें मुळींच मानित नसे. कारण त्याचें असें ह्मणणें असे कीं, जेथें मूळचें कांहींच नसतें, तेथें कोणाच्यानें कांहीं-

एक उत्पन्न करवावयाचें नाहीं. तर पदार्थाच्या ठायींच ही विकस पावण्याची शक्ति असली पाहिजे. ती पदार्थांत मूळची नसेल तर ती त्यांत कोणालाही घालतां येणारी नव्हे. गति पावणें हा परमाणूंचा स्वभावधर्मच आहे. या प्रकृतिरूप परमाणूंच्या ठायीं प्रेरकरूपानें पुरुष स्थित आहे. तो त्यांपासून अलग असा कदापि व्हावयाचा नाहीं. यांस जड व चैतन्य अशीं नांवें द्यावयाचीं. हींच काय तीं या विश्वामध्ये सद्रूप आहेत. यांच्या योगानें हें चराचर विश्व निर्माण झालें आहे. सत्त्व, रज व तम या तीन गुणांनीं युक्त जी प्रकृति तिचा पुरुष हा केवळ साक्षी आहे. तरी त्याला प्रकृतिसंगानें सुखदुःखादिकांचा अनुभव घडतो. पुरुष प्रकृतिबद्ध झाल्याच्या योगानें त्यास तीन प्रकारचें दुःख होतें. हे प्रकार अर्थात् आधिदैविक, आध्यात्मिक व आधिभौतिक होत. या त्रिविध तापांपासून मुक्त होणें हाच पुरुषास मोक्ष होय. हा मोक्ष पुरुषाची कर्मवासना नष्ट होऊन त्यास स्वस्वरूपाचें ज्ञान झालें म्हणजे व्हावयाचा. याप्रमाणें सांख्यमताचे मुख्य सिद्धांत आहेत. या मताचा व पूर्वी निर्दिष्ट केलेल्या वेदानुसार प्रचलित झालेल्या ब्रह्मविद्येचा बुद्धमतावर पुष्कळ परिणाम झाला होता.

एकंदरीत पाहतां बुद्धाच्या पूर्वी आर्यावर्तांत पूर्वजन्म व पुनर्जन्म यांची कल्पना, कर्मानुसार बरी वाईट गति प्राप्त होते हा सिद्धान्त, ऐहिक जीवन कष्टमय व असार आहे ही समजूत, अज्ञाननाश होऊन सत्यज्ञानाच्या योगानें संसृतिमूलक दुःखाची निवृत्ति होते हा निर्णय, सर्व ऐहिक सुखाचा त्याग करून देहदंडन केल्यानें किंवा मनोजय केल्यानें शाश्वतसुखप्राप्ति होते असा उपदेश, हीं सर्वत्र रूढ झालीं होती. त्याचप्रमाणें शूद्रादि नीच मानलेल्या जातींस उच्चवर्णसंमत मोक्ष साधण्याचा अधिकार नाहीं; हीन जातींनीं स्वतांची कितीही सुधारणा

केली तरी त्या अस्पृश्य व नीच समजावयाच्या; मोक्षसिद्धीस तप-
 श्रवचरणादि कष्टसाध्य उपायांची आवश्यकता अत्यंत आहे; यज्ञादि-
 कर्मकांड स्वर्गादि आमिष दाखवून चित्तशुद्धीसाठीं विहित केले आहे;
 इत्यादि समजुती जिकडे तिकडे पसरल्या होत्या. ह्या अशा सर्व-
 साधारण समजुती प्रवृत्त झाल्या होत्या, तरी आर्यावर्तामध्ये त्या
 काळीं विचारस्वातंत्र्य असल्याकारणानें जो तो आपआपल्या बुद्धी-
 प्रमाणें धर्मकल्पना व तत्त्वविचार जनांत प्रगट करीत असे. याचा
 थोडासा मासला आमच्या वाचकांस येथें सादर करितों: कोणी
 ह्यणत कीं, हें विश्व अनादि व अनंत आहे; कोणी ह्यणत कीं, त्यास
 आरंभ असून तें सांत आहे. कोणी ह्यणत कीं, आत्मा अनादि आहे;
 कोणी ह्यणत कीं, त्यास आदि आहे; कोणी या अनाद्यनंतत्वाची
 एकवाक्यता प्रतिपादीत असत. कोणी तर असा तर्क चालवीत
 कीं, विश्व व आत्मा हीं अनादि आहेत तरी सांतही आहेत;
 जें अनादि नाही तें सांत असूं शकेल. कोणी तर असें ह्यणत कीं,
 अनाद्यनंतत्वाची कल्पना केवळ व्यर्थ आहे; सर्व कांहीं आदियुक्त
 व सांत आहे. याप्रमाणें नाना प्रकारीं तर्कवितर्क करितां करितां मु-
 ख्यतः दोन विचारपद्धति निर्माण झाल्या. एका विचारपद्धतीप्रमाणें
 जेवढें कांहीं गोचर होतें तेवढेंच काय तें सत्य आहे, असा सिद्धांत
 स्थापित झाला होता; आणि दुसऱ्या विचारपद्धतीप्रमाणें जेवढें कांहीं
 गोचर होतें, तेवढें सारें चंचलत्वास्तव असत्य होय, हा सिद्धांत रूढ झाला
 होता. याप्रमाणें तत्त्वविचार व धर्मविचार यांमध्ये दुफळी होऊन इह-
 लोकाभ्यातिरिक्त परलोक आहे किंवा कसें ? मनुष्य मरण पावल्यावर
 त्याचा आत्मा शेष रहातो किंवा कसें ? मनुष्यानें केलेल्या पातकाबद्दल
 त्यास दंड होतो तो कोणत्या प्रकारें होतो ? इत्यादि प्रश्न उत्पन्न झाले
 होते; आणि तत्कालीन सर्वविद्यापारंगत पंडितजनांमध्ये या प्रकरणीं प्र-

चंड विवाद माजून राहिला होता. ही अशी स्थिति उपनिषत्कालास प्रारंभ होऊन बुद्धाच्या वेळीं सुमारे पांचशें वर्षे लोटलीं होतीं त्यावेळीं आर्यजनांची होती.

आतां बुद्धानें या भरतभूमींत निर्माण होऊन जें धर्ममत स्थापित केलें, त्याचें धोरण कसें काय होतें त्याचें संक्षेपतः निरूपण करून हा उपोद्घातरूप लेख पुरा करूं. जें सारें दिसतें तें अशाश्वत असून भ्रममूलक व शोकमूलक आहे. त्याची लालसा धरिल्यानें खरें सौख्य कदापि प्राप्त व्हावयाचें नाहीं, अशी समजूत सर्वत्र रुढ झाल्या कारणानें संसारमूलक दुःखापासून सुटण्याचा खरा मार्ग कोणता याविषयीं जो तो विचार करूं लागला; आणि जो मार्ग आपणास योग्य वाटला, त्याचा पुरस्कार करण्याची इच्छा प्रत्येकास स्वभावतः होऊं लागली. बुद्ध अशाच विचारी पुरुषांपैकीं एक होता. त्याच्या वेळीं मुख्यतः दोनप्रकारचे लोक समाजामध्ये दृष्टीस पडत. एका प्रकारच्या लोकांस असें वाटे कीं, पुरातन काळापासून चालत आलेलीं यज्ञयागादि कर्मे करण्यांतच जीवितसार्थक्य आहे. ह्या समजूतीचा प्रसार पुष्कळ लोकांमध्ये झाला होता. दुसऱ्या प्रकारच्या लोकांस असें वाटे कीं, ह्या शुष्क कर्मकांडांत कांहींच तथ्य नाहीं. तर या दुःखमय संसाराचा त्याग करून, वनवास पत्करून ध्यानधारणा, तपश्चरण इत्यादिकांमध्ये जीवितक्षय करावा, ह्यणजे खरी सौख्यप्राप्ति होईल. परंतु बुद्धाला या उभय प्रकारच्या लोकांच्या समजूतींत व कृतींत कांहींच अर्थ नाहीं असें वाटून त्यानें नवाच जीवितसार्थक्याचा मार्ग काढला. तो अर्थात् असा कीं, मनुष्यानें यज्ञादि कर्मकांडांत किंवा देहदंडनमूलक तपश्चरणांत आपल्या अमोलिक जीविताचा क्षय करण्याचें टाकून देऊन स्वतांच्या ठायींच्या वासनांचा जय करून सदाचारी व्हावें. मानवांची अनीतीकडे ज्या गो-

ष्टींनीं प्रवृत्ति होण्यासारखी असते, त्यांचा वीमोड करण्याचा प्रयत्न करावा. असें केल्यानें मनुष्याचें आचरण पवित्र होऊन त्याचें दुःख टळेल; आणि त्यास सुखशांतीचा लाभ होऊन व अंतीं सर्व उपाधींचा क्षय होऊन निर्वाणपदवी प्राप्त होईल. ही अशी नैतिक उन्नति प्रत्येक प्राण्याची होणें शक्य आहे, असा बुद्धाच्या मनाचा निश्चय होऊन, त्यानें मनुष्यजातीस दुःखापासून सोडविण्याच्या ह्या स्वाभिमत मागाचा उपदेश करित फिरण्याचा निर्धार केला. सर्व प्रकारच्या व सर्व जातींच्या स्त्रीपुरुषांस त्याचा असा बोध असे कीं, 'तुह्यांस दुःखमुक्त व्हावयाचें असेल तर तुह्मी आपली आध्यात्मिक उन्नति करा. ही उन्नति कर्मकांडाच्या किंवा तपश्चरणाच्या योगानें होणें नाहीं. खरी नीतिमत्ता वाढल्यावांचून आणि सर्व प्रकारच्या विषयवासना व सुखतृप्णा यांचा उच्छेद झाल्यावांचून दुःखनिवृत्ति व्हावयाची नाहीं. हा दुःखनिवृत्तीचा मार्ग सर्व जातींच्या, वर्णांच्या व दरजांच्या लोकांस साध्य होणारा असून त्यास अनधिकारी असा कोणीच नाहीं. याप्रमाणें त्या वेळच्या आर्यजनसमाजांत जो वर्णादिकांचा भेद उत्पन्न झाला होता, व जो अधिकारानधिकाराचा बराच प्रकार माजला होता, त्याला प्रतिरोध करण्यास बुद्ध प्रथमतः प्रवृत्त झाला असें ह्मणण्यास प्रत्यवाय नाहीं.

वेदसंहिता, ब्राह्मणें आणि उपनिषदे यांमध्ये पुष्कळ टाकाऊ मजकूर आहे; त्यांत जेवढा सत्य व हितकर भाग असेल तेवढा आपल्या विवेकबळेंकरून निवडून घ्यावा, असा बुद्धाचा जनांस उपदेश असे. हे ग्रंथ अपौरुषेय मानून त्यांतील सर्वच गोष्टी ईश्वरप्रोक्त आहेत असें ह्मणणें व्यर्थ होय. त्या ग्रंथसमुदायांत आढळणारा बालिशपणा, विसंवाद, विसंगतपणा व अप्रयोजकपणा पाहिला ह्मणजे सर्वज्ञ, सर्वसाक्षी अशा देवानें ते ग्रंथ मानवाम दिले असें ह्मणणें चमत्कारिक

वाटते, असे बुद्धाचे ह्मणणे असे. 'तुम्ही जे कांहीं ऐकत आलां आहां, ते सारे सत्य आहे असे मानू नका. ज्या गोष्टी पितृपुत्रपरंपरेने चालत आलेल्या असतात, किंवा ज्या केवळ दंतकथारूपाने जनांत रूढ झालेल्या असतात, त्यांवर श्रद्धा ठेवू नका. कोणत्याही गोष्टी पुष्कळ लोकांच्या तोंडी आहेत ह्मणून त्या खऱ्या आहेत असे सहसा मानू नका. एकाद्या पुरातन साधूने एकादी गोष्ट लिहून ठेविली आहे ह्मणून तीवर भरंवसा ठेवावा असे कदापि समजू नका. नुसत्या पोकळ अनुमानांवर किंवा निराधार कल्पनांवर विश्वास ठेवू नका. केवळ अभ्यासास्तव जी गोष्ट तुमच्या आंगवळणीं पडलेली असते, ती खरी असली पाहिजे असे कदापि समजू नका. कोणतीही गोष्ट तुमचे गुरु किंवा वडील माणसे सांगतात ह्मणून ती खरी वाटू देऊ नका. तर योग्य अवलोकन व सत्यासत्य-विमर्षण करून जे विवेकास अनुसरून आहे असे सिद्ध होईल, व जे सदाचारप्रवृत्ति वाढविणारे असून एकंदर जनसमाजाचे हित करणारे आहे असे दिसेल, त्याचा अंगीकार करून तदनुसार स्ववर्तन ठेवण्याचा प्रयत्न करा' असा बुद्धाचा स्वशिष्यांस उपदेश असे.

याप्रमाणे बुद्धाने ग्रंथप्रामाण्य व आप्तवचनप्रामाण्य यांविषयींचा निकाल लावून केवळ विवेकशक्तीस प्राधान्य दिले. जे अत्यंत गूढ प्रश्न विचारी मनुष्य आपआपल्या सामर्थ्यानुसार व चिररूढ पद्धतीप्रमाणे सोडविण्याच्या कामांत गुंतले आहेत, त्यांचा परिस्फोट व विवेचन करण्याची ही पद्धति प्रथमतः बुद्धानेच रूढ केली, असे ह्मणावे लागते. त्या वेळच्या आर्यतत्त्ववेत्त्यांस सत्यासत्यविमर्षणाला जी प्रमाणे अवश्य वाटत, त्यांमध्ये आप्तवचनप्रामाण्याचे महात्म्य पराकाष्ठेचे असे. ज्या गोष्टी अतींद्रिय असून, ज्यांच्याविषयी मानवास कांहींच तर्क करितां येत नाही, त्या आप्तवचनाच्या प्रमाणावरून सत्यवत् मानावयाच्या, असा त्यांचा साधारण क्रम असे. परंतु बु-

द्वानें या बहुतेक सर्वसाधारण प्रवृत्तीस प्रतिरोध करून असें स्थापित केलें कीं, ज्या गोष्टी स्वविवेकास अगम्य असतील, त्या श्रुत्यादि परमपूज्य मानलेल्या ग्रंथांत सांगितलेल्या असल्या, किंवा कोणा परम सात्विक पुरुषानें उपदेशिलेल्या असल्या, तरी त्या स्वच्या मानूं नयेत. याप्रमाणें आत्मविषयक कल्पना, ज्या बुद्धाच्या वेळीं सर्वत्र रूढ झाल्या होत्या, त्या त्यानें मुळींच मनास आणिल्या नाहींत. त्यांत सत्याचा अंश असल्यास तो मानवाच्या बुद्धीस विषय होणारा नाहीं असें त्याचें मत असे. ईश्वरकल्पनेविषयीही त्याचे विचार याचप्रमाणें होते. संसृतिमूलक दुःखनिवृत्तिरूप जो मोक्ष तो मानवास इहलोकीं स्वतांच्या परिश्रमानेंच केवळ प्राप्त व्हावयाचा. तो प्राप्त होण्यास कोणा ईशशक्तीचा किंवा देवतासमुच्चयाचा प्रसाद जोडण्याच्या निरर्थक प्रयत्नांत मग्न होण्याचें मुळींच प्रयोजन नाहीं. हा असा दुःखविमोचनाचा मार्ग मनुष्यजातीस बुद्धानेंच प्रथमतः उपदेशिला. आतां या मोक्षसिद्धीस ज्ञानाची आवश्यकता आहे असें त्याचें ह्मणणें असे. हाच सिद्धांत उपनिषद् ग्रंथांतूनही प्रतिपादिला आहे. परंतु बुद्धाच्या मते हें ज्ञान ब्रह्माविषयीचें किंवा देवाविषयीचें नव्हे. तर मानव व इतर वस्तुजात यांच्या स्वरूपाची जी स्पष्ट व सत्य भावना तिलाच केवळ ज्ञान ह्मणावयाचें. याखेरीज आणखी मोक्षसिद्धीस चित्ताची शुद्धता अवश्य व्हावी असें त्यानें प्रतिपादन केलें. एकंदरींत पाहतां या चित्तशुद्धीवरच त्याचा कटाक्ष विशेष असे. इतर सर्व धर्माचार तीपुढें गौण आहेत असें त्याचें ह्मणणें असे. पवित्रता, विनय, आर्जव, शांति, अग्निल भृतमात्राविषयीचें निःसीम प्रेम इत्यादि सद्बृत्ति मनुष्याच्याठायीं उत्पन्न झाल्या पाहिजेत; त्याचप्रमाणें आपल्या अनुयायीजनांनीं आपल्या मोक्षप्राप्तीच्या सत्पथावर पूर्ण भरंवसा ठेवावा. त्यांनीं

नेहमीं विनयशील असावें. असत्कर्म करण्याविषयीं त्यांस लाज वाटावी. त्यांनीं सर्व प्रकारची सत्य विद्या संपादन करावी. त्यांनीं सदैव उद्योगशील असावें. त्यांनीं आपल्या मनाचा उत्साह किमपि कमी होऊं देऊं नये. त्यांनीं सर्व प्रकारचें अनुभवज्ञान निरलसपणें प्राप्त करून घ्यावें. त्यांनीं लौकिकांत व एकांतींही आपलें आचरण नीतिनियमांप्रमाणें ठेवावें. नीतिनियमांचा भंग कदापि न करितां स्वतांचें आचरण निर्दोष व निर्मळ राखिलें तरच स्वरा मोक्ष प्राप्त व्हावयाचा. केवळ बाह्य कर्मकांडामध्यें गर्क झाल्यानें किंवा कोणा ईशशक्तीची कृपा संपादन करण्याची खटाट करून परलोकप्राप्तीची लालसा धरिल्यानें दुःखविमोचनरूप मोक्ष कदापि प्राप्त होणें नाहीं. असा बुद्धाचा स्वशिष्यांस उपदेश असे.

त्या वेळचे गृहस्थाश्रमी जन जे विधि व जीं नित्यनैमित्तिक कर्म करीत असत, तीं ज्याप्रमाणें बुद्धास निरर्थक व निष्फळ आहेत असें वाटे, त्याचप्रमाणें वानप्रस्थ जन जीं घोर तपश्चर्या करून देहदंडन करीत, तींही निरर्थक व विफल आहे असें त्यास वाटे. वरती निर्दिष्ट केल्याप्रमाणें पवित्र व निर्दोष आचरण, आणि परोपकार यांच्या योगानें मानवी नियतीची पूर्णता प्राप्त होऊन इहलोकास स्वर्गाची योग्यता येईल, असा बुद्धाच्या बुद्धीचा निश्चय होऊन त्यानें हें स्वाभिप्रेत धर्मरहस्य इतर मानवी बंधूस उपदेशिण्याचा क्रम परम उत्साहानें आमरण चालविला; आणि आपल्या मार्गें हा आपला क्रम निरलसपणें अन्याहत चालवावा असा त्यानें आपल्या शिष्यसमुदायास मोठ्या आग्रहानें उपदेश केला. कारण मनुष्यमात्राची विपत्ति नष्ट व्हावी अशी त्याला पराकाष्ठेची इच्छा होती. आपण योजलेल्या स्वोन्नतीच्या व सदाचरणाच्या मार्गाचें अवलंबन केल्यानें मनुष्याच्या एकंदर विपत्तीचें व दुःखाचें निर्मूलन होईल असें त्यास मनापासून वाटत असल्यामुळे, व हा मोक्षसिद्धीचा मार्ग सर्वास

सुगम व साध्य असल्यामुळे त्याने एकंदर हीन, दीन व त्रस्त जनांस आपल्या मार्गाचे अवलंबन करून दुःखविमोचन करून ध्यावे असा उपदेश करण्यास आरंभ केला. मुमुक्षु जनांनी आपली नीतिमत्ता वृद्धिगत करावी, दुर्वृत्तींचे दमन करावे, दुर्वासनांचा जय करावा, आणि अखिल मानवजाति आपला बांधववर्ग आहे असे समजून तीविषयी निःसीम प्रीति मनांत वांगवावी, ह्यणजे त्यांस मोक्षप्राप्ति सुगम होईल असे त्याच्या एकंदर बोधाचे सार आहे.

बुद्धाच्या मते ब्राह्मण आणि शूद्र, उच्च आणि नीच, राव आणि रंक असे जे कृत्रिम भेद आहेत त्यांत कांहींच अर्थ नाही. सर्व मानव येथून तेथून सारखेच आहेत. आपण प्रतिपादिलेल्या मोक्षमार्गास अनधिकारी असा कोणीच नाही. हा असा सर्व कृत्रिम भेदाभेद विनष्ट करणारा खऱ्या कळवळ्याचा धर्मरहस्यबोध ज्यांच्या ज्यांच्या कांनी पडला, ते सारे त्याचे अनुयायी झाले; आणि कांहीं शतकांच्या अवधीमध्ये त्याच्या धर्माचा प्रसार सर्व आशियाखंडभर झाला. गरीब शेतकरी, साधेभोळे कारागीर, मोठमोठे धनाढ्य सावकार, मोठमोठे बलाढ्य सरदार व राजे वगैरे सर्व दर्जाचे व जातीचे लोक त्याचे अनुयायी झाले. सुशील, सुस्वभावी, सदाचारी, शांत व सौम्य अशा त्या काळच्या सहस्रावधि आर्यजनांनी त्याच्या मोक्षमार्गाचा अवलंब करून आपले ऐहिक जीवन सत्कर्मांत व परोपकार करण्यात वेंचले. बुद्धाच्या पूर्वी जे बिकट धर्मविधि व सामान्य जनांस सहसा न झेपणारीं अशीं जीं यज्ञादिकर्मे वेदविहित ह्यणून सर्वत्र रूढ होतीं, ते विधी व तीं कर्मे, आपणास स्थिति प्रतिकूल असल्यामुळे किंवा अनधिकारास्तव असाध्य आहेत असे ज्यांस वाटे, त्यांला हा बुद्धाचा उपदेश हिताचा व सत्य वाटून ते त्याच्या धर्मपंथाचा स्वीकार करीत. त्याचप्रमाणें वनवासाचा अंगीकार करून घोर तपश्चरण केल्याने ऐहिक विपत्तीपासून

मनुष्य मुक्त होतोच असें सहसा ह्मणवत नाहीं; कारण वृत्ति व वासना यांचा जय केल्यावांचून विपत्तिनाश व्हावयाचा नाही. हा जय तपश्चर्यादिकेंकरून देहदंडन केल्यानें निश्चयानें होईलच असें ह्मणवत नाहीं. हा अनुभव त्या काळीं जनांस अनेक प्रकारीं येत असल्याकारणानें त्यांस हा मोक्षसिद्धीचा दुर्घट मार्ग पसंत न वाटणें साहजिक होतें. पुनः हें तपश्चरणही सर्वास साध्य नव्हतें. पुष्कळांस तर तें अनधिकारास्तव दुर्गम होतें. ह्मणून त्यांला बुद्धाचा धर्मपंथ विशेष हितकर व सत्य वाटणें साहजिक होतें.

याप्रमाणें बुद्धाच्यावेळीं धर्मसंबंधी साधारणतः स्थिति असल्यामुळें बुद्धानें उपदेशिलेल्या मोक्षमार्गाचें पुष्कळांनीं अनुसरण केलें. कारण तो आर्यधर्माहून सुगम व सोईचा असून त्याचें अवलंबन करण्यास सर्व प्रकारच्या मनुष्यांस कोणत्याही तऱ्हेचा प्रत्यवाय नव्हता. ह्मणूनच त्याच्या धर्माचा प्रसार एवढा मोठा झाला आहे. आणखी असें कीं, बुद्धानें या भूतलावर स्वधर्मोपदेश करण्यास आरंभ केल्यावर सुमारे पंचेचाळीस वर्षे लोकांमध्ये वागून आपण केलेला उपदेश स्वाचारणानें लोकांच्या चांगला प्रत्ययास आणून दिला. त्यामुळें त्याच्याविषयींची पूज्यताबुद्धि तत्कालीन लोकांमध्ये पराकाष्ठेची असून पुढेही ती कायम राहिली. एकसारखें पंचेचाळीस वर्षे नेहमीं सर्व प्रकारच्या स्त्रीपुरुषसंघांमध्ये राहून आपलें आचरण अत्यंत निर्दोष ठेवणाऱ्या महापुरुषाविषयीं लोकांच्या मनामध्ये पराकाष्ठेची आदरबुद्धि व अमर्याद श्रद्धा उत्पन्न होणें साहजिक आहे.

याप्रमाणें या अद्वितीय व अलौकिक महापुरुषाचें महात्म्य आहे. आमच्या या भरतभूमीमध्ये हें अप्रतिम नररत्न निर्माण होऊन अखिल मानवजातीस स्वतेजानें दिपविणारें झालें असतां, त्याच्या परम पवित्र चरित्राविषयीं व बोधामृताविषयीं आम्हीं आर्यांचे वंशज ह्मणविणाऱ्या

जनांनीं आजवर उदासीन रहावें हें मोठेंच चमत्कारिक आहे. हें मनांत आणून आखीं ह्या महापुरुषांचें यथोपलब्ध चरित्र, त्याच्या बोधाचें सार आणि त्याच्या धर्मप्रसाराचा थोडासा इतिहास इतकीं प्रकरणें पुढील पृष्ठांत क्रमाक्रमानें लिहिलीं आहेत. त्यांचें अवलोकन आमचे आर्यवांधव अवश्य करितील अशी उमेद आहे.

आतां कित्येक वेदधर्माभिमानी पुरुषांचें असें ह्मणणें पडेल कीं, ज्यानें सनातन वेदधर्माशीं विरोध करून आत्मा व परमात्मा यांविषयींच्या कल्पना निवेकशुद्ध नाहींत असें प्रतिपादन केले, त्या नास्तिकशिरोमणीचें चरित्र व धर्ममतं यांविषयीं जिज्ञासा उत्पन्न होण्यांत काय अर्थ आहे? या शंकेचें समाधान अर्थात् असें आहे कीं, त्याचे बहुतेक तत्त्वविचार व नीतिविचार तत्कालीन आर्यविचारपद्धतींस अनुसरून होते. एवढेंच नव्हे तर तो स्वतः असें ह्मणे कीं, आपण काढलेला मोक्षसिद्धीचा मार्ग पुरातन असून चालू असलेला धर्ममार्ग भ्रममूलक आहे. यावरून पाहतां त्याच्या मतांचें ज्ञान प्राप्त झाल्यानें अडीच हजार वर्षांपूर्वीं आपल्या पूर्वजांच्या मनांत कोणते धर्मविचार व तत्त्वविचार घोळत होते त्याची माहिती आह्मांस अंशतः होईल. दुसरें असें कीं, बुद्धकृत धर्मपरिवर्तन या भरतभूमींत सुमारे एक सहस्रवर्षे कायम राहून, पुढें तें हळू हळू निर्मूळ होऊन शेवटीं केवळ नामशेष झालें; आणि सांप्रत तर त्या धर्माचे अनुयायी नेपाळ व काश्मीर खेरीजकरून हिंदुस्थानाच्या इतर भागांत फार तर दोन अडीच लाख असतील. तेव्हां जो धर्म अशोकासारख्या दिग्विजयी चक्रवर्ती राजाचा हस्तालंघ मिळून हिंदुस्थानांत एका काळीं सर्वत्र पसरला होता, त्याचें बहुतेक निर्मूलन युद्धादिमूलक रक्तपातादि घोर प्रसंग घडून न येतां व्हावें हें मोठेंच विलक्षण आहे. यास्तव बुद्धधर्माच्या प्रसाराचा व पराभवाचा वृत्तांत वेदधर्माभिमानी जनांनीं अवश्य जाणून घ्यावा असा आहे.

भाग दुसरा.

पूर्ववच.

विहाय राज्यं विषयेष्वनास्थस्तीव्रैः प्रयत्नैरधिगम्य तत्त्वं ॥

जगत्ययं मोहतमो निहंतुं ज्वलिष्यति ज्ञानमयो हि सूर्यः ॥ १ ॥

अश्वघोषकृत बुद्धचरित.

गौतमबुद्धाचें जन्म इसवी सनापूर्वी ५५७^३ व्या वर्षी कपिलवस्तु नामक एका प्राचीन नगरामध्ये झालें. याच्या पित्याचें नांव शुद्धोदन

* राज्याचा त्याग करून, विषयभोगांची अनास्था करून व तीव्र प्रयत्नांच्या योगानें तत्त्व जाणून जगांतील मोहमूलक अज्ञानतमाचा नाश करण्यासाठी हा ज्ञानमय सूर्य प्रकाशित होईल.

१ हा सन आह्मी सेक्रेडबुकस् आव् दि ईस्ट नामक ग्रंथमालिकेंत प्रसिद्ध झालेल्या घम्मपदाच्या भाषांतरास जोडलेल्या उपोद्घातावरून घेतला आहे. परंतु याविषयी विद्वान् शोधकांचा अद्यापि वाद आहे.

२ हें नगर रोहिणीनदीच्या तीरी, काशीक्षेत्राच्या ईशान्येस सुमारें शंभर मैलांवर होतें. सांप्रत या नगराच्या ठिकाणी एक लहानसें खेडें आहे. हें बुद्धाचें जन्मस्थान इसवी सन ६३२ च्या सुमारास ह्युएन सँग नामक एका बुद्धधर्मानुयायी चिनी प्रवाशानें पाहून आपल्या प्रवासवृत्तांत त्याचें असें वर्णन केले आहे कीं, या प्राचीन नगरीच्या खाणाखुणा आद्यापि पुष्कळ आहेत. राजाच्या मंदिराच्या व उद्यानाच्या भिंती पडलेल्या अद्यापि दिसत असून त्यांचा घेर तीन मैलांचा आहे. मोडून तुटून पडलेल्या कांहीं भागांमध्ये बुद्धाच्या मातेचें निद्रागृह आणि बुद्धाची विद्याभ्यासाची जागा हीं ठिकाणें आपणास लोकांनी दाखविलीं, असें तो प्रवासी ह्मणतो. या कपिलवस्तुनगराविषयी अशी दंतकथा आहे कीं, तें कपिलनामक एका महंताच्या स्मरणार्थ वसविलें होतें. हा कपिल प्रसिद्ध सांख्यदर्शनाचा प्रवर्तक होता, असा कित्येकांचा तर्क आहे. या दंतकथेस अश्वघोषकृत बुद्धचरितांतील पुढील वचनाचा आधार आहे. उद्ग्र-
धिष्यं गगनेऽवगाढं पुरं महर्षेः कपिलस्य वस्तु ।

व मातेचें नांव मायादेवी असें होतें. शुद्धोदन हा त्या काळच्या शाक्यनामक क्षत्रिय वंशाचा प्रमुख असून कपिलवस्तु हें त्याच्या राजधानीचें नांव होतें. हा शाक्यवंश कोसलनामक एका मोठ्या प्राचीन क्षत्रिय वंशाची उपशाखा असून शुद्धोदनादि राजे आपणास इक्ष्वाकुराजाचे वंशज ह्मणवीत. यावरून पाहतां ज्या सूर्यवंशांत प्रख्यात रामचंद्र निर्माण आला होता, त्याच वंशाच्या एका शाखेंत बुद्ध जन्मास आला होता असें ह्मणावें लागतें.

शाक्यवंशानें वसविलेला प्रांत कोसलदेशांत रौप्ति नदीच्या उत्तरभागी असून नेपालदेशांतून गेलेल्या हिमालय पर्वताच्या पायथ्यापर्यंत पसरला आहे. या प्रांताच्या पूर्वेस रोहिणीनामकंरून एक नदी आहे. या नदीच्या पलीकडे शाक्यांचा ताबा नव्हता. हा शाक्यांचा प्रांत बराच सपाट असून चांगला सुपीक आहे. हिमालयावरून वाहत येणाऱ्या लहान लहान नाल्यांचें पाणी येथें जमा होऊन बरेंच मुरत आल्यामुळे येथील जमीन भातशेतीस फारच नामी आहे. आतांप्रमाणेंच शाक्यांच्या वेळींही या प्रांतांत भाताचें उत्पन्न उत्तम प्रकारचें होत असे. शाक्यवंशांतले मोठमोठे सरदार आपआपल्या

१ याच्या पूर्वजांची मुळींच कांहीं दृकीकत सांपडत नाहीं. इतकें मात्र कळतें कीं, याच्या आज्याचें नांव जयसेन असें असून याच्या पित्याचें नांव सिंहहनु असें होतें.

२ या शाक्यांच्या प्रांताचा समावेश हल्लीं गोरखपूरपरगण्यांतील विनायकपूर व बन्सी आणि हचेलीपरगण्याचा पश्चिमेकडील अर्धा भाग एवढ्यामध्ये आला आहे.

३ याला सांप्रत अयोध्याप्रांत ह्मणतात.

४ ही नदी अयोध्याप्रांतांत ईशान्यदिशेकडून वाहत जाऊन गंगानदीस मिळाली आहे. ही नदी बुद्धधर्मग्रंथांतून अचिरवती या नांवानें प्रसिद्ध आहे.

५ ही नदी गोरखपुराजवळ राप्तीस मिळते. हे संगमाचें ठिकाण काशी क्षेत्राच्या उत्तरेस मृगारे शंभर मैलांवर आहे.

जमिनी स्वतः नांगरीत पेरीत असत. खुद्द शुद्धोदनराजाचेंही खा-
सगीचें वतन असून त्यांत तो आपल्या देखरेखीखात्रीं भाताची लाग-
वड करीत असे, असें दिसतें. त्याच्या नांवावरूनही हा तर्क संभ-
वतो. शाक्यांच्या या प्रांतांत आंब्याचीं व चिंचेचीं पुष्कळ झाडे
असून जिकडे तिकडे झुळझुळ वहाणारे नाले पुष्कळ आहेत. यामुळे
तो प्रांत फारच रमणीय झाला आहे. त्याशिवाय हिमालयाची नेपाळी
ओळ एकसारखी उंचचउंच लागून राहिल्यामुळे तर तेथला देखावा
फारच भव्य दिसतो.

हें शुद्धोदनाचें राज्य अगदीं लहान होतें; तरी तो कोणाचा ही
मांडलिक नसे. त्याच्या राज्याच्या आसपास कोसल व मगध हीं दोन
मोठीं बलाढ्य राष्ट्रे होतीं. तरी त्यांचा या लहानशा राज्यावर कोणत्याही
प्रकारचा शह नसे. शाक्यवंशातील राजे मोठे बाणेदार व अभि-
मानी असत. त्यांला इतर जवळपासच्या राजांशीं लढण्याचें जरी
सामर्थ्य नसे, तरी त्यांना स्वातंत्र्यप्रीति अतोनात असे. तो काळ
सततसंगरावस्थेचा असल्याकारणानें त्यांच्या राज्यावर लुटारू लो-
कांच्या टोळ्या वारंवार हल्ले करीत. त्या टोळ्यांशीं लढून आपलें स्वत्व
कायम राखण्यापुरतें सामर्थ्य, शौर्य व ऐक्य हीं त्यांच्यामध्ये असत. आतां
कोसल व मगध यांपैकीं कोणा तरी एका राष्ट्रानें त्यांस पादाक्रांत
न करण्याचें कारण एवढेंच होतें कीं, हीं दोन्ही बलाढ्य राष्ट्रे एक-
मेकांचीं प्रतिस्पर्धी असल्यामुळे शाक्यांशीं कुरापत काढून लढ-
ण्याचें धैर्य कोणासही होत नसे. कारण एकानें त्यांच्याशीं समर-
प्रसंग केला असतां, दुसरें त्यांच्या साहाय्यास येऊन त्या कुरापत

१ शुद्ध+ओदन (भात); या राजाच्या दुसऱ्या चार भावांचीही नांवे 'ओ-
दन' या पदास दुसरीं विशेषणें लावून बनविलीं होतीं. तीं नांवे हीं होतः शुद्धो-
दन, अमृतोदन, धौतोदन, आणि अगणितोदन.

काढणाच्या राष्ट्राचा पराभव होण्याचा दृढ संभव असे. परंतु पुढे बुद्धाच्या पश्चात् कोसलदेशाच्या राजाने शाक्यांवर आपला ताबा बसवून शुद्धोदनाचे राजघराणे बुडविले, असा इतिहास आहे.

शुद्धोदनराजा मोठा संपन्न असून त्याच्यावर त्याच्या सरदारांची व प्रजेची फारच प्रीति असे. तो मोठा शूर व न्यायी असून आपल्या प्रजेचे पुत्रवत् पालन करित असे. रोहिणी नदीच्या दुसऱ्या तीरी कोलियननांवाच्या एका क्षत्रिय वंशाने वसाहत केली होती. ह्या वंशाचा व शाक्यांचा मूलपुरुष एकच होता. या कोलियनांशी शाक्यांचे रोहिणीनदीच्या पाण्यासंबंधाने नेहमी कलह होत असत. तरी पुढे त्यांच्यामध्ये साम होऊन ते एकमेकांशी स्नेहभावाने वागत असत. या कोलियनांच्या राजाने शाक्यांच्या शुद्धोदनराजास आपल्या दोन मुली दिल्या होत्या. एकीचे नांव मायादेवी आणि दुसरीचे नांव महाप्रजापती. या दोघींच्याही पोटी संतान नसल्यामुळे राजा नेहेमी फार कष्टी असे. पुत्रमुख पाहिल्यावांचून मृत्यु आल्यास आपल्या मागे आपले श्राद्धादि विधि करण्यास व आपल्या कुळाचे नांव चालविण्यास कोणी नसल्यामुळे आपणास व आपल्या पूर्वजांस नरकवास घडतो, अशी समजूत हल्लीप्रमाणे त्या काळीही लोकांची असे. त्यामुळे शुद्धोदनराजाचे चित्त मुळीच स्वस्थ नसे. शेवटी मायादेवी आपल्या वयाच्या पंचेचाळिसाव्या वर्षी गर्भवती झाली. तेव्हां त्याला मोठा आनंद झाला. ह्या प्रथम गरोदर झाली असतां तिला तिच्या माहेरी प्रसूत होण्याकरितां पाठविण्याचा परिपाठ असे. त्याप्रमाणे मायादेवी आपल्या माहेरी जावयासाठीं मोठ्या परिवारानिशीं निघाली. परंतु ती वाटेत लुंबिनीनामक एका अतिरमणीय राईमध्ये शाल

१ या राजाचे नांव अंजन असे असून त्याच्या पित्याचे नांव देवदाह असे होते. ह्या कोलिननामक प्रांताचा राजा होता.

वृक्षाखालीं प्रसूत झाली. ही स्वभार्येच्या प्रसूतीची वार्ता राजास कळतांच तो तेथें आला, आणि पाहतो तो आपणास एक पुत्ररत्न प्राप्त झालें आहे, असें त्यास आढळून आलें. तेव्हां त्याचा आनंद काय विचारतां ! त्या काळच्या राजल्लोकांच्या पद्धतीस अनुसरून पुत्रोत्सवप्रीत्यर्थ जेवढें कांहीं करावयाचें तेवढें सारें त्यानें मोठ्या उत्साहानें व प्रेमानें केलें. शुद्धोदनाच्या इतर बांधवांस व प्रजाजनांसही त्याबद्दल मोठा हर्ष होऊन त्यांनीं आपआपल्यापरी उत्सव करून आनंदप्रदर्शन केलें. पुत्राचे जातकर्मादि यथोचित विधि होऊन त्याचें नांव सिद्धार्थ असें ठेविलें. हाच आमच्या चरित्राचा नायक होय.

असें सांगतात कीं, गौतमबुद्धाची माता तो जन्मल्यावर सातवे दिवशीं मरण पावली. ही माउली परम रूपवती असून त्या काळच्या कुलीन स्त्रियांत आढळणाऱ्या एकंदर सद्गुणांनीं मंडित होती. आपणास सुपुत्र होऊन, आपल्या कुळाची उन्नति करण्याचें सामर्थ्य त्याच्या अंगीं यावें ह्मणून तिनें गर्भवती असतां नाना व्रतें केल्यामुळे तिची प्रकृति वरीच क्षीण झाली होती. त्या कारणानें तिला प्रसूतीनंतर लवकरच मृत्यु आला असें ह्मणतात. ती मरण पावल्यावर तिची वहीण महाप्रजापती हिनें गौतमाचें संगोपन केवळ स्वपुत्राप्रमाणें केलें.

गौतमबुद्धाच्या बाळपणचें वृत्त फारसें आढळत नाहीं. त्याला त्या वेळीं उपलब्ध असलेल्या विद्या शिकविण्याकरितां गुरु ठेविले होते. त्यांचा असा अनुभव होता कीं, तो अतिशयित तैलबुद्धि असल्या. कारणानें त्याला कोणतीही गोष्ट दोन वेळां सांगावी लागत नसे. त्या काळच्या राजपुत्रांस ज्या विद्या व कला शिकविण्याचा परिपाठ असे, त्या साऱ्या तो अल्प वयांतच शिकून तयार झाला. असें सांगतात कीं, तो आपल्या बाळपणच्या संवगड्यांत मिसळून कधींही फारसा खेळत नसे. त्याला त्यांचे बालिश खेळ मुळांच आवडत नसत.

तो सर्वदा आसपासच्या वस्तु व व्यापार यांचें अवलोकन सूक्ष्मपणें करून त्यांवर विचार करण्यांत गुंग झालेला असे. तो एकटाच कोठें तरी फिरत असे, आणि पाहिलेल्या व ऐकलेल्या गोष्टींचें मनन करीत असे. एके समयीं तो आपल्या सोबत्यांसहवर्तमान एक शेत पाहण्यासाठीं नगरापासून अंमळ दूर गेला. त्या वेळीं त्याच्या नजरेस ज्या गोष्टी पडल्या त्यांमुळे त्याच्या चित्तास परम उद्विग्नता प्राप्त झाली. प्रथमतः त्यानें त्या शेतांत दिवसभर स्वपणाच्या शेतकऱ्यांची स्थिति पाहिली, आणि तिची आपल्या स्थितीशीं तुलना करून पाहतां त्याच्या लक्षांत असें आलें कीं, या गरीब दीन जनांनीं शीत, उष्ण, पाऊस यांची परवा न करितां अहर्निश जिवापाड श्रम करावे, आणि राजांनीं व सरदारांनीं स्वस्थ घरीं बसून या कंगाल लोकांकडून करानिमित्त घेतलेल्या धनावर यथेष्ट चैन करावी हें कांहीं नीट नव्हे. हा निवळ अन्याय आहे. तसेंच त्या मुक्या जनावरांनीं शेतकऱ्यांच्या असुडांचे तडाके बसतील या भीतीनें अंगांत तकवा नसतांहीं नांगर ओढ ओढ ओढावे, आणि त्यांच्या मानेला मोठमोठ्या जखमा पडल्या तरी त्याबद्दल कोणांस कांहींच वाद नये. हा केवढा निर्दयपणा ! पुढें आणखी इकडे तिकडे हिंडून वनोपवनाची शोभा पहात असतां, व पशुपक्ष्यादिकांचे निरनिराळे व्यापार अवलोकन करीत असतां त्याच्या दृष्टीस जरी वरवरून मोठी मनोरम वनश्री पडली, तरी अंमळ खोल विचार करून जेव्हां त्यानें आपल्या मनांत त्या वनांतील प्राण्यांची वास्तविक स्थिति आणिली, तेव्हां त्याला असें भासलें कीं, ते प्राणी सकृद्दर्शनीं दिसतात तेवढे सुखी नाहींत; त्यांला विपत्ति व संकटें यांचा सदा अनुभव घडत असतो. उदाहरणार्थ त्याच्या दृष्टीस असें पडलें कीं, पाली मुंग्या खाऊन उपजीवन करितात; या पाली सर्पांच्या भक्ष्यस्थानीं पडतात;

आणि गरुड तर या दोहों जातींचे प्राणी खाऊन निर्वाह करीत असतात. त्याचप्रमाणें बुलबुलपक्षी पतंगांवर झेंप घालण्यास सर्वदा टपलेले असतात; आणि या बुलबुलपक्ष्यांच्या पाठीस बहिरीससाणा लागलेला असतो. याप्रमाणें चोहोंकडे ' जीवो जीवस्य जीवनं ' अशी स्थिति त्याच्या अवलोकनांत आली. आपलें उदर भरण्यासाठीं एक दुसऱ्याचा प्राणघात करितो; आणि त्याचाही तिसराच कोणीतरी जीव घेतो. ही केवढी विपत्ति! अशी विपत्ति चोहोंकडे नजरेस पडत असतां कोण विचारी पुरुष दुसऱ्यांस पीडा होऊन प्राप्त झालेल्या ऐषआरामांचा उपभोग घेईल? हे त्याच्या मनांत आलेले विचार त्यानें आपल्या सोबत्यांस बोलून दाखविले. परंतु त्यांच्या लक्षांत त्यांतलें कांहींच न आल्यामुळें त्यांच्याशीं आणखी न बोलतां त्यांला सोडून जवळच्या निबीड अरण्यांत तो शिरला. तेथें तो कित्येक तासपर्यंत विचार करीत फिरत होता. त्याच्याबरोबर आलेल्या मंडळीला तो कोठें गेला व त्याचें काय झालें तें कांहींच कळेना. शेवटीं त्याच्या पित्यास हें वर्तमान कळून तो त्या ठिकाणीं आला, आणि आपल्या सेवकजनांसहित त्या रानांत त्याचा शोध करूं लागला. शेवटीं त्यांना तो एका जंबुवृक्षाखालीं शांतपणें विचार करीत बसलेला आढळला.

परदुःख पाहून कळवळून जाण्याचा हा गौतमबुद्धाच्या ठायींचा अप्रतिम स्वभाव लहान वयांतच दृष्टोत्पत्तीस आल्याचें दुसरें एक उदाहरण येणेंप्रमाणें आहे. एके प्रसंगीं तो बागेंत बसला असतां त्याच्यावरती अंतरालांतून उडत जाणाऱ्या एका हंसास त्याचा चुलतभाऊ देवदत्त यानें बाण मारला. त्यासरशीं तो पक्षी त्याच्यापुढें मृतवत् होऊन पडला. तो पक्षी रक्तानें भरलेला असून तो धडपडत आहे असें पाहून तो तत्काळ उठला, आणि त्या पक्ष्याकडे जाऊन त्याला वर उचलून

त्याची अशी अवस्था कशामुळे झाली ते तो पाहू लागला. तेव्हा त्याला असे दिसून आले की, त्या पक्ष्याला कोणाचा बाण लागून मोठी जखम झाली आहे. मग त्या विचाराच्या प्राण्याला मोठ्या ममतेने एका हातांत धरून दुसऱ्या हाताने त्याच्या अंगांत शिरलेला तो बाण त्याने काढला, आणि त्याच्या जखमेत कांहीं औषध भरून त्याला हिरव्यागार पानांमध्ये लपेटून ठेवले. त्या पक्ष्यास हे असे उपचार करित असतां त्याच्या हातास त्या बाणाचे टोक बोंचले. त्यासरशी त्याला पुष्कळ वेदना झाली. त्यावरून त्याने ताडले की, त्या पक्ष्याला आपल्यापेक्षां पुष्कळपट अधिक दुःख होत असावे. असे मनांत येऊन तो अतिशयित हळहळला; आणि त्या पक्ष्याच्या दुःखाचा परिहार करण्यासाठी तो विशेष झटून प्रयत्न करू लागला. इतक्यांत कोणी त्याच्या जवळ येऊन हटले की, 'आमच्या छोटेमहाराजांनी या पक्ष्याला बाण मारून खाली पाडले आहे. तरी आपण त्याला माझ्या स्वाधीन करावे.' त्यावर सिद्धार्थ हसाला: 'नाहीं मी तो तुझ्या स्वाधीन करित नाहीं. माझ्या बंधूच्या बाणाने हा पक्षी मेलत असता तर तो त्याच्याकडे पाठवून देणे ठीक होते. परंतु तो अद्यापि जिवंत आहे. त्याने या विचाराच्या पक्ष्याचा पंख आपल्या बाणाने जायबंदी करून त्याची गतिच तवढी कुंठित केली आहे. एरवी त्याच्या जीवास मुळीच धक्का लागलेला नाहीं.' ह्या त्याच्या उत्तरावर देवदत्ताने असे प्रत्युत्तर केले की, 'वनपक्ष्यास जो तीर मारून खाली पाडतो, त्याची त्या पक्ष्यावर सत्ता असते. मग तो त्याच्या बाणाने मेलला असो किंवा नसो. नभोमंडलांत भ्रमण करणाऱ्या वनपक्ष्यांवर कोणाही मनुष्याची मुळीच सत्ता नाहीं. अशा एका पक्ष्यास मी खाली पाडले आहे. यास्तव तो माझा आहे. तो तू माझ्या स्वाधीन अवश्य करावा.' तेव्हा बुद्धाने त्या पक्ष्याची मान

आपल्या कोमल गालावर ठेवून मोठ्या गंभीरतेनें ह्मटलें, 'नाहीं; असें मी कदापि करणार नाहीं.' हा पक्षी माझा आहे. यावर मी दया करून याचा जीव वांचविला आहे. याला मी पुनः मृत्युमुखीं लोटणार नाहीं. देवदत्ताला जर वाटत असेल कीं, हा मी त्याचा अन्याय करीत आहे, तर त्यानें या गोष्टीचा निर्णय शहाण्या लोकांकडे जाऊन करावा.' देवदत्ताला ही सूचना पसंत वाटून त्यानें दरबारच्या शहाण्या लोकांपुढें हा प्रश्न ठेविला. तेव्हां तेथें त्याची वाटाघाट झाली. परंतु कोणत्याच गोष्टीचा पक्का निर्णय होईना. शेवटीं एक पंडित उठून ह्मणाला कीं, 'जीव ह्मणून कांहीं तरी आहे असें जर आपण मानीत असाल, तर जो कोणी एकादा जीव वांचवितो त्याची त्या जीवावर जितकी सत्ता असते तितकी त्याचा नाश करणाऱ्या मनुष्याची त्यावर नसावी. कारण हिंसा करणारा जिवाची हानि करितो, आणि रक्षण करणारा त्याचें परिपाळन करितो. यास्तव या पक्ष्याचा ज्यानें जीव वांचविला त्यासच हा पक्षी मिळणें रास्त होय. हा निर्णय सर्वास योग्य वाटला, आणि देवदत्ताला आपला हेका सोडावा लागला.

याप्रमाणें बुद्धाच्या ठायींची मननशीलता व मनाची कोमलता अल्पवयांतच दृग्गोचर होऊं लागली. त्या काळच्या क्षत्रिय वंशांतील तरुण जनांची आयुष्यक्रमणाची रीति ह्मटली ह्मणजे अशी असे कीं, सर्व प्रकारचे आहारविहार यथेष्ट करावे; वनोपवनांत अश्वारूढ होऊन भ्रमण करावें, मृगया करावी, युद्धादि ज्या कला ते शिकत त्यांची उपस्थिति राहण्याकरितां त्यांचा अभ्यास सतत करावा. यामुळें त्यांच्या अंगांत जोम, हुशारी व धमक कायम राहून युद्धप्रसंग प्राप्त झाला असतां त्यांच्या हातून मर्दुमकीचीं कृत्ये होणें शक्य असे. ह्या सर्वसाधारण क्रमाविरुद्ध बुद्धाचें वर्तन पाहून लोकांस मोठें नवल वाटे.

असें सांगतात कीं, राजाला ही आपल्या पुत्राची शांतवृत्ति व सुखोपभोगाविषयीची अप्रीति पाहून वाईट वाटे. त्यानें इतर तरुण जनांप्रमाणें आपलें वर्तन ठेवावें, व त्याचें संसारांत मन रमावें ह्मणून त्याला कोणत्याही गोष्टीचें उणें पडूं न देण्याविषयीं तो फारच सावधगिरी ठेवीत असे. त्यानें त्याला निरनिराळ्या ऋतूंत रहाण्यासाठीं तीन मंदिरें बांधून त्यांची अंतर्बाह्य रचना अशी मनोरम केली होती कीं, त्याच्या चित्तास त्यांत राहिल्यानें सर्वदा करमणूक होऊन त्यास ऐहिक सुखविषयांची गोडी लागावी. त्याचप्रमाणें परदुःख पाहून त्याचें चित्त परम उद्वेग पावतें, आणि त्यास इहलोकच्या सुखानुभवाचा वीट येतो, असें राजाच्या लक्षांत येऊन तो दुःख व विपत्ती त्याच्या दृष्टीस मुळीच न पडूं देण्याविषयीं खबरदारी घेत असे. आपल्या पुत्राचें औदासीन्य नाहींसें होऊन संसारसुखलालसा त्याच्या ठायीं निर्माण व्हावी ह्मणून तो या प्रकारें नाना योजना व उपाय करीत असे. तरी त्याचे ते सर्व प्रयत्न विफल झाले. बुद्धाची उदासवृत्ति उत्तरोत्तर दृढावत जाऊन संसाराविषयीचें अप्रेम त्याच्याठायीं क्रमाक्रमानें वृद्धिंगतच होत गेलें.

ही त्याची वृत्ति पाहून राजाला मुळीच चैन पडेनासें झालें. आपल्या पुत्राचें लक्ष संसाराकडे लागून ऐहिक गोष्टींत त्याचें मन रमल्यावांचून त्याच्या हातून आपल्या मार्गें आपल्या संस्थानाची व्यवस्था नीट रहाणें नाहीं, असें त्याला वाटत असे. त्याचप्रमाणें त्या काळीं संसारास त्रासून अगदीं विरक्त वनून तापसवृत्ति धारण करणाऱ्या लोकांचा जिकडे तिकडे मोठा समुदाय दृष्टीस पडे. त्यामुळें त्याला असें भय वाटे कीं, आपला पुत्रही संन्यासवृत्ति धारण करून वनांत निवृत्त जाईल. अशा विवंचनेंत राजा रात्रंदिवस असलेला पाहून त्याच्या मंत्रिमंडळानें त्याला असें सुचविलें कीं, त्याचा एकाद्या लाव-

प्यसंपन्न स्त्रीशीं विवाहसंबंध जुळवून दिल्याने त्याच्या वृत्तीत फेर पडून तो ऐहिक सुखानुभवास लुब्ध होईल, आणि मग राजाच्या चिंतेस कारण उरणार नाही. ही त्याची युक्ति शुद्धोदनराजास पसंत वाटली.

या विवाहासंबंधाने अशी एक गोष्ट सांगतात की, सिद्धार्थाने आपणास आवडेल त्या मुलीशीं विवाह करावा ह्मणून त्याच्या दृष्टीस निरनिराळ्या सरदारांच्या कन्या पडतील अशी व्यवस्था शुद्धोदनराजाने केली. ती अशी की, कांहीं उत्सवाचे भिष करून आपल्या सरदारांच्या रूपवती कन्या राजवाड्यामध्ये बोलावून आणल्या; आणि त्या मुलीला कित्येक प्रकारचे खेळ खेळावयास सांगितल्यावर त्याला बक्षिसे देण्याचे ठरविले; तीं बक्षिसे सिद्धार्थराजपुत्राने आपल्या हाताने त्यांस द्यावीं अशी योजना केली. पित्राज्ञेप्रमाणे सिद्धार्थ मुलींस बक्षिसे द्यावयास बसला तेव्हां प्रत्येक मुलगी त्याच्याकडे येऊन आपआपले बक्षिस घेऊन जाऊ लागली. याप्रमाणे बक्षिसे देण्याचा क्रम चालला असतां सिद्धार्थाचे लक्ष कोणत्या मुलीकडे विशेष प्रकारे जाते ते पाहण्यासाठीं राजाने कित्येक धूर्त व हुशार सेवक जवळ उभे करून ठेविले होते. त्यांनीं राजास असे सांगितले की, 'सुप्रबुद्धाच्या कन्येकडे राजपुत्राने पाहिले तेव्हां त्याच्या चर्चेत फरक झाला, व तो तिच्याकडे टेहळून पाहू लागला. इतर कोणत्याही मुलीकडे त्याचे इतके लक्ष गेले नाही; आणि आह्मांलाही वाटते की, ती राजवाड्यांत जमलेल्या एकंदर मुलींहून रूपवती व गुणी आहे. तिच्याशीं राजपुत्राचा विवाह करून द्यावा हे ठीक दिसते.'

याप्रमाणे सेवकजनांनीं सांगितले तेव्हां राजास मोठा हर्ष झाला; आणि त्यानें लागलीच कोलीचा संस्थानिक सुप्रबुद्ध याजपार्शी त्याच्या मुलीविषयीं मागणी घातली. त्या संस्थानिकाने राजास येणे-

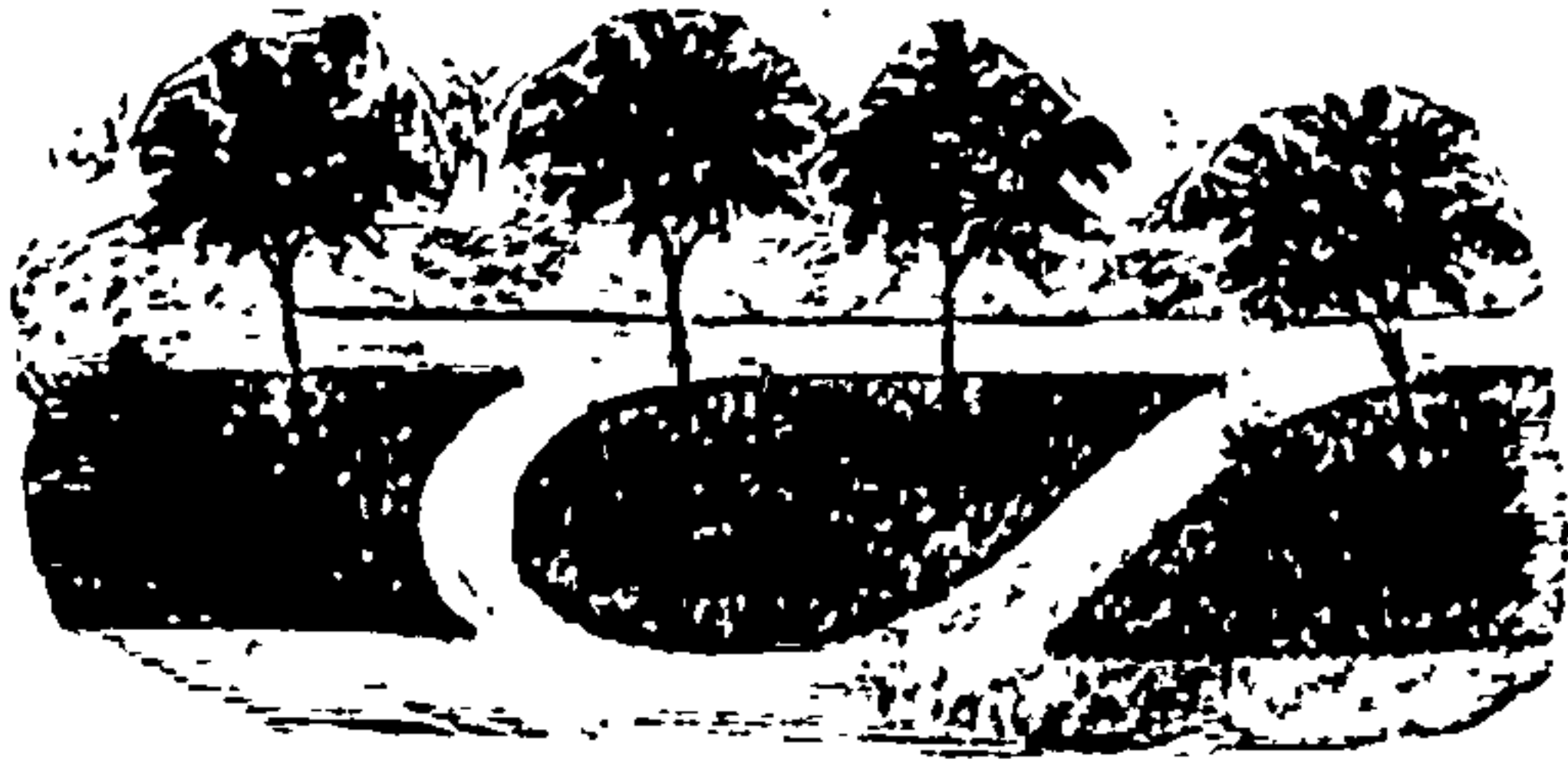
प्रमाणें उलट निरोप पाठविला: 'आपल्या क्षत्रियकुलांतला परिपाठ असा आहे कीं, आपली मुलगी ज्यास द्यावयाची त्याच्या अंगांत इतर सर्व तरुण क्षत्रिय वीरांहून अधिक बल व युद्धकौशल्य आहे अशी आधीं खातरी करून घ्यावी. पण आपल्या पुत्राचा जो लौकिक आम्ही ऐकतो, त्यावरून असें कळतें कीं, त्याच्या अंगांत हे कसोटीस लावावयाचे गुण मुळींच वृद्धि पावलेले नाहींत. कारण तो सदोदित आपल्या महालांत आपल्याशींच गुंगत बसलेला असतो. त्याला मर्दुमकीचे खेळ व व्यायाम मुळींच आवडत नाहींत. अशा स्थितीमध्ये माझ्या मुलीच्या स्वयंवराची योजना करून तिला वरुं इच्छिणाऱ्या तरुण क्षत्रियांस बोलाविलें असतां, त्या सर्वांवर सरशी करून माझ्या कन्येस वरण्याचें सामर्थ्य सिद्धार्थाच्या अंगीं असेल असें आह्मांस वाटत नाहीं यास्तव आपण या आपल्या मागणीविषयीं आग्रह धरुं नये हें आह्मांला योग्य दिसतें.' हा सुप्रबुद्धाचा निरोप ऐकून राजा मोठ्या विचारांत पडला. त्याला पुढें काय करावें तें सुचेना. ही अशी स्वपित्यास चिंता प्राप्त झाली आहे असें सिद्धार्थाच्या कानीं आलें तेव्हां त्यानें त्यास सांगून पाठविलें कीं, सुप्रबुद्धाच्या इच्छेप्रमाणें सर्व कांहीं व्यवस्था राजानें बेलिशक करावी; आणि माझ्या अंगीं युद्धकौशल्यादि गुण कितपत आहेत त्याची कसोटी खुशाल पाहावी. याप्रमाणें राजपुत्राकडून आश्वासन मिळाल्यावर शुद्धोदनराजा सुप्रबुद्धाच्या ह्मणण्यास कबूल होऊन त्यानें चोहोंकडे अशी दंडी पिटविली कीं, सिद्धार्थराजपुत्राच्या मनांतून सुप्रबुद्धाच्या मुलीशीं विवाह करण्याचें आहे, तरी त्या मुलीस वरुं इच्छिणाऱ्या एकंदर तरुण क्षत्रियांनीं आजपासून सात दिवसांनीं ठरलेल्या ठिकाणीं यावें, आणि आपल्या अंगचे युद्धकलादिगुण दाखवावे. असें त्यांनीं केल्यानंतर ज्याची इतर सर्वांवर

सरशी होईल त्यास ती मुलगी वरील. मग मोठा रमणा करून जमलेल्या सर्व तरुणांनी आपआपल्या अंगच्या कौशल्याची व बलाची अगदी शिकस्त केली. परंतु त्या सर्वांहून सिद्धार्थ वरचढ ठरून त्याने त्या मुलीशी विवाह करावा असे ठरले.

हे असे सिद्धार्थाचे अलौकिक युद्धकलानिपुणत्व व बलाढ्यत्व पाहून शुद्धोदनराजाचे सरदार व इतर प्रजाजन यांस मोठे समाधान वाटले. यापूर्वी ते राजापाशी नेहमी अशी कुरकुर करीत की, क्षत्रिय धर्मास आवश्यक असे युद्धादिकलांतले नैपुण्य सिद्धार्थाच्या ठायी अगदी कमी आहे. तो कोणतेही जवामदीचे खेळ खेळत नसतो, किंवा मृगयादि व्यायाम करीत नसतो. यामुळे त्याच्या अंगी युद्धोपयोगी गुण मुळीच वृद्धि पावलेले नाहीत. असा राजा जर आह्मांस आपल्या पश्चात् प्राप्त झाला, तर आह्मी काय करावे? हे त्यांचे गाव्हाणे ऐकून राजा नेहमी चिंतातुर असे. परंतु त्याला व त्याच्या प्रजेला हे ठाऊक नव्हते की, बुद्धासारख्या अलौकिक पुरुषास एकदां शिकलेल्या विद्येची किंवा कलेची उपस्थिति राखण्यास अभ्याससातत्यादि कृत्रिम उपायांची फारशी आवश्यकता नसते. येथे कित्येक चरित्रकारांचे असे ह्मणणे आहे की, राजापाशी लोक येऊन याप्रमाणे कुरकुर करू लागले तेव्हां सिद्धार्थाने आपल्या अंगचे बल व युद्धकलाप्रवीणत्व दाखविण्यासाठी सर्व तरुण योद्ध्यांला जमा करण्यास आपल्या पित्याला सांगितले; आणि याप्रमाणे तरुण योद्धे जमल्यावर त्या सर्वांहून आपण श्रेष्ठ आहो असे त्याने लोकांच्या प्रत्ययास आणून दिले. त्यांच्या मते स्वयंवरच्या वेळी बुद्धाच्या अंगचे युद्धोपयोगी गुण कसोटीस न लागतां ते वर सांगितल्यासारखा प्रसंग घडून येऊन लागले. आह्मांला या कल्पनेपेक्षां स्वयंवराचीच कल्पना विशेष ग्राह्य व स्वाभाविक वाटते. कारण क्षत्रियांच्या अशा विवाहपद्धतीची उदाहरणे पुराणांतरीं पुष्कळ

वर्णिनीं आहे; आणि पुरातन आर्यांच्या निरनिराळ्या शाखांतील
यजातींत अशीच विवाहपद्धति रूढ असल्याची साक्ष इतिहास
देत आहे.

येथे बुद्धाच्या पूर्ववयाची हकीकत संपते. येथून
एकुणतीस वर्षांचा होईपर्यंत त्याच्या विषयीं कांहीं एक
नाहीं. त्याचा विवाह झाल्यावर तो आपल्यासाठीं मुद्दाम
मंदिरांत राहून संसारसुखाचा अनुभव वेऊं लागला एवढाच
विषयीं त्याच्या चरित्रकारांचा उल्लेख आहे.

भाग तिसरा.

संसारत्याग.

अहं पुनर्भीरुतीव विक्रवो जराविपद्याधिभयं विचिंतयन् ॥
लभे न शान्तिं न धृतिं कुतो रतिं निशामयन् दीप्तमिवाग्निना जगत् ॥*

अश्वघोषकृत बुद्धचरित.

सिद्धार्थराजपुत्रास संसार सुखाचा वाटावा ह्मणून राजानें आपल्याकडून होण्यासारख्या सर्व गोष्टींची योजना केली होती, हें मागें सांगितलेंच आहे. त्याचा विवाह झाल्यावर राजानें त्याच्या करितां एक अतिरमणीय उपवन तयार करवून त्यांत एक सुंदर मंदिर बांधून दिलें. या स्थळाचें नांव विश्रामवन असें असून बुद्ध नेहमीं यांत रहात असे. आपल्या पुत्रास परदुःख पाहून उद्वेग प्राप्त होतो ह्मणून त्याच्या दृष्टीस आंधळे, पांगळें, ह्यातारे, रोगी, दारिद्री वगैरे लोक न पडावे अशी व्यवस्था त्यानें केली होती. राजपुत्रास कोठें बाहेर न जातां वाटतील ते विहार करितां यावे, व सर्व प्रकारची निसर्गशोभा पाहावयास मिळावी अशी योजना त्यानें विश्रामवनांत केली होती. यामुळें सिद्धार्थास त्या उपवनाबाहेर जाण्याचें फारसें प्रयोजन वाटत नसे. तरी आपल्या विहारस्थानाबाहेरील जनस्थिति कशी काय आहे तें पाहण्याची उत्कंठा त्यास वारंवार होऊन तो पित्राज्ञा घेऊन बाहेर फिरावयास जात असे. याप्रमाणें राजपुत्राची स्वारी नगरांतून चालली ह्मणजे त्याच्या दृष्टीस

* जरा, विपत्ति आणि व्याधि यांपासून उद्भवणारें भय माझ्या मनांत येऊन मी अगदीं भिऊन व घाबरून जातो. हें जगत् दुःखरूप अग्नीनें व्याप्त झालेलें पाहून मला शान्ति व धैर्य हीं प्राप्त होत नाहींत, तेथें मला सुख कोठून वाटावयाला ?

विपद्ग्रस्त जन न पटूं देण्याविषयीं राजाज्ञेन व्यवस्था होत असे. तथापि कालेकरून त्याच्या अवलोकनांत निरनिराळी जनस्थिति येऊन त्याची अशी खात्री झाली कीं, मनुष्य वरवरून कितीही सुखी दिसला तरी वास्तविक व शाश्वत सुख या जगांत कोणासही प्राप्त होणें नाहीं. त्याच्या मनांत नेहमीं असे विचार घोकूं लागले कीं, कित्येकांस कांहीं काळपर्यंत सुखानुभव घडतोसा दिसला तरी तो शाश्वत नसून त्यांत दुःखाचें मिश्रण नेहमीं असतेंच असतें; व हें दुःखमिश्रित सुखही सर्वास लाभण्याची शक्यता वर्तमान स्थितीमध्ये मुळींच नाहीं. तेव्हां आपल्या आसपास आपले इतर बांधव विपत्तींत रखडतांना जो विचारी पुरुष पाहतो त्याला स्वतांला दैवयोगानें प्राप्त झालेल्या जल-बुद्बुदवत् क्षणिक सुखाचा उपभोग घेणें कसें रुचेल? याप्रमाणें जनस्थितीचें व इतर सृष्टीचें सूक्ष्म अवलोकन केल्यामुळे संसार असार आहे असें त्याच्या मनामध्ये वेळेवेळां येऊं लागलें.

बुद्धाच्याठायीं संसारेद्वेष दृढ होण्यास पुष्कळ गोष्टींचें अवलोकन कारणीभूत झालें हें निर्विवाद आहे. तथापि त्या गोष्टींचे चार वर्ग कल्पून त्यांपैकीं प्रत्येक वर्गातील एक एक गोष्ट त्याच्या दृष्टीस पडल्याचें वर्णन त्याच्या चरित्रकारांनीं केलें आहे. या चार वर्गांतल्या चार गोष्टी येथें मासल्यासाठीं देतो.

एके समयीं राजपुत्राच्या मनांत नगरामध्यें फिरावयास जाण्याचें येऊन त्यानें राजाची आज्ञा मागितली. राजानें त्यास ही सहल करण्याची परवानगी देऊन त्याची स्वारी ज्या रस्त्यानें जावयाची होती, त्या रस्त्यावर कोणीही विपन्न स्थितीतलें माणूस फिरूं देऊं नये; सर्वांनीं चांगलीं वस्त्रें परिधान करून अगदीं आनंदवृत्तीनें राजपुत्राच्या दृष्टीस पडावें अशी दंडवी पिठविली. मग सिद्धार्थ नेमलेल्या वेळीं आपल्या रथांत बसून नगरांतून जाऊं लागला. तेव्हां त्याला सर्वत्र आनंदच

वृद्ध पुरुषाचें दर्शन.

४५

आनंद दिसला. परंतु इतक्यांन एक वृद्ध मनुष्य त्याच्या दृष्टीस पडला. त्याच्या अंगावर धड वस्त्र नसून सर्व अंग मलिन झालें होतें. त्याच्या हातांपायांच्या काड्या झाल्या असून अंगांतलें प्रत्येक हाड साफ दिसत होतें; त्याचे सर्व दांत पडले असून अंगाच्या कातडीला सुरकुत्या पडल्या होत्या. त्याचे डोळे व गाल खोल गेले होते. तो अगदीं वांकलेला असून चालतांना थरथरां कांपत असल्यामुळें त्याला एक एक पाऊल टाकण्यास पराकाष्ठेचे आयास पडत. त्याच्या एका हातांत काठी असून दुसरा हात पुढें करून तो मोठ्यानें ओरडत होता कीं, 'मज दीन अपंगावर दया करून मला कांहीं तरी द्या. मी आणखी दोन चार दिवसांचा सोबती आहे.' असा आक्रोश करीत तो चालला असतां त्याच्या नेत्रांतून भळभळीं अश्रुधारा वाहत होत्या. तो याप्रमाणें एकाएकीं अवचित रस्त्यांत आलेला पाहून राजाच्या सेवकांनीं त्याला रस्त्याआड कोठेंतरी लपून रहाण्यास सांगितलें. आपले सेवक त्या जरठ मनुष्यास ढकलीत बुकलीत आहेत असें पाहून त्यानें त्याला सांगितलें कीं, अरे त्याला तेथेंच राहूं द्या. मला त्यास नीट पाहावयाचें आहे. ती त्याची अतिशयित दीन दशा पाहून राजपुत्राच्या हृदयांत पराकाष्ठेचा कळवळा उत्पन्न झाला; आणि आपला सारथी छंद यास त्यानें पुसलें: "अरे हें माणसासारखें काय दिसतें रे? हा प्राणी अगदीं विपन्न व वांकलेला असून याची स्थिति फारच भयंकर व दुःखकारक दिसत आहे. कधीं कधीं मनुष्ये याच स्थितीमध्ये जन्मास येतात काय रे? 'मी दोन तीन दिवसांचा सोबती आहे,' असा जो हा आक्रोश करीत आहे त्याचा अर्थ काय? याला अन्न कधींच मिळत नाहीं काय रे? याचीं हाडे अशीं दिसण्याचें कारण काय? याची ही अशी दुर्वह स्थिती कशामुळें झाली?" सारथ्यानें उत्तर केलें: "हे दयाळू राजपुत्रा, हा वृद्ध पुरुष आहे. कांहीं

वर्षापूर्वी हा असा वांकलेला नसून चांगला ताठ उभा चालत असे। त्या वेळीं याचे डोळे, गाल वगैरे चांगले असून याचें सर्व अंग गुड गुडीत होतें. पण आतां जरेमुळें याचें असें विद्रुप झालें आहे। याच्या शक्तीचा पात होऊन याच्या बुद्धीचा ऱ्हास झाला आहे। आणि याच्या सर्व वृत्ति अगदीं क्षीण झाल्या आहेत. याचें आयुष्यरूप स्नेह खलास होऊन याची प्राणज्योति मालवण्याच्या अगदीं लागास आली आहे. ह्मणून तो ह्मणत आहे कीं, 'मी दोन चार दिवसांचा सोबती आहे.' वृद्धापकाळ प्राप्त झाला ह्मणजे मनुष्याची अशीच अवस्था होत असते. यांत विशेष तें काय आहे? आणि याकडे लक्ष देण्याचें आपणास काय प्रयोजन आहे?" हें छंदाचें उत्तर ऐकून राजपुत्र ह्मणाला: 'पण हें वृद्धपण इतरांस प्राप्त व्हावयाचें, कीं याच्यासारखी स्थिति लक्षावधि मनुष्यांमध्ये एकासच प्राप्त व्हावयाची?' छंद ह्मणाला: 'महाराज याच्यासारखीच इतर जनांची ही अवस्था व्हावयाची. मात्र ते याच्या इतके जगले पाहिजेत.' राजपुत्र ह्मणाला: 'मी, माझी पत्नी यशोधरा व माझे इतर संबंधिजन याच्या इतके जगलों तर आमचीही अवस्था अशीच व्हावयाची ना?' छंद ह्मणाला: 'होय महाराज.' हें ऐकून राजपुत्र बोलला: 'माझा रथ माघारी फिरीव; मी पाहिलें तेवढें पुरे; आणखी पाहण्याची मला इच्छा नाही.'

याप्रमाणें ती अत्यंत हृदयभेदक जरठावस्था पाहून व ती सर्वास निश्चयें प्राप्त व्हावयाची हें मनांत येऊन तो अत्यंत खिन्न व उदास झाला. आपल्या मंदिरांत परत आल्यावर तो एकांतपणें विचार करीत बसला. ऐहिक सुखोपभोगाची मर्यादा अत्यंत संकुचित असून जे विषय कांहीं काळ मोठे आल्हादप्रद व सुखोत्पादक वाटतात, तेच थोडा वेळ लोटल्यावर अगदीं नीरस व दुःखप्रद होतात, असें

त्यास वाटून तो नित्याच्या सुखविषयांकडे मुळीच पाहिनासा झाला. गायन, वादन, नृत्य इत्यादिकांपासून त्याचे मनास मुळीच करमणूक होईना. ही अशी त्याची उदासवृत्ति पाहून येशोधरा हिने त्यास विचारिले: ' महाराज आपण आज अगदीच उद्विग्न झालां आहां याचें कारण काय ? ' सिद्धार्थ ह्मणाला: ' हे प्रिये, हीं सारीं सुखें लवकरच आपणांस नाहीतशीं होणारीं आहेत. यांपैकीं शाश्वत असें कोणतेंही सुख नाही. तुझी माझी प्रीतिही कांहीं काळानें विलय पावून आह्मांस अत्यंत दुर्वह असें वार्धक्य प्राप्त होईल, आणि मग आमचें जीवित पराकाष्ठेचें कष्टमय होईल. प्रतिक्षणीं आमचें आयुष्य क्षय पावत आहे. तेव्हां अशा अशाश्वत सुखाच्या व क्षणभंगुर जीविताच्या आशेस गुंतून मी आपणास कां ह्मणून कष्टी करून घेऊं ? यास्तव हे प्रिये, मला हे ऐषआराम विषतुल्य वाटून यांचा त्याग करावासें वाटतें.

हें वर्तमान शुद्धोदनराजास कळून तो अगदीं अस्वस्थ झाला. तो आपल्या राजधानतिं पूर्वीपेक्षां जास्त बंदोबस्त राखून सिद्धार्थाच्या दृष्टीस विपत्ति न पडूं देण्याविषयीं विशेष झटून प्रयत्न करूं लागला. त्याचप्रमाणें त्यानें आपल्या पुत्राचें मन संसारांत गुंतावे ह्मणून आणखी पुष्कळ नव्या योजना केल्या.

या गोष्टीस कांहीं दिवस लोटल्यावर राजपुत्राच्या मनांत पुनः बाहेर फिरावयास जावयाचें येऊन त्यानें पित्याची आज्ञा मागितली. या प्रसंगीं त्यानें आपल्या पित्याची अशी विनवणी केली कीं, आपल्या राज्यांतील लोकांची वास्तविक स्थिति कशी काय आहे तें पाहण्याचा माझ्या मानस आहे. याकरितां पूर्वीच्या प्रसंगीं ज्याप्रमाणें आपण दुःख व विपत्ति माझ्या दृष्टीस पडूं न देण्याविषयीं व्यवस्था केली होती, तशी या खेपेस कांहींएक करूं

नये. लोक जसे नेहमींच्या व्यवहारांत वागत असतात, तसेच ते मला पाहावेसे वाटत आहेत. याप्रमाणें वास्तविक स्थितीचें अवलोकन केल्यानें एक तर मला आनंद व शांति हीं वाटतील; नाही तर निदान विशेष शहाणपण अंगीं घेऊन प्रजाजनांवर आपल्या पश्चात् चांगल्या प्रकारें सत्ता चालविण्याचें सामर्थ्य प्राप्त होईल. यासाठीं मला उदर ईक नगरांतून सेवकांसहवर्तमान मनास वाटेल तिकडे फिरण्याची परवानगी मिळावी.' ही त्याची विनवणी ऐकून राजानें मनांत असा विचार केला कीं, त्याला याप्रमाणें नगरांत हिंडण्याची परवानगी दिल्यास कदाचित् त्याच्या मनावर पूर्वी झालेला प्रतिकूल ग्रह नाहीसा होऊन त्याची ऐहिक सुखाविषयींची समजूत पालटेल. ह्मणून त्यानें त्याला त्याच्या इच्छेनुरूप नगरांत फिरण्याची मोकळीक दिली. राजाज्ञा मिळाल्यावर सिद्धार्थ व्यापाऱ्याचा वेश धारण करून आपला सारथी छंद यासह नगरांत फिरावयास गेला. या वेळीं सर्व प्रकारच्या लोकांत मिसळून त्यांचे निरनिराळे रीत-रिवाज व वागणुकीचे प्रकार त्यानें अवलोकन केले. याप्रमाणें त्याला सुखदुःखाचे बहुतेक प्रकार पाहावयास मिळून त्याची एकंदर जनस्थितीविषयीं बरीच यथार्थबुद्धि झाली. याप्रमाणें तो सर्व प्रकारचे व सर्व दर्जाचे लोक पाहत चालला असतां पुढील दुःखाक्रोश त्याच्या कार्नां पडला. 'धनीसाहेब मला साहाय्य करा. मला ह्यांत देऊन उभा करा. अहो मजवर दया करा कीं हो ! मला तुम्ही मदत केली नाही तर मी आज आपल्या घरीं पोचत नाहीं. वाटेंतच माझा प्राण जाईलसें वाटेंत !' तो आक्रोश ऐकून सिद्धार्थ अगदीं चपापला, आणि तो दुःखकारक ध्वनि जिकडून आला तिकडे तो वळून पाहूं लागला. तेव्हां रोगानें अगदीं पिडलेला असा एक मनुष्य त्याच्या दृष्टीस पडला. तो रस्त्यावरील धुळीत इव-

ळत पंडला होता. त्याच्या सर्व अंगास वेदना होत असल्यामुळे तो गडबडां लोळत होता. घरी जाण्याच्या इराद्यानें तो उठावयास पाही, पण पुनः धाडकन जमिनीवर पडे. ही त्याची अत्यंत हृदयद्रावक अवस्था पाहून राजपुत्राचें हृदय अगदीं कळवळून गेलें. तो त्या रोग्याकडे धांवत गेला, आणि त्याला आपल्या कोमल हातांनीं उचलून त्याचें मस्तक आपल्या मांडीवर ठेवलें; आणि तो त्याला आपल्या मऊ हातांनीं चेपून ह्मणाला: 'हे माझ्या बांधवा, तुला काय होत आहे? कोणती इजा झाल्यामुळे तुला येथून उठतां येत नाही?' तो मोठ्यानें कण्हत असून त्याला श्वास लागला आहे असें पाहून राजपुत्रानें आपल्या सारथ्यास पुसलें: 'अरे हा असा श्वास टाकीत असून बोलतांना गुदमरतो याचें काय बरें कारण?' सारथी ह्मणाला: महाराज, याला कांहीं तरी मोठा ज्वरा रोग जडला आहे. याच्या अंगांत तो अगदीं विकोपास गेला आहे. याचे अंगांत सपाटून ताप भरला आहे. याचा ऊर धडधड उडत आहे. याचे स्नायु अगदीं ढिले पडून याच्या हातापायांचे व कंबरचे सांधे कमकुवत झाले आहेत. रोगग्रस्त माणसाची, महाराज, अशीच अवस्था होत असते. याला जडलेल्या रोगाच्या असह्य वेदनांमुळे हा असा डोळे फिरवीत आहे, व दुःखानें विव्हळ होऊन हातपाय आपटीत आहे व दांतओंठ चावीत आहे. याचा श्वासही अगदीं कोंडत चालला आहे. या रोगानें याचा लवकरच अंत होईल. परंतु तो होण्यापूर्वी याचे आणखी पुष्कळ वेळपर्यंत असेच हाल होत रहातील. महाराज, हा याला लागलेला रोग स्पर्शसंचारी आहे. यास्तव आपण याला असा धरून बसूं नका. कदाचित् याचा हा रोग तुझालाही पछाडील; आणि मग तुमचीही अंशीच दशा होईल.' त्यानें त्यास असें भय घातलें तरी तें मनास न आणून तो त्या रुग्ण मनुष्याची शुश्रूषा करीत बसला;

आणि त्याने पुनः सारथ्यास विचारलें: 'याला जसा हा रोग झाला आहे तसाच तो इतरांसही होण्याचा संभव आहे काय? त्याचप्रमाणें या रोगासारखे दुसरे आणखी भयंकर रोग मनुष्याला होतात काय?'

छंद-महाराज, हा व अशाच प्रकारचे दुसरे नाना रोग मनुष्यास नेहमीं पिडीत असतात. त्यांपासून मुक्त असा कोणीही नाही.

राजपुत्र-हे रोग मनुष्यास न कळत होतात काय?

छंद-होय महाराज; ते सर्पाप्रमाणें न कळत येऊन मनुष्यास घेरतात. ते एकाद्या व्याघ्राप्रमाणें मनुष्यावर घाला घालण्यास सदा टपलेले असतात. वर्षाकाळीं विद्युत्पात कोणावर होईल याचा जसा नेम नसतो तद्वत् या रोगांचें आहे. यांच्यापार्यां कोणाचा केव्हां नाश होईल तें सांगवत नाहीं.

राजपुत्र-तर मग सर्व माणसांस यांपासून नेहमीं भय असतें!

छंद-होय, सर्वांना यांपासून भीति आहे.

राजपुत्र-असें आहे तर 'मी सुखानें निजेन, व निजून जशाचा तसा उठेन, मला कांहींएक अपाय होणार नाही,' अशी खात्री कोणालाही नाही ना?

छंद-असें कोणालाही खात्रीनें ह्मणतां येणार नाहीं.

राजपुत्र-या अशा अकस्मात् प्राप्त होणाऱ्या अनेक दुःखकारक व्याधींपासून शेवटीं या माणसासारखी मनुष्याच्या देहाची व मनाची स्थिति व्हावयाची ना? आणि त्यास असें वार्धक्यही प्राप्त व्हावयाचें ना?

छंद-होय महाराज; मनुष्य याच्या इतका जगला तर त्याची अशीच दशा व्हावयाची.

राजपुत्र-परंतु या अशा रोगांपासून होणाऱ्या वेदना जर मनुष्यांस अगदींच असह्य झाल्या, किंवा त्या सोसून सोसून या मनुष्यासारखी

त्यांची हालअपेष्टा झाली, किंवा याच्याइतके ते वांचून जरेने वं दुःखाने
जरजर. झाले, तर शेवटीं त्यांचा काय परिणाम होतो बरे ?

छंद-हे राजपुत्रा, ते मृत्यु पावतात.

राजपुत्र-मृत्यु पावतात !

छंद-होय, शेवटीं त्यांस मरण येते. हें मरण कसे व केव्हां ये-
ईल याचा नेम नाही. अशा रोगांनीं पिडलेले जन फार करून वृद्धदशा
प्राप्त होण्यापूर्वीच मृत्युवश होतात. जे थोडे उतार वय. होईपर्यंत
जगतात, ते नाना विपत्तींनीं रंजीस आलेले असतात; आणि अंतीं त्यांचें
देहावसान होतें. तें कदापि चुकणें नाही.

याप्रमाणें त्यांचा संवाद चालला आहे तो तिकडून एक प्रेत जा-
तांना त्यांच्या दृष्टीस पडलें. त्याकडे बोट करून छंद ह्मणाला: 'महा-
राज, मनुष्य मरण पावला ह्मणजे त्याची अवस्था याप्रमाणें होऊन
त्याचे संबंधिजन त्याला स्मशानभूमीप्रत नेऊन त्याचा अंत्यविधि क-
रितात. सिद्धार्थानें वर डोकें करून पाहिलें तों त्याच्या नजरेस असें
पडलें कीं, एका माणसास ताटीवर बांधून चार इसम त्याला नदीतीरीं
वाहून नेत आहेत. मग त्यांच्या मागून जाऊन त्यानें त्या प्रेताचा
एकंदर दहनविधि पाहिला. त्या वेळीं त्या मृत मनुष्याच्या संबंधिज-
नांचा दुःखाक्रोश व त्या मनुष्याच्या देहाची मरणोत्तर झालेली ती
सारी अवस्था पाहून त्याचें चित्त अत्यंत खिन्न झालें. त्या मनुष्याची
जिवंत असतां कशी स्थिति होती, आणि मृत्यु पावल्यावर त्या-
च्या देहाची कोणती दशा झाली, याविषयीं त्याच्या मनामध्ये अनेक
प्रकारचे विचार घोळूं लागले. एकंदरीत त्याला असें वाटूं लागलें कीं,
मनुष्यानें जिवंत असतां आपल्या देहाचा, आपल्या वित्ताचा, आपल्या
स्त्रीपुत्रांचा आणि आपल्या संबंधिजनांचा अभिमान व प्रेम मनांत वा-
गवावें, आणि अंतीं या सर्वास सोडून अशा रीतीनें विनाश पावावें,

ही केवढी वोर आपत्ति! अशा प्रकारें मनन करून त्यानें छंदास विचारिले: 'हा असा अंत एकंदर जिवंत प्राण्यांचा व्हावयाचा काय?' छंदानें उत्तर केलें: "असा शेवट सर्वांचा व्हावयाचा. तो कदापि चुकणें नाहीं. मनुष्यानें आपल्या देहाची कितीही जतन केली, एकंदर इंद्रियांचे विषय त्यानें कितीही उपभोगिले, तरी शेवटीं त्याच्या देहाची ही अशी राख खात्रीनें व्हावयाची. देहावसान झाल्यावर एकंदर गात्रें निर्जीव होऊन सडूं लागतात; सगळीं ज्ञानेंद्रियें व कर्मेंद्रियें निर्व्यापार होऊन विगलित होतात. ज्यांवर आपण जिवंतपणीं पराकाष्ठेचें प्रेम केलें असतें, तीं जिवाचीं माणसें आपली अंत्य अवस्था पाहून शोकाकुल होऊन मोठमोठ्यानें आक्रोश करितात. परंतु त्या आक्रोशाचा एक शब्दही मृतास ऐकूं जात नाहीं! अशा प्रकारें पंचत्वास पावणें हें समग्र जीवसृष्टीस कधींही चुकणें नाहीं. मनुष्य उच्च वर्णांतला असो कीं नीच वर्णांतला असो, सदाचारी असो कीं दुराचारी असो, त्याला ही अवस्था प्राप्त झाल्यावांचून रहावयाची नाहीं. बरें ही अवस्था त्याची एकदांच काय ती होऊन मग सर्व आटपतें असें समजूं नका. शास्त्रवेत्ते असें सांगतात कीं, प्राण्याचें येंथें देहावसान झाल्यावर त्यास दुसऱ्या कोठें तरी पुनः जन्म घ्यावा लागून तेंथें पुनरपि बाल्य, यौवन, वार्धक्य इत्यादि अवस्था प्राप्त होऊन नाना रोगांपासून पीडा सोसावी लागते; आणि अशा विपत्तींत रखडतां रखडतां अखेरीस त्याला मरण प्राप्त होतें. असें रहाटगाडगें एक सारखें सदोदित चालूच असतें. त्यास खळ असा कदापि पडणें नाहीं." हें त्याचें भाषण ऐकून राजपुत्राची मुद्रा अगदीं काळवंडून गेली. त्याच्या नेत्रांतून अश्रुधारा वाहूं लागल्या. त्याचा कंठ सद्गदित झाला. एकंदर मानवजातीस ही महापत्ति सोसावी लागणार, ती कदापि चुकणें नाहीं, हें ऐकून त्याचें हृदय अगदीं कळवळून गेलें. त्याच्या

मनांत अनेक दुःखाचे विचार येऊन तो अगदीं अस्वस्थ झाला. तो लक्षणाळा: " हे माझे एकंदर ज्ञात व अज्ञात बांधव विपत्ति आणि मृत्यु यांच्या जालांत सदैव गुरेफटलेले पाहून मला मनस्वी खेद वाटतो. एकंदरीत मनुष्यास ऐहिक जीवनाविषयीं कितीही प्रेम वाटत असले तरी या लोकीं त्यास प्रचंड विपत्ति व दुःख हीं भोगावीं लागत आहेत. जे विषय एक वेळ अत्यंत सुखकरसे भासतात ते परिणामी अगदीं वीट आणणारे होतात. ज्या गोष्टी आपणास इहलोकीं अत्युत्तमशा वाटतात, त्यांचें तें उत्तमत्व केवळ भासमय असतें. त्यांत खरेपणाचा अंश यत्किंचित्ही नसतो. त्याचप्रमाणें कित्येक गोष्टी ज्या अत्यंत वाईटशा दिसतात, त्यांपासून आपणास रात्रंदिवस घोर लागलेला असतो. येथील सुखविषयांचा शेवट दुःखामध्यें होतो. तारुण्याचा क्षय होऊन अंती वृद्धत्व प्राप्त होतें. प्रेमाचा शेवट प्रेमविषयांचा विनाश होऊन होतो. या अत्यंत प्रिय वाटणाऱ्या जीविताचा शेवट भयंकर मरण प्राप्त होऊन होतो. याप्रमाणें एक वेळ मृत्यु प्राप्त झाला असतां सर्व कांहीं आटोपलें असें नाहीं; तर पुनः पुनः जनन व मरण हीं प्राप्त होऊन हें संसृतिचक्र सदोदित फिरत आहे. यांत भासमय व नश्वर सुख व हृदय पराकाष्ठेचें उद्विग्न करणारें दुःख यांचा अनुभव सतत घडत असतो. मी आजपर्यंत अशा भ्रमांत होतों कीं, ऐहिक जीवन अत्यंत सुखकर असावें; आणि परिणामी अखंड शांतीचा लाभ मानवास प्राप्त होत असावा. परंतु ही माझी भ्रांति आज अगदीं फिटली. माझ्या ज्ञाननेत्रांवरचें अज्ञानपटल आज दूर होऊन मला इहलोकच्या वास्तविक स्थितीचें दर्शन होऊं लागलें आहे. हे माझे बांधव मजप्रमाणेंच या विपत्तींतून मुक्त होण्यासाठीं आपआपल्या देवांची करुणा भाकीत असतील. पण त्यांचा करुणारव ते देव ऐकत नाहींत. असें आहे तरी या विपत्तीचें निवारण होण्याचा कांहीं तरी मानवास

साध्य होण्यासारखा उपाय असावा असे वाटते. ज्या देवांची हे जन करुणा भाकीत असतात, ते स्वतः कदाचित् दुर्बल असल्याकारणाने त्यांला आपल्या उपासकांचे संकट निवारितां येत नसावे. ब्रह्मदेवाने अशी सृष्टि निर्माण करून तिला याप्रमाणे सदैव विपत्तींत रखडू द्यावे, हे कांहीं चांगले दिसत नाही. तो सर्वशक्त. असूनही जर अशी दुःस्थिति राहू देत असेल, तर त्यास चांगला ह्मणवत नाही; आणि तो सर्वशक्तिमान् नसल्यास त्याला देव ह्मणतां येत नाही. तर हे छंदा, माझा रथ मागे फिरवून माझ्या मंदिरास परत चल. मी आज जेवढे पाहिले तेवढ्याने माझ्या नेत्रांचे पारणे फिटले. आतां आणखी लोकस्थिति पाहण्याची इच्छा. माझ्या मनांत तादृश उरली नाही.'

याप्रमाणे राजमंदिराकडे रथ फिरवून सिद्धार्थ चालला असतां एका सरदाराच्या कन्येने त्याचे ते तारुण्य, सौंदर्य व मर्दानीपणा पाहून, व त्याच्या मुखचर्येवरून तो चिंताग्रस्त आहे हे तिच्या नजरेस येऊन ती मोठ्याने ह्मणाली: "ज्या पित्याच्या पोटी तुझे जन्म झाले, तो पिता धन्य होय; ज्या मातेने तुझे संगोपन करून तुला लहानाचा मोठा केला, ती माता धन्य होय; आणि तुजसारखा वैभवशाली पुरुष ज्या स्त्रीस प्राप्त झाला आहे, ती स्त्री. धन्य होय." हे त्या युवतीचे अभिनंदनपर उद्गार ऐकून राजपुत्राने तिला उत्तर केले की, "ज्यांना मुक्ति प्राप्त झाली आहे ते धन्य होत." असे ह्मणून त्याने आपल्या गळ्यांतला बहुमोल मोत्यांचा हार तिला दिला. घरी आल्यावर तो अगदी चिंतातुर होऊन बसला. त्याच्या मनास शांति कशी ती मुळीच प्राप्त होईना. संसारमूलक विपत्तीतून पार पडण्याचा मार्ग त्यास कांहींच सुचेना. राजमंदिरांतील अपार संपत्ति, वैभव व ऐष-आराम यांचा आतां त्याला अगदी वीट आला. ही त्याची अवस्था पाहून यशोधरा हिने त्यास पुसले: "महाराज, आपले

चित्त आज पराकाष्ठेचें उद्विग्न झालें आहे, व आपण असा खेद करीत निश्चल बसलां आहां याचें कारण काय?" राजपुत्रानें उत्तर केलें: "मजसभोंवतालील सर्व वस्तु व माणसें यांच्या स्थितीमध्ये सर्वदा बदल होत चालली आहे ती पाहून मी अतिशयित कष्टी झालों आहे. मनुष्यें वृद्ध होतात, आजारी पडतात आणि शेवटीं मरतात. अशी स्थिति ज्याच्या लक्षांत येते, त्याला या जीवितांत सौख्य कसें वाटेल बरें ?

हा राजपुत्रास प्राप्त झालेला आणखी विराग व उदासीनपणा शुद्धोदनराजाच्या कानीं गेला, तेव्हां तो फारच अस्वस्थ झाला. त्याला मुळींच चैन पडेना. त्यानें पूर्वीच्याहून अधिक बंदोबस्त राखण्याविषयीं सेवकांस आज्ञा केली. याप्रमाणें त्यानें आपल्याकडून होतील तेवढ्या तजविजी योजल्या. तरी गौतमबुद्धाच्या चित्तांत उत्पन्न झालेली उदासीनता व वैराग्य हीं उत्तरोत्तर वाढतच जाऊन शेवटीं तो संसाराचा त्याग करून गेला.

याप्रमाणें सिद्धार्थाच्या चित्तवृत्तींत पालट होऊन त्याला संसाराविषयीं पराकाष्ठेचा वीट वाटून तो गृहत्याग करण्याच्या अगदीं बेतांत आला होता. इतक्यांत त्याला एक पुत्र झाला. तेव्हां शुद्धोदनराजास मोठा हर्ष होऊन त्याच्या मनांतील चिंतेचें काहूर कांहींसें कमी झालें. कारण त्याला वाटलें कीं, आतां सिद्धार्थाच्याठायीं पुत्रप्रेम निर्माण होऊन त्याचा संसाराकडे ओढा विशेष होईल; आणि तो संसारत्याग करण्यास सहसा प्रवृत्त होणार नाही. परंतु राजाची ही निवळ भ्रांति होती. यशोधरा हिच्या पोटी हा पुत्र निर्माण झाल्यावर लवकरच राजपुत्रानें गृहत्याग करण्याचा दृढ निश्चय केला; आणि ह्या निश्चयाप्रमाणें तो तत्क्षणींच वागला. हा शेवटला निश्चय होण्याला एक गोष्ट कारण झाली. ती अशी:

एके दिवशीं तो बागेंत जंबुवृक्षाखालीं संसारांतील विपत्तीविषयीं मनन करीत बसला असतां तेथें अकस्मात् एक यति त्याच्या दृष्टीस पडला. त्याचा तो उंच बांधा व भव्य मुखचर्या पाहून सिद्धार्थानें त्याला विचारलें: 'तूं कोठून आलास? आणि तूं कोण आहेस?' तो यति ह्मणाला: 'मी श्रमण आहे. या जगांतील विपत्तीला व संकटांला त्रासून मी गृहत्याग करून मोक्षसाधनास लागलों आहे. एथील सर्व वस्तूंचा एकसारखा नाश होत चालला आहे. एक सत्य काय तें अविनाशी आहे. इतर सर्व वस्तुजात सतत बदलत असून तें केवळ नश्वर आहे. यास्तव ज्यास कदापि नाश नाहीं असें सुख प्राप्त करून घेण्याचा मी निर्धार केला आहे. अनाद्यनंत असें जीवन प्राप्त व्हावें अशी मला इच्छा आहे. यास्तव मी ऐहिक गोष्टींचा विचार अगदीं मनांत येऊं देत नाहीं. ही उदासीनता माझ्या अंगीं पूर्णपणें बाणावी ह्मणून मी अगदीं निर्जन प्रदेशांत एक गुहा शोधून काढून तींत राहून माझा बहुतेक काळ मी एकांतांत घालवीत असतो. मी भिक्षा मागण्यापुरता जनांत येत असतो. बाकी सगळा वेळ मी एकांतांत बसून मनन व ध्यान करण्यांत घालवीत असतो.

सिद्धार्थ—या दुःखमय संसारामध्ये शांतीचा लाभ होणें अशक्य आहे. ऐहिक सुखविषयांची व्यर्थता माझ्या मनावर पूर्णपणें ठसली आहे; आणि अत्यंत ग्राम्य असें जें विषयसुख त्याचा मला पुरा वीट आला आहे. या लोकची स्थिति पाहून मला पराकाष्ठेचा खेद होत आहे. फार काय पण मला या विपन्मय जगामध्ये क्षणभर सुद्धां राहूं नये असें वाटतें.

श्रमण—जेथें उष्णता असते तेथें शीततेचाही संभव असतो. ज्या प्राण्यांस दुःखानुभव घडत असतो, त्यांच्या अंगीं सुखानुभव घेण्याची ही योग्यता असते. या जगांत दुःख निर्माण झालें आहे, त्यावरून

असे वाटते कीं, येथे सुखही विस्तार पावेल. कारण उष्णता व शीतता, सुख व दुःख हीं परस्परसापेक्ष आहेत. जेथे एकांचे अस्तित्व असते तेथे दुसऱ्यांचाही संभव असतो. याच न्यायाने जेथे पुष्कळ विपत्ति अनुभवास येते, तेथे सुखही पुष्कळ असेल. ही गोष्ट तू नीट पाहशील तर तुझ्या अवलोकनांत सहज येईल. एकादा मनुष्य चिखलांत फसला असतां जसा तो जवळपास असलेल्या पुष्करणीचा आश्रय करून आपल्या अंगास किंवा वस्त्रांस चिकटलेल्या मळाचे क्षालन करितो, तद्वत् त्वां आपल्या ठायींचा पापमळ धुवून टाकण्यासाठीं मोक्षमार्ग रूप महासरोवराचा आश्रय कर. परंतु अशा मलिन पुरुषाने सरोवराचा शोध केला नाही, तर त्यांत सरोवराचा कांहीं एक दोष नाही. त्याच प्रमाणे मोक्षमार्ग सन्निध असतां त्याचा अवलंब पापी जनांनीं केला नाही तर त्यांत दोष कोणाकडे वरे ? एकाद्या मनुष्यास रोगाने अगदीं घेरले असतां, तो जर रोग वरा करणाऱ्या एकाद्या वैद्याचे साहाय्य घेणार नाही, तर तेथे त्या विद्याच्या वैद्याकडे काय दोष आहे ? अशीच गोष्ट पापरूप रुजेने पिडलेल्या मानवाची आहे. तो जर सत्यज्ञानाचा उपदेश करणाऱ्या धर्मगुरूचा शोध करून त्याचे साहाय्य घेणार नाही, तर तो त्या धर्मगुरूचा दोष आहे असे कोण हणजे ?

सिद्धार्थ—हा तुझा बोध फारच उत्तम आहे. आतां माझा हेतु सिद्धीस जाईल असे वाटते. माझा पिता मला असा उपदेश करित असतो कीं, या संसारातील सुखांचा मी अनुभव घ्यावा; आणि या लोकीचे माझे कर्तव्य मी उत्तम प्रकारे वजावून माझा व माझ्या घराण्याचा लौकिक वाढवावा. तो हणतो कीं, मी अजून भरज्वानींत आहे. तेव्हां धर्मपरायणतेमध्ये आयुष्य घालविण्याजोगे माझे अद्यापि वय झाले नाही.

श्रमण—सत्यधर्ममार्गाचा शोध केव्हांही करण्यास प्रवृत्त व्हावे.

त्याला अमुकच वय लागतें, किंवा अमुकच प्रसंग लागतो अशांतला कांहीं अर्थ नाही.

सिद्धार्थ—(हें त्याचें ह्यणें ऐकून, राजपुत्राच्या मनास आनंद वाटून तो ह्यणतोः) धर्ममार्गाचा शोध करावयास निघण्याची हीच वेळ आहे. धर्माचें पुरें ज्ञान प्राप्त करून घेण्यास ज्या मोहपाशांनी प्रत्यवाय घडत आहे, त्या सर्वांचें छेदन करण्याचा हाच योग्य समय आहे. भिक्षुकवृत्तीचा अवलंब करून मोक्षमार्गसिद्धार्थ वनांत संचार करण्याची हीच संधि आहे.

श्रमण—हा तुझा निर्धार परम स्तुत्य आहे. तूं आजपासून सदाचारचें कडकडीत व्रत धारण करून धर्ममार्गाचा शोध अविश्रांतपणें कर. आपला हा स्तुत्य उद्देश क्षणभर सुद्धां विसरूं नको. तो सदोदित मनांत ठेवून त्याच्या सिद्धीसाठीं योजवतील तेवढे योग्य उपाय योज. कितीही व कशीही संकटे आली तरी तूं हा आपला निश्चय विलकुल ढळूं देऊं नको; आणि धर्ममार्गप्राप्तीचा उत्साह यत्किंचित्ही कमी होऊं देऊं नको. ह्यणजे तुला सत्यधर्मप्राप्ति होऊन तूं अक्षय, अविनाशी सुखाचा अधिकारी होशील. तर आतांपासून प्रयत्न करावयास लाग. कांहीं झालें तरी उमेद खचूं देऊं नको.

इतकें ह्यणून तो यति तेथून तत्काळ निवून गेला; आणि राजपुत्र त्याच्या बोधाचें मनन करीत जागच्या जागीं वसून राहिला. या वेळच्या आपल्या मानसिक अवस्थेचें वर्णन बुद्धानें पुढें आपल्या शिष्यजनांस येणेंप्रमाणें केलें आहे:—

“हे शिष्यजन हो, एवढें मोठें ऐश्वर्य मला अनुकूल असतां, व सर्व प्रकारचे सुखविषय मला हेव तेव्हां प्राप्त होणारे असतां, माझ्या मनांत असे विचार पुनः पुनः येऊं लागले. सामान्य स्थितीतील कोमल मनाचा मनुष्य जरा, रोग व मरण यांस स्वतः पात्र असतां, व

त्यांपासून तो मुक्त होण्याचा कदापि संभव नसतां, इतरांस ह्या विपत्ति प्राप्त झालेल्या पाहून भयचकित होतो; त्यांचा तो मनापासून तिटकारा करितो; त्यांचा त्यास अतिशयित त्रास वाटतो. परंतु मी मनांत आणलें कीं, ह्या भयंकर विपत्ति मलाही खचीत प्राप्त व्हावयाच्या. त्या कदापि टळणें नाहीं. तेव्हां इतरांस त्या प्राप्त झालेल्या पाहून त्यां-बद्दल विपाद, तिटकारा किंवा त्रास वाटूं देणें मला उचित नव्हे. हे विचार माझ्या मनांत एकसारखे घोळूं लागल्यामुळे माझ्या चित्तास मुळींच स्वस्थता वाटेना. तारुण्यदर्शेंत स्वभावतः वाटणारा उत्साह व उमेद हीं माझ्या ठायींचीं विनष्ट झालीं. या जीविताविषयींची माझी सारी आवड मनांतल्या मनांत जिरून गेली. ”

याप्रमाणें वृद्ध, रोगग्रस्त, मृत व संन्यस्त मनुष्य त्यास दिसल्याचें जें वर्णन आहीं येथवर केलें, त्याविषयीं कित्येक चरित्रकारांनीं अशी कल्पना केली आहे कीं, सिद्धार्थ आपल्या नगराबाहेरील उपवनांत स्थामध्ये वसून चालला असतां मनुष्याच्या सदरील चार अवस्था निरनिराळ्या चार प्रसंगीं अनुक्रमें त्याच्या दृष्टीस पडल्या. यांपैकीं कोणती कल्पना विशेष सयुक्तिक आहे याविषयीं येथें वाद करणें अप्रस्तुत होय. मुख्य मुद्याची गोष्ट ही कीं, सिद्धार्थाच्या ठायीं संसाराविषयीं पुरी उपरति बाणून त्यानें वानप्रस्थाची वृत्ति जी धारण केली ती कांहीं एकाएकीं केली नाहीं; तर जगाच्या विद्यमान स्थितीचें पुनः पुनः अवलोकन व मनन करून त्याच्या मनांत संसार असार आहे असें पक्केपणीं विंबलें, तेव्हां त्याच्या वृत्तींत उत्तरोत्तर फेर पडत जाऊन शेवटीं त्यानें संसारत्याग केला, ही गोष्ट कोणीकडूनही पाहिली तरी असंभाव्य वाटण्याचें मुळींच कारण नाहीं. बुद्धाच्यावेळीं अशा वृत्तीचे पुरुष सहस्रशः निपजून त्याच्याप्रमाणेंच या दुःखमिश्रित संसारसुखास पराङ्मुख होत्साते संन्यासवृत्तीचा अवलंब करीत असत.

अशा लोकांस त्या काळीं श्रमण अशी संज्ञा असे. राजपुत्रास जो यति भेटला ह्मणून वर सांगितलें आहे, तो या श्रमणांपैकींच एक होता; आणि बुद्धालाही त्या काळचे लोक श्रमणगौतम ह्मणत.

ज्या दिवशीं सिद्धार्थास यतिदर्शन झालें, त्या दिवशीं संध्याकाळीं आपल्या वाड्यांत परत आल्यावर त्यानें गृहत्याग करण्याचा निश्चय केला; आणि मध्यरात्र उलटल्यावर तो आपल्या पर्यंकावरून उठून समोवतालीं पाहूं लागला तो महालांतील दासी जिकडे तिकडे अस्ताव्यस्त पडून गाढ झोपीं गेलेल्या त्याच्या दृष्टीस पडल्या. तेव्हां त्यानें राजवाड्यांतून निवून जाण्याची ही संधि उत्तम आहे असें मनांत आणून बाहेर पडण्याची सिद्धता केली. पण असें करण्यापूर्वीं आपल्या नूतन जन्म पावलेल्या पुत्राचें मुख एक वेळ पाहवें, अशी त्याला इच्छा झाली. मग आपली स्त्री ज्या खोलींत निजली होती तेथें तो हळूच गेला; आणि पाहतो तो यशोधरा निद्रिस्त असून तिनें आपला एक हात आपल्या परम प्रिय पुत्रावर टाकला आहे, असें त्याच्या दृष्टीस पडलें. राजपुत्र त्या आपल्या सुंदर स्त्रीकडे व पुत्राकडे कांहीं वेळ एकसारखा पाहत उभा राहिला. त्या आपल्या पुत्रास उचलून त्याचें शेवटचें चुंबन घ्यावें असा त्याला मोह उत्पन्न झाला. परंतु असें करूं गेल्यास यशोधरा जागी होऊन आपल्या संकल्पास कदाचित् व्यत्यय आणील अशी त्याला भीति उत्पन्न झाली. अशा परम प्रिय पत्नीस व्र गोजिरवाण्या पुत्रास आपण सोडून चाललों, हा विचार त्याच्या मनांत येऊन त्याचें चित्त शोकाकुल झालें. त्याच्या नेत्रांतून टपटपां अश्रु गळूं लागले. ते त्यास कांहीं केल्या आवरेनात. इतका तो कांहीं वेळपर्यंत मोहवश झाला. तरी त्याचा निश्चय यत्किंचित्ही ढळला नाहीं. तें प्रियजनवियोगाचें दुःख तत्काळ गिळून तो तिच्या खोलींतून तसाच मागे परतला; आणि राजवाड्याबाहेर

पडून आपला विश्वासू सेवक छंद याजपार्शी जाऊन त्याला ह्मणाला: 'छंदा ऊठ. माझा घोडा सज्ज कर. मला आतांच्या आतां या न. गरीतून निघून जावयाचें आहे. ही राजपुत्राची आज्ञा ऐकून छंद अंमळ घोटाळ्यांत पडला. शुद्धोदानराजाची अशी सक्त ताकीद होती कीं, सिद्धार्थराजपुत्रास आपल्या आज्ञेवांचून कोठेंही जाऊं घावयाचें नाही. या राजाज्ञेचें उल्लंघन केल्यास आपणास शासन होईल असें त्याच्या मनांत आलें. परंतु त्याची भक्ति राजपुत्रावर विशेष होती. ह्मणून त्याचा शब्द मोडणें त्याच्या जिवावर आलें. मग त्यानें असा निर्धार केला कीं, उदईक राजदंड काय होईल तो होवो. पण आतां या माझ्या तरुण धन्याचें ऐकावें. असा विचार करून त्यानें राजपुत्राचा घोडा तत्काळ सज्ज करून आणून त्याच्यापुढें उभा केला. त्यावर स्वार होऊन राजपुत्र घोड्याच्या टापांचा आवाज होऊं न देतां हळूच नगराबाहेर निघून गेला. वेशीवरील दरवाजा ओलांडून तो बाहेर गेल्यावर मार्गें शहराकडे मुरडून पाहून बोलला: 'जननमरणाचा पार मला कळून आल्यावांचून मी कपिलवस्तुनगरांत पुनरपि प्रवेश करणार नाही. मग तेथून त्यानें भरधांव घोडा काढला, आणि अरुणोदय होण्यापूर्वीं तो बराच दूर निघून गेला. सूर्योदयाच्या सुमारास तो भार्गवाश्रमार्शी जाऊन पोहंचल्यावर घोड्यावरून खाली उतरून त्यानें त्या जनावरास थोपटून ह्मटलें कीं, 'मी आतां निर्भय झालों;' आणि डोळ्यांत अश्रु आणून तो मोठ्या प्रेमानें छंदास ह्मणाला: "हें छंदा, या घोड्यामागून तूं असा धांवत आल्यावरून तुझी माझ्याठायीं केवढी भक्ति आहे, आणि तुझ्या अंगीं किती बळ आहे त्याचा मला चांगला प्रत्यय आला आहे. माझे मन अन्य विचारांनीं अत्यंत व्यग्र झालें आहे, तथापि तुझी ही अलौकिक स्वामिभक्ति व बळ पाहून माझ्या चित्ताला समाधान वाटत आहे. मजपासून तुला इनाम

मिळण्याची कांहींएक अपेक्षा नसतां तूं मजवर पूर्ण भाव ठेवून वागलास याबद्दल मला परम संतोष वाटत आहे. कांहींतरी फलप्राप्ति होईल अशी आशा असल्यास कोण कोणाची शुश्रूषा करणार नाही? पण मनुष्याला विपत्ति प्राप्त झाली असतां त्याचे निकट संबंधिजनही त्याला प्रतिकूल होऊन सोडून जातात. असा तर जगाचा अनुभव आहे. आपल्या पुत्राचें संगोपन लोक करितात तें केवळ तो पुढें कुटुंबाचें पालन करील या आशेनें. पित्याची परिचर्या जन करितात ती केवळ त्याच्याकडून कुटुंब भरणे व्हावें ह्मणून. याप्रमाणें या जगांत एक दुसऱ्यावर माया किंवा प्रीति करितो ती केवळ कांहीं तरी आशेनें करितो. निरपेक्षबुद्धीनें किंवा कांहींएक हेतु मनांत धरल्यावांचून कोणी कोणाची परवा करित नाही. तेव्हां तात्पर्य काय कीं, तूं माझे केवळ निरपेक्षबुद्धीनें बहुत प्रिय केलें आहेस. तस्मात् आतां हा घोडा वेऊन माघारीं जा. ज्या वनांत मला यावयाचें होतें तें वन हेंच होय.” हा राजपुत्राचा शेवटला निरोप ऐकून छंदास अतिशयित दुःख होऊन त्याचा कंठ दाटून आला. राजपुत्रानें आपल्या अंगावरचे एकंदर डागिने व पोषाख काढून छंदास दिले; आणि आपल्या मुकुटांतील एक दिव्य रत्न काढून तें हातीं वेऊन तो सारथ्यास ह्मणाला:

“हे छंदा तूं माझ्या पित्याच्या हातीं हें रत्न देऊन त्याला शतशः प्रणाम करून सांग कीं, आतां तुझी मजबद्दल शोक करूं नये. जरा-मरणनाशार्थ मीं या तपोवनांत प्रवेश केला आहे. ही गोष्ट मीं कांहीं स्वर्गप्राप्तीच्या आशेनें किंवा तुझ्याविषयीं मनांत अप्रेम किंवा रोष येऊन केली असें मुळींच नाही. मीं गृहत्याग केल्याबद्दल शोक करण्याचें मुळींच कारण नाही. तुमचा आणि माझा समागम कितिही दीर्घ काळ घडला तरी शेवटीं कधीं तरी तुमचा माझा वियोग निःसंशय व्हावयाचा. असा वियोग ज्यापेक्षां केव्हां तरी खास घडावयाचा, त्यापेक्षां

आजच निराळें व्हावें असा मीं निर्धार केला आहे. मी दुःखापासून मुक्त व्हावयाकरितां असा फटंग होऊन निघालों आहे. तेव्हां माझा शोक करण्याचें कांहींएक कारण नाही. सर्व शोकाचें मूळ वासनांमध्ये आहे. वासना उच्छृंखल होऊन मनुष्य मोहपाशांत सांपडतो. यास्तव या वासनांच्या दुर्जयत्वाबद्दल मानवानें शोक करावा. मनुष्याचें देहावसान झालें असतां त्याच्या संपत्तीस कोणीतरी वारस असतो. परंतु त्याच्या पापपुण्याचा वारस कोणीही संभवत नाही. तुम्ही ह्मणत असाल कीं, 'हा अकालीं वनांत गेला;' तर धर्मप्राप्तीस कोणताच काळ अयोग्य नाही. तो साधण्यास मनुष्यानें सर्वदा तत्पर असावें. कारण हें जीवित क्षणभंगुर आहे. ह्मणून माझा असा निर्धार झाला आहे कीं, माझ्या मोक्षसिद्धीस मीं आजपासूनच लागावें. ही गोष्ट पुढील काळावर लोटून उपयोग नाही. कारण आयुष्य खुंटून केव्हां मरण येईल याचा भरवंसा नाही. हें व याशिवाय आणखी जें तुला सुचेल तें सांगून माझ्या पित्याचें शांतवन कर. त्याला माझी अगदीं आठवणसुद्धां होणार नाहीं असें कर. त्याला सांग कीं, मी त्याच्या प्रेमाला अगदीं अपात्र आहे. ही मजविषयींची अपात्रता त्याच्या मनांत ठसली ह्मणजे त्याचें मजवरील प्रेम उडेल. कारण जेथे पात्रता नाही तेथे प्रेम टिकत नाही; आणि जेथे प्रेम नाही तेथे शोकास कारणच मुळीं उरत नाही "

हें राजपुत्राचें भाषण ऐकून छंद शोकाकुल झाला. त्याचा कंठ दुःखानें दाटून आला. त्यानें मग हात जोडून राजपुत्रास ह्मटलें:—

“ महाराज, ही आपल्या मनाची स्थिति पाहून, व आपल्या परम-प्रिय संबंधिजनांस आपण शोकसागरांत लोटून निघालां आहां हें पाहून माझे मन अगदीं खिन्न झालें आहे. हा आपला अढळ निर्धार पाहून कोणास खेद होणार नाही. कोणी केवढाही पाषाणहृदय अ-

सला तरी त्याला सुद्धां यावद्दल वाईट वाटेल. मग ज्यांच्या चित्तांत आपणाविषयीं सांद्र प्रेम वसत आहे, त्यांच्या चित्ताची काय अवस्था होईल बरें? महाराज, ह्या आपल्या सुकुमार तनूस आजपर्यंत राज-मंदिरांतील पर्यकावर शयन करण्याची सवय झाली आहे. यास्तव तपोवनांतील दर्भांकुरांनीं युक्तं अशा भूमीवर आपणास कशी सुख-निद्रा येईल? मला आपण घोडा घेऊन येण्याविषयीं आज्ञा केली, ती मी कोठची ऐकिली असें मला आतां झालें आहे. तर महाराज, आतां हा घोडा मी कपिलवस्तुनगरीस रिकामा माधारी नेऊन तेथील एकंदर जनांस कसा दुःखसांगरांत लोटूं? हे महाबाहो, त्या वृद्ध प्रेमळ राजास सोडून जाणें तुझाला उचित नाहीं. त्यांच्या ठायीं पुत्रप्रेम पराकाष्ठेचें वसत असल्याकारणानें तुमचा वियोग त्यांला मुळींच सहन व्हावयाचा नाहीं. त्या तुमच्या द्वितीय मातेनें पराकाष्ठेचे श्रम घेऊन आजपर्यंत तुमचें लालनपालन करून तुझाला हे दिवस दाखविले. तेव्हां तिला तुह्मीं कदापि विसरतां कामा नये. असें कराल तर तुझांस जग खरोखरीच कृतन्न ह्मणेल. त्याचप्रमाणें ती तुमची कुल-शीलसंपन्न, गुणवती व पतिव्रता स्त्री, जिला नुकताच पुत्र झाला आहे, तिचा त्याग तुह्मीं सहसा करूं नये. यशोधरेस जो सुगुण व सुरूप पुत्र झाला आहे, त्याच्याकडे तरी पाहा. त्याला तुह्मीं असा टाकून जाणें शोभतें काय? महाराज, आपला वियोग या आपल्या चरणांच्या दासाला तर कदापि सोसवणार नाहीं. आपले पाय अंतरल्यास मी केवळ निराश्रय होईन. महाराज, आपणाला या अटव्य रानांत सोडून परत जाण्यालां माझे पाय घेत नाहींत. माझ्या चित्तास परम उद्वेग प्राप्त झाला आहे. आपल्यावांचून मी नगरास गेलों असतां राजेसरकार मला काय ह्मणतील बरें? तुमच्या राणीस, मी काय जबाब देऊं? आपण ह्मणतां कीं, मीं आपली निर्भर्त्सना राजेसरकारां-

पार्शी करावी. परंतु महाराज, मी आपल्यासारख्या निर्दोष पुरुषास कसा विनाकारण दोष लावावा? यदाकदाचित् आपल्या आज्ञेस्तव मी आपली निंदा त्यांजपार्शी करूं लागलों, तरी तसें करतांना माझी मलाच लाज वाटून माझी जीभ बोलतांना अडखळूं लागली ह्मणजे माझ्या बोलण्यावर कोणी तरी विश्वास ठेवील काय? महाराज, आपण मोठे दयाळू असून आपणांस मनुष्यमात्राचा नेहमीं कळवळा येत असतो, असें असतां आपण आपल्या प्रियजनांस सोडून जातां हें कसें? तर मजवर कृपाकरून चला, फिरा मार्गे. ”

राजपुत्र—हे छंदा, तुझा माझा जो हा वियोग व्हावयाचा आहे त्याबद्दल तूं मुळींच शोक करूं नको. पुनः पुनः जननमरण पावणाच्या या जड देहामध्ये सतत बदल होत आहे. ती कदापि थांबणें नाही. मोक्षसिद्धीच्या उद्देशानें मी आज माझ्या संबंधिजनांस सोडून जात आहे तो मी त्यांच्या प्रेमास्तव जाण्याचा राहिलों तरी अंती मृत्यूच्या योगानें त्यांचा माझा वियोग निश्चयानें व्हावयाचा. तो कदापि टळणें नाही. ज्या मातेनें मला नऊ मास उदरीं वागवून शेवटीं मोठ्या प्रसववेदना सोसून जन्म दिला, ती आज कांठें आहे बरें? तिनें माझा एवढा भार सोसून मजकरितां इतकीं दगदग सोसली, तरी शेवटीं तिचें तिला काय फळ मिळालें बरें? मी जन्मल्यावर लवकरच ती मला अंतरली; आणि माझ्या प्रीतीचें सुख तिला यत्किंचित्ही अनुभवावयास सांपडलें नाही. या लोकीं मनुष्ये जीं परस्परांच्या निकट वास करितात त्यांची अवस्था कशी आहे म्हणशील तर ज्याप्रमाणें रात्र झाली ह्मणजे पक्षी एकाद्या वृक्षाचा आश्रय करून रात्रभर परस्परांच्या सहवासानें रहातात, पण सूर्योदय होतांच एकमेकांस सोडून वनोपवनांस उदरभरणार्थ त्यांस फिरणें प्राप्त होतें, तद्वत्च ही मनुष्यांच्या परस्परसान्निध्याची अवस्था आहे. ज्याप्रमाणें आकाशा-

मध्ये इतस्ततः भ्रमण करणारे मेघ क्षणभर एकत्र जमतात; परंतु वा-
यूच्या सपाट्यासरशीं पुनः एकमेकांपासून किती तरी दूर निघून जा-
तात, तद्वत्च या लोकच्या प्राणिमात्रांचें परस्परसान्निध्य व परस्पर-
वियोग हीं आहेत; आणि ज्या अर्थी ह्या लोकीं एक दुसऱ्याला सो-
डून फसवून नेहमीं चालला आहे, त्या अर्थी येथें परस्परांचा अल्प-
काळ समागम घडला असतां एकमेकांविषयींच्या ममत्वास गुंतून रा-
हाणें योग्य नव्हे. उदाहरणार्थ असें पाहा कीं, वृक्षांच्या पानांचा रंग
पाहिला तर तो त्यांस अगदीं मूळारंभापासून असतो. पण तोच काळें-
फरून नष्ट होऊन त्या रंगाशीं त्या पानांचा अक्षयीं वियोग घडतो.
अशी जर पानांशीं एकजीव होऊन गेलेल्या रंगाची गति आहे, तर
परस्परांहून विसदृश असे जे आह्मी मानव त्यांचा एकमेकांशीं वियोग
झाल्यास त्यांत नवल तें कोणतें ? तर हे छंदा, कष्टी होऊं नको.
परत नगरास जा, आणि माझी वार्ता माझ्या पित्यास विदित कर;
आणि जर करितां तुझ्या प्रेमाचा मजकडे विशेषच ओढा असला, तर
पुनः परत ये. कपिलवस्तुनगरींतील जनांस जाऊन सांग कीं, या-
प्रमाणें मी त्यांस सोडून आलों ह्मणून त्यांनीं मला दोष देऊं नये.
त्यांच्या मनांत मजविषयीं जें प्रेम असेल त्याचा त्यांनीं त्याग करावा.
माझा निश्चय काय झाला आहे तो त्यांस समजून सांग. तो निश्चय
एवढाच कीं, जरा, रोग व मृत्यु यांचा नाश करण्यांत मला यश आलें
तर मी लवकरच परत येईन. परंतु जर करितां माझा उद्देश असिद्ध
होऊन माझा अगदीं नाइलाज झाला तर मी प्राणत्याग करीन. ”
याप्रमाणें गौतमबुद्धानें आपल्या सारख्यास निरोप सांगून व आ-
पल्या घोड्यावर पुनः मोठ्या प्रीतीनें थाप मारून, आपल्या तरवारीनें
आपल्या मस्तकीचा मुकुट व केश यांचें छेदन केलें; आणि ते दूर फेंकून
दिले. याप्रमाणें आपल्या अंगावरील बहुमोल डागिने व मस्तकीचे

मुकुटरूप राजचिन्ह यांचा त्याग केल्यावर त्याच्या मनांत आपल्या राजवेशाऐवजी वनांत शोभण्यासारखा एकादा वेश धारण करावा असे आले. इतक्यांत तिकडून एक व्याध काषायवस्त्रे परिधान केलेला असा हातांत धनुष्यबाण घेऊन चालला होता, तो त्याच्या दृष्टीस पडला. बुद्धाने त्याला हाक मारून हटले: "तुझे हे काषायवस्त्र शांत अशा मुनीला शोभण्यासारखे आहे. याला हे घातकी धनुष्य तर मुळाच शोभत नाही. तरी हे वस्त्र परिधान करण्यांत तुझा कांहीं विशेष हेतु किंवा आग्रह नसल्यास तें मला दे, आणि हा माझा पोषाख त्याच्याबद्दल तुला घे." हे ऐकून तो व्याध हणाला: "हे वस्त्र परिधान केल्यामुळे मला शिकार चांगली मिळत असते. कारण त्यामुळे मी जवळ आहे हें हरिणांला न उमगून ते निर्भ्रांतपणे इतस्ततः संचार करीत असतात. तरी हे दिव्यपुरुषा, तुला हे हवेच असले तर घे, आणि ही तुझी शुभ्र वस्त्रे मला दे." याप्रमाणे त्या व्याधाला आपला बहुमोल पोषाख देऊन त्याच्याकडून तें त्याचे काषायवस्त्र त्याने घेतले. मग तें वस्त्र धारण करून, व छंदाला घोडा घेऊन परत जावयास सांगून तो भार्गवाश्रमाकडे चालता झाला.

याप्रमाणे वेश पालटून आपला प्रिय धनी तपोवनांत जातांना पाहून छंदाला पराकाष्ठेचे रडू कोसळले. तरी निरुपाय व निराश होऊन तो घोडा घेऊन सर्व वाटभर विलाप करीत परत आला.

इकडे सिद्धार्थराजपुत्र आपल्या कंधकनामक घोड्यावर बसून व आपला सारथी छंद यास बरोबर घेऊन नगरांतून कोठें निघून गेला असे पाहून शुद्धोदनराजा, यशोधरा, महाप्रजापती आदि-करून संबंधिजन व इतर नागरिक यांस अतिशयित दुःख झाले, हे येथे सांगावयास नकोच. राजाने आपल्या सेवकांकडून त्याचा पुष्कळ शोध करविला. परंतु तो कोठेच सांपडत नाही असे पाहून त्याने

व्रतस्थ होऊन देवालयांत वसून देवाराधना चालविली. नंतर सुमारे आठ दिवसांनी छंद नगरांत परत आला. त्याला राजपुत्राचा घोडा रिकामा घेऊन येतांना पाहून नगरांतील लोक फारच हळहळले. छंदाला एकटा परत आलेला पाहून यशोधरा तर शोकाने अगदी विव्हल झाली. तिने मोठ्याने आक्रोश करून छंदास आपल्या पतीची हकीगत विचारिली; व राजपुत्र असा एकटा जावयास निघाला असतां छंदाने ती वार्ता कोणासच कशी कळविली नाही ह्मणून ती त्याला दोष देऊं लागली. तेव्हां छंदाने सांगितले: “बाईसाहेब, राजपुत्राने आपल्या शब्दाने मला इतके भाखून टाकले कीं राजाज्ञा एकीकडे गुंडाळून ठेवून त्याच्या आज्ञेप्रमाणे वागण्याचा मला अनावर मोह पडला; आणि मी सज्ज केलेल्या घोड्यावर राजपुत्र वसून निघाला तेव्हां मी त्याच्या मागून दौडत गेलों. याप्रमाणे सर्व रात्र भरधांव घोडा काढून तो दुसरे दिवशीं सकाळीं भार्गवाश्रमापाशीं जाऊन पोचल्यावर घोड्याखालीं उतरला. तेव्हां मी त्याची नगरास परत येण्याविषयीं नानापरी विनवणी केली. परंतु त्यानें आपला निश्चय यत्किंचित्ही दळूं न देतां मला घोडा घेऊन नगरास परत जा अशी सक्तीची आज्ञा केली. तेव्हां मी निरुपाय होऊन हा असा परत आलों आहे. राजपुत्रास नगरांतून निघून जाण्यास मी कोणत्याही प्रकारें साहाय्य किंवा मसलत दिली नाही. तरी मज दिनावर आपला रोष नसावा. राजपुत्राने वेश पालटून तपोवनाप्रत गमन केलें पाहून मी निरुपाय होऊन मागरीं फिरलों.” हे छंदाने सांगितलेले वर्तमान ऐकून यशोधरा पराकाष्ठेचा शोक करूं लागली. याप्रमाणे सर्व नगरी शोकाकुल झाली असतां राजाचें अनुष्ठान संपून तो देवालयांतून उठून बाहेर आला. तेव्हां त्याला छंद घोडा घेऊन राजपुत्राशिवाय परत आला असे कळले. त्या वेळीं तो निराश

होऊन राजपुत्राचे गुण आठवून शोक करूं लागला. राजा असा फार खेद करूं लागला तेव्हां त्याच्या कुलगुरूनें व प्रधानानें त्याची अशी समजूत घातली कीं, महाराज, राजपुत्राचें चित्त या संसाराविषयीं पूर्वीपासूनच अत्यंत विरक्त झालें होतें. त्याच्या मनांतून गृहस्थाश्रमांत रहाण्याचें मुळींच नव्हतें. तरी आपल्या कडेकोट बंदोबस्तामुळे तो इतकीं वर्षे आपल्या सन्निध राहिला. तो विरक्त होऊन वनांत गेला, यांत त्यानें अलौकिक असे कांहींच केले नाहीं. महाराज, आपणांस ठाऊक आहेच कीं, याप्रमाणें विरक्त होऊन पुष्कळ राजेलोक आजपर्यंत वनांत गेले आहेत. भेद इतकाच कीं, राज्याधिकार पुष्कळ वर्षे चालवून उतार वय झालें ह्मणजे आपल्या पुत्रांच्या स्वाधीन राज्यसूत्रें करून वनांत जावें असा राजांचा पुरातन काळापासून क्रम चालू आहे. या सामान्य क्रमास सिद्धार्थाचें हें वर्तन अंमळ विरुद्ध आहे. त्यानें वास्तविक पाहतां आपल्या मार्गे पुष्कळ वर्षे राजपदाचा उपभोग घेऊन व आपल्या प्रजेचें दक्षतेनें पालन करून उत्तरवयांत वनाप्रत गमन करावयास हवें होतें. परंतु असें त्यानें न करितां ऐन उमेदीच्या वेळीं वनवास पत्करिला हें त्यानें चांगलें केले नाहीं. तरी तो कोठें गेला आहे हें आपणांस छंदानें कळविलें आहे. त्याच्याकडे जाण्यास आह्मांला आज्ञा होईल तर आह्मी जाऊन त्याची समजूत घालून त्यास नगरांत परत आणण्याचा प्रयत्न करितों. हें त्यांचें सुज्ञपणाचें भाषण ऐकून राजानें त्यांस भार्गवाश्रमास त्वरित जाण्याविषयीं आज्ञा केली.

याप्रमाणें राजकुलगुरु आणि राजमंत्री यांनीं भार्गवाश्रमास येऊन राजपुत्रास शोधून काढलें. तो त्यांना एका वृक्षाखालीं विचार करीत बसलेला आढळला. परस्परांची दृष्टादृष्ट होऊन कुलगुरु राजपुत्रास येणेंप्रमाणें बोललाः—

“ हे राजपुत्रा, तुझ्या वियोगानें राजा पराकाष्ठेचा शोक करीत आहे. त्याचा तुला असा निरोप आहे कीं, ‘ धर्मपरायण होऊन रहावें असा तुझा दृढनिश्चय झाला आहे, हें मला कळत आहे. त्याचप्रमाणें तुझा निश्चय कांहीं केल्या ढळावयाचा नाही याविषयींही माझी खात्री आहे. तथापि तूं अकालीं वनाचा आश्रय केल्यामुळें माझें हृदय शोकाग्नीनें अगदीं पोळून गेलें आहे. तरी हे धर्मप्रिय राजपुत्रा, माझ्याकडे पाहून आणि स्वकुलास विहित अशा धर्माच्या सिद्धीसाठीं ही जी वनवास स्वीकारण्याची तुला बुद्धि झाली आहे, तिचा त्याग कर; आणि मी शोकसागरांत अगदीं बुडालों आहे त्यांतून मला वर काढ. नगरास परत येऊन कांहीं वर्षे राज्यपदाचा उपभोग घे; आणि मग शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणें यथाकालीं वनाप्रत जा. आपल्या अत्यंत प्रिय जनांची अशी उपेक्षा करूं नको. सर्व भूतमात्रांवर दया करणें हाच खरा धर्म होय हें मनांत आण. वनांतच जाऊन धर्मसिद्धि केली पाहिजे असें नाही. नगरांत राहूनही विरक्त पुरुषांस मोक्षसिद्धि करितां येते. धर्मसिद्धीस बुद्धीचा निश्चय व सत्य प्रयत्न यांचीच आवश्यकता असते; तिच्यासाठीं वनवास पत्करणें किंवा कांहीं विशेष चिन्हें धारण करणें हें भित्त्या माणसाचें काम आहे. यापूर्वीं मोठमोठ्या राजांनीं गृहस्थाश्रमांत राहूनच राज्यवैभवाचा यथोचित अनुभव घेत असतां मोक्षधर्माची प्राप्ति करून घेतली आहे. उदाहरणार्थ बलि, वज्रबाहु, वैभ्राज, अंतिदेव, जनक आदिकरून राजर्षींनीं केवळ गृहस्थाश्रमांत राहूनच मोक्षसाधक धर्मसिद्धि उत्तम प्रकारें केली. त्यांचें त्वां अनुकरण करून राज्याधिपत्याचा अनुभव घेत असतां चित्ताधिपत्यही साधावें हें योग्य होय. तुला राज्याधिपेक करून सिंहासनारूढ झालेला, व राजचिन्हांनीं युक्त झालेला पाहून प्रेमानें आलिंगन द्यावें आणि मोठ्या

हर्षानें वनास निघून जावें असा माझा मानस आहे. तरी तूं नगरास परत येऊन माझा हा हेतु पूर्ण कर.' याप्रमाणें हे राजपुत्रा, राजानें अगदीं सद्गदितकंठ होऊन तुला हा निरोप सांगितला आहे. तुझ्या वियोगानें राजा अगदीं शोकविव्हल झाला आहे. त्याचें तुजवर पराकाष्ठेचें प्रेम असल्यामुळें त्याचें चित्त अत्यंत उद्विग्न व अस्वस्थ झालें आहे. तरी त्याच्या त्या अप्रतिम प्रेमाकडे पाहून त्वां आपला हा निश्चय अंमळ एकीकडे ठेवून त्याचें प्रिय करण्यासाठीं नगरास परत येणें योग्य होय. पाहा, पूर्वी गंगापुत्र भीष्म, दाशरथी राम, व भार्गवराम यांनीं आपआपल्या पित्यांचें जसे प्रिय केलें, तसें त्वां करणें उचित होय. त्याचप्रमाणें त्या राणीनें तुजें बाळपणापासून पराकाष्ठेच्या ममतेनें संगोपन केलें आहे. तिची अवस्था तुझ्या वियोगानें काय झाली आहे तें मनांत आण. ती दुःखानें विव्हल होऊन गाय जशी वासरासाठीं हंबरडे फोडते त्याप्रमाणें मोठमोठ्यानें शोक करीत आहे. तिची तरी तुला कांहीं दया येऊं दे. त्याचप्रमाणें तुझी पत्नी, जिला तूं जिवंत असतां वैधव्यदशा प्राप्त झाली आहे, आणि जी अहोरात्र तुझ्या वियोगास्तव शोक करीत आहे, तिची तुला अवश्य करुणा यावी. तूं परत नगरांत येऊन तिच्या दृष्टीस पडल्यानें तिच्या दुःखाचा परिहार होईल. तुझ्या त्या परम प्रिय पुत्राची तरी तुला ममता वाटून तूं नगरास परत चलावें.'

राजपुत्र—राजाची मजवर केवढी प्रीति आहे तें मला पूर्णपणें ठाऊक आहे. तरी पण रोग, जरा आणि मरण यांच्या भीतीस्तव मला त्या माझ्या परम प्रिय पित्याचा त्याग करणें प्राप्त झालें. मृत्यूच्या योगानें प्रिय जनांचा वियोग होण्याची भीति नसती तर त्यांच्या दर्शनाची इच्छा मला अवश्य झाली असती. आतां मी परत जाऊन त्यांला भेटलों तरी पुनरपि केव्हां तरी त्यांचा माझा वियोग खात्रीनें

व्हावयाचा. यासाठी त्या माझ्या प्रिय पित्याला मी सोडून आलों आहे. तरी पण राजाच्या शोकास मी कारण झालों आहे असे जें तुमचें ह्मणणें आहे, तें मात्र मला मान्य नाही. कारण हा प्रिय जनांचा स्वप्न-प्राय समागम घडला तरी पुढें त्यांचा वियोग होईल ही भीति अंतःकरणांत अहर्निश वसत असल्याकारणानें त्याच्या चित्तास संताप झाल्यावांचून कदापि रहाणार नाही. या गोष्टीचा तुम्ही नीट विचार करून जगांत काय चाललें आहे तें लक्ष देऊन पहाल तर तुमच्या बुद्धीचा असा निश्चय होईल कीं, पुत्र किंवा बंधु यांपासून मनुष्यास दुःख प्राप्त होत नसतें; तर त्याच्या सर्व संतापाचें मूळ अज्ञानांत आहे. मनुष्यें परस्परांचीं कितीही निकटसंबंधी असलीं तरी त्यांचा कालेंकरून निश्चयानें वियोग व्हावयाचा. उदाहरणार्थ असे पाहा कीं, प्रवासी जन कांहीं कालपर्यंत एकमेकांच्या संगतीनें चालत असले तरी अखेरीस ते एकमेकांस सोडून जातात. अशीच गति आपल्या प्रियजनांची व्हावयाची. तेव्हां आपला अतिप्रिय सुत किंवा बांधव आपणास सोडून गेला ह्मणून त्याबद्दल कोण शहाणा पुरुष शोक करील बरें? या लोकीं जन्म पावलेले लोक आपले प्रियजन दुसऱ्या लोकीं सोडून आलेले असतात; पुढें ते येथें प्राप्त झालेले प्रियजन सोडून-तिसऱ्या लोकीं जातात. तेथूनही पुनः असाच प्रियजनत्याग करून चवथ्या लोकीं जातात. याप्रमाणें ही संसृति एकसारखी चालूच आहे. तेव्हां तीबद्दल हर्ष किंवा विषाद मानणें हें योग्याला उचित नव्हे. आणखी असे पाहा कीं, ज्याला गर्भसंभव घडतो त्याला मृत्युही अवश्य घडावयाचा; असें असतां राजाला आपला पुत्र अकालीं वनाप्रत गेला ह्मणून पुत्रवात्सल्यास्तव कां बरें शोक व्हावा? कोणताही ऐहिक विषय प्राप्त करून घेण्याच्या संबधानें कालाच्या योग्यायोग्यत्वाचें विधान युक्त होय. परंतु मोक्षमार्गाचा अवलंब करावयास कोण-

ताच काळ अयोग्य नाहीं. यास्तव माझ्या ह्या कृतीस अकालिक ह्मणणें रास्त नव्हे. राजाच्या मनांत आपलें राज्य माझ्या स्वाधीन करण्याचा जो उद्देश काहे, तो मोठा उदारपणाचा असून प्रिय पित्यास अनुरूप असाच आहे. परंतु राज्याचा स्वीकार करणें मला मुळींच हिताचें वाटत नाहीं. ज्याप्रमाणें अपथ्यान्नाचें सेवन रोगी मनुष्यानें केवळ इच्छातृप्तीसाठीं केलें असतां त्याचा रोग दुणावून त्याचा व्या रोगांत अंत होण्याचाही संभव असतो, त्याप्रमाणें मी राज्यलोभास्तव परत नगरास आलों असतां माझी दशा होईल. राजपदाला लागून अनेक प्रकारचे मोह आहेत. तें ज्यास प्राप्त होतें त्याचें मन नेहमीं कांहीं ना कांहीं कारणानें चिंतातुर व उद्विग्न होत असतें. अधिकारमदानें त्याच्या हातून अनन्वित कर्में होतात. नेहमीं कांहीं तरी दगदग त्याच्या पाठीशीं असते. परक्या माणसांकडून आपली सेवा करून घ्यावी लागल्यामुळें अनेक प्रकारचें पाप शिरीं येतें. यामुळें राजमंदिरास जसा काय अग्नि लागला आहे असें मला वाटत आहे. तेथील स्वादिष्ट अन्नांत विष कालविलें आहे असा मला भास होतो. तें भव्य राजमंदिर विपत्ति व संकटें यांचें वसतिस्थान आहे. यास्तव त्यामध्ये शहाणा पुरुष कदापि रहाणार नाहीं. यापूर्वीं मोठ्ठ्या कीर्तिमान् राजांनीं आपल्या मंदिरांतील व राज्यांतील जन पापरूप विषानें घेरलेले पाहिल्यामुळें ते अतिशयित कष्टी होऊन व त्रासून चित्तास शांति प्राप्त व्हावी ह्मणून वनाप्रत निघून गेले आहेत. धर्मपरायण होऊन एकांतांत आयुष्यक्रमण करण्यांत जी शांति आहे, ती राजपदाचा स्वीकार करून तत्संबंधी सर्व प्रकारचा त्रास सोशीत रहाण्यापेक्षां पुष्कळ श्रेष्ठ आहे. तस्मात् गिरिकुहरामध्ये राहून वनपशुंप्रमाणें कंदमुळें व पानेंफळें खाऊन आयुष्य घालविणें मला इष्ट दिसतें. राजाच्या भव्य मंदिरांत राहिल्यानें मोठा धोका आहे.

तेथें काळसर्प मनुष्यास खावयास टपला आहे. मला तें राजपद नको; आणि इंद्रियांच्या विषयांचा मला मुळींच अभिलाष नाही. कारण त्यांपासून दुःख व विपत्ति हीं प्राप्त होतात. तीं मला प्राप्त न व्हावीं ह्मणून मी असा वानप्रस्थ होऊन वनांतील डोंगरादऱ्यांतून भ्रमण करीत आहे. या वनांत संचार करूं लागल्यापासून माझ्या चित्तास थोडीशी शांति प्राप्त झाली आहे. हें असें शांत स्थल सोडून मी तुमच्या ह्मणण्याप्रमाणें पुनरपि नगरांत जाऊन गृहस्थाश्रमाचा स्वीकार करून पूर्ववत् विषयोपभोग घेऊं लागलों तर माझी विपत्ति अहर्निश वृद्धिंगत होत राहिल. यास्तव असें करणें मला मुळींच उचित नव्हे. गुरुराज, मी धर्मप्राप्त्यर्थ सर्वसंगपरित्याग करून व राजपदाचा अवेहेर करून केवळ फटिंग होऊन एक वेळ स्वपित्याच्या नगरींतून निघून आलों असतां, राज्योपभोगाची किंवा ग्राम्य विषयसुखाची लालसा धरून आपला निश्चय सोडून पुनरपि नगरींत यावें, हें मला शाक्यकुलोत्पन्न पुरुषासं मुळींच शोभत नाही. साक्षात् देवलोकींचें राज्य जरी मला प्राप्त होण्यासारखें असलें तरी देखील माझ्या निश्चयापासून मी तिळप्राय ढळणार नाही. हें तुम्ही खास समजा. मीं सर्व विषयांचा जो एकवार त्याग केला आहे, त्यांचा पुनरपि स्वीकार करावयास आपण मला सांगतां हें पाहून मोठेंच नवल वाटतें. महाराज, एकाद्या मनुष्याला वांति झाली असतां त्या वमनावर त्याचें कधीं तरी मन जाईल काय ? एकाद्याच्या घरास आग लागल्यावर तो त्यांतून युक्तिप्रयुक्तीनें एक वेळ बाहेर पडला असतां, त्या जळत्या घरांत पुनरपि कांहीं केलें तरी तो जाईल काय ? असा मनुष्य गृहलोभ अनावर होऊन आगीच्या डोंबांत उडी टाकण्याचें धाडस करील तर त्यास लोक वेडा नाही काय ह्मणणार ? त्याचप्रमाणें जननमरणवार्धक्यादिकांपासून उत्पन्न होणारे अनर्थ पाहून मीं ह्या विपत्तींपासून मुक्त

इशानें वनवास स्वीकारिलो असतां, मीं आपला उद्देश त्या विपत्तींतच रखडत रहावें हें कोणाला तरी नीट सांगू शकत काय ? राज्यपदाचा उपभोग घेत राहून विपत्तीतून मुक्त होण्याची आशा धरणें केवळ व्यर्थ होय. अशी आशा धरणारास राजमंदिरवास मुळींच हिताचा नव्हे. विपत्तीपामून मुक्ति व्हावी अशी ज्यास इच्छा असते, त्यास ती शांति आणि स्वस्थता जेथें असेल तेथेंच प्राप्त व्हावयाची. अशा मनुष्यानें राजा होण्याची हांव धरिली तर त्याच्या विपत्तीस पारावार नाही. चित्तास शांतीचा अनुभव व्हावा अशी अपेक्षा करणारानें राज्यपदाची लालसा धरणें हें विसंगत होय. राजपद आणि मोक्ष हीं गति आणि निश्चलता, अग्नि आणि उदक यांप्रमाणें परस्परभिन्न असल्याकारणानें त्यांचें एकीकरण केवळ असंभाव्य होय. तेव्हां सारांश काय कीं, मोक्षप्राप्तीसाठीं प्रयत्न करण्याचा ज्यानें निर्धार केला आहे, त्याला राजवैभवाचा उपभोग घेत राहाणें योग्य नाही. आतां मनुष्य राजपदाचा उपभोग घेत असतांही स्वमोक्षाची त्याला तयारी करितां येईल, असें जें आपलें ह्मणणें आहे त्यांचें समाधान एवढेंच कीं, अशा प्रकारें दोन्ही गोष्टी साधतां याचा मुळींच भरंवसा नाही. ज्याला मोक्ष निश्चयानें प्राप्त व्हावा असें वाटत आहे, त्यानें असला अनिश्चित मार्ग स्वीकारूं नये. अशा या खोल्या विचारानें मनांत चलविचल होऊन एकदां गृहत्याग करून निघालेला मनुष्य पुनः संसाराचा आश्रय करितो आणि फसतो. परंतु माझे मन असें फिरणार नाही. माझा निश्चय कदापि ढळणारा नव्हे. माझ्या संबंधिजनांच्या स्नेहाचे पाश तोडून, केवळ निःसंग होऊन, अढळ निश्चय मनीं धरून मीं गृहत्याग केला आहे. तर हे कुलगुरु, मी कसा बरें मागरीं येऊं ?

हैं राजपुत्राचें विवेकशुद्ध व वैराग्यपरिपूरित भाषण ऐकून राजमंत्री ह्मणाला:—

“ हा तुमचा निश्चय अत्यंत सुज्ञपणाचा आहे. तो सहसा अयोग्य नव्हे. मात्र तो या तुमच्या वयास योग्य नव्हे. तुह्यांला धर्माची चाड आहे ह्मणतां. परंतु आपल्या वयातीत पित्यास शोकसागरांत लोटून जाणें यांत धर्म नाही. तुमची बुद्धि सूक्ष्म आहेसें दिसत नाही; अथवा धर्म, अर्थ व काम यांची योग्य विचक्षणा करण्याचें सामर्थ्य व कुशाग्रता तींत आहे असें वाटत नाही; नाही तर अदृष्टफलप्राप्तीचा हेतु धरून प्रत्यक्ष हिताचा त्याग करण्यास तुह्मी प्रवृत्त झालां नसतां. पुनः कित्येक पुनर्जन्म आहे ह्मणतात, कित्येक पुनर्जन्म नाही असें प्रतिपादन करितात. याप्रमाणें या गोष्टीसंबंधानें अद्यापि वाद आहे. यास्तव प्राप्तवैभवाचा उपभोग घेणें योग्य होय. मरणोत्तर कांहीं स्थिति असेल तर ती जशी प्राप्त होईल तशी भोगण्यास आपण तयार असूं. परंतु अशी स्थिति नसल्यास देहावसान झाल्यावर या जगतापासून आपण अनायासें मुक्त होऊं. कित्येकांच्या मते परलोक आहे. परंतु ते मोक्षप्राप्ति कशी होईल याविषयीं कांहींएक सांगत नाहीत. ते ह्मणतात कीं, उष्णता जशी अग्नीची प्रकृति आहे, किंवा द्रवता जशी उदकाची प्रकृति आहे, तद्वत् आपल्या कर्मप्रवृत्तीच्या ठायींही कांहींएक विशेष प्रकृति आहे. कित्येकांचा असा सिद्धांत आहे कीं, जगांत जें कांहीं शुभाशुभ उत्पन्न होत आहे किंवा विनाश पावत आहे, तें सारें स्वभावसिद्ध आहे. याप्रमाणें सर्व कांहीं स्वाभाविकपणें चाललें आहे. यास्तव आपण कोणताही प्रयत्न करणें व्यर्थ होय. इंद्रियांचे व्यापार निश्चित असून विषयांचें प्रियाप्रियत्व स्वभावसिद्ध आहे. यास्तव जरा व इतर विपत्ति यांपासून जे क्लेश उद्भवतात, ते सारे स्वभावसिद्धच आहेत. तेव्हां ते पालटण्यासारखीं

केलेले प्रयत्न कसे सफल होतील? हें आपलें शरीर निरनिराळीं महा-
भूतें एकवट होऊन केवळ स्वाभाविकपणें उत्पन्न झालें आहे. मातेच्या
उदराच्याठायीं सूक्ष्म बीजापासून गर्भाचा विकास होऊन त्यास क्रमा-
क्रमानें हस्तपादादि अवयव फुटतात, व त्यांशीं आत्म्याचा संयोग हो-
ऊन प्राणी निर्माण होतो. हा सारा जननव्यापार केवळ स्वभावतः
वढत असतो, असें कित्येक तत्त्ववेत्ते प्रतिपादन करितात. वस्तुमा-
त्राचे बरे वाईट गुणधर्म व पशुपक्ष्यादिकांचे निरनिराळे स्वभाव या
सर्वांची उत्पत्ति स्वाभाविकपणें होत असते. कोणी कांहीं विशेष इच्छां
धरितो ह्मणून ते उत्पन्न होतात अशांतला कांहीं अर्थ नाही. कित्ये-
कांचें असें ह्मणणें आहे कीं, हें सारें चराचर विश्व जर ईश्वरानें नि-
र्माण केलें आहे, तर त्यांत पुरुषानें प्रयत्न करण्यांत काय अर्थ आहे?
जगांतील एकंदर व्यापारांचें प्रधान कारण जर एकच आहे, तर त्या
व्यापारांचें निवारणही त्याच कारणाकडून व्हावयास पाहिजे. कित्ये-
कांचा असा सिद्धांत आहे कीं, प्रत्येक वस्तु आत्म्याच्या योगानें अ-
स्तित्वांत आली असून तिचा विनाशही आत्म्याच्या योगानेंच
व्हावयाचा. परंतु त्यांचें असें ह्मणणें आहे कीं, प्राण्याची उत्पत्ति
जरी सहज होत असते तरी त्यास मोक्षसिद्धिसाठीं पुष्कळ प्रयत्न क-
रावा लागतो. मनुष्य निर्माण झाला ह्मणजे त्याच्या शिरीं तीन प्र-
कारचें ऋण असतें. एक पितरांचें ऋण. हें ऋण संतति उत्पन्न
केल्यानें फिटतें. दुसरें ऋषींचें ऋण. हें ऋण वेदाध्ययनाच्या योगानें
नाहींसें होतें. तिसरें देवांचें ऋण. या ऋणांतून यज्ञ केल्यानें मुक्त
होतां येतें. या तिन्ही ऋणांतून जो मुक्त झाला, तोच खरा मुक्त होय.
शहाण्या पुरुषांचें असें ह्मणणें आहे कीं, हीं तिन्ही ऋणें क्रमाक्रमानें
फेडण्याविषयीं जो प्रयत्न करितो, त्यास मोक्षप्राप्ति होते. परंतु हा
क्रम सोडून जे मुमुक्षु प्रयत्न करितात, त्यांस खेद व त्रास हे मात्र

प्राप्त होतात. तर हे सौम्य राजपुत्रा, मोक्षप्राप्तीची तुझांला अपेक्षा असेल तर ह्या शास्त्रोक्त विधींचें अनुसरण करा. ह्मणजे तुमचा इष्ट उद्देश सिद्ध होऊन राजाच्याही संतापाचा परिहार होईल. तपोवनांतून पुनरपि नगरास परत गेल्यानें आपल्या जीविताचा वृथा नाश होईल अशी जी भीति तुमच्या चित्तांत उत्पन्न झाली आहे, ती केवळ व्यर्थ होय. बाबा, यापूर्वी पुष्कळ लोक तपोवनाप्रत आलेले पुनरपि स्वगृहास गेले आहेत. उदाहरणार्थ पूर्वकालीं अंबरीषराजा पुष्कळ वर्षे वनांत राहिल्यावर पुनरपि स्वनगरीप्रत गेला. त्याचप्रमाणें रामानेही पुष्कळ वर्षे वनवास केल्यावर पुनः परत नगरींत येऊन आपल्या राज्याचें रक्षण अनार्यांपासून केलें. शाल्वांचा राजा द्रुमाक्षनामेंकरून होता. तो आपल्या पुत्रासहवर्तमान कांहीं वर्षे वनांत राहून पुनः स्वनगरींत आपल्या पुत्रास घेऊन आला. अंति-देवनामक एक राजा होता. त्यानें तर वनांत जाऊन दीर्घ काल तपश्चर्या करून ब्रह्मर्षित्व संपादन केलें, आणि मग पुनः आपल्या राजधानींत येऊन आपलें राजपद स्वीकारिलें. तेव्हां तात्पर्य काय कीं, पूर्वकालीन मोठमोठ्या कीर्तिमान् व धर्मशील पुरुषांनीं वनाचा त्याग करून पुनः संसारांत प्रवेश केला आहे. यास्तव धर्माच्या सिद्धीसाठीं तपोवनांतून पुनरपि नगरांत गेल्यानें कोणताही दोष घडत नाही.”

याप्रमाणें त्या मंत्र्यानें मोठ्या कळवळ्यानें व खऱ्या हितबुद्धीनें जें कांहीं सांगितलें तें सर्व त्यानें ऐकून घेतलें, आणि आपला निश्चय यत्किंचित् ही ढळूं न देतां मोठ्या गंभीरतेनें व सावकाशपणें येणेंप्रमाणें प्रत्युत्तर दिलें:—

“कोणतीही गोष्ट अस्तित्वांत आहे किंवा नाही यासंबंधाच्या संशयाचा परिहार दुसऱ्याच्या सांगण्यावरून मी कदापि करणार नाही. तपश्चर्येच्या योगानें व शमदमादिकांच्या साहाय्यानें तत्त्व जा-

स्वनिश्चय अढळ राखण्याविषयीं बुद्धाची प्रतिज्ञा. ७९

णून घेऊन, स्वतांच्या बुद्धीनें मी सत्याचा निश्चय करून त्याचा स्वीकार करीन. ज्या गोष्टीच्या संबधानें लोकांमध्ये मोठा वाद आहे, आणि जिचें सत्यत्व अज्ञेय व अव्यक्त अशा तत्त्वांवर अवलंबून आहे, ती गोष्ट खरी मानणें मला उचित नव्हे. कोण ज्ञाता पुरुष परक्यांच्या अनुभवावर भिस्त ठेवून चालेल? 'सामान्यतः पाहतां मनुष्याचा असा क्रम आढळतो कीं, अंधकारामध्ये अंध मनुष्य दुसऱ्या अंध मनुष्यास वाट दाखवीत असतो. मला अद्यापि तत्त्व कळत नसलें तरी शुभाशुभाविषयीं संशय उत्पन्न झाला असतां शुभाच्याठायीं मी माझे मन स्थिर करीन. जो शुभात्मा आहे त्याला वृथा खेद प्राप्त झाला तरी कांहीं चिंता नाही. परंतु जो निद्यात्मा आहे, त्याला तत्त्व कळलें तरी त्यांत कांहीं सुख नाही. तुम्हीं सांगितलेली पूर्वापार पद्धति केवळ अव्यवस्थित आहे. आसपुरुषांनीं जें सांगितलें असेल तेंच चांगलें होय. ज्याचें आचरण निर्दोष असतें त्यासच आप्त ह्मणतात. असे निर्दोष आसपुरुष अनृत कदापि बोलणार नाहीत. रामप्रभृति राजे वनवास सोडून पुनरपि स्वनगरांत आले असें सांगून मला परत घरीं बोलवतां. परंतु अशा पुरुषांचें प्रमाण घेऊन धर्मनिश्चय करणें युक्त नव्हे; कांकीं जे आपलें व्रत मोडून पुनरपि संसारांत प्रविष्ट झाले, त्यांच्या आचरणान्धरून कसलें प्रमाण ध्यावयाचें? तुम्ही हें खास समजा कीं, हा सूर्य महीतलावर पतन पावला, किंवा हा हिमालयपर्वत आपल्या स्थिर स्थानावरून हलला, तरी मी तत्त्व जाणून घेतल्यावांचून विषयोपभोगांच्या ठायीं आसक्ति धरून पुनरपि संसारप्रवेश कदापि करणार नाही. मी जो संकल्प धरून वनाप्रत आलों आहे, तो सिद्ध झाल्यावांचून मी पुनः स्वगृहीं कदापि येणार नाही; आणि हा माझा संकल्प सिद्ध झाला नाही तर मी प्रज्वलित अग्नीमध्ये प्रवेश करीन. ”

याप्रमाणें मोठी गंभीर प्रतिज्ञा करून बुद्ध तेथून उठून कोणाविषयी किंवा कशाविषयी यत्किंचित्ही ममता न दर्शवितां चालता झाला. त्याचा दृढ निश्चय ऐकून व त्याची ती निःसीम वैराग्यवृत्ति पाहून त्या मंत्र्याच्या व कुलगुरूच्या नेत्रांतून अश्रुधारा वाहूं लागल्या. ते खिन्न व निराश होतसाते त्याच्या मागून काहीं पावलें गेले. परंतु शेवटीं निरुपाय होऊन ते मोठ्या दुःखानें माघारीं फिरून नगरास आले. राजा त्यांची मोठ्या उत्कंठेनें वाट पाहत होता. त्यांनीं परत येऊन राजपुत्राचा दृढ संकल्प त्याला निवेदन केला, तेव्हां त्याला व इतर संबंधिजनांला किती दुःख झालें असेल याची कल्पना वाचकांस सहज होण्यासारखी आहे.

भाग चवथा.

मोक्षमार्गप्राप्ति.

ततः स पर्येकमक्रंप्यमुत्तमं ब्रवंध सुप्तोरगभोगपिंडितं ॥

भिनन्नि तावद्भुवि नैतदासनं न यामि तावत्कृतकृत्यतामिति ॥१॥*
अश्वघोष.

मागील भागांत सांगितल्याप्रमाणें गौतमबुद्धानें राजमंत्री व राज-
गुरु यांस आपला कृतसंकल्प निवेदन करून परतून लावल्यावर तो
भार्गवाश्रमांतील तपस्विजनांस भेटला. त्यांचें तें तेज पाहून त्या त-
पोवनांतील तपस्विजन अगदीं चंकित होऊन गेले. जो तो त्याला
पाहतच उभा राहिला. मग त्यांचे ते तपश्चरणाचे निरनिराळे प्रकार
पाहून बुद्धानें एका तपस्व्यास पुढीलप्रमाणें विचारिलें:

“ महाराज, मी या आश्रमाचें दर्शन पहिल्यानेच घेत आहे, या-
स्तव तुमच्या ह्या धर्मविधींचा हेतु मला कळत नाही. तरी कोणता
हेतु मनांत धरून आपण हे विधि आचरण्यास प्रवृत्त झालां आहां तें
मला कृपा करून समजून सांगा. ”

हा त्याचा मोठ्या विनयाचा प्रश्न ऐकून त्या तपस्व्यानें त्याला
निरनिराळ्या प्रकारच्या तपश्चर्या आणि त्यांचीं फळे समजून सांगि-
तलीं. तो ह्मणाला:

“ मनुष्यश्रमावांचून केवळ उदकाच्या आश्रयानें उत्पन्न झालेले

* मग तो आसनमांडी घालून, व निजलेला सर्प जशी आपली फणा ठेवतो
तसा आपल्या सर्व अंगाचा आकार करून अगदीं निश्चल बसला; आणि
ह्मणाला कीं, मी कृत्यकृत्य होईपर्यंत हें आसन सोडून येथून उठणार नाही.

धान्य, कंदमुळे, झाडांचीं पाने व पाणी यांवर मुनींनीं आपला निर्वाह करून तपश्चरण करावे असा साधारण नियम आहे. तथापि निरनिराळ्या तपश्चर्यांचे निरनिराळे प्रकार आहेत. कित्येक तपस्वी पक्ष्यांप्रमाणें दाणे टिपून उदसनिर्वाह करितात; कित्येक हरिणांप्रमाणें तृण भक्षण करितात; कित्येक सर्पांप्रमाणें वायु भक्षण करून अंगावर वारुळें वाढवून घेतात; कित्येक दगडांपासून मोठ्या प्रयत्नांनीं आपलें अन्न प्राप्त करून घेतात; कित्येक कच्चे धान्यच चावून खातात. कित्येक दुसऱ्यासाठीं अन्न शिजवून स्वतः त्यांनीं खाऊन उरलेल्या श्लेष अन्नावर निर्वाह करितात; कित्येक आपला जटाकलाप निरंतर पाण्यांत भिजवून ठेवतात, आणि मंत्र ह्मणून प्रतिदिनीं दोन वेळां अग्नीमध्ये हवन करितात; कित्येक मत्स्यांप्रमाणें उदकांत अवगाहन करून रहातात. यांप्रमाणें कांहीं विवक्षित कालपर्यंत हे तपस्विंजन तपश्चरण करितात. यांपैकीं जीं श्रेष्ठ प्रकारचीं तपे असतात, त्यांच्या योगानें त्यांस स्वर्गप्राप्ति होते, आणि जीं कनिष्ठ प्रकारचीं असतात, त्यांच्या योगानें त्यांस पुनरपि नरलोक प्राप्त होतो. यांप्रमाणें कष्टप्रद पद्धतीनें हे सुखाची प्राप्ति करून घेतात. दुःख सोसणें हें धर्मप्राप्तीचें साधन आहे असा यांचा सिद्धांत आहे. ”

हे त्या तपस्व्यांचें भाषण ऐकून राजपुत्र मनांत ह्मणाला कीं, या धर्मविधींत कांहींएक तथ्य नाही. मग त्यानें त्यांविषयीं येणेंप्रमाणें मनन केलें. “ हें तपश्चरण दुःखप्रद असून अनेकविध आहे, आणि याच्या योगानें फार तर स्वर्गप्राप्ति व्हावयाची. परंतु स्वर्गादि एकंदर लोक परिणामवंत आहेत. तेव्हां या आश्रमांतील हे लोक अत्यल्प लाभासाठीं एवढा श्रम व्यर्थ घेतात. जे स्वर्गप्राप्तीच्या हेतूनें संपत्ति, स्वर्गपुत्र व इतर सुखविषय यांचा त्याग करून अशा यमनियमांचें आचरण करितात, ते उच्चतर लोकाप्रत गेल्यावरही तेथून पुनः सर्वसंग-

स्वर्गप्राप्त्यर्थ केलेले देहदंडनमूलक तपश्चरण व्यर्थ. ८३

परित्याग करून वनाप्रत जाण्यास उद्युक्त होत असतील. देहदंडनमूलक तपश्चरणाचा अवलंब जे करितात, ते कामनावश होऊन पुनरपि प्रवृत्तिमार्गाचाच स्वीकार करितात. अशा जनांकडून संसारांतील वास्तविक दोषांचे परीक्षण होत नाही. ते एवढे दुःख सासून पुनरपि दुःख प्राप्त करून घेतात. इहलोकच्या जनांस मृत्यूपासून सदोदित त्रास असतां ते पुनरपि जन्म पावण्याची इच्छा करितात हे नवल होय. जो प्रवृत्तिमार्गाचा अंगीकार करून कर्मपर होतो, त्याला मृत्यु अवश्य प्राप्त व्हावयाचा. कित्येक जण इहलोकासाठीं विपत्ति सोसतात. कित्येक स्वर्गप्राप्त्यर्थ देहदंडन करितात. हा जीवलोक सुखाच्या आशेस गुंतून विनाकारण निराश व उदास होतो व अनर्थात पडतो. ह्या तपस्विजनांचे प्रयत्न सदोष आहेत असें माझे ह्मणणे नाही. कारण हीन स्थितीतून उच्चतर स्थितीप्रत जाण्याचा हा उद्योग आहे. परंतु शहाण्या मनुष्यानें यांच्यासारखे श्रम करून अशी अवस्था प्राप्त करून घ्यावी कीं, जीत कोणतीच गोष्ट करण्याची आवश्यकता उरूं नये. शरीरास पीडा देणे हा जर इहलोकीं धर्म गणावयाचा तर शरीरास ज्या ज्या गोष्टींनीं सुख प्राप्त होतें, त्या साऱ्या गोष्टी अधर्ममूलक होत असें मानावे लागेल. परंतु येथे धर्माचरण केले असतां परलोकीं सुख प्राप्त होतें असें ह्मणतात. यावरून असें होतें कीं, येथे धर्मानुसरण केल्यानें परलोकीं त्यांचे फल अधर्मरूप होतें. कारण सुख भोगण्यांत अधर्म आहे असें यांचे ह्मणणे आहे. शरीर मनाच्या स्वाधीन असून मनांत जे विचार व कल्पना येतात, तदनुरूप शरीराचे व्यापार होत असतात. यांसाठीं मनाचे दमन करणे हेंच योग्य होय. मनावांचून शरीर केवळ काष्ठवत् आहे. आहाराची शुद्धि साधल्यानें पुण्यप्राप्ति होते असें जर मानावे तर वनांतील मृगांससुद्धां पुण्य प्राप्त होतें असें ह्मणावे लागेल. त्याचप्रमाणे ज्यांस कमनशिबामुळे

सुखविषयांची प्राप्ति होत नसते, तेसुद्धां पुण्यात्मेच होत असें मानावें लागेल. जर तपश्चरणमूलक दुःखाचा अंगीकार केल्यानें पुण्य प्राप्त होतें, तर सुखविषयांचा अवलंब केल्यानें तें कां प्राप्त होऊं नये? सुखविषयांच्या योगानें पुण्यप्राप्ति होत नाही असें कोणीं ह्मटल्यास त्याला हें पुसावयाचें कीं, दुःख सोसल्यानें तसें पुण्य कां घडावें? त्यांचप्रमाणें हें पुण्यतीर्थ समजून येथलें उदक आपल्या पापरूप मलाचें क्षालन करण्याकरितां आपल्या देहावर जे शिंपडतात, त्यांच्या चित्तास जें कांहीं समाधान वाटत असेल तेवढेंच. एरवीं पाहतां या उदकाच्या योगानें पापमुक्त होण्याची मुळींच शक्यता नाही. ज्या उदकास साधुपुरुषाचा स्पर्श झाला असेल, तें उदक या पृथ्वीतलावर महातीर्थ समजावयाचें. साधुपुरुषाच्या सद्गुणांसच मी महातीर्थ समजतां. एरवीं कोणत्याही ठिकाणचें उदक असलें तरी त्यांत ह्यणजे कांहीं अलौकिक गुण आहे असें मुळींच वाटत नाही. ” याप्रमाणें मनन करीत बुद्ध वसला असतां सूर्यास्त झाला. तेव्हां तो पुनरपि त्या आश्रमांत गेला. तेथें तपस्वी आपआपले धर्मविधि आटपून मोकळे झाले होते. ते त्याच्या सभोवतीं पुनः जमा झाले. मग त्यांच्यापैकी एक वयोवृद्ध तपस्वी पुढें सरतावून त्याच्याशीं येणेंप्रमाणें मोठ्या सौम्यपणानें बोलला:

“ हे तेजस्वी पुरुषा, तूं या तपोवनांत पहिल्यानें आलास तेव्हां हें वन जसें काय भरून गेल्यासारखें दिसत होतें. तेंच तूं येथून निघून गेल्यापासून अगदीं सुनें दिसत होतें. तर हे तरुण पुरुषा हें तपोवन तूं सोडून जाऊं नये. या आश्रमासमोर हा पहा हिमालय पर्वत आहे. या पर्वतावर मोठमोठे महर्षि, राजर्षि व देवर्षि वास करीत आहेत. त्यांचें सान्निध्य म्क्रोग्तराच मोठें पुण्यप्रद आहे. या आश्रमाच्या आसपास मोठमोठी तीर्थस्थानेही आहेत. ह्या तीर्थांच्या द-

रक्षानें स्वर्गप्राप्ति होते. मोठमोठ्या धर्मशील ऋषिजनांस हीं तीर्थस्थानें फारच प्रिय झालीं आहेत. येथून उत्तरेकडे प्रयाण केलें असतां मोठेंच पुण्य प्राप्त होतें. यासाठीं शहाण्या पुरुषानें येथून दक्षिणेकडे एक पाऊलही जाऊं नये. या तपोवनांत रहाण्याचा तुझा मानस दिसत नाही, याचें कारण काय बरें? येथें कोणी पतित किंवा अशाचि मनुष्य तुझ्या अवलोकनांत आला काय? किंवा कोणी भलतेच धर्मविधि आचरितांना अथवा कोणतेच धर्मविधि न करितांना तुझ्या दृष्टीस पडला काय? जें काहीं तुला येथें व्यंग दिसलें तें स्पष्टपणें बोलून दाखीव. तुझ्यासारख्या तेजस्वी पुरुषाचा समागम व्हावा अशी येथील तपस्विजनांची मनीषा आहे.”

हे त्या वृद्ध तपस्व्याचे ममतेचे शब्द ऐकून बुद्धानें आपल्या मनांतले विचार त्यास येणेंप्रमाणें निवेदन केले.

“ हे धर्मपरायण मुनीनां, आपलें मजविपर्याचें प्रेम व आदरातिथ्य पाहून माझ्या हृदयांत आपल्याविपर्यां प्रीति व आदरबुद्धि ह्या वृत्ति उत्पन्न झाल्या आहेत. तुमचें हें ममतेचें व मनोहर भाषण ऐकून मी अगदीं मोहून गेलों आहे. धर्मजागृति पहिल्यानेच जेव्हां माझ्या चित्तांत झाली, तेव्हां जसा मला आनंद झाला; तद्वत् सांप्रत आपलें हें मधुर व मायेचें भाषण ऐकून मला आनंद झाला आहे. तरी पण तुझांसारख्या ममताळू व शरण जाण्यास योग्य अशा साधुजनांस मला सोडून जावें लागणार हा विचार माझ्या मनांत येऊन माझ्या चित्तास खिन्नता प्राप्त होते. तुमचें हें धर्माचरण स्वर्गप्राप्तीसाठीं आहे, आणि माझी इच्छा अशी आहे कीं, मला पुनरपि जन्म पावण्याची दगदग नको आहे या वनांतील तपस्वी केवळ प्रवृत्तिपर आहेत; आणि मला निवृत्ति साधावयाची आहे. यास्तव या वनांत वास करणें मला उचित नव्हे. तेव्हां या वनांतून जो मी जाऊं पाहत

आहे तो तुमच्याविषयीं माझ्या मनांत अप्रीति उत्पन्न झाली आहे। किंवा कोणाच्या वर्तनांतला दोष माझ्या अवलोकनांत आला आहे ह्मणून नव्हे. तुम्ही सर्व महर्षि असून पूर्वयुगींच्या धर्माचे अनुसरण करीत आहां. ”

हे बुद्धांचे सत्य, यथार्थ व गंभीर भाषण ऐकून तपस्विजनांच्या मनांत त्यांच्याविषयीं आदरबुद्धि उत्पन्न झाली. तेथे जवळच एका ब्राह्मणाने भस्मावर शयन केले होते. त्याच्या केशांच्या लांब जटा झाल्या होत्या. त्याने वस्त्रे परिधान केली असून त्याचे डोळे लाल झाले होते. तो मोठ्याने ह्मणाला:-

“ हे विचारशील पुरुषा, तुझा निश्चय फारच उदार आहे. तू तरुण आहेस, तरी तुला या संसृतीतील दोष चांगला समजून आला आहे. स्वर्गप्राप्ति व मोक्षसिद्धि यांविषयीं चांगला विवेक करून जो मोक्षसिद्धि करून घेण्यास प्रवृत्त होतो, तोच खरा धैर्यवान् पुरुष. लोक कामनावश होऊन यज्ञ, तप, नियम इत्यादिकांच्या योगाने स्वर्गप्राप्तीची आकांक्षा धरितात. परंतु जे सत्त्वशील पुरुष असतात, ते कामनामूलक मोहाशीं एकाद्या शत्रूप्रमाणे झगटून मोक्षप्राप्तीची अपेक्षा करितात. तुझ्या बुद्धीचा जर असा निश्चय खास झाला आहे, तर तू येथून लवकर निवून विंध्यकोष्ठास जा. तेथे अराडनामक मुनि रहात असतो. त्याला नैष्ठिक श्रेय काय ते कळत आहे. त्याच्याकडून तुला तत्त्वमार्ग एकावयास सांपडेल; आणि तुला सत्याची चाड असेल तर त्या मार्गाचा तू अवलंब करशील. परंतु मला असे वाटते की, त्याच्या उपदेशानेही तुझे समाधान होणार नाही; तू त्याला लवकरच सोडून जाशील. तुझे तेज आणि गंभीरता हीं अलौकिक आहेत. ”

हे त्या ऋषींचे शब्द ऐकून राजपुत्रानें हटलें: "ठीक आहे. मी त्या ऋषींकडे जातो." मग त्या मुनिवृंदांस मोठ्या नम्रतेनें प्रणम करून तो तेथून निवाला; आणि ते मुनिही त्याचा यथोचित आदरमान करून आपल्या आश्रमांत परत गेले.

याप्रमाणें भार्गवाश्रमांतील तपस्व्यांची स्थिति पाहून तो तेथून निवाला; आणि फिरत फिरत राजगृहनामक नगरींत आला. तेथले लोक त्याचें तें विलक्षण तेज व गंभीर मुद्रा पाहून अगदीं थक्क झाले. जो तो आपला कामधंदा सोडून त्याच्याकडे टकटकां पाहत उभा राहिला. असा तेजस्वी व शांत मुनि त्यांनीं पूर्वी कधींच पाहिला नव्हता. त्याचें दर्शन ज्या ज्या माणसास घडलें, त्याच्या चित्तांत त्याच्याविषयीं आदरबुद्धि उत्पन्न होत असे. त्याची ती अलौकिक कांति व अनुपम तेजस्विता पाहून लोकांस वाटे कीं, हा मुनि कोणातरी मोठ्या राजाचा पुत्र असावा. याप्रमाणें जो तो मोठ्या कौतुकानें व आदरबुद्धीनें त्याच्याकडे पाहत असतां, तो अगदीं मौन धारण करून दारोदार भिक्षा मागत गेला. प्रत्येकाच्या दाराशीं जाऊन खालीं मान घालून तो उभा रहात असे; आणि भिक्षा मिळाली ह्मणजे दुसऱ्या घराकडे जात असे. लोकही त्याला मोठ्या उत्साहानें व आदरानें भिक्षा आणून घालीत. आपल्या घरीं तो भिक्षा मागावयास आल्यानें त्यांस मोठी कृतार्थता वाटे.

त्या नगरीचा राजा विंवसारनामेंकरून होता. त्यानें आपल्या राजवाड्याच्या गच्चीवर उभें राहून नगरांत पाहिलें तों नागरिकजन कोणा एका मुनीच्या सभोंवतीं जमा होऊन त्याच्याकडे कौतुकानें पाहत आहेत असें त्याच्या दृष्टीस पडलें. तेव्हां त्यानें तो मुनि कोण आहे याची चौकशी करण्याकरितां आपल्या एका सेवकास पाठविलें. त्या सेवकानें परत येऊन राजाला असें कळविलें कीं, महाराज, तो

शाक्यवंशांतला राजपुत्र आहे. त्यानें नगरांत अगदीं मौनवृत्तीनें हिंडून भिक्षा मिळविली, आणि पर्वतावरून रानामध्यें जो नाला आला आहे, तेथें एकांतांत जाऊन त्यानें तें भिक्षान्न सेवन केलें. मग तेथून तो पांडवगिरींवर चढून गेला. ही सेवकांनें सांगितलेली हकीकत ऐकून विंबसारराजास मोठें नवल वाटलें; आणि असा हा अलौकिक पुरुष आहे तरी कोण हें आपण स्वतः जाऊन पाहावें, या हेतूनें आपल्या बरोबर थोडासा परिवार घेऊन तो पांडवगिरीकडे गेला. तेथें गेल्यावर पाहातो तों गौतमबुद्ध आसनमांडी घालून व आपलीं सर्व इंद्रियें अंतर्मूख करून ध्यानस्थ बसला आहे असें त्याच्या दृष्टीस पडलें. त्याची ती शांत, गंभीर व तेजस्वी मुद्रा पाहून विंबसारराजा अमर्दी चकित झाला; आणि त्याच्या विषयीं त्याच्या पोटांत माया उत्पन्न होऊन तो मोठ्या आदरबुद्धीनें त्याच्या सन्निध गेला; आणि त्याला त्यानें मोठ्या नम्रतेनें विचारलें कीं, 'आपली प्रकृति ठीक आहे ना?' बुद्धानेही तसेंच नम्रतेनें उत्तर दिलें कीं, 'माझ्या चित्तास स्वास्थ्य असून माझा देह निरोगी आहे.' हे त्याचे शब्द ऐकून राजास धीर आला, आणि तेथें जवळच एक शिळा होती तीवर तो बसून त्याच्याशीं येणेंप्रमाणें बोलला:—

“ हे राजपुत्रा, तुझ्या कुलाचा व माझ्या कुलाचा पुष्कळ वर्षांचा स्नेह आहे. यास्तव तुझी अशी ही वृत्ति पाहून तुजशीं दोन प्रीतीचे शब्द बोलण्याची मला इच्छा झाली आहे. तर हे राजपुत्रा, मी जें कांहीं बोलत आहे तें चित्त देऊन ऐक. तुझे जन्म सूर्यवंशांत झालें असून तुझ्या कुलाची कीर्ति सर्वत्र पसरली आहे; त्याचप्रमाणें तुझे वय अल्प असून तुझी कांति देदिप्यमान आहे. असें असतां सर्व साधारण क्रमाविरुद्ध तुला ही अशी वृत्ति धारण करण्याची बुद्धि की-
तून सुचली वरें ? तुझ्यासारख्या महातेजस्वी पुरुषास ही भिक्षावृत्ति

विंसारराजा बुद्धास बोध करितो.

मुळींच शोभत नाहीं. तुम्हा हा सुंदर देह चंदनादिकांच्या लेपास योग्य आहे. त्यास हें काषायवस्त्र कसें सुखकर होईल? तुझे हस्त प्रजापालनास समर्थ आहेत; त्यांच्याठायीं कमंडलु येऊन परदत्त भिक्षान्न सेवन करण्यास तूं मुळींच योग्य नव्हस. हे सौम्य ॥ राजपुत्रा, स्वपित्याविषयीं तुझ्याठायीं पराकाष्ठेचें प्रेम असल्याकरणानें जरकरितां त्याच्या राज्याची तूं इच्छा करित नसलास, तर ती तुझी बुद्धि केवळ औदार्याची होय. परंतु माझे अर्धे राज्य मी तुला मोठ्या आनंदानें द्यावयास तयार आहे. तर त्याचा स्वीकार करून माझ्या सन्निध रहा. याप्रमाणें तूं माझ्या अर्ध्या राज्याचा अंगीकार करून राहिल्यानें तूं आपल्या वंशाचा उपमर्द केलास असें कदापि होणार नाही. तुझ्यासारख्या सत्त्वशील पुरुषाच्या सान्निध्यानें मला समृद्धि प्राप्त होईल. यासाठीं मजवर कृपा करून तूं माझ्या या ह्यणण्यास मान्य हो. परंतु स्वकुलाभिमानास्तव तुला असें करणें पसंत वाटत नसल्यास इतकें तरी कर कीं, तुझे कोणी शत्रु असल्यास त्यांवर स्वारी करण्यास उद्युक्त हो, ह्यणजे मी तुला आपल्या सर्व सैन्यानिशीं मनोभावे साहाय्य करीन. शास्त्राज्ञा अशी आहे कीं, मनुष्यानें धर्म, अर्थ व काम यांचें संपादन यथोचित विधीनें क्रमशः करावें. ह्या क्रमाचा व्यत्यास केल्यानें मनुष्यास इहलोकीं सुखलाभ होत नाही. तर हे राजपुत्रा, या तीन अर्थांचें संपादन उत्तम प्रकारें करून या तुझ्या सुंदर देहाचें सार्थक्य कर. जो पुरुष या अर्थांचें परिपूर्णपणें संपादन करितो, त्यालाच खरा पुरुषार्थ साधला ह्यणावयाचा. हे सुंदर पुरुषा, तुझ्या ह्या विशाल बाहूंचें कांहीं तरी योग्य सार्थक्य त्वां अवश्य करावें. तुझ्या अंगीं त्रैलोक्याचें राज्य जिंकण्याचें सामर्थ्य आहे. मग या भूलोकाची ती कथा काय? तुला मी जें हें सांगत आहे, तें केवळ स्नेहास्तव होय. तुझ्या साहाय्यानें

मला ऐश्वर्य प्राप्त व्हावें, किंवा तुझ्या दर्शनानें चकित झाल्यामुळे तुझे कौतुक करावें ह्मणून नव्हे. तुझ्यासारख्या तेजस्वी पुरुषानें हा भिक्षुवेश धारण केलेला पाहून माझे हृदय कळवळून गेलें असून माझ्या नेत्रांतून अश्रुधारा वाहत आहेत. हें तुझे वय भिक्षावृत्तीचा अवलंब करण्यास योग्य नाहीं. या वयांत तूं सुखानुभव घ्यावा, आणि पुढें यथाकालीं धर्माचारण करावें. धर्माचरणाचा योग्य काल ह्मणजे वार्धक्यदर्शेतला होय. या दशेमध्ये रूप नष्ट होऊन सुखोपभोग घेण्यास मनुष्य स्वभावतःच असमर्थ होतो. तेव्हां अर्थात् तो धर्मसंपादनास योग्य होतो. शहाण्या पुरुषांचें असें ह्मणणें आहे कीं, यौवनदशा कामनातृप्तीस योग्य होय; मध्यम वय वित्तार्जनास अनुकूल होय, आणि वार्धक्यदशा धर्मप्राप्तीस अनुरूप होय. या जीवलोकीं यौवन जें आहे तें धर्म आणि अर्थ यांचें प्रतिरोधी आहे. कारण या वयामध्ये कामना अनावर असतात. त्यांचे विषय उपस्थित झाले असतां यौवनाढ्य पुरुषांचें मन तत्काळ मोहित होतें. त्याचा निग्रह करण्याचा कितीही प्रयत्न केला तरी तो विफल होतो. जरा ठावस्थेमध्ये मनुष्याची विवेकाकडे प्रवृत्ति असते. त्याच्याठायीं गंभीरता व स्थिरता ह्या उत्पन्न होतात. त्याच्या अंगीं शमदमादिवृत्ति अल्पायासानें उद्भवतात. या वयामध्ये ह्या वृत्ति स्वभावतःच उत्पन्न होण्यासारख्या असतात; आणि या वृत्तींच्या उलट मनाची स्थिति असल्यानें मनुष्यास मोठी लज्जा वाटूं लागते. यौवनदशेमध्ये मनुष्य जात्याच सुखोपभोगाविषयीं लोलुप असतो. त्याची बुद्धि चंचल असून त्याचें चित्त आतुर व प्रमादयुक्त असतें, आणि दृष्टि अल्प असते. यास्तव तुझे हें यौवन प्रथमतः जाऊं दे. या वयांत कामनावश होण्याचा संभव फारच असतो. हा इंद्रियग्राम या वयांत अतिशयित बलवान् असतो. त्याच्या सपाठ्यांतून तरुण पुरुष सुटता

सुटत नाही. वरें, तुझ्या मनांतून सर्व काळ धर्माचरणच करावें असें असल्यास त्वां यज्ञ करावे. यज्ञ करणें हा तर तुझा कुलधर्मच आहे. यज्ञाच्या योगानें इंद्रादिदेवांस जशी स्वर्गप्राप्ति झाली, तद्वत् तुलाही ती अवश्य होईल. जी गति महान् महान् ऋषींना दीर्घकाल तप-
श्चर्या करून मोठ्या श्रमानें प्राप्त झाली आहे, तीच गति राज्यवैभ-
वाचा उपभोग घेत असलेल्या नृपतींस यज्ञ करून प्राप्त झाली आहे. ”
याप्रमाणें मगधांचा राजा विंवसार जें बोलला, तें बुद्धानें चित्त
देऊन ऐकिलें. पण त्यामुळें आपल्या चित्ताची स्थिरता यत्किंचित्ही
दळूं न देतां त्यास मोठ्या गंभीर मुद्रेनें त्यानें येणेंप्रमाणें प्रत्युत्तर
केलें:—

“ आपलें हें मित्रप्रेम आपल्या विशाल कुलास अनुरूप असेंच
आहे. आपल्या पूर्वजांनीं संपादिलेला एकाद्या कुलाविषयींचा स्नेह
आपण पुढें अखंड चालवून तो वाढवावा हें सत्पुरुषाचें शीलच आहे.
आपल्या मित्रास विपत्ति प्राप्त झाली असतां त्याच्याशीं पूर्ववत् प्रे-
मानें वागून त्याच्या त्या विपत्तीचा परिहार करण्याविषयीं जो झटतो
तोच खरा मित्र होय. मनुष्याची भरभराट असतां त्याच्याशीं मि-
त्रभावानें वागणारे पुष्कळ आढळतात. पण आपल्या मित्रास कोण-
तीही स्थिति प्राप्त झाली तरी ज्याचें मित्रत्व अखंड व अकृत्रिम रा-
हते, त्यासच मी खरा मित्र समजतो. त्याचप्रमाणें या लोकीं प्राप्त
झालेल्या ऐश्वर्याचा विनियोग जे आपल्या मित्रजनांच्या हिताकडे
आणि धर्माकडे करितात, त्यांच्याच ऐश्वर्याचें सार्थक्य होतें ह्मणावया-
चें. महाराज, आपण माझे खरे सुहृद् असून परम उदार आहां.
यास्तव आपण मजवर हे उपकार करण्यास प्रवृत्त झालां आहां. तरी
मलाही आपणांशीं केवळ स्नेहभावानें व परम आदरानें बोलणें उ-
चित होय. जरा, मरण व रोग यांविषयीं माझ्या ठायीं पराकाष्ठेची

भीति उत्पन्न झाल्यामुळे त्यांपासून मुक्त होण्याची इच्छा धरून मी ही वृत्ति धारण केली आहे. माझ्या सर्व प्रिय संबंधिजनांचा व अनर्थमूलक विषयोपभोगांचा त्याग करून मी निघालो आहे. या लोकींच्या विषयकामनांची जितकी भीति मला वाटत आहे, तितकी दुसऱ्या कशाचीही वाटत नाही. ह्या कामना अनित्य, अप्रयोजक व भासमय असून मनुष्याच्या वास्तविक कल्याणाचा नाश करणाऱ्या आहेत. ह्या मनुष्याच्या मनास व्यर्थ आशा दाखवून मोहांत पाडतात; आणि त्यांचा पगडा एक वेळ त्याच्या चित्तावर बसला ह्मणजे तर त्याला त्या अगदीच गुंतवून टाकतात. कामनावश पुरुषास देवलोकीं सुद्धां सुख प्राप्त होत नाही; मग या मर्त्यलोकीं त्यास ते कोठून लाभायला ? कामनांविषयीची तृष्णा अनिवार झाली ह्मणजे मग तिची कदापि तृप्ति होत नाही. या जगतामध्ये कामनांच्या योगाने जसा अनर्थ उद्भवतो, तसा दुसऱ्या कशाच्याही योगाने उद्भवत नाही. मनुष्य त्यांस केवळ मोहित होऊन त्यांची आसक्ति धरितो. परंतु ज्यास खरे तत्त्व समजून त्यांपासून उद्दवणाऱ्या अनर्थांचे परिज्ञान होतें, असा कोण ज्ञाता पुरुष त्यांचा अभिलाष धरील ? समुद्रवल्यांकित पृथ्वीचे राज्य प्राप्त झाले तरी कामनावश राजा तृप्त होत नाही. तर समुद्राच्या पलीकडील भूमि जिंकण्याची इच्छा त्याच्याठायीं उत्पन्न होते. आजपर्यंत मोठमोठ्या चक्रवर्ती राजांचा नाश केवळ या अनिवार राज्यतृष्णेने झाला आहे. फार काय पण मोठमोठे ऋषि केवळ वल्कले परिधान करून, लांबलांब जटा वाढवून व कंदमुळे आणि उदक यांवर निर्वाह करून तपश्चरणांत गढले असतां, त्यांस या कामनांनीं वेरून टाकल्याचे वृत्तांत आपण ऐकतो. तर अशा या कामनारूप भयंकर शत्रूंचा संसर्ग कोण ज्ञाता पुरुष इच्छील बरे ? या कामनांचा नुसता विचार मनांत आल्यानेही मनुष्याचा घात व्हाव-

याचा. मग त्यांत आसक्त होऊन त्यांची यथेष्ट तृप्ति करूं पाहणाराची दशा काय सांगावी ? या लोकींच्या विषयांचा आस्वाद केवळ अल्प काळ घडण्यासारखा असून त्यांच्याठायीं एक वेळ आसक्ति जडली म्हणजे त्यांची तृप्ति कदापि घडणें नाहीं. या विषयांच्या संसर्गामुळे माठमोठ्या साधुपुरुषांलासुद्धां दोष लागला आहे. त्यांची लालसा धरिल्यानें खात्रीनें पापाकडे प्रवृत्ति व्हावयाची. तेव्हां अशा ह्या विषयकामनारूप विषाचा कोण बरें अंगीकार करील ? कामनावश होऊन या जगांतील व्यवसायांमध्ये जे पुरुष मग्न होत असतात, त्यांचा कोणत्या प्रकारें विपत्ति प्राप्त होते, व जे विषयकामनांची मुळीच परवा करीत नाहींत, त्यांच्या चित्तास कसें स्वास्थ्य प्राप्त होतें, याविषयी जो विचार करितो, त्याच्याठायीं खरी संयमशीलता वसत असल्यास त्यानें या कामनांचा त्याग करणें उचित होय. कामीं जनांस विषयप्राप्तीच्या प्रयत्नांत यश आल्यास त्यांस मोठीच विपत्ति प्राप्त झाली म्हणून समजावें. कारण कामनासिद्धि झाल्यानें ते प्रमत्त होऊन करूं नये तें करितात, आणि करावें तें करीत नाहींत. यामुळे त्यांस अंती दुर्गति प्राप्त होते. विषयकामनांची तृप्ति करण्यासाठीं मोठे कष्ट करावे लागतात. बरें, त्या एकदां प्राप्त झाल्यावर फार वेळ रहातात काय ? नाहीं. त्यांचा संसर्ग केवळ अल्प काळ असतो. अशा कामनांच्या ठायीं रत होण्याची इच्छा कोणा सुज्ञ व संयमशील पुरुषास होईल बरें ? कामनांच्या तृप्तीसाठीं जितका प्रयत्न करावा, तितकी त्यांविषयीची तृष्णा विशेषच वृद्धिंगत होते. ह्या कामनांचा जो त्याग करीत नाहीं, त्याला दुःख भोगावें लागतें. तेव्हां अशा ह्या तृष्णासमान कामनांविषयी कोणा संयमशील पुरुषाच्याठायीं प्रीति उत्पन्न होईल बरें ? मनोनिग्रहहीन पुरुषाच्या चित्तांत या कामनांविषयी प्रीति उत्पन्न झाली असता त्याचा नाश होतो. त्याला

सुख कसलें तें मुळींच लाभत नाहीं. ह्या कामना केवळ रागानें खवळ लेल्या उग्र सर्पाप्रमाणें घातक होत. तेव्हां अशा या अनर्थमूलक कामनांस कोण निग्रही मनुष्य वश होईल ? या कामनांची कितीही तृप्ति करीत राहिलें तरी मनुष्यास समाधान असें कदापि वाटत नाहीं. ज्याप्रमाणें क्षुधाकुल श्वान अस्थीचें कितीही वेळ चर्वण करीत व सलें तरी त्याची क्षुधा कधींही शमत नाहीं, त्याप्रमाणें त्याची अवस्था असते. तेव्हां अशा ह्या शुष्क अस्थीसारख्या कामनांस कोण आत्मसंयमन करणारा पुरुष मोहून जाईल ? त्यांपासून नाना विपत्ति उत्पन्न होऊन त्यांमुळें मनुष्याचा सर्वस्वी नाश व्हावयाचा. त्यांस मोहून जाणारा मनुष्य चोहोंकडून संकटांत पडतो. त्यांच्या तृप्तीसाठीं नाना प्रयत्नांमध्ये जे सर्वदा चर असतात, त्यांला हरएक प्रकारचीं दुःखें भोगावीं लागतात. या कामनांच्या तृप्तीचे विषय संपादण्याची किंवा प्राप्त विषय राखून ठेवण्याची किंवा त्यांची वृद्धि करण्याची कितीही खटपट केली तरी त्यांपासून यत्किंचित्ही सुख प्राप्त होत नाहीं. या विषयकामनांच्या तृप्तीविषयीं लालसा धरून आजपर्यंत मोठमोठे राजे अगदीं धुळीस मिळाले आहेत. यांच्या नादास लागून धुंदी आल्यामुळें मित्र असतात ते परस्परांचे शत्रु होतात; प्रिय बांधव असतात ते एकमेकांचे दीर्घद्वेषी होतात. तेव्हां अशा ह्या भयंकर व अनर्थावह कामनांविषयीं कोणा सुज्ञ पुरुषाच्याठायीं रति उत्पन्न होईल वरें ? कामनांघ पुरुषाच्या बुद्धीला भ्रंश होऊन त्याच्या हातून अनेक वाईट कर्मे होतात; आणि त्यांमुळें त्यास दुःख किंवा मृत्यु प्राप्त होतो. कामनातृप्तीची आशा ज्याच्याठायीं अनिवार होते, त्याचा या जीवलोकीं नाश होतो. मृग जसे मधुर गायनास मोहित होऊन नाश पावतात; पतंग जसे अग्नीच्या तेजास भूलून त्यांत पतन पावून भस्मसात् होतात; मत्स्य जसे गळ्यास लावलेल्या

आमिषास लोलुप होऊन प्राणांस मुकतात; तद्वत् या अनर्थावह विषय-
 कामनांच्या पार्यां मनुष्य नाशाप्रत पावतात. या कामना सुखदायी आहेत
 असे जे सामान्य जनांचे मत आहे, त्यांत कांहींएक अर्थ नाही. कारण
 प्रत्येक विषयाचे सूक्ष्म दृष्टीने परीक्षण केले असतां तो उपभोगार्ह
 मुळीच नाही असे आढळून येईल. उत्तम वस्त्रे, स्वादिष्ट पकाने व-
 गैरे हीं केवळ दुःखप्रतिकारार्थ योजावयाचीं. तृषाक्रांत मनुष्यास
 उदकप्राशनाची इच्छा होते. क्षुधाविष्ट मनुष्यास अन्नभक्षणाची
 आशा वाटते. शीत, उष्ण व वृष्टि यांच्या निवारणार्थ गृह असावेसे
 वाटते. शीत व नम्रत्व यांच्या निवारणार्थ वस्त्राची अपेक्षा वाटते.
 निद्रानाश करण्याकरितां शय्या हवीशी वाटते. चालण्याचे श्रम वां-
 चावे ह्मणून वाहन पाहावे लागते. उभे राहून राहून थकवा
 आला ह्मणजे आसन शोधावे लागते. अंगाचा मळ जाऊन आरोग्य
 व बल कायम रहावे यासाठीं स्नान करण्याची आवश्यकता वाटते.
 तेव्हां तात्पर्य काय कीं, हे सारे बाह्य विषय मनुष्याच्या दुःखाचा
 प्रतिकार व्हावा ह्मणून योजण्यांत येतात. यावरून ते उपभोगार्ह
 आहेत असे सहसा ह्मणवत नाही. पित्तप्रकोप झाला असतां शीतो-
 पचार केल्याने सुख वाटते. परंतु या शीतोपचारांचा उपयोग पित्त-
 दाहमूलक पीडा निवारणार्थ केवळ केलेला असतो. तेव्हां त्यांस भो-
 गार्ह ह्मणतां येत नाही. विषयकामना सर्वदा सारख्या असत नाहीत.
 त्यांत नेहमीं फेरबदल होण्यासारखा असतो. यास्तव त्यांस भोग
 अशी संज्ञा देणे कदापि युक्त नव्हे. यांपासून उद्भवणाऱ्या सुखाचे
 पर्यवसान सदोदित दुःखांतच होत असते. शीतकाळीं उबदार वस्त्रे सु-
 खदायक होतात. पण उष्णकाळीं त्यांपासून त्रास होतो. त्याचप्रमा-
 णे उष्णकाळीं चंदनाचा लेप सुखावह होतो; परंतु तोच शीतकाळीं पीडा-
 कारक होतो. लाभहानि, संपत्तिविपत्ति, जयापजय, रोगारोग इत्यादि

द्वंद्वें सर्व प्राणिमात्रास लागून असल्याकारणानें या लोकीं सर्वथा सुखी
 असा मानव कोणीही नाहीं. याप्रमाणें या लोकची वसति सुखदुःख-
 मिश्रित असल्यामुळें राज्य व दास्य हीं मी समान लेखितों. राजा ह्म-
 टला ह्मणजे तो सदोदित हर्षयुक्त असतो. व दास ह्मटला ह्मणजे तो
 सदैव कष्टी असतो, असें सहसा ह्मणतां येत नाहीं. राजपद प्राप्त
 झाल्यानें पुष्कळांवर अधिकार चालवावा लागतो; आणि जितकी राज-
 सत्तेची मर्यादा मोठी, तितकें राजास दुःख अधिक. आपल्या प्रजेच्या
 हिताप्रीत्यर्थ त्यास नानापरी कष्ट सोसावे लागतात. राजा राजपदास
 केव्हां मुकेल याचा नेम नसतो. तेव्हां अशा अशाश्वत राजपदावर
 भरंवसा ठेवून जो राजा रहाते, तो हतभाग्य समजावा. बरें, तो
 राजपदावर भरंवसा ठेवीत नसला, तर अशा भ्याड राजास सौख्य
 कोठून प्राप्त होणार ? राज्यतृष्णेंस वश होऊन राजानें समग्र
 महीतल जिंकिलें तरी तो स्वतः एका नगरांतच वास करितो.
 या नगरांतलेंही एकच मंदिर त्यास रहावयास पुरतें. तेव्हां राजाची
 स्वसत्तावृद्धीची सारी खटपट केवळ इतरांसाठींच असते असें ह्मणावें
 लागतें. त्याचप्रमाणें एक दोन पेहराव असले ह्मणजे राजाची गरज
 भागण्यासारखी असते. क्षुधातृप्तीपुरतें अन्न त्यास प्राप्त झालें ह्मणजे
 त्याच्या जीविताचें रक्षण होतें. तसेंच एक शय्या व एक आसन
 असलें ह्मणजे त्याच्या निजण्यावसण्याची सोय होते. असें आहे
 त्यापेक्षां राजाचें इतर सर्व ऐश्वर्य केवळ गर्वास कारण होतें. हें
 राजवैभव जर केवळ चित्तास संतोष प्राप्त व्हावा यासाठीं असेल, तर
 मला राजवैभवावांचूनच संतोषाची प्राप्ति होण्यासारखी आहे. ही संतोष-
 प्राप्ति मनुष्यास एक वेळ झाली ह्मणजे मग त्यास हें वैभव काय
 करावयाचें आहे ? ज्याला सौख्यप्राप्तीचा योग्य मार्ग सांपडला आहे,
 तो विषयकामनांस कदापि मोहून जाणार नाहीं. मीं कोणावर रागावून

किंवा माझा कोणा शत्रूने पराभव केला ह्मणून वनप्रवेश केला आहे असे आपण समजू नये. आपले ह्मणणे मी मान्य करीत नाही, याचे कारण मला याहून विशेष लाभाची आकांक्षा आहे हे मुळीच नव्हे. मी जो एक वेळ विषयकामनांचा त्याग केला आहे, त्यांचा अंगीकार पुनः करावा असे मला कदापि वाटणार नाही. खवळलेला भुजंग किंवा पेटलेली गवताची पेंडी एकदा हातची टाकल्यावर ती पुनः उचलण्यास कोण ज्ञाता पुरुष प्रवृत्त होईल बरे? डोक्याने अंघाच्या स्थितीची स्पृहा करावी; मुक्ताने बद्ध मनुष्याच्या स्थितीचा हेवा करावा; सधनाने निर्धनाच्या विपत्तीची इच्छा करावी; संयमशीलाने उन्मत्तचित्ताची अवस्था प्राप्त होण्यासाठी खटपट करावी; या गोष्टी जशा अस्वाभाविक आहेत, तद्वत्च वैराग्यशीलाने विषयासक्ताच्या स्थितीची स्पृहा करणे हे आहे. जो जरा व मृत्यु यांच्या भीतीपासून मुक्त होऊन कृतकृत्य होण्याविषयी प्रयत्न करीत आहे, तो भिक्षान्न सेवन करीत असला तरी त्याच्याविषयी हळहळणे उचित नव्हे. अशा पुरुषास इहलोकीं शांतिसुख प्राप्त होऊन परलोकींही त्यास दुःख प्राप्त होत नाही परंतु जो मोठा लक्ष्मीवान् असूनही तृष्णावश होऊन अधिक वित्ताची व ऐश्वर्याची अपेक्षा करितो, त्यास या लोकीं शांतिसुख प्राप्त होत नाही; व परलोकीं त्यास दुःख प्राप्त होतें. मजशीं आपण जे हे अत्यंत मित्रत्वाचे व मायेचे भाषण केले, ते आपल्या सत्त्वशीलपणास व कुलशीलसंपन्नतेस अनुरूप असंच आहे; आणि माझ्या प्रतिज्ञेप्रमाणे म्यां वर्तन करावे हेही माझ्या सत्त्वशीलपणास व कुलीनतेस अनुरूप आहे. संसारमुखाच्या अनुषंगाने असगाच्या पीडेने मी अगदीं जर्जर झाल्यामुळे शांति प्राप्त व्हावी ह्मणून स्वगृहत्याग केला आहे. स्वर्गाच्याठायीं अक्षर्यांचे राज्य प्राप्त झाले तरी देखील ते मला नको; मग या मनुष्यलोकीच्या राज्याची ती कथा

काय ? हे राजाधिराज, आपण ह्यणतां कीं, मनुष्यानें तीन प्रकारचे अर्थ प्राप्त करून घेणे योग्य होय; आणि मी जो अर्थ साध्य करूं पाहत आहे, तो व्यर्थ आहे. परंतु वस्तुतः पाहतां आपण ह्यणतां ते तीनही अर्थ क्षय पावणारे असून त्यांपासून तृप्ति होत नाही. जेथे जरा, भय, जन्म, मरण आणि चिंता हीं नाहीत, व जेथे पुनः पुनः कर्मे करण्याची आवश्यकता उरत नाही, तो पुरुषार्थ मी उत्तम समजतो. आपण म्हणतां कीं, म्यां जरा प्राप्त होईपर्यंत संसारांत रहावे. तारुण्यावस्थेत धर्मसंग्रह करण्याचा निश्चय केला असतां तो सिद्धीस जात नाही. कारण या अवस्थेत मनाची चंचलता विशेष असते. परंतु मला वाटते कीं, धर्मप्राप्तीसाठीं उद्योग करण्याचें लांबणीवर टाकावें हें कांहीं नीट नाही पुढें आपल्या मनाची स्थिति कशी होईल, तें आपणांस आज निश्चयानें सांगतां येत नाही. कदाचित् असेही घडण्याचा संभव असतो कीं, वृद्धापकाळीं मनुष्याच्या ठायीं अधीरता उत्पन्न होऊन त्याच्या हातून कोणतेंच सत्कर्म निश्चयानें पार पडण्याची शक्यता अगदीं कमी असते. परंतु तरुण वयांत केलेला निर्धार मोठ्या धैर्यानें शेवटपर्यंत कायम राखून मन्मार्गापासून सहसा च्युत न होणारे पुरुष पुष्कळ आढळतात. पुनः असें कीं, आपणांस केव्हां मृत्यु प्राप्त होईल याचा नेम नसतो. कारण आपण व्यवहारांत पाहतो कीं, लहान मोठ्या सर्व वयाचीं मनुष्ये मृत्यु पावत असतात. तेव्हां अशा या अनिश्चित जीवितामध्ये शांति प्राप्त व्हावी अशी ज्याची इच्छा असते, त्यानें जरा येईपर्यंत संसारांत रहावे असें मनांत आणणें हें फारच अविचाराचें आहे. या संसाररूप अरण्यामध्ये कालरूप व्याध हातांत जरारूप आयुध धारण करून रोगरूप बाण सर्वत्र फेंकीत होतसाता सर्वदा टपलेला आहे त्याच्या पुढें मनुष्यरूप मृग इतस्ततः धांवत आहेत. अशी स्थिति असतां अगदीं

उतार वय होईपर्यंत या संसारामध्ये रहाण्याची इच्छा कोणाही मुज्ञ मनुष्यास कदापि व्हावयाची नाही. यास्तव आचा बुद्धींनी एका क्षणाचाही विलंब न लावितां धर्मानुसरण करून निवृत्ति मार्गाचे अवलंबन करावे. आतां आपण म्हणतां कीं, म्यां स्वकुलास उचित असे यज्ञयागादि करून धर्मसंग्रह करावा व उत्तम फळप्राप्ते करून घ्यावी. परंतु त्या यज्ञयागांस नमस्कार असो. अन्य प्राण्याला दुःख देऊन ज्या यज्ञादि क्रिया करावयाच्या, त्यांपासून प्राप्त होणाऱ्या सुखाची वांच्छा मला मुळींच नाही. परलोकप्राप्तीची लालसा धरून गरीब अनाथ प्राण्यांचें यज्ञामध्ये हवन करण्याची बुद्धि दयाशाल पुरुषास होणें कदापि उचित नव्हे अशा यज्ञांचें फल शाश्वत असलें तरी देखील त्याची अपेक्षा सत्पुरुषानें कदापि करूं नये. परंतु वस्तुतः पाहतां पशु हिंसामूलक यज्ञांचें फल काळेंकरून क्षय पावणारें असतें मनोनिग्रह, सदाचार, विरक्तता इत्यादिकांच्या योगानें जो धर्मसंग्रह होतो, त्याचा मार्ग अनुकूल नसता तरी देखील पशु हिंसामूलक यज्ञांचे प्राप्त करून घेण्याची इच्छा करणें ज्ञात्यास त्रिकूल शोभतें नसतें. परंतु याहून श्रेष्ठ असा धर्ममार्ग सर्वांस साधण्यासारखा असतां प्राणघातमूलक सुखलालसा कां म्हणून करावी बरें ? या प्रपंचामध्ये देखील परहिंसा करून प्राप्त होणारें सुख अत्यंत अनिष्ट होय असें दयार्द्रबुद्धि पुरुषास वाटत असतें. तर जेथें या लोकीं केलेल्या हिंसेचें फल अदृष्ट अननुभूत अशा परलोकीं प्राप्त व्हावयाचें ह्मणून सांगतात, तेथें तें अनुभवण्याची आकांक्षा कोणास होईल बरें ? या भावी फलप्राप्तीस मी कदापि मोहून जाणार नाहीं. कारण पुनः पुनः जन्ममरण प्राप्त व्हावें अशी इच्छा मला लवमात्रही नाही. पुनः या यज्ञादि क्रिया आपल्या हातून यथाविवि पार पडतील याचाही भ्रंवसा फारच कमी असतो.

“मी जा येथें आलों आहे तो अराडनामक एक महापुनि आहे, त्याच्या दर्शनाकरितां होय. तो जनांस मोक्षमार्गाचा उपदेश करीत असतो असें मी ऐकिलें आहे. मी आतांच येथून त्याच्याकडे जावयास निवणार आहे. तर हे राजा, तुझे कल्याण असो. निःसीम निरपेक्षत्वास्तव माझे भाषण तुला कठोर वाटलें असेल, तर त्याबद्दल मला क्षमा कर. आपल्या राज्याचें, आपल्या लोकांचें, आपल्या सत्तेचें आणि आपल्या धर्माचें यथोचित परिपालन कर; आणि ज्याप्रमाणें प्रचंड वगव्यांत सांपडून होरपळलेला पक्षी जलाशयामध्ये डुंबी मारून स्वतापशमन करून घेतो, तद्वत् तूं या प्रपंचतापानें त्रस्त झालास ह्या णजे कोणातरी सन्मार्गदर्शक सद्वृत्त्या शरण जाऊन स्वमोक्षसिद्धि करून घे ह्या णजे ज्ञालें.”

हें गौतमबुद्धाचें अत्यंत निस्पृहतेचें व निश्चयाचें भाषण ऐकून विवसारराजा अगदीं चकित झाला; आणि हात जोडून त्याला त्यानें अशी विनंति केली कीं, महाराज, आपण धर्मसिद्धीसाठीं जो हा उद्योग आरंभिला आहे, तो निर्विघ्नपणें शेवटास जावा अशी माझी उत्कट इच्छा आहे. आपण कृतकृत्य झालां ह्या णजे मजवर ही अवश्य अनुग्रह करावा, एवढेंच माझे आपणापाशीं मागणें आहे.

मग त्या राजास तसें करण्याविषयीं अभिवचन देऊन गौतमबुद्ध तेथून वैश्वंतरआश्रमास जावयास निघाला. तो त्याप्रमाणें तेथून उठून चालला असतां तो राजा विस्मित होत्साता त्याच्याकडे कांहीं वेळपर्यंत टकमक पाहत उभा राहिला, आणि तो दूर गेला असें पाहून मग आपल्या परिवारासह वर्तमान स्वनगरीस परत गेला.

अराड व उद्रक या मुनींपाशीं तत्त्वशोध.

हे मुनि प्राचीन सांख्यमताचे अनुयायी होते. प्रथमतः अराड मुनीच्या आश्रमांत गौतम गेला तेव्हां तो मुनि त्याला पाहून त्याचें

अराडमुनीचें दर्शन.

१०३

उच्चस्वरानें स्वागत करून त्याच्या सन्निध गेला. परस्परांनीं परस्परांस यथोचित कुशलप्रश्न विचारल्यावर ते दोघे चांगल्या स्वच्छ ठिकाणीं पाट मांडून बसले. अराडमुनि गौतमबुद्धाचें तें अद्वितीय तेज पाहून चकित होत्साता कांहीं वेळ त्याच्याकडे टकटकां पाहत बसला, आणि मग तो त्याशीं येणेंप्रमाणें बोललाः--

“ हे सौम्य राजपुत्रा, तूं आपल्या संबंधिजनांचे स्नेहपाश तोडून व राजमंदिराचा व राजैश्वर्याचा त्याग करून निघाला आहेस हें मला कळलें आहे. याप्रमाणें तूं ऐश्वर्य विषवत् लेखून त्याचा अनादर करून वनाप्रत प्राप्त झाला आहेस, यावरून तुझा निश्चय विलक्षण दिसतो, आणि तूं मोठा ज्ञाता आहेस असें सिद्ध होतें. राजे वृद्ध झाले ह्मणजे आपली राजलक्ष्मी आपल्या अपत्यांस देऊन वनाप्रत येतात, त्यांत कांहीं आश्चर्य मानण्यासारखें नाहीं. परंतु तूं अगदीं नवयौवनसंपन्न असतां व राजलक्ष्मीचा लवमात्रही उपभोग न घेतां विरक्त होऊन वनास निघून आलास हें माझ्या मते मोठेंच नवल होय. यावरून मला वाटतें कीं, धर्म जाणून घेण्याची पात्रता तुझ्याठायीं उत्तम प्रकारची वसत आहे. तरी सत्यधर्मज्ञान प्राप्त करून घेऊन त्वां हा दुःखार्णव लवकर तरून जावें. शिष्यास गुरूपासून ज्ञान प्राप्त झाल्यावर त्या ज्ञानाचा सुपरिणाम त्याच्या चित्तावर कालांतरानें होण्याचा संभव असतो. परंतु तुझी गोष्ट अशी नाहीं. तुझे गांभीर्य व तुझे आजपर्यंतचें वर्तन हीं पाहिल्यावरून तूं माझ्या कसोटीस चांगला उतरला आहेस.”

हें त्या मुनीचें उत्तेजनपर भाषण ऐकून गौतमानें हर्षभरित होऊन त्याला येणेंप्रमाणें उत्तर केऴेंः—

“आपण अत्यंत विरक्त असतांही मजशीं इतकें कळवळ्याचें व प्रेमाचें भाषण केलेलें ऐकूनच मला कृतार्थता वाटूं लागली आहे. ज्या-

प्रमाणे अंधारांत चांचपडत असणाऱ्या मनुष्यास दिवा सांपडावा, किंवा देशांतरास जाऊं इच्छिणाऱ्या चुकलेल्या वाटसरास वाटाड्या मिळावा, किंवा समुद्राच्या पैलतीरीं जाऊं पाहणाऱ्यास नौका आढळावी, तद्वत् आपल्या दर्शनानें माझी अवस्था झाली आहे. तर हे गुरुराज, जरा, मरण व रोग यांपासून या आपल्या दासाची मुक्ते कशी होईल तें मला सांगणें योग्य वाटल्यास कृपा करून सांगावें.”

याप्रमाणे राजपुत्रानें मोठ्या विनयानें विचारिल्यावरून अराड-मुनीनें स्वसंमत शास्त्राचे सिद्धांत त्याला संक्षेपतः निवेदन केले. त्यांचें सार येणेंप्रमाणें होतें:—

“ हे राजपुत्रा, हा संसार कसा उत्पन्न होतो, व त्याचें परिवर्तन पुनः पुनः कसें होतें, याविषयीं आमच्या शास्त्राचा सिद्धांत सांगतो तो श्रवण कर. प्रकृति, विकार, जन्म, मृत्यु आणि जरा हीं आह्मी सत्त्वरूप आहेत असें मानितों. पंच महाभूतें अहंकार, बुद्धि आणि अव्यक्त यांस प्रकृति म्हणतो. बुद्धि, पंच ज्ञानेंद्रियें, त्यांचें बाह्य विषय, पंच कर्मेन्द्रियें आणि मन यांस विकार म्हणतो. हें क्षेत्र म्हणजे शरीर जाणणारा जो त्याला क्षेत्रज्ञ असें म्हणतो. क्षेत्रज्ञ तोच आत्मा होय.

ज्याला जनन, वृद्धत्व, बंधन आणि मरण हीं प्राप्त होत त त्यास व्यक्त असें म्हणतो; आणि हीं ज्यास कदापि प्राप्त होत नाहीं, त्यास अव्यक्त म्हणतो. अज्ञान, पूर्वजित कर्म आणि तृष्णा हीं या संसारार्ची कारणें आहेत. या त्रयीमध्ये जो गुरफटलेला असतो, त्याला तत्त्वज्ञान होत नाहीं. कारण विपर्यय, अहंकार, व्यग्रता, संदेह, अविवेक, अयोग्य उपाययोजना, आसक्ति आणि पतितत्व इत्यादिकांच्या योगानें चित्तास व्यामोह होतो. विपर्ययाच्या योगानें सर्व कांहीं विपरीत भासतें; कर्तव्य गोष्ट भलत्याच

प्रकारें हातून घडते; आणि विचारणीय गोष्टीसंबंधानें अन्यथा ग्रह मनास जडतो. अहंकारास वश झालेला मनुष्य ह्यणत असतो कीं, मी बोलतो, मी जाणतो, मी उभा रहातो. ज्या वस्तूंचें वास्तविक स्वरूप ध्यानांत येण्यास कठीण असतें, त्या समान आहेत असें जें अनुमान त्यास संदेह ह्यणतात. जेथें मन, बुद्धि आणि कर्म एतद्रूप आपण आहों असें मनुष्यास वाटत असतें, त्या स्थितीस व्यग्रता असें ह्यणतात. प्रतिबुद्ध कोण व अप्रबुद्ध कोण याविषयींचा विचार जेथें नसतो, व प्रकृतीचे भिन्न भिन्न प्रकार जेथें लक्षांत येत नसतात, तेथें अविवेक असें ह्यणतात. नमस्कार, वषट्कार, प्रोक्षण, अभ्युक्षण इत्यादि जे वेदविहित विधि त्यांस अयोग्य उपाय असें प्राज्ञ ह्यणतात. मन, वाचा कर्म आणि बुद्धि यांच्या योगानें बाह्य विषयांच्याठायीं जडबुद्धीस्तव आसक्त होणें यास आसक्ति असें ह्यणतात. हे माझे, याचा मी, अशा ममत्वामुळे दुःख पावून पुनः पुनः संसारामध्ये पडणें यास पतितत्व ह्यणतात. आतां अविद्या पांच प्रकारची आहे. ते प्रकार हे: तम, मोह, महामोह आणि दोन प्रकारचे तामिस्र. तम ह्यणजे आलस्य समजावें. जन्म व मृत्यु यांस मोह ह्यणतात. महामोह ह्यणजे काम होय. यास महामोह ह्यणावयाचें कारण असें कीं, याच्या योगानें मोठमोठ्यांना मोह होतो. तामिस्र ह्यणजे क्रोध होय. आणि अंधतामिस्र ह्यणजे विषाद होय. हे तामिस्राचे दोन प्रकार होत. या पंचविध अविद्येच्या योगानें या दुःखमय संसारामध्ये मनुष्य पुनः पुनः जन्म पावतो. मी पाहणारा, मी ऐकणारा, मी विचार करणारा, मी कर्ता, व मी कार्य असा अहंकार धरून मनुष्य या संसृतीच्या फेऱ्यामध्ये सांपडलेला असतो. तेव्हां तात्पर्य काय कीं, अज्ञान, पूर्वजित कर्म, आणि तृष्णा या कारणत्रयामुळे या संसाररूप सागरामध्ये मनुष्य गटंगळ्या खात असतो, आणि जेथें हीं कारणें उप-

स्थित नसतात, तेथे त्यांचे कार्य जो संसार तो नाही. कारण जेथे कारणाचा अभाव असतो तेथे त्याच्या कार्याचा अभाव अवश्य असला पाहिजे. ज्यास मोक्ष प्राप्त करून घ्यावयाचा असेल त्याने प्रबुद्ध, अप्रबुद्ध, व्यक्त आणि अव्यक्त हीं उत्तम प्रकारे जाणून घ्यावीं. या चार गोष्टींचा यथार्थ विवेक ज्या क्षेत्रज्ञास होईल त्यास अविनाशी पद प्राप्त होईल. यासाठीच परब्रह्मवादी ब्राह्मण या लोकी ब्रह्मचर्य आचरितात. ”

याप्रमाणे त्या मुनींचे भाषण ऐकून राजपुत्राने त्याला पुसले की, “महाराज, अविनाशी पद प्राप्त करून घेण्याचा जो आपण ब्रह्मचर्यरूप उपाय सांगितला, तो कसा, कोठे व कोठवर करावयाचा व त्याची मर्यादा तरी किती या विषयी आपण कृपा करून मला समजून सांगावे.”

मग अराडमुनीने स्वशास्त्रसंमत धर्माचे स्वरूप संक्षेपतः निरूपण केले. त्याचे सार येणेप्रमाणे: “प्रथमारंभी गृहत्याग करून व भिक्षुवेश धारण करून आमरण सन्मार्गाने चालावे. कोणी जी कांही भिक्षा घालील तीत पूर्ण संतोष मानून रहावे. एकांतवास सेवन करावा; शीतोष्ण, सुखदुःख इत्यादि द्वंदांपासून हर्षविषाद पावू नये. सर्वदा शास्त्राभ्यास करावा. नेहमी समाधानवृत्ति राखावी. विषय प्रीतीत मोठे भय असते, आणि वैराग्याच्या योगाने परम कल्याण होते, हे ध्यानांत राखून इंद्रियांचा नियंत्रण करावा म्हणजे मनाला शांति प्राप्त होते. याप्रमाणे विषयकामना आणि दुर्वासना यांपासून निर्मुक्त होऊन विवेकमूलक पूर्वध्यान प्राप्त होतं. हे सुखमूलक ध्यान प्राप्त झाले म्हणजे प्रत्येक गोष्टीचा विवेक करण्याचे सामर्थ्य अंगी येते. याप्रमाणे अपूर्व सुखलाभ झाला असतां बालिश जन त्यास मोहित होतात. आणि मग या रागद्वेषविवर्जित अशा शांत

स्थितीमध्ये मनुष्यास ब्रह्मलोक प्राप्त होतो; आणि ऐक्यानेच त्याला संतोष होतो. परंतु जे विद्वान् असतात, त्यांला असे समजून येणे कीं, तर्कवितर्क करित बसल्याने चित्तक्षोभ होतो. यास्तव ते या स्थितीचा अन्वेष करून प्रीतिसुखान्वित द्वितीय ध्यान प्राप्त करून घेतात. या ध्यानास लुब्ध होऊन जो पुढे शोध करित नाही, त्यास भास्वर-स्थान प्राप्त होतें. परंतु या प्रीतिसुखासून जो मन काढतो, त्याला प्रीतिविरहित असे तृतीय सुखध्यान प्राप्त होतें. याप्रमाणें सुखदुःख परित्याग करून व मनाचे व्यापार कुंठित करून जे स्थिति प्राप्त होते, तिच्याच कोणी मोक्ष समजून स्वस्थ होतात. या सुखामध्ये मग होऊन जो याहून श्रेष्ठ स्थितिप्रत जाण्याचा प्रयत्न करित नाही, त्याला शुभकृत्स्नदेवतांचें सुख प्राप्त होतें. परंतु हे असे सुख प्राप्त झालें असूनही जो त्यांत आसक्त होत नाही, तर त्याची उपेक्षा करितो, त्याला सुखदुःखविवर्जित असे चतुर्थध्यान प्राप्त होतें. या ध्यानाच्या योगानें बृहत्फलदेवतांचें सुख प्राप्त होतें. या फळास बृहत्फल असे मोठे प्राज्ञ पुरुष ह्मणतात. पुढे या समाधीपासून व्युत्थित होऊन व शरीरी जा आत्मा त्याचे दोष पाहून शरीरनिवृत्तीसाठी ज्ञान प्राप्त करून घेण्याचा प्रयत्न प्राज्ञ पुरुष करितो. हे ध्यान विसर्जन करून उच्चतर स्थिति प्राप्त करून घेण्याचा निश्चय करून प्राज्ञ पुरुष कामनांप्रमाणें रूपाचाही तिरस्कार करितो. प्रथम तो शरीराची जी नव द्वारे त्यांचा विन्यास करितो; आणि मग त्यांतील घनद्रव्यांस आकाशवत् पाहतो. कोणी ज्ञाता पुरुष आपल्या आकाशमय आत्म्याचा संक्षेप करून याहूनही उच्चतर स्थितीप्रत जातो. कोणी अध्यात्मज्ञानकुशल पुरुष आत्म्याचें आत्म्यानेच निवारण करितो. असे केल्याने कांहींएक नाही असे त्याच्या दृष्टीत येतें. अशा पुरुषास आर्किचिन्य असे ह्मणतात. याप्रमाणें त्याची स्थिती झाली.

क्षणजे पिञ्च्यांतून पक्षी सुटतो तद्वत् क्षेत्रज्ञ देहापासून वेगळा होतो. असें झाले क्षणजे त्यास मुक्त क्षणतात. निर्लिङ्ग, ध्रुव, अक्षर असे परब्रह्म ते हेच होय. यालाच तत्त्वज्ञ पुरुष मोक्ष क्षणतात. हे राजपुत्रा, याप्रमाणें मोक्ष व मोक्षाचा उपाय तुला मी समजावून दिला आहे हा जर तुला कळला असेल व आवडला असेल तर त्याप्रमाणें वर्तन कर. जैगीषव्य, जनक, वृद्धपराशर व दुसरे पुष्कळ मुमुक्षुजन या मार्गांचे अवलंबन करून मुक्त झाले आहेत.”

याप्रमाणें त्या मुर्नाचे भाषण गौतमबुद्धानें लक्ष देऊन ऐकिलें; त्यावर कांहीं वेळपर्यंत मनन करून पुनः त्यानें त्यास येणेंप्रमाणें प्रत्युत्तर केलें;

“हे महासाधु आपलें अत्यंत सूक्ष्म ज्ञान मी चित्त देऊन श्रवण केलें. यावर मला अशी शंका येते कीं, ज्याअर्थी आपल्या क्षणण्याप्रमाणें क्षेत्रज्ञाची क्षेत्रापासून सुटका होत नाही, त्या अर्थी हे आपलें ज्ञान नैष्ठिक नव्हे, क्षणजे अर्थात् परममोक्षदायी नव्हे. प्रकृति व विकार यांपासून क्षेत्रज्ञ मुक्त झाला तरी त्याच्याठायीं जन्म पावण्याचा व जनकत्वाचा धर्म अवश्य उरतो, असें मला वाटतें. आपल्या सांगण्याप्रमाणें विशुद्ध झालेला आत्मा निर्मुक्त झाला असें क्षणतात; तरी आत्मा जोंपर्यंत अस्तित्वांत असतो, तोंपर्यंत त्यास अत्यंत परित्याग घडला असें क्षणतां येत नाही. प्रकृति, विकार व क्षेत्र या त्रयीचा त्याग कितीही केला तरी जोंपर्यंत आत्मा कायम असतो, तोंपर्यंत ही त्रयी त्याच्याठायीं सूक्ष्मरूपानें तरी अस्तित्वांत असते. याप्रमाणें दांष सूक्ष्म होऊन व चित्ताचे व्यापार स्तब्ध होऊन दीर्घायुष्य प्राप्त झालें म्हणजे मोक्ष मिळाला असें कोणी समजतात. परंतु अशा प्रकारें अहंकाराचा परित्याग घडला असें म्हटलें तरी आत्मा अस्तित्वांत आहे तोंपर्यंत अहंकाराचा परित्याग झाला असें मानतां येत

नाही संख्या आदिकरून जे भेदभाव त्यांपासून आत्मा मुक्त झाल्या वांचून तो निर्गुण झाला असे म्हणतां येत नाही; आणि तोंपर्यंत आत्म्यास नैर्गुण्य प्राप्त झाले नाही, तोंपर्यंत त्यास मुक्त म्हणतां नाही. दुसरे असें कीं, जो गुणी असतो त्याच्या त्या गुणांचा व्यतिरेक संभवत नाही. उदाहरणार्थ असें पाहा कीं, आकार आणि उष्णता ही दोन्ही नसलीं तर अग्नि उपलब्ध होत नाही. देह नाही तर देही नाही, आणि गुण नाहीत तर गुणो नाही. शरीरी जो आत्मा तो प्रारंभी जर विमुक्त होता तर पुनरपि बद्ध कसा झाला ? क्षेत्रज्ञ शरीरविरहित असतां प्राज्ञ असतो कीं, अज्ञ असतो बरे ? तो प्राज्ञ असतो तर त्याला ज्ञेय अशी दुसरी वस्तु असली पाहिजे; आणि जर ती असेल तर तो मुक्त असतो असें म्हणतां येत नाही. परंतु जर आत्मा अज्ञ असतो असें मानिले, तर ही आत्म्याची कल्पना आपल्या काय कामाची ? आपण म्हणतां त्याप्रमाणे क्षेत्रज्ञाकडून कितीही त्याग घडला तरी त्याच्या ठायींचे गुण जात नाहीत. यास्तव सर्व-परित्यागावांचून पूर्ण कृतार्थता प्राप्त हांते असें आपल्याच्यानें म्हणवत नाही. ”

याप्रमाणे अराडमुनींच्या धर्मोपदेशावर गौतमबुद्धाने शंका घेतली; व त्यामुळे त्याचे समाधान मुळींच झाले नाही. मग त्याचे ते तत्त्वज्ञान अपुरे आहे असें जाणून तो त्याच्याकडून निवाला; आणि याहून अधिक कांहीं तारी जाणून ध्यावे अशा उद्देशाने तो उद्रकनामक मुनीच्या आश्रमास गेला. त्या मुनीकडून त्याला इतकेच कळले कीं, संज्ञा व संज्ञी यासंबंधाचा दोष ध्यानांत आणून मनुष्यानें भांगिकेचन्याहून उच्चतर अशी जी नामरूपातीत स्थिति ती प्राप्त करून घ्यावी. उद्रकमुनीनें आणखी पुष्कळ सूक्ष्म भेद त्याला सांगितले. परंतु

तेवद्व्यानेही बोधि रत्नाचे* समाधान झाले नाही. त्याने आपणाशी
असा विचार करायला काही, क्षेत्रज्ञ कितीही सूक्ष्म अवस्थेप्रत गेला तरी
त्याला पुनरावृत्ति चकत नाही. तर या संसृतीच्या फेऱ्यांतून सुटण्याचा
याहून चांगला असा कांहीं मार्ग असल्यास पाहावा असा निश्चय
करून उद्रकचाही आश्रम सोडून तो पुढे चालता झाला.

बोधिसत्त्व तपश्चर्या करितो

उद्रकमुनीचा आश्रम सोडल्यावर बोधिसत्त्व गयराजर्षीच्या न-
गरीनामक आश्रमास गेला. तेथे तो नैऋजनानामक नदीच्या पवित्र
तीरी एकांतवास करण्याच्या उद्देशाने राहिला. तेथे जवळच दुसरे
पांच भिक्षु मोक्षसिद्धीच्या हेतूने तपश्चर्या करित होते. त्यांची त्याची
भेट झाली. त्यांनी आपला उद्देश व तत्सिद्धचर्ये चालविलेला उपाय
बोधिसत्त्वास निवेदन केला. ते म्हणाले की, श्रुतिस्मृतींनी जो धर्म-
मार्ग विहित केला आहे, त्याहून श्रेयस्कर असा दुसरा मार्गच नाही.
त्या मार्गाचा अवलंब केला असता ज्ञानकांडांत वर्णिलेले निरवयव,
अक्रिय, निर्धिकार, निर्गुण, अभ्यय, शांत सच्चिदानंदघन ब्रह्म प्राप्त
होऊन मोक्षसिद्धि होते. या ब्रह्मप्राप्तीसाठी कर्मकांड विहित केले
आहे. कर्माच्या योगाने सर्व वृत्तींचा जय होऊन पुरुष कर्माति
होतो; आणि शेवटी बंधमुक्त होऊन सर्वपरिच्छेदवियुक्त परब्रह्माच्या
ठावी लीन होतो याप्रमाणे असतापासून मानवाची सताप्रत गति होते.
आणि इन्द्रियमूळक क्लेशांपासून निर्मुक्त होऊन शाश्वत शांतीचा तो
अनुभव घेता. ही स्थिति प्राप्त होण्यासाठी आम्ही येथे तपश्चर्या
करित आहो. आपली इच्छा असल्यास आमच्या सन्निध राहून आ-
मच्याप्रमाणे तपश्चरण करावे. ”

* गौतम गृहत्याग करून धर्मज्ञानप्राप्त्यर्थे इतस्ततः भ्रमण करित असता
त्याला बोधि रत्न असे बौद्ध ग्रंथांत झटले आहे. हेच विशेषण आम्ही या प्रक-
रणांत पुढे जेथे तेथे योजिले आहे.

हैं त्यांचें भाषण ऐकून बोधिसत्वास वाटलें कीं, हे म्हणतात तें कदाचित् खरें असेल. देहदंडन केल्यावांचून मोक्षासिद्धि होणें नाहीं, असा जो यांचा सिद्धांत आहे तो कदाचित् सत्य असेल असे मनांत आणून त्यानें त्यांच्या पाशीं राहून तीव्र तपश्चर्येस आरंभ केला. तेथें एकसारखी सहा वर्षे उपवासादि नानाविध खडतर व्रतें व नियम करून त्यानें आपला देह अगदीं कृश करून घेतला. वनामध्ये कंदमूलादि जें कांहीं खावयास सांपडे त्यावर त्यानें आपला निर्वाह चालविण होता. याप्रमाणें देहदंडनमूलक तपश्चरण करितां करितां त्यांचें केवळ अस्थिचर्म मात्र उरलें. इतकी कष्टप्रद तपश्चर्या करून त्यानें नाना प्रकारीं क्लेश सोसले. तथापि संसारमुक्त होण्याचा मार्ग त्यास कांहींच सांपडेना. तेव्हां त्यानें असा विचार केला कीं, या तपश्चरणरूपमार्गाचें अनुसरण करून मला वैराग्य, धर्मबोध किंवा मुक्ति यांपैकीं कांहींएक प्राप्त व्हावयाचें नाहीं. यास्तव यांत कांहींच अर्थ नाहीं. मी जो धर्मशोध करावयास निघालों आहे, तो शरीरास दुर्बलता प्राप्त झाल्यानें साध्य व्हावयाचा नाहीं. असें मनांत आणून त्यानें स्वशरीराचें बल पुनरपि मिळविण्याचा बेत केला. त्यानें आपल्या मनाशीं आणखी असा विवेक केला कीं, क्षुधा, तृषा व इतर श्रम यांच्या योगानें देहास ग्लानि आली म्हणजे मनास क्लेश होऊन तें अस्वस्थ होतें. अशी मनाची अवस्था झाली असतां त्याच्या साहाय्यानें धर्मशोध कसा होईल बरें ? कारण मनास कोणत्याही प्रकारची व्यग्रता नसली तरच तें चिंतन व विवेक करण्यास समर्थ असतें. मनाची निर्वृति म्हणजे शांति जी आहे ती इंद्रियांचें सतत तर्पण केल्यानें प्राप्त होते. कारण इंद्रियतृप्तीनें मनाचें स्वास्थ्य प्राप्त होतें; आणि समावियुक्त चित्त झालें म्हणजे ध्यानयोग साध्य होतो. ध्यानसिद्धि

—मीं असे धर्म उद्भवतात कीं, त्यांच्या योगानें

दुर्लभ, शांत, अजर, अमृत परमपद प्राप्त होते. तस्मात् असे मी उपाय शोधित आहे तो उपासादिकांच्या योगाने देह जर्जर करून प्राप्त व्हावयाचा नाही. असा निर्धार करून बोधिसत्त्वाने नैरंजना नदीत मोठ्या प्रयासाने उतरून स्नान केले, आणि झाडाझुडपांच्या फांद्यांस धरून तो एकदांचा बाहेर आला. त्याला तेथून पुढे एक पाऊल सुद्धां चालण्याचे सामर्थ्य नव्हते. इतक्यांत तेथे गवळ्यांच्या राजाची नंदबलानामेकरून कन्या प्राप्त झाली. तिने त्याची ती तशी अवस्था पाहून त्याला प्यावयास थोडेसे दूध आणून दिले. तो मोठ्या आनंदाने प्याला.

याप्रमाणे तो आपला तपश्चरणाचा क्रम सोडून पुनरपि इतर जनांसारखा खाऊं पिऊं लागला; तेव्हां त्याचा त्या पांच तपस्यांनीं अन्हेर केला. मग तो त्यांची संगति सोडून त्या वनांत एकटाच राहू लागला. तेथे अश्वत्थवृक्षाखालीं बसून तो सर्वदा मनन करीत असे. याप्रमाणे विचार करीत बसला असतां त्याला खाण्यापिण्याचे मान उरत नसे. ध्यानविसर्जन केल्यावर तो जवळपास जीं कांहीं फळे मुळे सांपडत त्यांवर निर्वाह करीत असे. कधीं कधीं जवळच्या गांवांत जाऊन तो थोडीशी भिक्षा मागत असे.

एके प्रसंगीं बोधिसत्त्व बराच वेळ ध्यानस्थ बसून उठला तों पोटांत कांहीं नसल्यामुळे त्याला पराकाष्ठेची ग्लानि आली, आणि तो जमिनीवर मूर्च्छा येऊन पडला. इतक्यांत तेथे एक धनगराचा मुलगा आला. त्यानें त्याची ती तशी अवस्था पाहून व तो उनांत होरपळत आहे असे पाहून झाडाच्या फांद्या तोडून आणून त्याला त्यानें थंड छायी केली; आणि आपली एक बकरी तेथे आणून तिची आचळे दाबून त्याच्या तोंडांत दुधाची धार पडेसे केले. त्यानें त्याला स्पर्श केला नाही, याचे कारण एवढेच कीं, आपण शूद्र असून हा

कोणी उच्च वर्णाचा पुरुष असावा असे त्याच्या घनांत येऊन त्याला आपण स्पर्श केला असतां विटाळ होईल असे त्याला वाटले. त्याच्या तोंडांत थोडेंसे दूध गेल्यावर तो सावध झाला; आणि त्या धनगराच्या मुलाचे उपकार मानून तो त्याच्या लोट्यांतून आणखी दूध मागू लागला. तेव्हां तो मुलगा ह्मणाला : 'महाराज मी शूद्र आहे. माझे मांडे आपण घेतल्यास माझा आपणाला विटाळ होईल.' हें त्याचे उत्तर ऐकून बोधिसत्त्व म्हणाला : 'बाबा, ज्याअर्थी या जगांत परस्परांची परस्परांस गरज असून दया येते, त्याअर्थी ते परस्परांचे भाऊवंद होत. आपणा सर्वांच्या देहांत जें रक्त खेळत आहे तें सारखेंच आहे. त्यांत गुणभेद किंवा रंगभेद असा कांहींच नाही. त्याचप्रमाणें आपल्या नेत्रांतून जे अश्रु वाहतात, त्यांचा धर्मही समानच असतो. त्यांत कोठें भेदभाव आढळत नाही. बाबा, उच्च वर्णाचा मनुष्य ह्मणजे तो मस्तकीच्या तिलकासह किंवा गळ्यांतल्या यज्ञोपवितासह निर्माण होतो अशांतला कांहीं अर्थ नाही. माझ्या बुद्धीचा तर असा मिश्रय आहे कीं; जो सदाचारी असतो तो जन्मतः कोणीही असला तरी तो उच्च वर्णाचा होय; आणि जो दुराचारी असतो तो जन्मतः कोणीही असला तरी अतिनीच होय. तर हे माझ्या बांधवा, मला तुझ्या लोट्यांतून दूध प्यावयास दे. मी तुझे उपकार विसणार नाही.' हें त्याचे भाषण ऐकून त्या धनगराच्या मुलानें त्याला पोटभर दूध पाजले.

एके समयी बोधिसत्त्व अश्रुत्ववृक्षतलीं मनन करीत बसला असतां त्या घनांतून नृत्यांगना सतार वाजवीत व गात चालल्या होत्या. त्यांच्या गायनाचा आशय असा होता कीं, "सतार फार उंच लाऊं नका व फार नीचही लाऊं नका. तर ती मध्यम लावून वाजवा; म्हणजे आपणाला श्रोत्यांचीं चित्तें हरण करण्यास उत्तरीर लागणार

नाहीं. सतारीची तार फार ताणल्यास ती तुटते; व फार ढिली ठेविण्यास तिचा आवाज मंद होऊन त्याची मनोहरता नष्ट होते." हे गायन बोधिसत्त्वाच्या कांनीं पडून त्यांतला आशय त्याच्या तत्काळ लक्षांत आला; आणि आपली दृष्टि वर करून त्या स्वैरिणीकडे पाहत होत्साता तो म्हणाला: " कधीं कधीं अगदीं मूढ मनुष्याकडून ही शहाण्या मनुष्यास बोध प्राप्त होतो. मी हा माझा जीवितरूप तंतु अतिशयित ताणिला आहे. ज्या चक्षूंच्या योगानें मला सत्यदर्शन व्हावयाचें ते माझे चक्षु मंद झाले आहेत. मला शरीरसामर्थ्याची सांप्रत पराकाष्ठेची आवश्यकता असतां तें अगदीं क्षीण झालें आहे. तरी मला असें मुळांच करितां कामा नये. मनुष्यांच्याठायीं सामान्यतः जें सामर्थ्य असतें तें मजमध्ये अवश्य असलें पाहिजे.

त्या वनाजवळील एका गांवांत एक मोठा जमीनदार राहत असे. तो मोठा धनाढ्य असून त्याचीं पुष्कळ गुरेंढोरे व चाकरमाणसे होती. त्याच्या स्त्रीचें नांव सुजाता असें होतें. ही स्त्री सुद्धां मोठी गुणी असून सुशील होती. त्यांची परस्परांवर मोठी प्रीति असे. परंतु पोटीं संतान नसल्यामुळे त्यांला वारंवार खेद होत असे. त्यांनीं पुत्र व्हावा म्हणून पुष्कळ नवस व अनुष्ठानें केलीं होती. पुढें कांहीं वर्षांनीं त्यांला एक पुत्र झाला. तेव्हां सुजातेनें देवांस केलेले नवस एकूण एक फेडले. तिच्या गांवाजवळील वनाच्या देवास तिनें असा नवस केला होता कीं, मला पुत्र झाला म्हणजे मी वनदेवाला मिष्टान्नांचें भोजन घालीन. हा नवस फेडण्यासाठीं अवश्य लागणारी सामग्री घेऊन सुजाता वनाप्रत निघाली वनदेवाचें ठिकाण झाडून झडपून साफ करण्याकरितां तिनें आपली दासी राधा हिला पुढें पाठविलें होतें तिनें बुद्धाला ध्यानस्थ बसलेला पाहिला आणि तो सन्मत्त

वनदेवच आहे असे समजून ती आपल्या धनिणीस ती गोष्ट सांगण्या करितां मागे धांवत आली. वनदेव प्रत्यक्ष प्रगट झाला आहे असे सांगून सुजातेला घेऊन ती बुद्ध बसला होता त्या जागी आली. सुजातेने त्याचे ते विलक्षण तेज पाहून मनांत आणिले कीं, आपल्या भक्तीने वनदेव प्रसन्न होऊन त्याने आपणास असे साक्षात् दर्शन दिले आहे. मग त्याला साष्टांगप्रणिपात करून ती त्याच्या हातावर आपण आणिलेले गोड पदार्थ ठेवू लागली. ते सिद्धार्थाने मुक्याने खाले. आपण अर्पण केलेला नैवेद्य देव खातो असे पाहून सुजातेचे हृदय भक्तिरसाने अधिकच भरून गेले; आणि त्याला ती एकसारखे खाऊं घालू लागली. त्या देवाचे असे अपूर्व वर्तन पाहून त्या भावीक स्त्रीने त्याला असा प्रश्न केला कीं, "महाराज, आपण खरोखरीच वनदेव आहां काय? आणि मी जें अर्पण केले आहे तें देवाला पावले काय?" हे तिचे प्रश्न ऐकून बुद्ध ह्मणाला: "हें तूं मला काय ह्मणून खाऊं घालीत आहेस"? सुजाता ह्मणाली: "मला पुत्र झाला ह्मणजे मी वनदेवाला मिष्टान्नाचे भोजन घालीन असा नवस केला होता. त्या नवसास पावून देवाने मला हा पुत्र दिला आहे." असे ह्मणून तिने कडेवरचे मूल बुद्धाच्या चरणी ठेविले. त्याने त्याच्या मस्तकास हस्तस्पर्श करून त्याला आशीर्वाद दिला; आणि तो तिला ह्मणाला: "बाई मी कांहीं देव नव्हे. मी तुझ्या सारखाच मनुष्यजातीचा प्राणी असून तुझा बंधु आहे, असे समज. मी एक वेळ राजपुत्र होतो. सांप्रत मी धर्मशोधार्थ हिंडत आहे. हें नीवित अत्यंत कष्टमय आहे असे मला वाटत आहे. यास्तव या संसारांतून मुक्त होण्याचा कांहीं तरी योग्य उपाय मी शोधित आहे. तर हे भगिनी, मला सांग कीं, तुला या संसारांतले सुख पुरेसे वाटते काय?" यावर सुजातेने येणेंप्रमाणें उत्तर दिले:-

‘ महाराज, माझी समजूत कोती असून माझी हांव अगदीं मर्यादित आहे. माझ्या प्रिय पतीला आरोग्य व धन यांची अनुकूलता सर्वदा असावी; आणि हें माझे प्रिय बालक सुरक्षित राहून आह्मांस सर्वकाळ आनंद देणारें व्हावें, एवढीच माझी इच्छा आहे. मी सकाळीं उठलें ह्मणजे पहिल्यानें स्नान करून देवाची प्रार्थना करितें, आणि दारांतील तुळशीला पाणी घालून मग घरांतील कामधंद्यास लागतें. आमच्या पदरीं पुष्कळ दासदासी आहेत त्यांच्याकडून काम घेण्यांत माझा सगळा वेळ जातो. मी माझ्या पतीच्या सेवेत सदैव तत्पर असतें रोज देवळांत जाऊन देवदर्शन घ्यावें, असा माझा क्रम आहे. मला माझ्या संसारसुखांत कांहीं उणें आहे असें वाटत नाही. आह्मी मेल्यावर आमच्या या पुत्राच्या हस्तें आमचें उत्तरकार्य होऊन आह्मांस स्वर्गप्राप्ति होईल. कारण शास्त्रांत सांगितलें आहे कीं, जो पातस्थांस मार्गांत सावली मिळावी ह्मणून वृक्ष लावितो, व त्यांस जागोजाग प्यावयास पाणी मिळावें ह्मणून विहिरी खणतो, व ज्याला पुत्रपंतान होतें, त्याला मरणोत्तर स्वर्गप्राप्ति होते. या शास्त्रवचनावर माझी पूर्ण श्रद्धा आहे. कारण शास्त्र जें आहे तें मोठ्या देवासमान पुरुषांनीं लिहून ठेविलें आहे. त्याला नीति काय अनीति काय, सुख काय असुख काय हें चांगलें ससजत होतें. देवांच्या कृपेनें त्याला मंत्रतंत्र सारें मिळालें असे. तेव्हां त्यांनीं लिहून ठेविलें आहे तें खोटें कसें असेल बरें ? माझी तर अशी खात्री झाली आहे कीं, आपण चांगलें काम केलें तर त्यापासून चांगला परिणाम होतो; आणि वाईट काम केल्यानें वाईट परिणाम होतो. या नियमांत कोठेंही व कोणत्याही काळीं बदल व्हावयाची नाही. जशीं चांगल्या झाडास गोष्ट फळें येतात व वाईट झाडांस विषारी फळें येतात, तसेंच आपल्या अंगच्या बऱ्या वाईट गुणांचें आहे. आपल्या मनांत दुसऱ्या

विषयीं वैर असलें तर तो दुसरा आपला द्वेष करितो, आणि आपण कोणावर ममता केली असतां तो आपणांवर उलट प्रीति करितो. त्याचप्रमाणें एकाद्यानें आपली आगळीक केली असतां आपण ती सोशिल्यास कलहाचें कारण मिटून उभयतांमध्ये सलोखा होतो. याप्रमाणें जर या मर्त्यलोकीं अनुभव आहे, तर हा लोक सोडून गेल्यावर आह्मांस आमच्या योग्यतेप्रमाणें फळ खचीत मिळेल असें मला वाटतें. आतां या संसारांत दुःख कधीं येत नाहीं असें मी ह्मणत नाहीं. असे प्रसंग मजवर वारंवार येतील हें मी जाणून आहे. हें माझे तान्हें वाळक मला सोडून गेलें तर मला पराकाष्ठेचें दुःख होईल. तरी मी तें धैर्यानें सोसून पतिसेवेत तिळप्रायही अंतर पडूं देणार नाहीं. त्याची सेवा मी स्त्रीधर्मास अनुसरून आजन्म करीन; आणि माझ्या हयातीत माझ्या परम प्रिय पतीला देवाकडे जाणें भाग पडलें तर मी त्याच्या चितेवर देह ठेवून सती जाईन. यांतच मी आपल्या जन्माचें सार्थक्य झालें असें मानीन. याप्रमाणें माझी समजूत असल्यामुळें मला कशाचेंही भय वाटत नाहीं. मला या संसारांत नेहमीं सुखच वाटत असतें. तरी जे हीनदीन आहेत त्यांची दया मला नेहमीं येते. त्यांच्या उपयोगीं पडण्यास मी सर्वदा तत्पर असतें. जें मला चांगलें आहेसें वाटतें, तेंच मी करीत असतें; आणि शास्त्रानें जें करावें किंवा करूं नये ह्मणून सांगितलें आहे, त्याप्रमाणें मी नेहमीं वागण्याचा प्रयत्न करीत असतें. जें कांहीं घडावयाचें तें घडल्यावांचून कदापि रहात नाहीं; आणि जें चांगलें तेंच सर्वदा घडावयाचें असें मनांत वागवून मी स्वस्थ असतें.”

हें तिचें भाषण ऐकून बोधिसत्त्व ह्मणाला: “बाई, तुझे हें सार्धें व सरळ भाषण बोधानें भरलेलें आहे. यापासून मोठमोठ्या शहाण्या भगवणांच्या लोकांस बोध प्राप्त होण्यासारखा आहे. तुला धर्माचें

खरें तत्त्व जरी कळत नाही तरी तुझे कर्तव्य तुला चांगलें समजत आहे; आणि तुला आपल्या स्थितीमध्ये समाधान वाटत आहे, हें फार चांगलें आहे. तूं आज माझ्यावर जो हा उपकार केला आहेस, तो मी कधीही विसरणार नाहीं. या संसारामध्ये लोकांस मोठी आशा धाटून त्याचा गुंता कां सुटत नाही, याचें कारण मला आज तुझ्या भाषणावरून कळलें आहे. तर तूं आपल्या आयुष्याचे उरलेले दिवस सुखसमाधानानें काढ. मला याहून चांगला असा समाधानाचा मार्ग शोधून काढावयाचा आहे.”

‘हा मार्ग शोधून काढण्यांत तुम्हांला यश मिळो,’ असें बोलून ती आपल्या घरीं परत गेली.

याप्रमाणें बोधिसत्त्वानें उरुवेळ* येथील वनांत धर्मतत्त्वाचें चिंतन करण्यांत आणखी कांहीं दिवस काढिले. आम्हीं मागें सांगितलेंच आहे कीं, देहदंडनमूलक तपश्चरणानें धर्मतत्त्वाचें ज्ञान होऊन चित्तास समाधान व शांति हीं प्राप्त होतात, असा जो आर्यधर्मसिद्धांत आहे, त्यांत कांहींच तथ्य नाही असें त्यानें स्वतः अनुभव घेऊन सिद्ध केलें. त्याचप्रमाणें देहदंडनाच्या योगानें मानवास अमानुष शक्ति व दिव्यदृष्टि हीं प्राप्त होतात असा जो सांख्यादि मतवाद्यांचा सिद्धांत आहे, तोही व्यर्थ आहे अशी त्याची खात्री झाली; त्याप्रमाणेंच त्याला असेंही दिसून आलें कीं, मनाची सुस्थिति देहाच्या सुस्थितीवांचून कायम रहाणें नाही; आणि तपस्व्यांचें किंवा सिद्ध म्हणविणाऱ्या पुरुषांचें अनुकरण करून देहाच्या स्वाभाविक गरजा भागविल्या नाहीत तर देहाचें स्वास्थ्य रहावयाचें नाही; आणि देहाचें स्वास्थ्य नष्ट झाल्यानें मनाचें स्वास्थ्य अर्थात् नष्ट व्हावयाचें. असें झाल्यानें धर्मरहस्य समजून घेण्यास व स्वतांस समजलेलें तत्त्व अन्य जनांस विदित करण्यास अवश्य लागणाऱ्या विवेकादि मनाच्या शक्ति नष्ट होऊन

* याच स्थानास सांप्रत बुद्धगया असें झणतात.

वित व केलेले सर्व कष्ट व्यर्थ जावयाचे. असा विचार करून एक प्रकारें पुनरपि शरीरास जपू लागला. तेव्हां त्याची शरीरशक्ति त्यास पुनः प्राप्त होऊन बुद्धीची कुशाग्रता त्या-पूर्ववत् उद्बोध पावली; आणि तो निरंजनानदीतीरीं ए-त अशा स्थलीं तासांचे तास वसून या संसारांतील विपत्तीचीं वास्तविक कारणें कोणतीं याचें पुनः पुनः मनन करूं लागला. असें सांगतात कीं, या नदीतीरीं एक अश्वत्थवृक्ष होता. त्याच्या तळीं तो वसून हें धर्मचिंतन करीत असे. एके दिवशीं एकसारखा अहोरात्र या तळीं वसून त्यानें धर्मतत्त्वविवेक केला. तेव्हां त्यास वास्तविक र-याचा बोध होऊन त्याच्या चित्ताची अस्वस्थता नाहींशी झाली. या काळपर्यंत त्यानें जो शोध चालविला होता, त्याला शेवटीं यश यामुळें त्यास मोठा आनंद झाला; आणि यापुढें आपण काय करावें याविषयीं त्यानें कांहीं वेळ विचार करून शेवटीं असा निश्चय केला कीं, आपणांस जें धर्मरहस्यज्ञान झालें आहे, त्याचा उपदेश अन्य जनांस करून त्यांस संसारदुःखापासून सोडविण्याचा प्रयत्न करण्यांत शेष राहिलेले आयुष्य वेंचावें.

बोधिसत्त्व ज्या वृक्षाखालीं बसला असतां त्यास हें रहस्यज्ञान होऊन त्याचे ज्ञानचक्षु उद्बोध पावले, त्या वृक्षास बौद्धधर्मानुयायी जन बुद्धिद्रुम* असें म्हणतात. यास्तव हा वृक्ष त्या धर्माच्या लो-

* हा वृक्षाचा अवशेष अद्यापि बुद्धगया येथील देवाळयासंनिध आहे. हें देवालय अमरसिंहनामक प्रसिद्ध बौद्धधर्मानुयायी राजाने इ० स० ५०० या वर्षी सदरील वृक्षापाशीं बांधिलें आहे. या वृक्षाची एक शाखा नेऊन सिव्ढक-दोपांतील अनुराधापुरनामक शहरीं इसवी सनापूर्वीं तिसऱ्या शतकांत ला-विली असून हा वृक्ष अद्यापि जिवंत आहे. या ऐतिहासिक वृक्षाइतका पुरातन वस्तु दुसरा कचित्च असेल !

कांस परम पवित्र वाटणें साहजिक आहे. या वेळेपासून शाक्यराजपुत्रास बुद्ध ही संज्ञा प्राप्त झाली. त्यानें धर्मतत्त्वशोध चालविला होता तोंपर्यंत त्यास बोधिसत्त्व ही संज्ञा बौद्धग्रंथांत दिली आहे, हें आम्हीं मागें सांगितलेंच आहे.

बुद्धानें तत्त्वशोध करून अवशिष्ट आयुष्य लोकोद्धारार्थ वेंचण्याविषयीं निर्धार केला त्या समयीं त्याच्या चित्तास मोठा मोह प्राप्त झाला. निःसीम वैराग्यवृत्तीचा अवलंब करून शरीराची शक्ति क्षीण केल्यानें कांहींएक निष्पन्न होत नाही, असें जेव्हां त्याच्या मनांत आलें तेव्हां अर्थात् त्याला स्वगृहीं परत जाऊन ऐश्वर्यादिकांचा यथेच्छ उपभोग घ्यावा असें वाटणें साहजिक आहे. भिक्षावृत्ति धारण करून व प्रियजनांचा त्याग करून सर्व आयुष्य रानावनामध्ये काढण्यांत कांहींएक अर्थ नाही असें त्याच्या मनांत येऊन पुनरपि स्वजनसंगतीनें आयुष्यव्यय करण्यांत बहुत सुख आहे असें त्याला वारंवार वाटल्यामुळे त्याच्या मनाची चलाबिचल झाली असावी यांत कांहीं संशय नाही. परंतु त्यानें या सर्व मोहांस यत्किंचित्ही वश न होतां आपला धर्मतत्त्वशोध अप्रतिहतपणें चालविला; आणि हा तत्त्वशोध त्याच्या बुद्धीप्रमाणें पूर्ण होऊन त्याच्या चित्तास शांति प्राप्त झाली असतां त्यानें पूर्व संकल्पाप्रमाणें स्वनगरींत पुनरपि प्रयाण करावें. परंतु तसें त्यानें न करितां स्वाभिप्रेत मोक्षमार्गाचा उपदेश अन्य जनांस करण्यांत शेष जीवित घालविण्याचा निर्धार केला आणि या निर्धाराप्रमाणें त्यानें देहावसान होईपर्यंत स्ववर्तनक्रम धित ठेविला स्वराज्यलोभ, स्वकियजनप्रेम किंवा ऐश्वर्यभोगला लसा यांच्या मोहानें त्याच्या चित्तास कदापि व्यामोह झाला नाही. ही गोष्ट ध्यानांत आणिली ह्मणजे त्याच्या चित्ताची थोरवी व मनुष्यजातीविषयीं त्याची अद्वितीय कळकळ ही चांगली दिसून येतात.

हा निर्धार करितांना प्रथमारंभी त्याच्या मनांत नाना विचार व कल्पना येऊन भिक्षावृत्ति व अखंड वैराग्यवृत्ति आणि राज्याधिकार व ऐश्वर्योपभोग यांपैकी कोणत्या गोष्टींची निवड करावी याविषयी त्याला बरीच पंचाईत पडली असावी यांत शंका नाही परंतु त्यानें राज्याधिकार व ऐश्वर्योपभोग यांचा सर्वस्वी त्याग करून स्वतः शोधून काढलेल्या धर्ममार्गाचा उपदेश इतर जनांस करित फिरण्याचा जो एक वेळ निश्चय केला तो त्यानें कदापि सोडिला नाही. या मोहसमयाचें बौद्ध ग्रंथांत पुष्कळ लाक्षणिक वर्णन केले आहे. या संसारांत जे नानाविध मोहप्रसंग पदोपदीं येऊन अनन्वित कर्मे करण्यास मनुष्य प्रवृत्त होतो, आणि विपत्ति, रोग व मरण यांस पात्र होतो, त्या सर्वांची प्रेरणा करणारी कोणी मारनामक एक व्यक्ति कल्पिली असून या संसारांतील पापमूलक सर्व वासना व दुर्वृत्ति यांस या व्यक्तीचे संबन्धिजन व सैनिक कल्पिले आहेत. हा मोक्षशत्रु व जगांत विपत्ति उत्पन्न करणारा मार आपल्या अनुयायांसहवर्तमान येऊन बोधिसत्त्व बुद्धिदुपतळीं वसला असतां त्यावर हल्ला करितो. परंतु त्याचें किंवा त्याच्या सर्व सैनिकांचें त्याच्यापुढें कांहीं चालत नाही. मार त्याला अनेक प्रकारें समजून सांगून त्याच्या त्या मोक्षसाधक कामापासून त्यास परावृत्त करण्याचा प्रयत्न करितो. परंतु त्याच्या त्या गुलकावण्यास तो मुळीच मोजीत नाही; व त्याच्या सैनिकांनी व त्यानें स्वतः केलेल्या शस्त्रप्रहारांस तो लवमात्रही जुमानित नाही. याप्रमाणें मार याचे सर्व उपाय व्यर्थ होऊन तो निवून जातो; आणि बोधिसत्त्व अश्वत्थवृक्षतळीं अढळ व निश्चळ वसून धर्मतत्त्वविवेक करितो. शेवटीं त्यास रहस्यज्ञान होऊन बुद्धत्व प्राप्त होतें; आणि मग सर्व जगाच्या गुरुत्वाचा त्यास अधिकार प्राप्त होतो. याप्रमाणें हें जें लाक्षणिक वर्णन केले आहे, त्यावरून गौतम-

बुद्धाच्या मनांत कोणकोणत्या परस्परविरुद्ध कल्पना व विचार येऊन त्याचें युद्ध चित्तरूप समरभूमीवर होऊन शेवटीं निःसीम वैराग्यवृत्ति, अखंड व उज्ज्वल नीति आणि अप्रतिम परोपकारबुद्धि यांचा जय कसा झाला याचें निदर्शन होतें. आजपर्यंत जे महान् महान् साधुपुरुष धर्मजिज्ञासेस वश होऊन तत्त्वशोध करण्यास प्रवृत्त झाले, आणि स्व बुद्धचनुरूप ज्यांनीं तत्त्वशोध केला, त्यांनीं त्या तत्त्वाचा बोध इतर जनांस करून देण्याचा निर्धार केला असा त्यांच्या चित्तांत असें संसारप्रीतिमूलक दुर्वृत्तींचें व वैराग्यवृत्तिमूलक सद्वृत्तींचें तुमुल युद्ध झालें आहे. असाच प्रकार बुद्धाच्या चित्ताचा झाल्यास त्यांत कांहीं नवल नाहीं. आतां या आध्यात्मिक युद्धाचें भावीक जनांनीं रूपकालंकारादिकांच्या साहाय्यानें वर्णन करून सामान्य जनांच्या चित्तवृत्तीस आल्हाद व बोध हीं दोन्ही प्राप्त करून देण्याविषयीं प्रयत्न केल्यास त्यांत कांहीं वावगें नाहीं. कवींच्या वृत्तीस ही गोष्ट केवळ अनुरूपच होय. परंतु या लाक्षणिक वर्णनास सत्यवत् मानून स्वधर्ममार्गामध्ये वेडे वेडे आचार व कल्पना हीं चालू देणें नीट नव्हे. असें आहे तरी जगांतील बहुतेक मोठमोठ्या धर्मांत हा अनिष्ट प्रकार पुष्कळ आढळतो. यापासून विवेकशील पुरुषांनीं दूर रहावें हें इष्ट होय.

या धर्मतत्त्वप्राप्तीनंतर गौतमबुद्धाच्या मनाची स्थिति कशी झाली याचें वर्णन पुढे एके समर्थीं त्यानें स्वशिष्यांपाशीं येणेंप्रमाणें केलें आहे. "मला ही रहस्यप्रतीति घडून माझे ज्ञानचक्षु उन्मीलित झाले तेव्हां माझा जीवात्मा वासनामूलक अनिष्टापासून मुक्त झाला, ऐहिक जीवनाच्या अनर्थापासून मुक्त झाला, अज्ञानमूलक क्लेशापासून मुक्त झाला, भ्रममूलक उद्वेगापासून मुक्त झाला. याप्रमाणें मुक्तता झाली तेव्हां या मुक्त स्थितीचें ज्ञान व महत्त्व हीं माझ्या चित्ताच्याठायीं पूर्णपणें प्रतीत झालीं; आणि माझी अशी खात्री झाली कीं, माझा संसृतिपाश भंग पावून माझ्या एरझारा आटोपल्या; आणि मी कृत्यकृत्य झालों."

या समयीं त्याला जें धर्मरहस्य कळलें त्याचा सारांश बुद्धानें आपल्या शिष्यजनांस पुढें एके प्रसंगीं सांगितला. त्याचें निरूपण येथें संक्षेपानें करूं. बुद्धाच्या एकंदर धर्ममतांचें व्यवस्थित व साधंत विवेचन पुढें एका स्वतंत्र भागांत करावयाचें आहे.

त्यानें आपल्या मनांत असें आणिलें कीं, "हें सारें जग चक्राप्रमाणें परिभ्रमण करीत आहे. हा संसार केवळ निःसार आहे अखिल प्राणी बऱ्या वाईट कर्मांच्या योगानें उच्चनीच स्थितीप्रत जातात. जे सत्कर्म करितात ते सद्गति पावतात, आणि जे दुष्कर्म करितात ते दुर्गति पावतात. या जगामध्यें जी नानाविध विपत्ति व पीडा दृष्टीस पडते ती सारी पूर्वकर्मांचें फल होय. कर्मप्रवृत्तीच्या व वासनामूलक बंधनांच्या योगानें प्राण्यास पुनः पुनः जन्म व मरण हीं प्राप्त होतात. ज्याला जन्म प्राप्त झाला त्याला व्याधि व मरण हीं अवश्य प्राप्त व्हावयाचीं. जीवितप्रीतीच्या योगानें पुनरपि जन्म प्राप्त होतो. जीवितप्रीति तृष्णेमुळें उद्भवते. तृष्णा वेदनेच्या योगानें उद्भवते. स्पर्शाच्या योगानें वेदना उत्पन्न होते. स्पर्श सहा इंद्रियांच्या योगानें उत्पन्न होतो. इंद्रिये नामरूपाच्या योगानें निर्माण होतात. नामरूप विज्ञानाच्या योगाने उद्भवते. विज्ञान संस्कारांच्या योगानें उत्पन्न होतें. संस्कार अविद्येच्या योगानें उद्भवतात. याप्रमाणें या जगांतील सर्व दुःखाची कारणमीमांसा आहे. यास्तव रोग, विपत्ति व मरण यांपासून ज्यास मुक्त व्हावयाचें असेल, त्यानें जन्मापासून मुक्त व्हावें. जीवितप्रीति नष्ट झाल्यानें जन्म प्राप्त होत नाही. तृष्णेचा निरोध केल्यानें जीवितप्रीति निर्मूल होते. स्पर्शनिरोध केल्यानें वेदना उद्भवत नाही. षडिंद्रियनिरोध केल्यानें स्पर्शनाश होतो. नामरूपनिरोधानें षडिंद्रियें उत्पन्न होत नाहीं. विज्ञानाच्या निरोधानें नामरूपाचा निरोध होतो. संस्कारांचा निरोध केल्यानें वि

ज्ञान उत्पन्न होत नाही. अविद्येचा निरोध केल्याने संस्कार निर्माण होत नाहीत. यावरून पाहतां सर्व दुःखसंबंधांचें मूळ अविद्येंत आहे. यास्तव ज्यास संसृतीपासून मोक्ष व्हावा असें वाटत असेल, त्यानें अविद्येचा निरोध करावा.

याप्रमाणें तत्त्वशोध केल्यावर बुद्धानें बुद्धिद्रुमासंनिध आणखी अठ्ठावीस दिवस राहून मनन व चिंतन केलें. असें सांगतात कीं. हे सगळे दिवस त्यानें उपवास करण्यांत घालविले. या वेळीं त्याच्या मनांत असा आणखी एक विचार आला कीं, आपणास जें हें तत्त्वज्ञान प्राप्त झालें आहे, त्यांत तृप्ति मानून कोठें तरी स्वस्थपणें रहावें आणि शेवटीं हा लोक सोडून जावें. तरी पुनः त्याच्या मनांत असें आलें कीं, मी या संसृतिपाशापासून मुक्त होऊन निर्वाण पावेन. परंतु हे माझे बांधव, जे अविद्यावश होऊन विपत्तींत रखडत आहेत, त्यांची सोडवणूक कोण करील बरें ? तर आपलें उरलेलें आयुष्य त्यांच्या उद्धारार्थ वेचवें यांतच आपल्या जीवितार्थ व आजपर्यंत केलेल्या धर्मशोधाचें सार्थक्य आहे. असा संकल्प करून त्यानें आपणास प्राप्त झालेल्या धर्मरहस्याचा बोध जनांस आमरण केला. त्याचें वर्णन पुढील भागांत करूं.

भाग पांचवा.

धर्मोपदेश.

सुतृषित नरमरु जिनगुणरहिता ।
त्वयी मतिप्रतिबल अमृतरसददा ॥
दशबलगुणधर बुधजनमहिते ।
लघु त्वयि नरपति विभजति अमृतं ॥ १ ॥ *

कलितविस्तर-

भागांत सांगितल्याप्रमाणें गौतमबुद्धानें स्वसंमत धर्मत-
र करण्याचा संकल्प करून उरुवेल येथून प्रयाण केलें.
त्याचें वय सुमारें पंस्तीस वर्षांचें होतें. तो पितृगृहत्याग
करून निघाला तेव्हां त्याचें वय अठ्ठावीस वर्षांचें असावें असें ह्म-
णतात; आणि गृहत्याग केल्यावर धर्मतत्त्वशोधांत त्यानें सात
वर्षे घालविली.

आपण शोधून काढलेला मोक्षमार्ग केवळ सत्य असून, त्याचें अ-
प्रमाण इतर जनांनीं केलें असतां त्यांस आपल्यासारखीच शांति प्राप्त
ऊन मोक्षासिद्धि घडेल, असें त्याला मनापासून वाटत होतें. ह्मणून
कळ जनहितबुद्धीनें स्वमतप्रसार करण्यास तो प्रवृत्त झाला होता.
त्याला शिष्यसमुदाय वाढवून आपलें स्तोम जनांत माजविण्याची
इच्छा त्याच्या मनांत कधीही आली नाहीं. हें त्याच्या पुढील चरि-

* मर्त्यजन फार तृषित झाले आहेत. यांच्या अंगी बुद्ध्याचे गुण नाहींत.
तुझ्याठायीं बुद्धि, प्रीति आणि बल हीं वसत आहेत तूं धर्मरूप अमृतरस जनांस
अर्पण करण्यास समर्थ आहेस. तुझ्याठायीं दहा गूढ शक्ति आहेत. तूं बुधजनांस
पज्य आहेस. तर हे श्रेष्ठ पुरुषा, मोक्षमार्गाचा लाभ या जनांस त्वरित करून

त्रावरून पूर्णपणे लक्षांत येईल. पूर्वोक्त प्रकारे स्वमतप्रसार कर-
ण्याचा निर्धार करून तो निघाला असता त्याची एका ब्राह्मणाशी
गांठ पठली. तो ब्राह्मण मोठा उद्धट होता. त्याने गौतमबुद्धाशी
कांहीं वेळ वादविवाद करून शेवटी त्यास असा प्रश्न केला की, 'हे
गौतमा, ब्राह्मण कोणास ह्मणावे? व त्याच्या अंगी कोणकोणते गुण
असावे लागतात?' बुद्धाने उत्तर केले: 'ज्याने आपल्याठायींची पाप-
वासना काढून टाकिली आहे; जो कोणाचाही कधी तिरस्कार करित
नाही, ज्याचे आचरण परम शुद्ध असते, ज्याने आत्मजय केला आहे,
त्यास ब्राह्मण ह्मणावे.' असे सांगून त्याने त्या ब्राह्मणास हटले की,
'तू ब्राह्मणपणाची कितीही शेखी मिरविलीस तरी तुझ्या अंगी हे गुण
आले नाहीत तोंपर्यंत तुला मी ब्राह्मण म्हणणार नाही.' या उ-
त्तरांत बुद्धाने असे गर्भित केले की, मनुष्य कोणत्याही वर्णांत उत्पन्न
झाला असला, व त्याने कितीही बाह्य धर्मविधि केले असले, तरी
त्याचे अंतःकरण शुद्ध होऊन त्याच्याठायीं नीतिमत्ता विकास पावल्या
वांचून त्यास श्रेष्ठत्व प्राप्त होत नाही.

त्या ब्राह्मणास याप्रमाणे निरुत्तर करून गौतमबुद्ध पुढे चालला
असता त्याला दोन मोठे धनाढ्य व्यापारी भेटले. त्यांनी त्याला
साष्टांग प्रणिपात केला, आणि आपणांसाठी शिजविलेले अन्न त्यास
खाऊं वातले. ते त्याने आपल्या कमंडलूंत घेऊन खाल्ले, आणि
त्यांस आशीर्वाद दिला. हा कोणी मोठा साधु आहे असे त्यांस
वाटून त्यांनी त्याच्यापाशी अशी विनंति केली की, 'साधुमहाराज,
आह्मी अगदी मूढ संसारी जन आहो. तरी आपण आह्मांस धर्मोप-
देश करून आपले शिष्य करावे. आपण जे कांहीं सांगाल त्यावर
आह्मी पूर्णपणे श्रद्धा ठेवून चालूं.' याप्रमाणे त्यांनी स्वश्रद्धा निवेदन
केली. तरी या वेळी बुद्धाने स्वधर्ममताचा उपदेश त्यांस केल्याचे को-

ठेंच लिहिलेले नाही. यावरून असे दिसते की, बुद्धाने लोकोपकारार्थ धर्मबोध करण्याचा निर्धार केला होता, तरी हा बोध सामान्य जनांस कोणत्या प्रकारे केला असतां सुगम होईल याविषयी त्याच्या मनाचा अजून निश्चय झाला नव्हता. त्याच्या मनाची या वेळीं कशी काय स्थिति झाली होती, याचे वर्णन एके ठिकाणी स्पष्टपणे केले आहे. ते येथे उतरून घेऊं:-

“बुद्धाने एकांतांत बसून आपल्या मनाशीं असा विचार केला की, हे जें गहन तत्त्व मला कळले आहे, ते इतर जनांस समजण्याची अडचण पडेल. हे शांतिप्रद आहे खरे, परंतु हे सामान्य जनांच्या विचारशक्तीस सहसा विषय होणारे नव्हे. हे केवळ ज्ञात्या पुरुषांस समजण्यासारखे आहे. या संसारामध्ये निमग्न होऊन त्यांत सर्वदा रमून जाणाऱ्या मनुष्यांस हे चांगलेसे समजणे नाही. असे आहे त्यापेक्षां हे माझे मत त्याला शिकविण्याचा मी प्रयत्न करून तो व्यर्थ गेला असतां मला विनाकारण शीण प्राप्त होईल. असा विचार त्याच्या मनांत येऊन त्याला वाटले की, आपण कोठे तरी गिरिकुहरामध्ये स्वस्थ बसून उरलेले आयुष्य घालवावे. तरी पुनः त्यानें असे मनांत आणिले की, हे जग अज्ञानांधकारांत निमग्न झाले आहे. याचा सर्व प्रकारे नाश होत आहे. तेव्हां याचा उद्धार करावा, हे माझे परम कर्तव्य होय. यापासून मला पराङ्गमुख होतां येत नाही.

“पुढे त्यानें आणखी असे मनांत आणिले की, या जगामध्ये सर्वच जन कांहीं पापाचारी नाहीत. जसे कांहीं जन पापी आहेत, तसेच कांहीं पुण्यवान्ही आहेत; त्याचप्रमाणे जसे कांहीं मूढ आहेत तसे कांहीं बुद्धिवान्ही आहेत; जसे कांहीं नीच वृत्तीचे आहेत तसेच कांहीं उदारधी आहेत; जसे कांहीं वाईट श्रोते आहेत, तसेच कांहीं सच्चे श्रोते आहेत. जसे कांहीं धर्महीन आहेत तसेच कांहीं स्वतांची

भावी स्थिति व पाप यांविषयीं भीति बाळगणारे आहेत. यास्तव आपलें धर्ममत सर्वास सांगत रहावें हेंच इष्ट दिसतें. मोक्षाचें द्वार सर्वास उघडून ठेवावें. ज्याला कान आहेत, ते सर्व माझा धर्मबोध खुशाल ऐकोत. ज्याला माझे सांगणें खरें वाटेल, ते मजवर हवा तर विश्वास ठेवून मोक्ष पावतील. याप्रमाणें सर्व संशयापासून मुक्त होऊन बुद्धानें स्वधर्ममताचा उपदेश करण्यास आरंभ केला.”

आपण शोधून काढलेला मोक्षमार्ग प्रथमतः आपल्या दोषां गुरूंस विदित करावा असा त्यानें बेत केला. हे दोषे गुरु अराड आणि उद्रक हे होत. परंतु हे दोषेही या वेळीं मरण पावले होते. तेव्हां त्यानें असा निश्चय केला कीं, पूर्वीं उरुवेल येथें ज्या पांच तपस्व्यांसहवर्तमान देहदंडनमूलक तपश्चरण आपण केलें, त्यांस हा आपला शोध कळवावा. ते तपस्वी त्या वेळीं काशीस रहात असत. त्यांच्याकडे बुद्ध गेला. त्याला आपणांकडे येतांना लांबून पाहून ते आपआपसांत कुंजवुळं लागले कीं, ‘तो पाहा गौतम येत आहे. त्यानें आपला धर्म शोध सोडून यथेच्छ आहाविहार करण्याचा क्रम चालविला आहे. तर आपण त्याचा मान मुळींच ठेवूं नये. तो जवळ आला असतां आपण त्यास उत्थापन देऊं नये. पूर्वीं जसे आपण त्याची शुश्रूषा करीत असों, तसें आतां कांहींच करूं नये. तो आला ह्मणजे त्याला फार तर बसण्यासाठीं दर्भासन देऊं. त्यावर तो पाहिजे असल्यास बसेल.’ परंतु बुद्ध त्यांच्याजवळ आला तेव्हां ते अगदीं दिपून जाऊन आपले सर्व बेत विसरले. त्यांनीं त्यास जवळ आलेला पाहतांच खडी ताजीम घेतली. एकांनें त्याच्या हातचा कमंडलु व अंगावरचा झगा घेतला. दुसऱ्यानें त्याच्यासाठीं आसन आणून मांडलें. तिसऱ्यानें त्याला हातपाय धुण्यासाठीं पाणी आणून दिलें. बुद्धानें आसनावर बसून आपले पाय धुतले. मग त्यांनीं त्याला कुशलप्रश्न

पहिले शिष्य.

१२७

विचारिले; व त्यांची त्यानें यथोचित उत्तरे दिल्यावर तो ह्मणाला: 'हे महंत हो, मला जन्ममरणापासून मुक्त होण्याचा मार्ग सांपडला आहे. तुमची इच्छा असल्यास तुझाला माझा शोध मी निवेदन करितों. मी सांगतो त्याप्रमाणें वागाल तर तुहांस अत्युत्तम फल प्राप्त होईल, कीं जें प्राप्त व्हावें ह्मणून मोठमोठे धर्मशील पुरुष गृहत्याग करून व नाना क्लेश सोसून धर्मसंग्रह करित असतात. मी सांगतो तें चित्त देऊन ऐकाल तर धर्माचें खरें रहस्य काय आहे तें तुहांस याच जीवितांत प्रत्यक्ष ज्ञात होईल.'

हें त्याचें भाषण ऐकून ते महंत ह्मणाले, 'हे मित्रा गौतमा, तूं पूर्वीं आमच्या बरोबर राहून देहदंडन करून धर्मज्ञान प्राप्त करून घेण्याचा उद्योग चालविला होतास. परंतु त्यांत तुला कांहींएक यश प्राप्त झालें नाहीं. तर त्या मार्गाचा अन्वेष करून यथेच्छ आहारविहार करित असतां व पूर्वींचा सर्व देहदंडन क्रम त्वां अगदीं सोडून दिला असतां तुला धर्मरहस्य शोधून काढण्याचें सामर्थ्य व योग्यता हीं कशीं प्राप्त झालीं बरें? या गूढ तत्त्वाचें चिंतन करण्याची बुद्धि तुला कशी प्राप्त झाली?' "

ह्या त्यांच्या प्रश्नास गौतमबुद्धानें एवढेंच उत्तर दिलें कीं, 'तपश्चरण सोडल्यावर मीं कांहीं यथेच्छ आहारविहार करण्यांत दिवस घालविले नाहींत. तर मी आजपर्यंत एकसारखा धर्मतत्त्वशोध चालविला होता. हा तत्त्वशोध मला लागला असून मला खरें रहस्य समजलें आहे. तें तुम्ही समजून वेऊन तदनुसार स्ववर्तन ठेवाल तर मजप्रमाणें शांति-सुखाचा अनुभव घ्याल, व या संसृतिपाशापासून सर्वस्वीं मुक्त व्हाल.'

हें त्याचें खात्रीचें भाषण ऐकून ते मनांत ह्मणाले कीं, हा ज्यापक्षां एवढा आग्रह करित आहे, त्यापक्षां तो काय ह्मणतो तें चित्त देऊन ऐकावें; आणि तें यथार्थ वाटल्यास त्याप्रमाणें वागण्यास झटवें.

याप्रमाणें ते महंत त्याचा बोध ऐकण्यास तयार झाले. तेव्हां त्यानें त्यांशीं येणेंप्रमाणें संभाषण केलें. तो ह्मणाला:—

‘हे महंत हो, ज्याला धर्मशील व्हावयाचें आहे त्यानें दोन परस्परविरुद्ध गोष्टींपासून दूर रहावें. एक अशी कीं, त्यानें ग्राम्य सुखलालसा धरून विषयासक्त होऊं नये. असें केल्यानें आपणांस नीचता व हीनता प्राप्त होते. आपल्या आध्यात्मिक उन्नतीस या पासून प्रत्यवाय घडतो; आणि हे सारे विषय केवळ असार असल्या कारणानें त्यांचा हव्यास मुमुक्षुजनांनीं धरणें कदापि युक्त नव्हे. दुसरी गोष्ट अशी कीं, त्यांनीं धर्मसिद्धीसाठीं देहदंडन करूं नये. असें केल्यानें आपली चित्तवृत्ति उदास होते; व आपल्या जातिस्वभावास हा क्रम सर्व प्रकारें प्रतिकूल असून त्यांत काहींच तथ्य नाहीं. या दोन्ही गोष्टींपासून मी स्वतः दूर राहून त्यांच्या मधला मार्ग शोधून काढला आहे. या मार्गाच्या योगानें ज्ञानचक्षु उन्मिलित होऊन चित्तभूमीवर सत्यरूप सूर्याचा प्रकाश पडतो; आणि मनुष्यास शांति, ज्ञान व प्रकाश हीं प्राप्त होऊन तो निर्वाणपदवीस जातो. हा मार्ग अष्टविध आहे. हे आठ प्रकार येणेंप्रमाणें होतः— योग्य विश्वास, योग्य संकल्प, योग्य भाषण, योग्य आचरण, योग्य जीवितक्रम, योग्य प्रयत्न, योग्य विचार आणि योग्य एकाग्रता. जन्म, जरा, व्याधि व मरण यांपासून विपत्ति उत्पन्न होते. ज्या मनुष्याविषयीं आपल्याठायीं स्नेहभाव उत्पन्न होत नाहीं, त्याच्याशीं संबंध घडून येणें ही विपत्ति होय. ज्यांविषयीं आपल्या चित्तांत प्रेम वसत असतें, त्यांचा वियोग घडल्यानें आपलें चित्त उद्विग्न होतें. ज्याची आपण लालसा धरितों, तें प्राप्त झालें नाहीं तर आपलें चित्त क्लेश पावतें. ही सर्व विपत्तीचीं कारणें होत.

“आतां ही विपत्ति कशी उत्पन्न होते तें सांगतों. जीवितवृत्ते-

मुळें पुनः पुनः जन्म प्राप्त होतात. ग्राम्य विषयोपभोगांविषयींची लालसा आणि वासना यांच्यामुळें या संसृतिपाशांत प्राणी गुरफटलेला असतो. विषयोपभोगतृष्णा, जीविततृष्णा आणि अधिकारतृष्णा यांमुळें हा संसार प्रिय वाटतो.

“आतां ह्या विपत्तीचा नाश कसा करावा तें सांगतों. वासनेचें निर्मूलन पूर्णपणें केल्यानें तृष्णेचा नाश होतो. वासनात्याग करण्याविषयीं सर्वदा प्रयत्न करावा. ती चित्ताच्या ठायीं उद्भवली असतां तिचा तेथून नायनाट करावा. तिचा आपणास यत्किंचित्ही संपर्क होऊं देतां कामा नये. तिला चित्ताच्याठायीं मुळीं अवकाशच राहूं देऊं नये. याप्रमाणें वासनाजय करून तृष्णा व तन्मूलक विपत्ति यांपासून मुक्त होण्याचा अष्टांगमार्ग आहे.

“याप्रमाणें हे महंतहो, मला विपत्तिमुक्त होण्याचा मार्ग सांपडला आहे. हें मार्गज्ञान माझ्या ज्ञानचक्षुंस स्पष्टपणें विषय झालें आहे. हें ज्ञान यापूर्वीं कोणासही अवगत झालें नव्हतें. या ज्ञानाच्या योगानें माझी विवेकशक्ति, माझी प्रज्ञा, माझी अंतर्ज्ञानशक्ति, माझे ज्ञाननेत्र हीं विकास पावून उज्ज्वल झालीं आहेत.

“विपत्तीचें अस्तित्व, विपत्तीचें कारण, विपत्तीपासून मुक्ति आणि या विपत्तीपासून मुक्त होण्यासाठीं अष्टांगमार्ग हीं चार आर्य सत्यें होत. हीं प्रत्येकास समजणें इष्ट आहे. मला तीं समजलीं आहेत. हें महंत हो, याप्रमाणें माझा विवेक, माझी ज्ञानशक्ति, माझे अंतर्ज्ञान, माझे ज्ञानचक्षु हीं उन्मीलित झालीं; आणि माझ्या बुद्धीचा निश्चय झाला कीं, मला या विश्वांतील विपत्तीचें पूर्ण ज्ञान होऊन मी कृत्यकृत्य झालों. मला सत्यमोक्षाची प्राप्ति झाली.”

या आशयाचें भाषण बुद्धानें केलें असें ह्मणतात. हा काशी येथील पहिला धर्मोपदेश ह्मणून प्रसिद्ध आहे. येथून पुढें बुद्धानें स्व-

धर्मचक्रपरिवर्तनास आरंभ केला. या उपदेशांत बुद्धसंमत धर्ममार्गावि-
सार अतिसंक्षेपानें निर्दिष्ट केलें आहे. याच समर्थींचा बोध बुद्धच-
रितनामक संस्कृत ग्रंथामध्ये बुद्धघोषनामेंकरून एका बुद्धानुयायी
पंडितानें जो लिहून ठेविला आहे, त्याचें सार येथें निवेदन केल्यास
बुद्धाच्या बोधपद्धतीचें अल्पमात्र दिग्दर्शन होऊन त्याच्या धर्माचें
तत्त्व वाचकांच्या ध्यानांत येईल. हें सार येणेंप्रमाणें आहे:—

“ हे भिक्षुजनहो, इंद्रियें स्वाधीन ठेवण्याच्या संबंधानें दोन अति-
शयित परस्परविरुद्ध असे मार्ग जनांत प्रचलित आहेत. एक असा
कीं, ग्राम्य विषयसुखाचें अतिरिक्तपणें सेवन करून इंद्रियशांति
करूं पाहणें; आणि दुसरा देहास नानापरी क्लेश व दुःख होईल
अशा व्रतोपवासादि तपश्चरणाच्या मार्गाचें अवलंबन करून इंद्रिय-
दमन करूं पाहणें. परंतु हे दोन्ही मार्ग अत्यंत निषिद्ध व निरर्थक
होत. यांचा खऱ्या ब्रह्मचर्यास, वैराग्यास किंवा इंद्रियनिग्रहास कांहीं
एक उपयोग होत नाही. यांपासून निर्वेद ह्यणजे औदासीन्य, निरोध
ह्यणजे मोहनिवृत्ति आणि मुक्ति हीं प्राप्त होत नाहींत. यांपासून सत्य-
ज्ञान, बोध व निर्वाण हीं कदापि प्राप्त व्हावयाचीं नाहींत. तपश्चर-
णादिकांचें अवलंबन करून देहास क्लेश व दुःख देण्यांत यत्किंचित्
ही अर्थ नाही अशी माझी खात्री झाली आहे. या संसारांतील किंवा
आमुष्मिक जें सुखदुःख त्याविषयीं मी बेफिकीर झालों आहे. मला मो-
क्षाचा एक मध्यम मार्ग सांपडला आहे. त्याचा बोध सर्व जगास क-
रण्याचा मी दृढ संकल्प केला आहे.

“ मी जो धर्ममार्ग शोधून काढला आहे, त्यांत प्रारंभीं चार आर्य
सत्यें असून तो अष्टांग आहे. या मार्गाच्या योगानें मोक्षसाधक
ज्ञान प्राप्त होईल. ह्या मार्गाचें निश्चयानें अवलंबन व्हावयास मनी-
निग्रहाची अत्यंत आवश्यकता आहे. आचरणासंबंधी सर्व निर्व-

धांचा आधार मनोनिग्रहावर आहे. जीवित कायम आहे तोंपर्यंत मी निर्दिष्ट केलेल्या अष्टांगमार्गाने धैर्याने व निश्चयाने चालावे, ह्मणजे निःसंशय मोक्षासिद्धि होईल.

“कोणी ह्मणतात कीं, स्वधर्माप्रमाणें वागलें असतां या संसाराचें सार्थक्य होतें. कोणी सांगतात कीं, देहावसानानंतर आत्म्याचें रक्षण झालें असतां त्यामुळें मोक्ष प्राप्त होतो. कोणी बोलतात कीं, हें सर्व कांहीं स्वाभाविक आहे. कोणांचें असें ह्मणणें आहे कीं, हें पूर्वकृत कर्माचें फल आहे. कोणी तर असें प्रतिपादन करितात कीं, हें सारें ईश्वराधीन आहे. जर आत्म्याच्या दैवयोगाप्रमाणें पुण्य आणि पाप हीं उत्पन्न होतात हें खरें ह्मणावें, तर मनुष्य पुण्यकर्मा नसला तरी दैववान् कां असूं नये? या संसारामध्ये रूपगुण-संपन्नता, धनाढ्यता, सुखानुभव इत्यादि गोष्टींच्या संबधानें जो एवढा भेद आढळतो त्याचें कारण काय असावें बरें? पूर्वकर्म नाही ह्मणावें तर येथें इष्टानिष्टाचा अनुभव कसा घडतो? पूर्वकर्माच्या अनुरोधानें आपल्या हातून या संसारांत बरीं वाईट कर्मे होतात असें मानण्यांत कितपत तथ्य आहे बरें? इष्टापासून जर इष्ट उत्पन्न होतें ह्मणावें तर अनिष्टापासून अनिष्ट उत्पन्न होतें ह्मटलें पाहिजे. तेव्हां दुष्कर व अनिष्ट असें जें तप त्यापासून इष्ट जो मोक्ष तो कसा प्राप्त व्हावा? कोणी अप्रबुद्ध जन असें ह्मणतात कीं, या सर्व सृष्टीचें कारण ईश्वर आहे. परंतु ईश्वरानें जर सर्व सृष्टि उत्पन्न केली ह्मणावें तर ती इतकी विसदृश कां असावी? कारण समान कारणापासून समानच कार्य-सिद्धि झाली पाहिजे. याप्रमाणें आस्तिक व नास्तिक व्यर्थ वाक्कलह माजवून स्वतांच्या दुष्कर्माच्या योगानें या दुःखमय संसारामध्ये रक्ष-स्त असतात. ज्यांचे विचार चांगले असतात व ज्यांचें आचरण शुद्ध असतें, आणि त्याचप्रमाणें जे काया, वाचा व मन यांचें संयमन क-

रितात, त्यांस सत्यज्ञानाचा लाभ होऊन ते चांगल्या लोकाप्रत जा-
तात. जे या संसारांत रमून जातात, त्यांस सहस्रशः क्लेश प्राप्त हो-
तात. त्यांस जन्ममरण पुनः पुनः प्राप्त होऊन जरा, व्याधि, विपत्ति
व मृत्यु हीं प्राप्त होतात. या संसारामध्ये जन्मजरादि कशीं प्राप्त
होतात याविषयीं प्रतिपादन करणारे पुष्कळ आहेत. परंतु या संसा-
रापासून सर्वतोपरि निवृत्त होऊन जन्ममरणाच्या फेऱ्यांतून मुक्त हो-
ण्याचा उपाय एकासही ठाऊक नाही.

हा देह पंचस्कंधात्मक असून पंचभूतांपासून उद्भवला आहे. हा
केवळ शून्यवत् असून याच्याठायीं आत्मा नाही. या संसृतीची उ-
त्पत्ति एका कार्यकारणसंघानें* झाली आहे. ह्या कार्यकारणसं-
घाचा निरोध करावा तेव्हां या संसारापासून निवृत्ति होऊन जन्म-
मरणादिकांपासून अक्षयींची मुक्ति होते. आतां या कार्यकारणसं-
घाचें यथाक्रम प्रतिपादन करितों. तें चित्त निर्मल व एकाग्र करून
एका. या संसाररूप विषवृक्षाच्या मुळाशीं अविद्यावासना आहे. ह्या
अविद्यावासनेच्या योगानें संस्कार उत्पन्न होतात. संस्कारांच्या यो-
गानें काया, वाचा व मन हीं उत्पन्न होऊन विज्ञान उद्भवते.
विज्ञानाच्या यांगानें पंच ज्ञानेंद्रियें व अंतरिंद्रिय जें मन तें अशी
सहा इंद्रियें उत्पन्न होतात. यांपासून नामरूप उत्पन्न होतें. याप्रमाणें
नामरूपात्मक शरीर उद्भवलें ह्मणजे सहा इंद्रियांचीं स्थानें उत्पन्न
होतात. या इंद्रियांचा बाह्य विषयांशीं संबंध झाला म्हणजे त्यात
स्पर्श असें म्हणतात. या सहा इंद्रियांच्या स्पर्शांच्या अनुभवांस उ-
दना असें म्हणतात. या वेदनेपासून तृष्णा उत्पन्न होते. तृष्णेमुळे उ-
पादान ह्मणजे सतत जीवनप्रीति उत्पन्न होते. प्रीतीमुळे कामनादि
कांचा उद्भव होतो. उपादानापासून हा भव उत्पन्न होतो. हा

* यास बौद्धसंमतधर्मग्रंथांत प्रतीत्यसमुत्पाद ह्मटलें आहे.

काम, रूप किंवा अरूप एतद्रूप असतो. या भवामुळे नाना योनीं प्रत जावें लागते. यास जाति असें ह्मणतात. या जातीपासून जरा, मरण, शोक आदिकरून उद्भवतात. तेव्हां या अनिष्टांचें निवारण करावयाचें असल्यास ह्या कार्यकारणसंघाचा क्रमानें निरोध केला पाहिजे.* याप्रमाणें हें संमृतिचक्र आहे. हें पुनः पुनः परिवर्तन पाऊन प्राणिमात्रास रोगजरामरणादिकांपासून क्लेश सोसावे लागतात. तेव्हां यांपासून योग्य मार्गानें मुक्त होऊन सर्व अस्तित्वापासून विराम पावावें. तर हे महंतहो, भवबंधापासून मुक्त होण्यास साधनीभूत असें हें ज्ञान प्राप्त करून घेऊन सर्व दुःखाचें मूळ जी अविद्या तिचें प्रयत्नें करून छेदन करावें. याप्रमाणें भवबंधनापासून मुक्तता होऊन तुह्मी निर्मलात्मे व्हाल. मग तुह्मांस अर्हत् ही पदवी प्राप्त होऊन तुह्मी निर्वाणाचे अधिकारी व्हाल.”

हें त्यांचें धर्मतत्त्व ऐकून त्या महंतांची चित्तवृत्ति प्रसन्न होऊन आपणांस याच्यापासून मोक्षसाधक सत्यधर्मप्राप्ति खास होईल असें त्यांला वाटलें. परंतु त्यांनीं त्याच्या धर्ममार्गाचें अवलंबन करण्यापूर्वी त्याच्याशीं पुष्कळ वादविवाद करून आपल्या संशयांचें निवारण करून घेतलें असें ह्मणतात. या पांच महंतांमध्ये कौण्डिन्यनामक एक महंत होता. त्यानें बुद्धाचें शिष्यत्व पहिल्यानें पत्करिलें. ह्मणून यास प्रथम बुद्धशिष्य ह्मणतात. याला बुद्धाचा धर्मोपदेश उत्तम प्रकारें समजला असल्याकारणानें याला आज्ञातकौण्डिन्य असें ह्मणत असत. या पांच असामीपैकीं एकानें अशी शंका घेतली कीं, तपश्चर्या केल्यावांचून मोक्षसिद्धि कदापि व्हावयाची नाही. या शंकेचें समाधान बुद्धानें येंप्रमाणें केलें: “तपश्चर्या करण्यामध्ये कांहींच अर्थ नाही, असें मला स्वानुभवावरून कळून आलें आहे. तरी पण मनुष्यानें

* या क्रमाचें निरूपण मार्गे १२१ व्या पानावर केलें आहे.

याच्या उलट सर्व जगाच्या सामान्य प्रवृत्तीप्रमाणें ऐहिक सुखापभोगामध्ये गुंग होऊन जाऊ नये. त्याचप्रमाणें ऐषआरामाचे विषय प्राप्त करून घेण्याच्या किंवा द्रव्यादि संपादनाच्या खटपटीस बिलकूल लागू नये. तर या दोन्ही क्रमांच्या मधला मार्ग मनुष्याने धरावा हें उत्तम. केवळ मांसमत्स्यादियुक्त अन्नाचें सेवन करण्यापासून निवृत्त झाल्याने, किंवा दिगंबरवृत्ति धारण केल्याने, किंवा जटा वाढवून किंवा मुंडन करून काषायवस्त्रें परिधान केल्याने, किंवा राख, माती वगैरे अंगास फांसल्याने किंवा पंचाग्निसाधन केल्याने मनुष्याचें चित्त निर्मळ होईल असें कोणी कदापि समजू नये. तर केवळ अविद्यामूलक मोहापासून तो निवृत्त झाला पाहिजे. श्रुतिपठन केल्याने दक्षिणादिकें करून ब्राह्मणतर्पण किंवा यज्ञादिकें करून देवतातर्पण केल्याने, किंवा शीतोष्णादिकांच्या सेवनानें देहदंडन केल्याने, किंवा अमरत्व प्राप्त होण्यासाठी इतर तपश्चर्या केल्याने मनुष्यास मोक्षप्राप्ति होत नाही. तर तो अविद्यामूलक मोहापासूनच मुक्त झाला पाहिजे. क्रोध, अहं-पणा, मोहे, मत्सर, आत्मस्तुति, परनिंदा, उद्दामत्व, दुर्बुद्धि, दुराग्रह, दंभ, अमित आहारविहार इत्यादिकांमुळे अमंगलत्व उत्पन्न होतें. केवळ मांसाहार केल्याने तें प्राप्त होतें असें कोणी समजू नये. तेव्हां तात्पर्य काय की, सदरी सांगितलेल्या दोन्ही मार्गांचा परित्याग करून मी सांगतो तसा मध्यम मार्ग स्वीकारावा. जो मनुष्य ह्या देहास विनाकारण दंडितो, तो हतवीर्य होऊन त्याच्या चित्तास व्यामोह होतो; आणि भ्रामक विचार त्याच्या मनांत उद्भवतात. फार काय पण देहदंडन हें या लोकींचें व्यावहारिक ज्ञान सुद्धां प्राप्त करून घेण्यास बिलकूल अनुकूल नाही. तेव्हां इंद्रियदमन या उपायानें होईल ह्मणणें हें सहसा युक्त नव्हे. जो आपला दीप उदकाच्या योगानें पेटवू पाहतो, त्याला तमाचा नाश शक्य नव्हे; किंवा जो कुजून सडून गे-

लेल्या इन्धनाच्या योगाने अग्नि प्रदीप्त करू पाहतो, त्याला तो कदापि पेटावयाचा नाही. देहदंडन हे पीडादायक, व्यर्थ व निष्फळ आहे. अत्यंत कष्टमय स्थितीत राहून जीवित कंठिले तरी मनुष्याच्या ठायीचा अहंभाव कदापि जात नसतो. हा अहंभाव जाण्यास वासनारूप अग्नीचा उपशम झाला पाहिजे. जोंपर्यंत हा अहंभाव कायम राहून ऐहिक किंवा आमुष्मिक सुखाची स्पृहा मनुष्याच्या ठायी कायम असते, तोंपर्यंत नुसत्या देहदंडनाचा कांहींएक उपयोग होत नाही. परंतु ज्याचा अहंभाव निमाला असतो तो वासनामुक्त होतो. त्याला ऐहिक किंवा आमुष्मिक सुखाची इच्छा कदापि व्हावयाची नाही; आणि तो निसर्गप्रवृत्तीस अनुसरून आपल्या गरजा भागवीत असला तरी त्यांपासून त्यास कोणताही दोष जडत नसतो. यास्तव त्याने देहाच्या गरजेप्रमाणे अन्नोदकादिकांचे नियमितपणे खुशाल सेवन करावे. पुष्करणीमध्ये उगवलेल्या कमलपुष्पास ज्याप्रमाणे उदक भिजवीत नाही, तद्वत् अशा मनुष्यास दोषस्पर्श होत नाही. परंतु हेही लक्षांत वागविले पाहिजे कीं, सर्व प्रकारची विषयासक्ति ही आपणांस दुर्बल करणारी असते. विषयासक्त मनुष्य आपल्या वासनांचा दास बनतो. विषयसुखाची लालसा धरून तत्प्राप्त्यर्थ प्रयत्न करणाऱ्या मनुष्यास हीनता व नीचता ही प्राप्त होतात. परंतु जीवितरक्षणास ज्या वस्तूंची अपेक्षा असते, त्या मिळविणे यांत कांहीं अनिष्ट नाही. आपला देह निरोगी स्थितीत राखणे हा आपला धर्म आहे. या धर्माप्रमाणे आपण वर्तलो नाही तर आपला ज्ञानदीप चांगल्या प्रकारे पाजळणे आपणांस दुष्कर होईल; आणि आपले चित्त दृढ व शुद्ध राखण्यास आपण असमर्थ होऊं. येणेप्रमाणे मात्र धर्ममार्ग केवळ मधला आहे. निर्गल सुखोपभोग व निःसीम देहदंडन हे उभय मार्ग माझ्या मते निषिद्ध होत. ”

याप्रमाणें त्या भिक्षूंच्या संशयांचे निवारण करण्यास बुद्ध सर्वदा तत्पर असे. त्यांनीं अवलंबिलेला तपश्चरणमार्ग व्यर्थ असून क्लेश-मूलक आहे असें प्रतिपादन करून त्यानें त्यांस त्या मार्गापासून परावृत्त केले.

या महंतपंचकौपैकीं आणखी एका महंतांन अशी शंका घेतली कीं, आत्मा अमर आहे, तेव्हां त्याला अक्षय सुखप्राप्ति होईल असें कांहीं तरी आपणांस या जीवितांत करणें उचित होय. परंतु तुमच्या धर्ममार्गांत तर अशाविषयीं कांहींच उपदेश नाहीं हें कसें ? या शंकेचें समाधान करित होत्साता बुद्ध पुढीलप्रमाणें आत्मतत्त्वाची नश्वरता सिद्ध करितो:—

“जे जे ह्मणून उत्पन्न झालें आहे त्याला लय आहे. यास्तव आत्म्याविषयींची चिंता केवळ व्यर्थ होय. हें आत्मतत्त्व केवळ मृगजलवत् आहे, आणि जी पीडा त्यास होत आहेशी भासते ती सारी भासमय आहे. निद्रित मनुष्यास भयंकर स्वप्न पडून आपण केवळ बोर विपत्तीत आहों असा भास होऊन तो त्या स्वप्नसृष्टीत मोठमोठ्यानें रुदन करित असतो; तथापि तो जागृत होतांच तो सर्व अनुभव तत्काळ विनष्ट होऊन आपल्या भासमय कष्टप्रद स्थितीबद्दल त्यास नवल वाटतें. असाच प्रकार मानीव आत्मतत्त्वाचा आहे. या विषयींचें वास्तव ज्ञान प्राप्त होऊन मनुष्य प्रबुद्ध झाला असतां या आत्मतत्त्वाविषयींच्या ममत्वाचा तत्काळ निरास होतो. जो अज्ञानरूप निद्रेपासून जागृत होतो, त्यास बुद्ध ह्मणावयाचें. अशा मनुष्यास आपल्या सर्व चिंता, आशा, व पीडा व्यर्थ आहेत असें वाटत असतें. कोणा एका मनुष्याची गोष्ट अशी आहे कीं, तो स्नान करून चालला असतां त्याचा पाय एका ओल्या दोरीवर पडला. तेव्हां तो सर्प आहे असें त्यास वाटून त्याच्या मनांत भीतीची धडकी बसली. या भीतीनें तो

यरथरां कापूं लागला; आणि त्या भासरूप सर्पाने आपणास खास दंश केला असे वाटून तो अंगांत विषप्रवेश झाल्यासारखे सर्व चाळे करूं लागला. इतक्यांत त्याला कोणी असे दाखवून दिले की, ज्यास तो भ्रमाने सर्प मानित होता, ती केवळ दोरी होती, तेव्हां त्याची सर्व भीति नाहीशी होऊन तो पूर्व स्थिति पावला; आणि आपल्या भ्रमिष्टपणाचे त्याला नवल वाटले. ज्याला आत्मतत्त्वाची असिद्धि पटली असून जो यासंबंधाने वाटणारी चिंता, दुःख व आशा हीं केवळ भासमय, स्वप्नवत् किंवा मृगजलवत् होत असे पाहतो, त्याच्या मनाची स्थिति सदरील रज्जूस सर्पभ्रमाने भिणाऱ्या मनुष्यासारखीच होते. ज्याची आत्मपरता विनष्ट झाली आहे तो पुरुष धन्य होय. ज्याची सर्व चिंता दूर होऊन ज्यास शांति प्राप्त झाली आहे तो पुरुष धन्य होय. ज्यास सत्यधर्मरहस्य समजले आहे तो पुरुष धन्य होय. ज्याला सत्य सांपडले आहे तो धन्य होय. सत्य जें आहे तें उदात्त असून चारु आहे. सत्याच्या योगाने तुमची अनिष्टापासून मुक्ति होईल. या जगामध्ये सत्याव्यतिरिक्त अन्य कांहींही मोक्षप्रद नाही. सत्याचे तुह्यांस जातीने आकलन झाले नाही किंवा त्यांचे चारुत्व तुह्यांस उग्र आहेसे भासले, किंवा तें तुह्यांस प्रथमारंभी अग्राह्यसे वाटले तथापि त्यावरची श्रद्धा सोडूं नका. सत्याहून दुसरे कांहींएक श्रेष्ठ नाही. त्यांत फेरफार करण्याचे सामर्थ्य कोणासही नाही. त्यांत सुधारणा करण्याची शक्ति कोणासही नाही. तस्मात् सत्यावर भरंवसा ठेवून तदनुसार स्ववर्तन ठेवावे. असत्याच्या योगाने मनुष्याच्या मनास भ्रंति होऊन तो सन्मार्गच्युत होतो. भ्रमांच्या योगाने नाना विपत्ति उद्भवतात. भ्रम मनुष्यास जालीम मद्यांप्रमाणे प्रमत्त करितात. परंतु हे भ्रम फार वेळ टिकत नाहीत; आणि तुह्यांस त्यांमुळे फारच त्रास व दुःख होतें. अहंभाव हा सर्व संतापाचे मूळ आहे. हा

क्षणांत निरास पावणाच्या आभासवत् किंवा स्वप्नवत् आहे. परंतु सत्य जें आहे तें हितकारी असून परम उदात्त आहे. तें अविनाशी आहे. सत्याहून दुसरें कांहींही शाश्वत नाही. कारण एक सत्यच कायेंत अनंत काल कायम रहाणारें आहे. मी जें हें धर्मचक्रपरिवर्तन करणार आहे, त्याच्या आरी शुद्धाचरणाचे नियम होत. न्याय ही त्या आरीची समान लांबी होय. ज्ञान हें या चक्राचें लोहवलय (धांव) होय. विनय आणि विचारशीलता ही या धर्मचक्राच्या नाभी होत. या नाभीमध्ये सत्याचा अचल अक्षदंड प्रतिष्ठित केला आहे. विपत्तीचें अस्तित्व, विपत्तीचें कारण, विपत्तीचें निवारण करण्याचा उपाय, आणि विपत्तीचें निवारण ह्या चार आर्य सत्यांचें परिज्ञान ज्याला होईल, त्याला सन्मार्गावलंबन घडेल. या मार्गामध्ये योग्य मते ही त्याला मशालीप्रमाणें प्रकाशप्रद होतील. योग्य उद्देश हे त्याचे मार्गदर्शक होतील. योग्य भाषण हें या मार्गांत जागोजाग वसतीस रहाण्याचें ठिकाण होईल. योग्य आचरण हें या मार्गांत सरळ उभें चालणें होईल. योग्य रीतीनें चरितार्थास लागणारे पदार्थ मिळविणें हें या मार्गांत जागोजाग उपाहार करण्यासारखें होईल. योग्य प्रयत्न हे या मार्गांत ठेवावयाचीं पाउलें होतील. योग्य विचार हा त्याचा आसोव्हास होईल; आणि तो या धर्ममार्गातून जिकडे जिकडे जाईल तिकडे तिकडे शांतीचें राज्य होईल. यासाठीं अष्टांगधर्ममार्गाचें प्रत्येक मुमुक्षूनें अवश्य अवलंबन करावें. ”

याप्रमाणें बुद्धानें त्या पांच महंतांस स्वसंमत धर्मपंथाचा उपदेश केला, तेव्हां त्यांस तो पटून ते बुद्धाचे अनुयायी झाले. त्यांची आपल्याठायीं श्रद्धा दृढ झालेली पाहून बुद्धानें त्यांना आणखी असा उपदेश केला कीं, “अहो भिक्षून्तो, ह्या माझ्या धर्मपंथाचें पूर्ण ज्ञान मिळवून विपत्तीचा नाश करण्याचा संकल्प करा; आणि या संकल्पाच्या

सिद्धीसाठी आपल्या आचरणाची शुद्धता सतत राखा. हें माझे धर्म-
मत जो विचार करील त्यास पटण्यासारखें आहे. केवळ मी सांगतो
क्षणच त्यावर श्रद्धा ठेवू नये. हें माझे धर्ममत जो समजून घेईल
त्याचें निश्चयानें कल्याण होईल. या माझ्या मताच्या साहाय्याने म-
नुष्य सदाचारी होऊन तो प्रामाणिकपणानें आणि न्यायानें या जगांत
वर्तू लागेल; आणि त्याला सत्यास अनुसरून वागतां येईल. तर हे
महंत हो, आपण दया आणि धर्म यांच्या स्नेहपाशांनीं परस्परांशीं बुद्ध
होऊन परस्परांचे बंधु होऊं, आणि सर्व जगास न्यायानें आणि नीतीनें
वर्तन करण्यास शिकवूं. ”

या पांच महंतांस आपले अनुयायी केल्यावर बुद्ध काशीजवळील
मृगदावनामक वनामध्ये राहूं लागला. हें वन फार रमणीय असून
यांत पुष्कळ मोठमोठे वृक्ष होते. या वृक्षांखालीं बसून बुद्ध आपल्या
शिष्यजनांस स्वधर्मोपदेश करीत असे. आसपासच्या गांवांतील लो-
कांत त्याची कीर्ति लवकरच पसरून त्याचा उपदेश ऐकावयास लो-
कांची नेहमीं गर्दी जमत असे; आणि त्याचें तें गंभीर व मनावर ठसण्या-
सारखें भाषण ते अगदीं चित्त देऊन ऐकत असत. तो जे स्वसंमत धर्म-
सिद्धांत त्यांस समजून सांगत असे, त्यांवर श्रोतृजन शंका घेऊन प्र-
तिपृच्छा करीत. या शंकेचें निवारण बुद्ध मोठ्या उत्साहानें व शांत-
पणें करीत असे. ही अशी धर्मचर्चा त्या वनांतील वृक्षाखालीं बसून
ते तासांचे तास करीत असत. त्याचे श्रोते काशीसारख्या पुण्यक्षे-
त्रांतील विद्वान् व शोधक ब्रह्मवृंदापैकीं असल्याकारणानें हा ऊहापोह
मोठा मार्मिकपणाचा होत असे. या अशा वादपट्टु ब्राह्मणांशीं भवति-
न भवति वेळोवेळां करून बुद्धाच्याठायीं उत्तम प्रकारचें वावदुकत्व वि-
कसित होऊन स्वसंमत धर्ममतांचें समर्थन करण्याचें सामर्थ्य त्याच्या
ठायीं उत्तम प्रकारें प्रतीत झालें. तो जात्याच मोठा बुद्धिवान् असून त्या

काळीं प्रचलित असलेल्या बहुतेक धर्ममतांचें ज्ञान त्यानें संपादन करून त्यांत कितपत तथ्य आहे तें, सतत विचार करून, व तीं धर्ममते प्रतिपादन करणाऱ्या जनांशीं प्रसंगोपात्त वादप्रतिवाद करून, उत्तम प्रकारें पाहिलें होतें; यास्तव त्याच्या उपदेशाचा प्रभाव सामान्य जनांच्या मनांवर उत्तम प्रकारें होत असे. त्याचा धर्मबोध अगदीं साधा असे. त्याचे धर्मसिद्धांत सामान्य जनांस सहज समजणारे असत. वेदांतादि ज्या गहन तत्त्वज्ञानपद्धति त्या वेळीं प्रचलित होत्या, त्या सामान्य बुद्धीच्या मनुष्यांस सहज समजणाऱ्या नसत. त्यांचे कित्येक सिद्धांत तर अत्यंत गूढ असून मोठमोठ्या ज्ञाते ह्यणविणाऱ्या जनांसही ते पूर्णपणें समजत नसत. यास्तव या तत्त्वपद्धतींचा प्रसार सार्वत्रिक असा कधींच झाला नाहीं. पुनः या पूर्वकालीन धर्मपंथांचें ज्ञान प्राप्त करून घेण्यास कांहीं अधिकार लागत असे. हा अधिकार सर्व वर्णांच्या व सर्व स्थितींतल्या लोकांस सारखाच साध्य नसे. कित्येकांस तर हा अधिकार मुळींच नसे. परंतु बुद्धाच्या धर्ममताचा प्रकार असा मुळींच नव्हता. त्याचा प्रारंभापासूनच असा निर्धार झाला होता की, आपण जो मोक्षमार्ग शोधून काढला आहे त्याचें ज्ञान एकंदर मनुष्यजातीस करून द्यावयाचें. या निर्धारप्रमाणें वागतांना त्याला आपल्या धर्ममतांचें निरूपण जितकें साध्या प्रकारें करवेल तितकें करण्याविषयी तो सर्वदा प्रयत्न करीत असे. यामुळे त्याचा धर्ममार्ग सर्वांस सुलभ झाला. उच्चनीच, अज्ञप्राज्ञ, स्त्रीपुरुष असा कांहींच भेदाभेद न करितां बुद्ध आपला धर्ममार्ग जनांस समजून सांगत असल्या कारणानें त्याच्या जवळ सर्व प्रकारचे जन धर्मोपदेश ऐकण्यानाउं लागले.

सदरीं सांगितल्याप्रमाणें ते पांच महंत बुद्धाचे अनुयायी ज्ञानानंतर यश नांवाचा एक श्रीमंत घराण्यांतला तरुण पुरुष बुद्ध

अनुयायी झाला. त्याची हकीकत येथे थोडक्यांत सांगतो. हा एका धनाढ्य वैश्याचा पुत्र होता. हा इतर लोकांप्रमाणे मृगदाववनांत वेळोवेळां जाऊन बुद्धाचा उपदेश ऐकत असे. एके दिवशीं रात्री तो विछान्यावर पडून बुद्धकृत धर्मोपदेशाचे मनन करीत असतां, त्याच्या मनांत या जगांतील विपत्तींचा विचार येऊन त्याचे चित्त अत्यंत उद्ध्विग्न झाले; आणि तो तसाच उठून घरांतील कोणाही मनुष्यास कळू न देतां हळूच निघून बुद्ध होता तेथे आला आणि ह्मणाला: "गुरुराज, माझे चित्त शोकाकुल झाले आहे. मला ही संसारांतील विपत्ति पाहवत नाही." बुद्ध त्याला ह्मणाला: "माझ्याकडे ये ह्मणजे तुझ्या सर्व शोकांचे व विपत्तींचे निर्मूलन होऊन तुला सत्य धर्माचे ज्ञान प्राप्त होईल हे ज्ञान सर्व शोकाचा नाश करणारे आहे." मग बुद्धाने त्याला मोठ्या ममतेनें जवळ बसवून घेऊन बोध केला. त्यानें त्यास असा उपदेश केला कीं, हे जें जीवित आपणांस प्राप्त झाले आहे, त्याचे सार्थक्य लोककल्याणासाठीं अहर्निश झटल्यानें होण्यासारखें आहे त्याचप्रमाणे आपण सर्वदा नीतीनें वागले पाहिजे. या संसारांत ज्या वासना नित्यशः आपल्या चित्तांत उद्भवून आपणास सदोदित त्रास देत असतात, त्या केवळ व्यर्थ असून पापमूलक व अनर्थोत्पादक असतात. याप्रमाणे त्यास नानापरी बोध करून त्यानें स्वसंमत धर्ममार्गाचे विवरण केले. हा सारा बोध यशाच्या हृदयांत इतका पूर्णपणे बिंबला कीं, तो त्याचा तत्काळ शिष्य झाला. त्याचे ज्ञाननेत्र उन्मिलित होऊन त्याचा शोक व संताप सारा दूर झाला. त्याला मोक्षाचा सत्यमार्ग स्पष्टपणे दिसू लागला. याप्रमाणे त्याची वृत्ति पालटून संसाराविषयी त्याच्या मनांत परम वैराग्य उत्पन्न झाले. त्याच्या अंगावर बहुमोल सुवर्णरत्नादिकांचे अलंकार होते. त्यांकडे पाहून तो परम लज्जित होतसाता ते तो अंगावरून काढू लागला. तेव्हां बुद्धाने त्याचे

मनोगत जाणून झटले कीं, "हे तरुण पुरुषा, आपला देह रत्नादिकांनीं अलंकृत असला तरी आपले चित्त इंद्रियदमनास समर्थ असतें. बाह्य वेशाचा धर्माशीं कांहींएक संबंध नाही. त्याच्यामुळे चित्ताच्याठायीं कोणताच दोष उत्पन्न होण्यासारखा नाही. जो महंतपणाचा मोठा डोल घालून संन्यासवृत्तीस अनुरूप असा वेश धारण करितो, त्याच्या चित्तांत संसारसुखलालसा वास करण्याचा संभव असतो. एकादा मनुष्य निर्जन अरण्यामध्ये वास करित असूनही जर संसारांतील निरर्थक सुखविषयांची लालसा धरूं लागला, तर तो केवळ संसारी समजावयाचा. परंतु एकादा मनुष्य संसारांत राहून इतर संसारी मनुष्यांप्रमाणें अन्नवस्त्रादिकांचा उपभोग घेत असला, व त्याचें चित्त मोक्षसाधक धर्माकडे वळून तो तत्संबंधी विचारामध्ये गर्क होत असला, तर तो योग्य पुरुष होय. ज्यांच्या चित्तांतून अहंभाव नाहीसा झाला आहे, ते विरागी असोत कीं संसारी असोत; मला ते दोन्ही सारखेच वाटतात.

याप्रमाणें सत्यधर्मबोध श्रवण केल्यावर यशानें संसारत्याग करून महंतदीक्षा धारण केली; आणि पीतवस्त्र परिधान करून बुद्धाच्या महंतमंडळांत तो सामील झाला.

इकडे यशाचा पिता त्याचा शोध करित बुद्ध होता तेथें आला; आणि बुडाला पुसूं लागला कीं, 'हे गुरुराज, माझ्या पुत्रास आपण पाहिलें काय ?' बुद्ध झणाला: 'आंत ये झणजे तुझा पुत्र तुझ्या दृष्टीस पडेल.' तेव्हां तो हर्ष पावून त्याच्या मागून गेला, आणि जेथें त्याचा मुलगा बसला होता तेथेंच जाऊन बसला. पण त्यानें आपल्या पुत्रास ओळखलें नाही. मग बुद्धानें त्याला धर्मबोध केला; तो श्रवण करून त्याला तो सत्य वाटला; आणि तो झणाला: "हे महागुरो, आपण जें बोललां तें सत्य आहे. जी गोष्ट आजपर्यंत

जनांस कळली नव्हती ती आपण त्यां समजून सांगत आहां. आपण हा सन्मार्ग अपर्यंत आडमार्गांत भटकत असणाऱ्या जनांस आपण हा सन्मार्ग दाखवीत आहां. आपण पेटविलेल्या या ज्ञानदीपाच्या योगानें ज्यांस नेत्र आहेत त्यांला आपल्या आसमंतात्भार्गी काय आहे तें स्पष्टपणें दिसण्यासारखें आहे. तर हे बुद्धगुरो, मी आपणास शरण आहे. आपण प्रगट केलेल्या धर्ममताचा मी आश्रय करितों. मी आपल्या महंतमंडळांत सामील होऊं इच्छितों. तर हे भगवान्, आजपासून मी आपला शिष्य होऊन आपल्या सन्निध आमरण रहाण्याचा निर्धार करितों." इतकें बोलून मग तो आसपास पाहूं लागला तों त्याचा पुत्र यश त्याच्या जवळ बसलेला त्याच्या दृष्टीस पडला. त्याला पाहतांच तो गहिवरून ह्मणाला: 'बेटा यशा, तुझी माता तुझ्यासाठीं शोकाकुल झाली आहे. तर तूं माघारीं जाऊन आपल्या मातेचें समाधान कर.' हे पित्याचे शब्द ऐकून यशानें बुद्धाकडे पाहिलें. तेव्हां बुद्ध त्याच्या पित्याला ह्मणाला: 'यशानें पुनः संसारी बनून इहलोकीच्या सुखविषयांचा उपभोग पूर्ववत् ध्यावा अशी तुझी इच्छा आहे काय?' यावर त्यानें असें उत्तर केलें कीं, 'यशाला तुमच्याजवळ राहून हित वाटत असल्यास त्यानें तसें करावें. त्याला माझी हरकत नाही. या संसृतिपाशापासून तो मुक्त झाल्यास फारच चांगलें आहे.' मग बुद्धानें त्या दोघांही पितापुत्रांस आणखी बोध करून त्यांचें चित्त प्रसन्न केलें. हा बोध आटोपल्यावर तो वैश्य ह्मणाला: 'गुरुराज, आपण आज माझ्या गृहीं सर्व शिष्यजनांसह भोजनास बलावें; आणि ह्या माझ्या पुत्रासही बरोबर ध्यावें.' हें त्याचें प्रेमाचें आमंत्रण स्वीकारून बुद्ध आपला झगा घालून व हातांत भिक्षापात्र घेऊन यशासहवर्तमान त्या व्यापाऱ्याच्या घरीं गेला. बुद्ध आपल्या घरीं आलेला पाहून यशाची आई आणि स्त्री या धावून जाऊन

याच्या पायां पडल्या आणि त्याच्या जवळ जाऊन बसल्या. मग त्याने त्या दोन्ही स्त्रियांला अनुलक्षून पुष्कळ बोध केला. तो इतका सरळ व सोपा होता कीं, त्या स्त्रियांला तो सगळा समजला. आणि त्या बोलल्या: - 'हे भगवान्, आपण ज्या सत्याचा बोध केला ते परम सौख्य देणारे आहे. यास्तव आम्हीं तुम्हाला शरण आहों. आम्हांस तुमचें धर्ममत कबूल आहे. आपल्या शिष्यवर्गांत सामील होण्यास आम्ही तयार आहों.' ह्या बुद्धाच्या पहिल्या स्त्रीशिष्य होत.

या यशाचे विमल, सुबाहु, पुण्यजित, व गवांपति असे चौघे मित्र होते. त्यांनीं जेव्हां ऐकिलें कीं, यशानें आपले केश काढून व पति वस्त्र परिधान करून वैराग्य धारण केलें, तेव्हां त्यांनीं आपल्या मनांत असा विचार केला कीं, यशानें ज्यापेक्षां ह्या धर्ममताचा अंगीकार करून वैराग्य धारण केलें, त्यापेक्षां तें असामान्य धर्ममत असलें पाहिजे. कारण यश हा मोठा शहाणा व सद्गुणी आहे. तो अशा भलत्याच फंदांत विनाकारण पडावयाचा नाही. असा विचार करून ते तो होता तेथे गेले. त्यांला पाहून यश बुद्धाला ह्मणाला. 'भगवान्, कृपा करून या माझ्या प्रिय मित्रांस स्वधर्मामृत पाजावें.' ह्या त्याच्या विनंतीप्रमाणें बुद्धानें त्यांस घर्मोपदेश केल्यावरून त्यांच्या मनाचा पालट होऊन ते त्याला शरण जाऊन बुद्धाच्या शिष्यसंघांत सामील झाले.

याप्रमाणें बुद्ध एकामागून एक असे शिष्य मिळवीत गेला. जो ती त्याचा बोध ऐकण्यास मोठ्या उत्साहानें येऊन त्याचा शिष्य बनत असे; आणि मग आपलें आचरण शुद्ध करून या संसारतापापासून मुक्त होत असे. आपल्या शिष्यसंघाची संख्या साठांपर्यंत आली असें पाहून त्यानें त्यांपैकीं योग्य व हुशार अशांस इतर ठिकाणच्या जनांस बोध करण्यासाठीं रवाना केलें. तो त्यांस ह्मणाला: "आपलें

सर्व बंधनांपासून मोचन झाले आहे. परंतु इतर जन या संसार-
दुःखानें त्रस्त झाले आहेत. अशा जनांच्या कल्याणासाठीं तुम्ही जा-
गोजाग फिरत रहा. त्यांची तुम्हांस दया यावी हें युक्त होय. तुम्हांस
नसा आनंद प्राप्त झाला आहे, तसा त्यांसही प्राप्त करून देण्यास
तुम्ही झटावें. तुम्ही एक एक जण एका एका वाटेनें निरनिराळ्या
गांवीं जा; आणि माझ्या धर्ममार्गाचा त्यांला बोध करा. हा माझा
धर्ममार्ग सर्व प्रकारें शुद्ध व पवित्र आहे अशी त्यांची खात्री करा.
पवित्राचरणाची महती केवढी आहे आणि त्यापासून आपलें किती
कल्याण होण्यासारखें आहे, हें त्यांला नीट समजून सांगा. कित्येक
जन या संसारांतील मोहजालापासून मुक्त झालेले असतील; पण त्यांस
मी शोधून काढिलेल्या मोक्षैकभूत मार्गाचें ज्ञान नसल्यामुळे ते अद्यापि
संसारबंधनांमध्ये रखडत असतील. अशा जनांला माझा धर्ममार्ग लव-
कर समजण्यासारखा आहे. तर त्यांलाही माझ्या मतांचा बोध करा.
त्याचप्रमाणें जे जन साधे भोळे असून संसारतापापासून निर्मुक्त
होऊं इच्छीत असतील, अशा जनांला माझ्या धर्ममतांचें विवरण
होईल तितकें साध्या रीतीनें करून त्यांची समजूत घाला. परंतु जे
कोणी माझ्या ह्या पवित्र व सत्य धर्ममार्गाची अवहेलना करतील व
तो तुच्छ मानतील, अशा जनांला माझ्या मतांचा कदापि बोध करूं
नका. कारण अशा जनांकडून माझ्या धर्ममार्गाची व्यर्थ निंदा व
उपहास झाल्यास इतर जनांची त्यावर भक्ति जडावयाची नाही. हे
भिक्षुजन हो, जेथें जेथें तुम्ही जाल, तेथें तेथें जे योग्य पुरुष तुम्हांस
आढळतील, त्यांला माझ्या धर्ममार्गाची दीक्षा देण्याची तुम्हांला मी परवानगी
देतो. माझ्या धर्ममतांचा प्रत्येक शब्द वासिद्धांत श्रोतृजनांस नीट मनापा-
सून समजून सांगा. स्वधर्मपंथाचा उपदेश कुरीत फिरणें
आपलें परम पवित्र कर्तव्य आहे. हें बजावण्यास आपण यत्कि-

चित्ही आळस करितां कामा नये. या माझ्या धर्ममताचा बोध सर्व जातींच्या व पंथांच्या स्त्रीपुरुषांस करा. त्यांच्यासंबंधानें कोणताही भेदाभेद ठेवूं नका. आणि जनांस जो बोध करावयाचा, तो कोठें तरी एकांत ठिकाणीं न करितां अगदीं सार्वजनिक रीत्या सर्व लोक एका वयास जमतील अशा ठिकाणीं करा. याप्रमाणें गांवोगांव हिंडून सर्वास सत्यधर्मबोधामृत पाजा. मीही येथें रहात नाहीं. मी येथून उरुविल्वा येथें जातो. ”

ही स्वगुरूची आज्ञा शिरसा बंध करून बुद्धाचे शिष्य गांवगन्ना हिंडत असत. हा हिंडण्याचा क्रम ते आठ महिने चालवीत. आणि वर्षाकाळाचे चार महिने आपल्या गुरूपाशीं सगळे येऊन रहात, आणि त्याचा बोध पुनः पुनः श्रवण करून आत्मोन्नति करून घेत.

सदरीं उल्लेख केल्याप्रमाणें गौतमबुद्धानें उरुविल्वा येथें जाऊन काश्यपनामक ब्रह्मकुळांतील तीन महर्षि त्या स्थानीं रहात असत. त्यांला व त्यांच्या सुमारे हजार अनुयायांना स्वधर्मदीक्षा दिली. हा ऋषिसमुदाय वेदोक्तरीत्या होमहवनादि विधि करून सर्वदा व्रतस्थ असे. प्रथमतः या तिस्रां बंधूंनीं एकाशीं बुद्धाची गांठ पडली असतां, त्याचें तें अलोकसामान्य तेज, वैराग्य आणि ज्ञानबल ही पाहून तो काश्यप चकित झाला. हा काश्यप मोठा ज्ञाता व धर्मदर्शी आहे अशी त्याची सर्व भरतखंडांत ख्याति झाली होती. बुद्धानें दर्शन झालें तेव्हां त्याचें तेज फिकें पडून तो त्याच्यापुढें अगदीं नम्र झाला. नंतर त्यानें त्याला आपल्या आश्रमांत नेलें. तेथें त्याच्या यज्ञशालेंत रात्रीची रात्र रहावें असा बुद्धानें आपला मानस प्रकट केला. तेव्हां काश्यप ह्मणाला, ‘महाराज, या यज्ञशालेमध्ये आपण रात्रीचें रहाणें धोक्याचें आहे. येथें रात्रीस एक महासर्प येत

सतो. तो आपणांस दंश करील पण बुद्धानें फारच आग्रह धरिल्या-
 वरून त्यानें त्याला त्या यज्ञशाळेमध्ये राहूं दिलें. मग रात्रीस तो
 तेथें राहिला असतां त्या तपोवनांतील सकल ऋषिवृंदास मोठी का-
 ळजी लागून राहिली. ते मनांत ह्मणूं लागले कीं, हा असा तेजस्वी व
 महाज्ञानी पुरुष आज सर्पाच्या विषानें भस्म होऊन जाणार हें कांहीं
 चांगलें नाहीं. इकडे मध्यरात्र उलटण्याच्या सुमारास तो भयंकर सर्प
 तेथें आला. बुद्ध अगदीं जागरूकपणें स्थिर आसन मांडून मनन
 करीत बसला होता. त्याच्यावर त्या सर्पाची दृष्टि जाऊन तो त्याच्या
 अंगावर धावून आला. पण तो इतका क्रोधाविष्ट झाला होतां कीं,
 बुद्धाकडे येऊन पोंचण्यापूर्वीच आवेशाच्या भिरिरींत स्वतां-
 च्याच विषानें तो मधल्या मध्यें मरून पडला. दुसरा दिवस उजाडतांच
 ते ऋषि यज्ञशाळेकडे मोठ्या उत्कंठेनें आले; आणि आंत जाऊन
 पाहतात तों बुद्ध सुखरूप असून तो विशाल सर्प मरून पडला आहे.
 तेव्हां त्यांना वाटलें कीं, हा कोणी तरी मोठा सिद्ध पुरुष आहे. तरी
 काश्यपाला अशी घमंडी होती कीं, हा मुनि केवढाही मोठा साम-
 र्थवान् असला तरी तो माझ्या इतका पवित्र नाहीं.
 पुढें कांहीं दिवस तो त्यांच्या आश्रमांत वास करून धर्मचर्चा
 करीत राहिला. त्या समयास त्या आश्रमांत महोत्सव प्राप्त होऊन
 पुष्कळ लोकांचा समुदाय तेथें जमूं लागला. तेव्हां काश्यपास असें
 वाटलें कीं, येथें जमणाच्या जनांच्या कार्नां बुद्धाचा धर्मबोध पडला
 तर त्यांची त्याच्यावर श्रद्धा बसून आपल्या वरील त्यांचा भाव कमी
 होईल; आणि तेवढ्या मानानें आपलें स्तोम कमी होऊन आपला
 अनुयायिसंघ कमी होईल. यामुळें तो त्या महोत्सवप्रसंगीं तेथें
 नसावा असें त्यास वाटूं लागले. हा त्याचा मनोऽय बुद्धास कळून
 तो उत्सवाच्या दिवशीं त्या आश्रमांतून निघून गेला. तो तेथून गेलेला

पाहून काश्यप त्याच्याकडे गेला आणि त्यास ह्मणाला: 'हे बुद्ध गुरो, आपण उत्सवाच्या दिवशीं माझ्या आश्रमांतून कां निघून आलां?' बुद्धानें उत्तर केलें: 'हे काश्यपा, उत्सवाच्या दिवशीं मी तुझ्या आश्रमांत नसावें अशी तुझी इच्छा नव्हती काय?' हें आ पलें मनोगत बुद्दाला कळलेलें पाहून तो लज्जित झाला. तरी त्याचा स्वाभिमान नष्ट झाला नव्हता. त्याला वाटत होंतें कीं, हा शाक्य मुनि कितीही मोठा ज्ञाता असला तरी माझ्या इतका पवित्र खास नाही.

ही त्याची अभिमानवृत्ति ओळखून बुद्धानें त्याला संबोधून ह्मटलें कीं: 'हे काश्यपा, तूं कितीही मोठा पंडित असलास तथापि तुझे आचरण शुद्ध झालें नाही तोंपर्यंत तूं पवित्र झालासं असें समजूं नको. द्वेषमत्सरादि चित्तास कलुषित करणाऱ्या वृत्ति तुझ्याठायीं उद्दाम झालेल्या आहेत, तोंपर्यंत पावित्र्याचें खरें अधिष्ठान तुझ्याठायीं व्हावयाचें नाही, हें पक्कें ध्यानांत वागीव. कामक्रोधादि ज्या वृत्ति मनुष्यास पापकर्म करण्यास प्रवृत्त करीत असतात, त्यांचें निर्मूलन ज्याच्याठायीं होत असतें, तोच मोक्षाचा अधिकारी होतो; केवळ जप-तपादि साधनांच्या बलावर कोणी कधीं संसृतीपासून मुक्त होत नाही. तूं केवढाही मोठा ज्ञानसंपन्न असलास किंवा तूं वेदोक्त कर्मांमध्ये कितीही मोठा प्रवीण असलास, तरी तुझ्याठायीं खऱ्या पावित्र्याचा रेशही वसणें नाही."

हा बुद्धाचा उपदेश ऐकून काश्यपाचा स्वाभिमान तत्काळ विगलित झाला. त्याच्याठायींची मत्सरवृत्ति विलय पावली; आणि तो अगदीं नम्र होऊन बुद्धास ह्मणाला: 'हे गुरुराज, मी आपला आजपर्यंत जो धर्मबोध श्रवण केला, तेणेंकरून माझ्याठायीं सद्धर्मप्रकाश प्रविष्ट

होऊन आपला शिष्य व्हावे अशी मला इच्छा झाली आहे. तर मला या क्षणी दीक्षा द्यावी.'

हे त्याचे नम्रतेचे भाषण ऐकून बुद्ध त्यास ह्मणाला: 'हे काश्यपा, तू जटिलांचा प्रमुख आहेस. तेव्हां तू आपला उद्देश आपल्या अनुयायिजनांस विदित कर; आणि त्यांचा कसा काय मनोदय आहे ते त्यांस विचारून पाहा.'

हे त्याचे सांगणे ऐकून काश्यप आपल्या अनुयायांस जमा करून ह्मणाला: 'आपल्या आश्रमांत आलेल्या शाकमुनीच्या धर्मबोधप्रमाणे वर्तन करावे अशी मला उत्कंठा लागली आहे. तुमचा मानस कसा काय आहे?'

हा आपल्या प्रमुखाचा निर्धार ऐकून ते जटिल ह्मणाले: 'हे अधिगुरो, आमच्याही मनांत शाक्यमुनीच्यासंबंधाने पराकाष्ठेचे प्रेम उत्पन्न झाले आहे. त्याचा बोध ऐकून आमच्याही मनाची वृत्ति अगदी पाचटली आहे. आह्यांस त्याचा धर्मपंथ खरा मोक्षैकमार्गभूत वाटत आहे. तुमच्या मनांतून जर त्याचा अनुयायी व्हावयाचे आहे, तर आह्याही त्याचे अनुयायी व्हावयास सिद्ध आहो.'

याप्रमाणे त्या सर्वांचा संकल्प होऊन त्यांनी आपले यज्ञकर्मसंबंधी सर्व उपकरणसाहित्य निरंजरा नदीत फेंकून दिले हे साहित्य नदीतून खाली वाहून जातांना ह्या काश्यपाच्या दुसऱ्या दोषांबंधी पाहिले. तेव्हां आपल्या बंधूवर व त्याच्या अनुयायिसंघावर काही तरी वाईट प्रसंग गुदरला असावा असे वाटून ते आपआपल्या शिष्यसंघांसह उरुविल्वा येथे प्राप्त झाले. तेथे आल्यावर जेव्हां त्यांनी पाहिले की, आपला बंधु आपल्या शिष्यांसह शाक्यमुनीचा अनुयायी बनला, तेव्हां त्यांनीही बुद्धाशी काही वेळ वादविवाद करिते व त्याचा धर्ममार्ग नीट समजून घेऊन त्याचे शिष्यत्व स्वीकारिले.

हे दोघे काश्यपाचे बंधु निरंजरानदीच्याच तीरीं नादी आणि गया येथें रहात असत. ते उरुविल्वा येथें आल्यावर बुद्धानें त्यांस अनेक प्रकारीं बोध केला. एके प्रसंगीं त्यानें त्यांस जें यज्ञकर्म-निषेधपर व्याख्यान दिलें त्याचें सार येणेंप्रमाणें आहे:—

“ हे जटिल हो, या सृष्टीतील समग्र वस्तुजात एकसारखें दग्ध होत आहे. आपली हीं चक्षुरादि इंद्रियें, आपले विचार, आपलीं सर्व गात्रें दहन पावत आहेत. वासनामूलक अग्नीमध्ये त्यांचें दहन होत आहे. क्रोध, अज्ञान, द्वेष इत्यादि वृत्ति ह्या या अग्नीचीं इंधनें होत. हीं इंधनें कायम आहेत तोपर्यंत हा अग्नि प्रदीप्त राहिल. या मनोमय अग्नीस्तव जन्म, मरण, च्हास, वृद्धि, शोक, चिंता, दुःख, पीडा, निराशा आणि उद्वेग हीं कायम रहावयाचीं. या तापप्रद अग्नीतून ज्याला मुक्त व्हावयाचें असेल त्यानें मी सांगतो त्या सत्यचतुष्टयाचें ज्ञान प्राप्त करून घेऊन अष्टांग धर्ममार्गाचें अनुसरण करावें. असें जो करील त्याचे ज्ञानचक्षु उन्मिलित होतील; त्याची बुद्धि शुद्ध होईल; त्याचीं ज्ञानेन्द्रियें भ्रमरहित होतील; त्याच्या वासना सर्व निर्मूळ होऊन तो मुक्त होईल; त्याच्याठायांचें ममत्व नष्ट होऊन त्याला कैवल्यप्रद अशी निर्वाणपदवी प्राप्त होईल. ”

हा असा स्पष्ट व खऱ्या कल्याणाचा धर्मबोध श्रवण करून त्या जटिलांचीं मनें प्रसन्न झालीं, आणि त्यांनीं बुद्धाचें शिष्यत्व अंगीकारिलें. याप्रमाणें काश्यप आदिकरून सुमारे हजार अनुयायी उरुविल्वा येथें पिळाल्यावर बुद्ध त्या स्थानीं आणखी कांहीं दिवस राहिला; आणि त्यांच्याशीं कांहीं विषयांवर संभाषण करून त्यांची आपल्याठायां दृढ निष्ठा सेल असें त्यानें केलें.

पुढें या नूतन अनुयायांसह बुद्धानें तेथून राजगृहनगराकडे प्रयाण केलें. या नगरीजवळील यष्टिवनांत त्यानें आपल्या शिष्य-

संघासह मुक्काम केला. या नगरीमध्ये विंशसारनामैकरून एक मगध राजा राज्य करीत होता. त्याने शाक्यमुनीची कीर्ती यापूर्वी पुष्कळ ऐकिली होती. तो आपल्या राजधानीजवळील उपवनांत स्वशिष्य-संघासमेवत उतरला आहे असे ऐकून आपल्या पदरचे मोठमोठे अमीर उमराव व उपाध्याय यांसहवर्तमान बुद्धदर्शनास आला; आणि बुद्धास साष्टांग प्रणिपात करून त्याच्यापासून अंमळ दूर आपल्या परिवारासह मोठ्या नम्रभावाने बसला. त्या राजाबरोबरच्या लोकांनी काश्यपास बुद्धासन्निध बसलेला पाहिल्यावरून त्यांच्या मनांत असा विकल्प आला की, काश्यपाने बुद्धाचे शिष्यत्व स्वीकारिले आहे की बुद्धाने काश्यपाचे शिष्यत्व पत्करिले आहे हे काहीं कळत नाही. हा त्या लोकांच्या मनांत आलेला विकल्प ताडून बुद्ध काश्यपास संबोधून बोलला: 'हे काश्यपा, तुला सांप्रत कोणते विशेष ज्ञान प्राप्त झाले आहे वरें? होमहवनादि वैदिक विधींचा व नानाविध कष्टप्रद तपश्चरणांचा त्याग त्वां कां केला? स्वगुरूच्या ह्या प्रश्नाचे धोरण ओळखून काश्यप पट्टिशी उठून बुद्धचरणीं नमन करून हात जोडून ह्मणाला: 'अग्नीची उपासना करून मला फायदा काय तो एवढाच होता की, संसृतिचक्रामध्ये मी भ्रमण करीत राहून दुःख व क्लेश यांचा मला सर्व काळ अनुभव घडला असता. हा सर्व फेरा चुकविण्यासाठी म्यां यज्ञ व इतर व्रते यांचा त्याग केला असून, परम कैवल्याचे निदान जें निर्वागमत त्याची प्राप्ति करून घेण्यास प्रवृत्त झालो आहे. पंचविषयवासनांचे निर्मूलन करण्याच्या हेतूने म्या अग्नीची उपासना सतत मोठ्या परिश्रमाने केली. परंतु माझ्या वासना निर्मूल होण्याऐवजी एकसारख्या वृद्धिंगतच होत गेल्या. ह्मणून ह्या उपासनामार्गाचा म्यां अव्हेर केला आहे. वेदमंत्रांच्या साहाय्याने मी अग्नीमध्ये हवन केले खरे; परंतु तसे करून जन्ममरणाच्य'

फेऱ्यांतून मुक्त होण्याची आशा मला नव्हती; हा जन्ममरणाचा फेरा चुकला नाही तोपर्यंत दुःखापासून मुक्ति होणें नाही, असा विवेक मला प्राप्त होऊन म्यां यज्ञकर्माचा अवेर केला आहे. देहदंड नमूलक व्रतादिकांमध्ये मी प्रवीण होतों. माझ्या उपासनामार्गांत अवलंबन पुष्कळांनीं केलें असून तो त्यांस अत्युत्कृष्ट वाटत होता. तरी पण मी अत्युत्तम सत्यास केवळ पराङ्मुख झालों होतों. यास्तव या असत्य मार्गाचा मी अवेर करून निर्वाणप्राप्तीस प्रवृत्त झालों आहे. येणेंकरून जन्म, जरा, रोग, आणि मृत्यु यांपासून मुक्त होऊन अक्षय शांति आणि स्वास्थ्य यांचा मला अनुभव घडणार आहे. ज्ञान मला प्राप्त झाल्यामुळे मी यज्ञमार्गाचा अवेर केला आहे. त्याचें भाषण ऐकून तेथें जमलेल्या नागरिकांच्या मनांतला किंतु नाहीसा झाला. नंतर राजा व त्याच्या बरोबर आलेले इतर नागरिक आपला बोध श्रवण करण्यास उत्सुक झाले आहेत असे पाहून त्यांनीं विवसारराजास अनुलक्षून येणेंप्रमाणें उपदेश केला:—

ज्याला आत्मज्ञान होऊन इंद्रियांचे व्यापार कसकसे चालत आहेत तें कळतें, त्याच्याऱ्यां अहंपणास अवकाश उरत नाही. अहंपणा नष्ट झाला असतां त्याला अक्षय शांतीचा लाभ होतो. जगाची प्रवृत्ति पाहिली असतां जनांचा अहंभाव दृढ असल्यामुळे त्यांच्या चित्तास भ्रांति होते. कोणी ह्यणतात कीं, मरणानंतर हा आपला आत्मा कायम रहातो. कोणी ह्यणतात कीं तो देहाबरोबरच नष्ट होतो. परंतु हे उभय मतवादी भ्रांतिष्ठ समजावयाचे. हा त्यांचा भ्रम फारच खेदप्रद होय. कारण जर ते ह्यगत असतील कीं, हा आत्मा नाश पावतो, तर ज्या फलहेतूनें ते येथें कर्म करण्यास प्रवृत्त होतात, तें फलही नष्ट झालें पाहिज, आणि मग परलोकाची वार्ता कशास बोलावी? ही अशी मोक्षप्राप्तीची हांव जे कोणी धरीत

असतील, ते मोठे पापी असून त्यांची आत्मपरता परम निषिद्ध होय. आतां जे कोणी असें प्रतिपादन करीत असतील कीं, आत्मा मरणोत्तर कायम रहातो, त्यांनीं हें जाणिलें पाहिजे कीं, अज्ञ व अविनाशी ^{unborn} असें हें आत्मतत्त्व असल्यास तें एकरूपच असलें पाहिजे; आणि तें केवळ अव्यंग असून त्याची कर्मादिकेंकरून आणखी उन्नति करण्याचें प्रयोजन नाही. पुनः हें अनादि व अविनाशी आत्मतत्त्व कदापि विकार पावणारें नव्हे. तें केवळ स्वयंभू असून त्यावर कोणाची सत्ता चालावयाची नाहा. असें असल्यास त्याची उन्नति करण्याचा विचार किंवा प्रयत्न केवळ व्यर्थ होय. मग सदाचार आणि मोक्षमार्ग यांचें प्रयोजन मुळींच उरत नाही. परंतु या संसारांत तर आपण आनंद व दुःख यांचे परिणाम पाहतों. तेव्हां हे परिणाम तरी होतात कोणावर ? आपण जों नानाविध कर्मे करितों, तीं या आत्म्याकडून होत नाहीत असें ह्मणावयाचें तर मुळीं आत्मा नाहीच असें ह्मणणें प्राप्त होतें. जें कर्म घडतें त्याला कर्ता नाही, जें ज्ञान होतें त्याला ज्ञाता नाही, आणि जें जीवित आहे त्याचा अधिपति नाही, असें ह्मणावें लागतें. आतां या जीविताविषयीं माझा काय सिद्धांत आहे तो श्रवण करा. आपल्या ज्ञानेंद्रियांचा बाह्य वस्तूंशीं संपर्क होऊन वेदना निर्माण होते, या वेदनेपासून स्मृति उत्पन्न होते, या स्मृतीपासून ज्ञानाचा उद्भव होतो; आणि या इंद्रियजन्य ज्ञानाच्या योगेंकरून ज्यास इतर जन आत्मा असें ह्मणतात, तें तत्त्व निर्माण होतें. तें ज्याप्रमाणें सूर्यकांतमण्यावर सूर्याचे किरण पडून अग्नीचा उद्भव होतो त्याप्रमाणें होय. बीजापासून जसा अंकुर उद्भवतो, तशी या आत्मतत्त्वाची अवस्था आहे. परंतु ह्या अंकुरास जसें बीज ह्मणतां येत नाही, तसेंच या आत्मतत्त्वास जीविताचें मूलाधारभूत ह्मणतां येत नाही. हीं दोन्हीं एकरूप नव्हत,

तथापि तीं परस्परभिन्नही नव्हत ही अशी जीविताची उत्पत्ति आहे. जे कोणी या आत्मतत्त्वाचे दास बनले असून त्याची सेवा करण्यास अर्हनिश झटत असतात, आणि जे जन्म, जरा रोग व मरण यांची सर्वदा भीति बाळगीत असतात, त्यांना माझे असे शुभ वर्तमान सांगणें आहे कीं, हें आत्मतत्त्व मुळीं अस्तित्वातच नाहीं. हें आत्मतत्त्व अस्तित्वांत आहे ह्मणणें ही मोठीच भ्रांति आहे. जे कोणी तें आहे असें ह्मणतात, ते केवळ मोहवश झाले असून स्वप्नांतील अनुभव सत्यवत् धरून चालत आहेत असें ह्मणावयाचें. अशा जनांनीं आपले ज्ञाननेत्र उघडून चांगलें जागृत व्हावें; आणि वस्तुमात्राचें वास्तव ज्ञान प्राप्त करून घेऊन चित्ताची तळमळ नाहींशी करावी. कारण जो जागृत असतो त्याला भयंकर स्वप्ने पडण्याचा संभव नसतो. रज्जु भ्रमानें सर्पवत् भासला असतां रज्जूचें खरें स्वरूप ध्यानांत आल्यानें हा रज्जुसर्पभ्रम विगलित होतो; आणि सर्पभ्रमांमुळे उत्पन्न झालेले भयकंपादि विकार नष्ट होतात. आत्मतत्त्व अस्तित्वांत नाहीं असें ज्यांचें मत बनतें, त्यांच्या ठायींचें ममत्व नष्ट होऊन सर्व वासना आणि विषयसुखलालसा यांचा त्याग करण्याचें सामर्थ्य त्यांस प्राप्त होतें. या संसारांतील वस्तूविषयींचें प्रेम, लोभ, इंद्रियसुखेच्छा हीं सारीं पूर्वजन्मांपासून प्राप्त झालीं असून तीं या संसारांतील विपत्तीस व मोहास कारण होत असतात. यास्तव ममत्वमूलक जी लोभवृत्ति तिचें दमन केलें असतां शांत व निर्दोष अशी अवस्था मनास प्राप्त होऊन पूर्ण.स्वास्थ्य, चांगुलपणा आणि ज्ञान हीं प्राप्त होत असतात. हें सत्यज्ञान ज्यास प्राप्त होईल, त्यानें आपल्या ताच्या ठायीं सर्व प्राणिमात्राच्यासंबंधानें निःसीम प्रेम विकसित ईल असें करण्यास झटावें; कसें तर ज्याप्रमाणें माता आपल्या लत्या एका पुत्राचें रक्षण करण्यासाठीं आपला प्राणही संकटांत

ण्यास तयार होते तसें. अखिल विश्वावर आपण सारखें प्रेम करावें. त्यासंबंधानें भेदाभेद किंवा पक्षपात असा मुळींच चित्तांत वसूं देऊं नये. ही चित्ताची समता आणि दयार्द्रता आपण कोणत्याही अवस्थे-मध्ये कमी होऊं देऊं नये. ही आपली चित्तवृत्ति सर्वोत्कृष्ट होय. ही स्वऱ्या निर्वाणाची संपादक आहे. इतरांस दुःख देण्याच्या बुद्धीचा सर्वथा त्याग करावा. सर्वदा सद्वर्तन करावें. अंतःकरणांतील पापमळ धुवून टाकावा. हा खरा कैवल्यप्रद धर्ममार्ग होय. ”

याप्रमाणें गौतमबुद्धानें केलेला धर्मोपदेश विंबसारराजानें चित्त “ देऊन ऐकिला, आणि त्याला येणेंप्रमाणें बोललाः—

“ हे प्रभो, मी राजपुत्र असतां माझ्या अंतःकरणामध्ये पांच इच्छा होत्या. माझी पहिली इच्छा अशी होती कीं, मला लवकरच राज्याभिषेक व्हावा, ही माझी इच्छा पूर्ण झाली. नंतर माझी दुसरी इच्छा अशी होती कीं, मी या देशावर राज्य करीत आहे तोंपर्यंत बुद्धगुरूनें माझ्या राज्यांत प्रवेश करावा. हीही माझी इच्छा आज पूर्ण झाली आहे. माझी तिसरी इच्छा अशी होती कीं, बुद्धगुरूनें माझ्या राज्यांत प्रवेश केल्यावर त्याच्या दर्शनास जाऊन त्याला बहुमानपूर्वक व परम पूज्यबुद्धीनें नमन करावें. हीही माझी इच्छा आज पूर्ण झाली आहे. आतां माझी चवथी इच्छा अशी होती कीं, भगवान् बुद्धगुरूनें मला आपल्या धर्माचा बोध करावा. हीही माझी इच्छा आतां पूर्ण झाली आहे. आणि माझी शेवटली अत्यंत महत्त्वाची इच्छा अशी होती कीं, मला बुद्धगुरूच्या धर्मसिद्धांतांचें ज्ञान व्हावें. हीही माझी इच्छा आतां पूर्ण झाली आहे. हे भगवन्, आपण जो हा सत्यधर्मबोध केला, तो अत्यंत उत्तम व श्रेष्ठ आहे. जनांस जो हा सत्यधर्मबोध केला, तो बुद्धगुरूनें नाहींसा केला आहे. जें सत्य आजपर्यंत गूढ असून दुर्ज्ञेय होतें, तें आपण प्रकट करून

चांगलें विशद केलें आहे. आजपर्यंत मनुष्य सन्मार्गच्युत होऊन भलत्याच मार्गानें भटकत आले आहेत, त्यांला, गुरुमहाराज, आपण सन्मार्ग दाखवून देत आहां. अज्ञानरूप अंधकारामध्ये हे सारे जन चाचपडत आहेत. त्यांच्यासाठीं आपण हा ज्ञानदीप पेटविला आहे. ज्यांना नेत्र असतील त्यांस सत्यमार्ग दिसून त्याचें ते अवलंबन करितील. हे गुरुराज, मी आपणांस शरण आहें, आपल्या धर्माचा मी अंगीकार करितों, आपल्या संघाचा मी आश्रय करितों. ”

याप्रमाणें बुद्धाचा धर्मोपदेश ऐकून आणि त्याचें अप्रतिम नीति-तेज पाहून बिंबसारराजा त्याचा अगदीं अंकित झाला. राजाच्या चित्ताचा असा पालट झालेला पाहून त्याच्या बरोबर आलेले इतर नागरिकजनसुद्धां बुद्धाच्या धर्ममतांचा मोठ्या आस्थेनें विचार करूं लागले; आणि त्यांपैकीं पुष्कळांनीं त्याच्या धर्माचा स्वीकार करून नीतीनें वागण्याचा निर्धार केला. याप्रमाणें बिंबसारराजाच्या राज्यांत सर्वत्र बौद्धधर्माचा प्रसार होऊन सदाचारप्रवृत्तीचें बीजारोपण झालें. पुढें हा राजा बुद्धाच्या धर्माचा आमरण मोठा पुरस्कर्ता व अनुयायी बनून राहिला.

पूर्वोक्त प्रकारें बिंबसारराजानें बुद्धाच्या धर्माचा स्वीकार केल्यावर त्याच्या चरणीं मस्तक ठेवून तो तेथून स्वनगरींत परत गेला. जाते समयीं त्यानें बुद्धास करद्वय जोडून अशी विनंति केली कीं, “ भगवन् बुद्धगुरो, उदयिक आपल्या सर्व धर्मबांधवांसमवेत माझ्या मंदिरीं पायधूळ झाडून मजबरोबर भोजन करावें. ”

नंतर दुसरे दिवशीं भोजनाची सिद्धता होतांच राजानें बुद्धास निरोप धाडिला कीं, “ हे जगद्गुरो, काल विनंति केल्याप्रमाणें आपण आपल्या शिष्यसमुदायासहवर्तमान भोजनास यावें. ” हा राजाचा

निरोप मान्य करून बुद्ध आपला झगा चढवून शिष्यसंघासमवेत राजमंदिरीं जावयास सिद्ध झाला. परंतु त्याच्या दर्शनास आलेल्या नागरिकजनांची राजमार्गांत एवढी गर्दी झाली होती कीं, त्याला व त्याच्या शिष्यांस एक पाऊल सुद्धां पुढें टाकवेना. मग एक मोठा बळकट ब्राह्मणशिष्य पुढें सरसावून लोकांस एकीकडे लोटून मार्ग करीत पुढें चालला आणि त्याच्यामागून बुद्ध व त्याचे अनुयायी मोठ्या श्रमानें एक एक पाऊल टाकीत चालले. हा मार्ग करीत चालणारा ब्राह्मणशिष्य जनांस पुढीलप्रमाणें सांगत चालला होता: "या जगद्गुरूनें आपल्या सर्व वासनांचें दमन केलें असून त्याच्याबरोबर जो भिक्षुसंघ चालला आहे, त्यांतील बहुतेक जन पूर्वी मोठे तपस्वी होते. परंतु त्यांस सत्यधर्ममार्गाची प्राप्ति झाली नव्हती. सांप्रत त्यांस जो धर्ममार्ग सांपडला आहे, त्याच्या योगानें त्यांच्या वित्ताचें दमन होऊन ते निष्पाप झाले आहेत. हा जगद्गुरु स्वतः पापमुक्त होऊन जन्ममरणादिकांच्या उपार्धीपासून सर्वतोपरी मुक्त झाला आहे. हा भवसागर तरून तो पैल तीरीं गेला आहे; आणि त्याचें ज्यांनीं अनुसरण केलें आहे, ते सुद्धां निष्पाप होऊन मोक्षाचे अधिकारी झाले आहेत, आणि या भवसागरांतून उत्तीर्ण झाले आहेत." याप्रमाणें बुद्ध आणि त्याचे सुमारे हजार अनुयायी बिंबसारराजाच्या मंदिरांत येऊन पोचले. भोजन आटोपल्यावर राजा बुद्धाच्या जवळ मोठ्या अदबीनें बसला आणि हात जोडून सणाला: "गुरुराज, माझे वेणुवन नांवाचें विहारवन आहे; तें मी आपणास व आपल्या भिक्षुसंघास रहाण्यासाठीं देतो. त्याचा आपण कृपा करून स्वीकार करून तेथें रहावें." हें राजाचें विनय-पुक्त भाषण ऐकून बुद्ध कांहींच बोलला नाही, पण त्याच्या चर्येवरून त्यानें ताडिलें कीं, बुद्धास आपली विनंति मान्य झाली. ह्मणून त्यास

मौठा हर्ष झाला. मग बुद्धानें दरबारांत जमलेल्या सर्व जनांस पुनरपि बोध केला, आणि तेथून स्वशिष्यांसह वेणुवनाप्रत गमन केलें.

या वेणुवनांत गौतमबुद्ध पुष्कळ दिवस रहात असे. हें उपवन राजधानीपासून फारसें दूर नसून, नगरातील लोकांस हवें तेव्हां तेथें जातां येण्याजोगें असे. तरी लोकांच्या रहदारीपासून तें बरेंच दूर होतें. यामुळें तेथें लोकांची गर्दी किंवा गोंगाट होण्या जोगा नव्हता. ज्याला बुद्धदर्शनास जावेंसें वाटे, त्यांस तेथें सहज जातां येत असे. राजा मनास वाटे तेव्हां तेथें जाऊन बुद्धचरणांपाशीं बसून त्याच्या मुखांतून सदा स्रवणाच्या बोधामृताचें यथेष्ट पान करीत असे. बुद्धदर्शनावांचून त्याचा एकही दिवस सुना जात नसे. या उपवनांत राहून बुद्धानें केलेले पुष्कळ उपदेश प्रसिद्ध आहेत

या समयीं राजधानीजवळ शारिपुत्र आणि मौद्गल्यायन या नांवांचे दोघे ब्राह्मणतपस्वी रहात असत. संजय ह्मणून कोणी महातपस्वी होऊन गेला, त्याच्या शिष्यमंडाळामध्ये हे प्रमुख होते. हे उभय तपस्वी मोक्षसिद्धीचा मार्ग शोधून काढण्यासाठीं अहर्निश परिश्रम करीत होते. त्या दोघांनीं परस्परांस असें अभिवचन दिलें होतें कीं, ज्या कोणास मोक्षमार्गाचें ज्ञान होईल, त्यानें तें दुसऱ्यास विदित करावें.

एके दिवशीं बुद्धाचा अश्वजितनामा शिष्य हातांत भिक्षापात्र घेऊन मोठ्या नम्रभावेकरून जमिनीकडे पाहत शांत मुद्रेनें भिक्षा मागत फिरतांना शारिपुत्रांनै पाहिला. त्याची ती शांत व तेजस्वी मुद्रा पाहून त्यानें मनांत असा विचार केला कीं, हा साधु मोठा पवित्र असून मोक्षाचा मार्ग याला सांपडला असावा. मग त्याला त्यानें मोठ्या लीनतेनें प्रणाम करून ह्मटलें: "हे श्रमणा, तूं जी ही संन्यासवृत्ति धारण केली आहेस ती कोणाच्या उपदेशावरून ? तुम्हा गुरु कोण !

कोणत्या पंथाचा त्वां स्वीकार केला आहे ? ” अश्वजित ह्मणाला: “ शाक्यराजवंशातील प्रख्यात श्रमण गौतमबुद्ध तो माझा परम पूज्य गुरु होय. त्याच्या पंथाचा म्यां स्वीकार केला आहे. ” तेव्हां शारिपुत्राने त्याला पुनः पुसलें: “ हे मित्रा, तुझ्या गुरूचा तुला काय उपदेश आहे बरें ? ” तो ह्मणाला: “ मी केवळ नव-शिक्या आहे. मी संन्यासवृत्ति धारण केल्यास अगदी थोडे दिवस शाले. मी त्याच्या पंथाचा नुकताच अंगीकार केला आहे. यास्तव त्यानें उपदेशिलेल्या धर्ममतांचें विवरण मला पूर्णत्वेंकरून करितां यावयाचं नाहीं. परंतु पाहिजे असल्यास त्यांचें रहस्य मी तुला अगदीं संक्षेपानें सांगतो. ” शारिपुत्र ह्मणाला: “ हे मित्रा, तुजपासून मी तें रहस्यच जाणूं इच्छितों. मला विस्ताराची अपेक्षा नाहीं ” यावरून अश्वजिताने त्याला पुढील साररूप सिद्धांत सांगितला.

‘ या विपन्मूलक संसृतीचें कारण काय व तिचा अंत कसा होईल हें आमच्या गुरूच्या धर्मपंथांत स्पष्टपणें सांगितलें आहे. ’

हें रहस्य ऐकून शारिपुत्र लागलाच उमजला कीं, ज्याला उत्पत्ति आहे, त्याला निश्चयेंकरून विनाश आहे; आणि मग तो अश्वजितास ह्मणाला: “ तूं स्वीकारिलेल्या पंथाचें रहस्य एवढेंच असल्यास तुला दुःखविरहित अशी स्थिति अवश्य प्राप्त होईल. ”

इतका त्या दोघांचा संवाद झाल्यावर शारिपुत्र आपला मित्र जो मौद्गल्यायन त्याजपाशीं येऊन ह्मणाला कीं, या संसृतीपासून मुक्त होण्याचा मार्ग गौतमबुद्धनामेंकरून एक श्रमण जनांस सांगत आहे. आपण त्याच्यापाशीं जाऊन त्याचें काय ह्मणणें आहे तें ऐकूं. त्यांचा गुरु संजय याला त्यांचा उद्देश समजला, तेव्हां त्यानें त्यांचें मन फिरविण्याचा पुष्कळ प्रयत्न केला. पण त्यांनीं त्याचें सुळीच ऐकिलें नाहीं. मग त्यांनीं आपल्याबरोबर दुसरे पुष्कळ

तपस्वी घेऊन बुद्ध होता त्या उपवनांत प्रयाण केलें, आणि बुद्धास विनम्रभावेकरून साष्टांग प्रणिपात करून आपल्या येण्याचा उद्देश कळविला. तेव्हां बुद्धानें त्याला यथोचित उपदेश करून आपल्या शिष्यसंघांत सामील केलें. या दोघांस बुद्धानें पुढें आपल्या संघांत प्रमुख स्थान दिल्यावरून त्याच्या कित्येक जुन्या शिष्यांच्या मनांत वैमनस आलें. तेव्हां गौतमानें आपल्या सर्व शिष्यांस एकत्र करून त्यांची सभा केली, आणि त्यांस उपदेश करून त्यांच्या मनांतलें किल्मिश काढून टाकिलें. या वेळीं बुद्धानें त्याला मोक्षासिद्धीस अश्या लागणाऱ्या साधनांचा बोध केला. या बोधाचें सार पुढील वचनांत संकलित केलें आहे. “ कधीं कोणास दुःख देऊं नये. सदां चाराचें अवलंबन करावें. चित्तांतील पापवासना धुऊन टाकाव्या. माझ्या धर्माचें सार आहे.” या वेळीं आपल्या भिक्षुसंघाच्या नियमांसाठीं त्यानें कांहीं नियमही केले. याप्रमाणें बुद्धाच्या अनुयायि-संघास पहिल्यानेंच व्यवस्थित स्वरूप आलें. ह्या शिष्यजनांच्या सभेस श्रावकसंनिपात असें म्हणतात.

बुद्ध वेणुवनांत राहून राजधानीतील जनांस निरंतर धर्मोपदेश करीत असे. त्याच्या बोधानें पुष्कळ तरुण पुरुषांचें चित्त पालटून ते धर्माचरणाकडे वळले आणि आपलें आचरण नीतिशुद्ध ठेवण्या-विषयीं अहर्निश झटूं लागले. पण त्यामुळें त्या नगरीतील पुष्कळ कुटुंबे खराबीस आलीं. कोणांचे तरुण होतकरू मुलगे विरक्त बनून संसाराचा त्याग करून बुद्धाचे अंतेवासी झाले. कित्येक कुटुंबांचे भरणकर्ते संसाराचा व्याप सोडून बायकामुलांना सोडून गेले. कित्येक तर मुळीं संसारास आरंभच करावयाचा नाहीं असा निर्धार करून विरागी बनले. याप्रमाणें कुटुंबिजन संसारास त्रासून बुद्धाला जाऊन मिळाल्यामुळें पुष्कळ कुटुंबांस मोठे हाल सोसावे लागले.

यामुळे बुद्धाचे अनुयायी भिक्षा मागण्यास आले ह्मणजे नगरीतील लोक त्यांचा तिटकारा करीत, आणि ह्मणत की, 'तुमच्या गुरूने शेंकडो हजारो लोक अगदी वेडे खुळे करून सोडले आहेत. आज कोणावर धाड्यावयाची आहे बरे? या मगध देशातील चांगले हुशार व होतकरू तरुण पुरुष विरागी बनल्यामुळे आमचे मोठेच नुकसान झाले आहे.' अशी बुद्ध-शिष्यांची जिकडेतिकडे अवहेलना होऊ लागली, व लोक त्यांच्यावर दांतओठ खाऊ लागले. तेव्हां त्यांना बुद्धाला ते सर्व वर्तमान कळविले. ते ऐकून बुद्ध त्यांस ह्मणाला: 'ते तुमचा तिरस्कार फार दिवस करणार नाहीत. ते तुमचा उपहास करू लागले असतां तुम्ही त्यांस एवढेच उत्तर करा की, आमचा गुरु केवळ सत्यधर्माचा उपदेश जनांस करून त्यांची मने षळवितो. ज्ञान व सदाचार यांचे खरे महत्त्व आपल्या उपदेशाने व आपल्या आचरणाने तो जनांच्या चित्तावर ठसवितो. मनोनिग्रह करा, नीतीने वागा, आपले अंतःकरण शुद्ध राखा, असा आमच्या गुरूचा बोध आहे. ह्या बोधामुळे जनांचे चित्त पालटले तर त्यांत आमच्या गुरूचा काय दोष बरे? याप्रमाणे आमचा गुरु जनांत सदाचरण व पवित्रता यांचा प्रसार करण्यास झटत असतां, व केवळ लोककल्याणाच्या अनन्य हेतूने मोठ्या कळवळ्याचा उपदेश करीत असतां, त्यास तुम्ही कां ह्मणून दाष देतां? तो कांहीं कोणावर जुलूमजबरी करीत नाही; तर तो केवळ सत्याचा बोध जनांस करीत असतो. ज्यांस तो बोध खरा वाटतो, ते त्याच्या धर्मपंथाचा स्वीकार करितात.'

हा असा जनापवाद बुद्धधर्मप्रसाराच्या संबधाने लोकांत प्रसृत होणे स्वाभाविक होते. कारण पूर्वकालच्या वैदिक धर्माप्रमाणे पाहतां ब्रह्मचर्य फक्त तरुण विद्यार्थिजनांस व संसारातील सुखदुःख अनुभवून आंत झालेल्या वयोवृद्ध जनांस विहित केले होते; आणि मोठ्ठो तपस्विजन आपला तपोमार्ग कठिण व्रतादिकांच्या योगाने इतका विकट

करून सोडीत कीं, सामान्य जनांस त्यांचें अनुकरण करणें केवळ अशक्य असे. यामुळें बहुजनसमाज गृहस्थाश्रमाचा पूर्ण अनुभव घेत असे. परंतु बुद्ध जो जनांस उपदेश करी, त्यांत या संसारांतील निरनिराळ्या विपत्तींचें वर्णन मोठें खुलवून करून, त्यांच्या चित्तांत संसाराविषयीं किळस व तिरस्कार उत्पन्न करी; आणि संसाराचा सर्व व्याप सोडून आपल्या संघांत सामील झाल्यानें शांति व स्वास्थ्य यांचा अनुभव घडून संसृतिजन्य विपत्तीपासून त्यांची मुक्तता होईल असें तो त्यांस सप्रमाण दाखवून देई. यामुळें संसाराच्या तापानें त्रस्त झालेल्या जनांस त्याचा बोध उत्तम वाटून ते त्याच्या धर्मपंथाचा अवलंब करीत; ज्याप्रमाणें स्वतः बुद्धानें एवढ्या मोठ्या ऐश्वर्यास व संसारसुखास लात मारून भिक्षुवेश धारण केला, व आपलें शेष जीवित लोकांन सद्व्यवहार व पावित्र्य यांचा प्रसार करण्यांत वेचावयाचें असा निर्धार केला, तद्वत् आपणही करावें असें त्यांच्या मनांत येई.

असो, तर याप्रमाणें प्रथमतः मगध देशांतील लोकांच्या मनांत बुद्धाविषयीं अत्यंत आदरबुद्धि व पूज्यत्वभाव हीं उत्पन्न झालीं असून, पुढें कित्येक लोकांच्या लक्षांत जेव्हां असें आलें कीं, या नव्या धर्मगुरूच्या नादास पुष्कळ तरुण व प्रौढ वयांतले कुटुंबिजन लागून, सारा देश आसे पडण्याचा संभव आहे, तेव्हां ते त्याच्या पंथाचा उपहास करूं लागले, व त्याचा बोध ऐकण्यास फारसे लोक जातनासे झाले.

या समयास अनाथपिंडिकनामेंकरून एक मोठा धनाढ्य गृहस्थ राजगृहनगरीस आला. हा गृहस्थ मोठा दयाळु असून पुष्कळ दानधर्म करीत असे. त्याच्या या स्वभावास्तव त्याला लोक, पोरके व अनाथ यांचा वाली ह्मणत असत. त्यानें गौतमबुद्धाची कीर्ति पूर्वी पुष्कळ ऐकिली होती. तो राजगृहनगरींत आला तेव्हां त्याला लोकांनीं सांगितलें कीं, नगराबाहेर जवळच वेणुवनांत गौतमबुद्ध आपल्या संघासह

रहात असतो. हें वर्तमान त्याच्या कार्नी पडतांच तो त्याच्या दर्शनार्थ, तत्काळ गेला. बुद्धानें त्याचा आदरमान करून त्यास आपल्या समीप बसवून घेतलें, आणि त्यास पुढील प्रमाणें उपदेश केला:—

“हें जग सर्वकाळ प्रपंचाच्या घालमेलीत गुंतलें आहे. त्यास स्वास्थ्य कसे तें मुळीच नाही. सर्व विपत्तीचें कारण तें हेंच आहे. तर अखंड अविनाशी शांतीच्या योगानें जें चित्तस्वास्थ्य लाभण्यासारखें आहे, त्याच्या प्राप्तीसाठी अहर्निश यत्न करावा. आत्मतत्व जें आहे तें केवळ विविध गुणांचें संवरूप असून, ज्यास आत्मलोक ह्यणतात तो केवळ आभासवत् होय. हें आपलें जीवित कोण निर्माण करितो वरें? याचा उत्पन्नकर्ता कोणी व्यक्तिभूत ईश्वर आहे अशी कल्पना केल्यास समग्र जीवसृष्टीनें निमृष्टपणें त्या उत्पन्नकर्त्याच्या अगदीं कल्यांत राहिलें पाहिजे. सारे जीव कुंपकारानें घडविलेल्या घटा प्रमाणें समजले पाहिजेत. असे ते सर्वथा परतंत्र असल्यास त्यांच्या हातून सद्वर्तन व्हावें कसे? पुनः हें जगत् ईश्वरानें निर्माण केलें असल्यास त्यांत दुःख, संकटें अथवा अनाचार यांचा लेशही नसावा. कारण ज्याअर्थीं सर्व कांहीं त्याच्या हातून निर्माण होतें, त्याअर्थीं सर्व शुद्धाशुद्ध कर्मांचें कर्तृत्वही त्याच्या ठायींच आरोपिलें पाहिजे. जर हें कर्तृत्व त्याचें नव्हे ह्यणावें तर त्याहून अन्य कोणी तरी त्या कर्तृत्वाचें कारण आहे असें मानावें लागेल. असें मानिल्यास ईश्वर स्वयंभू आणि अनन्य नाही असें ह्यणावें लागून अनवस्थादोष उत्पन्न होतो. तेव्हां अर्थात् जगत्कर्ता कोणी ईश्वर आहे ही कल्पना भ्रममूलक व निराधार आहे असें सिद्ध होतें. आणखी असें कीं, निर्विकल्प निर्विकार ईशशक्तीनें आह्मांस निर्माण केलें आहे असें ह्यणतात. पण जी शक्ति निर्विकल्प असते, ती कोणत्याही गोष्टीचें कारण होऊं शकत नाही. ती कारण आहे असें कल्पिल्यास तिचें निर्विकल्पत्व व निर्विकारत्व ही नष्ट होतात. आपल्या आसमंतात् असलेलें समग्र घस्तुजात भिन्न-

भिन्न कारणांचें कार्यरूप आहे. या साऱ्या वस्तूंचें अनन्य कारण एक निर्विकल्प ईशशक्तिच आहे असें मानणें रास्त नव्हे. कारण एका कारणापासून एवढी अगणित भिन्न कार्ये उद्भवणें शक्य नव्हे. पुनः ही ईशशक्ति अखिल वस्तुजातांत अनुस्युत आहे ह्मणावें तर ती त्यास निर्माण करित नाही असें मानावें लागतें. ✓

“परमात्मा सर्व विश्वाचा कर्ता आहे असें आहे तर त्यानें हें विश्व आनंदमय कां.केलें नाही ? पुनः आनंद आणि दुःख यांचीं कारणे वास्तविक असून इंद्रिय गोचर आहेत. तेव्हां तीं परमात्मशक्तीनें निर्माण केलीं असें कसें ह्मणतां येईल ?

“पुनः कोणी असें प्रतिपादन करितात कीं, या विश्वाचा कोणी कर्ता नसून, आपणांस जी इष्टानिष्ट स्थिति प्राप्त होते, ती सारी यदृच्छायोगें करून होय. ती केवळ अकारण आहे. परंतु हा कोटिक्रम गृहीत केल्यास मग आपल्या आचरणांचें नियमन करून, केवळ सद्धेतु चित्तांत वागवून, तत्सिद्धचर्थ प्रयत्नशील होण्याचें प्रयोजन कोठें उरलें ? यास्तव आमचें असें ह्मणणें आहे कीं, विश्वामध्ये अस्तित्वांत असलेल्या एकंदर वस्तूंची उत्पत्ति कारणांवांचून नाही. ईश्वर, निर्विकल्प ईशशक्ति, परमात्मा आणि अकारण यदृच्छायोग यांपैकी कोणीही त्यांचें कारण संभवत नाही. तर हा सारा विस्तार आमच्या कर्मापासून उद्भवला आहे. आह्मांस घडणाऱ्या समग्र इष्टानिष्ट गोष्टी आमच्या कर्मांचे परिणाम होत.

“हें समग्र विश्व कार्यकारणनियमांनीं बद्ध आहे. ज्या कारणांच्या योगानें ही कार्यपरंपरा अस्तित्वांत येत असते, तीं कारणे केवळ बाह्य नव्हत. तर तीं उपादन कारणे होत. उदाहरणार्थ ज्या सुवर्णाचा अलंकार बनतो, तें त्या अलंकाराचें सर्वांग बनलेलें असतें. त्या अलंकाराचा कोणताही अंश घेतला तरी त्यांत सुवर्ण नाही असें ह्मणवेल काय ?

“यास्तव ईश्वराची पूजार्चा व आराधना करण्याचा उपदेश ज्या धर्मांत

केला आहे, त्याचा आपण अन्हेर करूं. ज्यांत कांहींच अर्थ नाही अशा सूक्ष्म व क्लिष्ट कोट्या काढण्याच्या नादी लागूं नये. तर आपण आपला अहंभाव व स्वार्थपरता यांचा त्याग करावा; आणि ज्या अर्थी सर्व कांहीं कार्यकारणनियमांप्रमाणे घडत रहाणार, त्या अर्थी आपण सदाचार करावा; ह्मणजे आपल्या सत्कर्मांचा परिणाम चांगला होऊन मोक्षप्राप्ति होईल.”

हा बुद्धकृत बोध श्रवण करून अनाथार्पिडिक अतिनम्र मानावें बोलला: ‘महासाधो बुद्धगुरो, आपण परम ज्ञानी असून जनांच्या स्वच्या कल्याणाचा आपण बोध करितां, अशी आपला कीर्ति बहुत दिवस मी ऐकत होतो. आज माझा भाग्योदय होऊन मला आपलें परम पावन दर्शन घडलें. तर आतां माझें हृदय मी आपणांस प्रांजलपणें निवेदन करितों. माझी विज्ञप्ति श्रवण करून मला योग्य दिसेल तो बोध करा. मी आपलें सारें जन्म उद्योगधंद्यांत घालविलें. मला पुष्कळ संपत्ति प्राप्त झाली असून, बहुत गोष्टींच्या संबधानें मी सर्वदा चिंतातुर असतो; तरी पण मला माझा धंदा मनापासून आवडतो. आणि तो मी मोठ्या दक्षतेनें व हुशारीनें करित असतो. बहुत लोक माझ्या पदरीं नोकरीस असून त्यांचें उदरपोषण केवळ माझ्या उद्योगावर चाललें आहे. माझ्या उद्योगांत मला बरकत येईल त्या मानानें त्यांस सुख लाभणार आहे. तुमचे शिष्य संन्यासाश्रमांतील सौख्याची वाखाणणी करितात; आणि ह्या जगांतील विपत्तिमूलक जंजाळाचा निषेध करितात. महाराज, आपण आपल्या राज्याचा त्याग करून, व पितृप्राप्त साच्या ऐश्वर्याचा अन्हेर करून, हा धर्ममार्ग स्वीकारिला आहे. हें आपलें प्रत्यक्ष उदाहरण सर्व लोकांनीं अनुकरण करण्यासारखें आहे. आपल्या सन्मार्गाचा निश्चयानें अंगीकार केला असतां, आपण ह्मणतां ती निर्वाणपदवी मनुष्यास प्राप्त होईल यांत किमपि संदेह नाही. माझ्याकडून सद्द्वर्तन व्हावें अशी मला

अत्यंत उत्कंठा लागली आहे. माझे जीवित माझ्या देशवांधवांच्या उपयोगी पडावे अशी मला उत्कट इच्छा आहे. तर हे गुरुराज, मला सांगा की, धर्माचरण करून सौख्यप्राप्ति करून घेण्यासाठी माझे वित्त, माझे कुटुंब, माझा अर्थप्राप्तीचा उद्योग यांचा त्याग करून मी आपल्या सारखा फटिंगे व्हावे काय ?'

हा त्याचा प्रश्न ऐकून बुद्ध हसणाला: 'जो कोणी माझ्या अष्टविध धर्ममार्गाचे अवलंबन करितो, त्याला मी सांगतो त्या धर्माचरणमूलक सौख्याची प्राप्ति अवश्य घडेल. ज्याच्या हृदयाच्या ठायी वित्तप्रीति अनावर वसत असेल, त्याने वित्ताचा सर्वस्वी त्याग करणे उचित होय. परंतु एकाद्या मनुष्याच्या ठायी वित्ताभिलाष यत्किंचित्ही वसत नसून, त्याच्यापाशी कितीही वित्तसंचय असला तरी त्याचा तो योग्य विनियोग करित असेल तर तो आपल्या देशबंधूंच्या सुखास अनेक प्रकारीं कारण होईल. तर हे वणिकश्रेष्ठा, तू सांप्रत ज्या सांसारिक स्थितीत आहेस तिचा त्याग करू नको. तू आपला उद्योगबंदी सुखे चालीव. त्यांत लवमात्रही हेळसांड करू नको. मनुष्यास जो बंध प्राप्त होतो, तो कांहीं संसार, वित्त किंवा अधिकार यांचा अनुभव घेत राहिल्यानेच केवळ होत नसतो; तर या गोष्टींविषयी वित्तांत अमर्याद प्रेम वसू दिल्याने त्यास बंध आणि विपत्ति हीं प्राप्त होतात. जो कोणी संसारासंबंधी कर्तव्यास त्रासून, भिक्षुवेश धारण करून निवृत्ति मार्गाचा आश्रय करितो, आणि आपले जीवित कोठे तरी स्वस्थपणे पडून वेचितो, त्याला त्यांत कांहीं हितलाभ व्हावयाचा नाही. कारण कांहींएक उद्योग न करितां केवळ आळसांत ज्याचा काळ जातो, त्याची ती स्थिति अत्यंत निंद्य होय. अशा मनुष्याच्या ठायीची नैसर्गिक शक्ति क्षीण होऊन, तो सर्वथैव निरुपयोगी व तिरस्कारास पात्र होतो. मी ज्या धर्ममार्गाचा जनांस बोध करण्यास प्रवृत्त झालों आहे, त्याचा जो स्वीकार करू जाईल, त्याने

गृहत्याग करून संसारापासून निवृत्त झालेच पाहिजे असे नाही. परंतु ही निवृत्ति साधल्यावांचून त्याच्या हातून धर्माचरण होण्याची मुळीच शक्यता नसेल तर त्याने मात्र संसाराचा त्याग अवश्य करावा. ज्याला माझ्या धर्ममार्गाचे अनुसरण कर्तव्य असेल, त्याने अहंमणाचा त्याग करावा; आपले हृदय शुद्ध करावे; सुखतृष्णेचा उच्छेद करावा; आणि सदाचाराचा अवलंब करावा. मनुष्य कोणत्याही स्थितीत असला तरी माझ्या धर्ममार्गाचे अनुसरण करण्यास तो योग्य आहे असे मी समजतो. मग तो संसारांतले निरनिराळे व्यवसाय करीत असला, किंवा संसारत्याग करून, निर्जन अरण्यांतील गिरिकुहरांत बसून ध्यानधारणादि करीत असला तरी तो ज्या कार्यात निमग्न असेल, ते कार्य त्याने मनापासून करावे. त्यांत त्याने कुचराई किंवा हेळसांड मुळीच करू नये. कोणतीही चांगली गोष्ट करणे ती उत्साहाने करावी. मात्र एवढेच की, उदकाच्या ठायी निर्माण झालेले कमलपुष्प जसे उदकाच्या संपर्कापासून दूर रहाते, तद्वत् त्याने ह्या संसारामध्ये वर्तत असावे. स्वजीवितरक्षणासाठी त्याने कोणताही उद्योग करावा. पण तो करितांना दुसऱ्यांचा द्वेष किंवा मत्सर करू नये; त्याने आपल्या स्वार्थपरतेस आळा घालून ही संसारयात्रा सत्यमार्गाने करावी. असे तो करील तर त्याच्या चित्ताच्या ठायी आनंद, शांति आणि सौख्य यांचे वास्तव्य निश्चयाने होईल.”

हा बुद्धाचा उपदेश श्रवण करून अनाथपिंडिकाचे हृदय हर्षभरित झाले; आणि तो ह्याणाला: ‘गुरुवर्य, मी कोसलदेशाची राजधानी जी श्रावस्तिनगरी तेथे रहातो. महाराज, हा देश मोठा सुपीक असून तेथे सर्वत्र शांतता आहे. ह्या देशाचा राजा प्रसेनाजितनामनेकरून आहे. हा राजा मोठा स्वप्रजाप्रिय असून त्याची कीर्ति आसपासच्या देशांत पुष्कळ पसरली आहे. आपल्या धर्माचे अवलंबन करून जे जन आपल्यासारखे संसारपराङ्मुख झाले असतील, त्यांच्यासाठी एक विहारस्थान त्या रा-

ज्यांत स्थापार्थे अशी माझी उत्कट इच्छा आहे. तर हे अधिगुरो, दा-
साची ही अल्पमात्र देणगी कृपा करून अवश्य स्वीकारावी. '

त्या सावकाराची परोपकारबुद्धि बुद्धास चांगली अवगत होती; आणि
तो कवळ निरपे बुद्धीने दानधर्म करितो अशी त्याची ख्याति त्याने
ऐकिली होती. ह्याच परम उदात्त वृत्तीस अनुसरून त्याने विहार स्थाप-
ण्याची गोष्ट काढिली आहे असे मनांत आणून, बुद्धाने त्याच्या त्या
देणगीचा आदरपूर्वक स्वीकार केला, आणि त्या समयी त्याने पुढीलप्रमाणे
भाषण केले:—

“जो पुरुष अन्य जनांस दानधर्म करितो, त्याच्यावर सर्व लोक प्रेम
करितात. त्याचा स्तह घडला असता तो मोठा अमोल लाभच समजाव-
याचा. अशा परोपकारी मनुष्याचे चित्त मरणसमयी स्वस्थ व आनंदयुक्त
रहाते. कारण त्याला त्या वेळी कृतकर्माचे स्मरण होऊन अनुताप होत
नसतो. तर त्याच्या हातून मनुष्यांचे कल्याण आमरण झाले असल्या
कारणाने त्याचे चित्त अंतसमयी प्रफुल्लित व शांत रहाते. आपण भोज-
नास बसलो असता तेथे कोणी गरीब मनुष्य क्षुधाविष्ट होऊन आला तर
त्यास आपल्या पुढे वाढलेले अन्न दिल्याने आपण अन्नसेवन न करूनही
आपणांस मोठी हुशारी आल्यासारखे वास्त, व चित्त प्रसन्न होते. कोणी
गरीब मनुष्य थंडीने कांकडतांना पाहून, त्याला आपल्या अंगावरचे वस्त्र
दिल्याने आपल्या अंगावर वस्त्र नसूनही आपण बहुमोल पेहराव केला
अहे असे वाटू लागते. त्याचप्रमाणे जो कोणी पवित्र आणि सन्मार्गवर्ती
जनांच्य सैईसाठी निवासस्थाने बांधण्यामध्ये स्ववित्तव्यय करितो, त्याला
मोठाच धनलाभ झाल्यासारखे वाटू लागते.

“दानधर्म करणे तो योग्य समय पाहून योग्य रीतीने करणे इष्ट होय.
शौर्य आणि वीर्य यांही युक्त असा पुरुष ज्याप्रमाणे स्वदेशावर परचक्र
आले असता, स्वतांच्या जीविताची किंवा सौख्याची परवा न करितां, स-

दानशूर पुरुषाचें वर्णन.

१६९

मरभूमीवर जाऊन शत्रूशीं रणसंग्राम करितो, तद्वत्च दानशूर पुरुषाची कृति असते. कोणी विपन्न जन त्याच्या दृष्टीस पडले असतां, त्यांची ती विपत्ति दूर करण्यास तो तत्काळ प्रवृत्त होतो. त्याचें चित्त पराकाष्ठेचें कळवळून गेल्यामुळे आपल्या जवळच्या वित्ताचा कितीही क्षय झाला तरी त्याची त्यास लवमात्रही क्षिति वाटत नाही. खरा दानशूर पुरुष असतो तो दान करिते वेळीं किंवा नंतर कधीही प्रतिग्रह करणाऱ्या जनांची यत्किंचित् सुद्धां अवहेलना किंवा उपमर्द करित नाही. त्यांस जें कांहीं साहाय्य करावयाचें तें तो मोठ्या प्रेमानें, सदय अंतःकरणानें व दयार्द्रबुद्धीनें करितो. त्याच्याकडे कोणी साहाय्य मागावयास आला असतां, त्याचा त्याला राग येत नाही, किंवा त्याचा तो तिरस्कार करित नाही. असा दानशूर पुरुष मोक्षमार्गाचा अधिकारी होतो. तो जे परोपकृतिरूप वृक्ष लावितो, त्यांची आनंददायी छाया, मनोरम पुष्पे आणि सुखकर फळे यांच्या योगानें पुढें कैक वर्षेपर्यंत इतर जन आराम पावतात. असा दानशूर पुरुष खरोखरी धन्य होय. अनाथ जनांस केवळ शुद्ध मनानें यथाशक्ति साहाय्य केल्यानें त्याला प्राप्त होणाऱ्या आनंदास पारावार नाही. निर्वाणप्राप्ति अशा पुरुषास सहज होते. जो दयाभूत अंतःकरणानें अन्य जनांस साहाय्य करण्यांत आपलें जीवित वेंचितो, त्यास मोक्षमार्गाची सिद्धि घडते. दया आणि दानशूरता या सद्गुतींचा त्याच्या ठायीं विकास होऊन त्याच्या आत्म्याची उन्नति होते.”

ह्याप्रमाणें बुद्धकृत उपदेशाचें ग्रहण करून अनाथपिंडिक स्वदेशीं जावयास निघाला. जाते वेळीं त्यानें शारिपुत्र याला आपल्या बरोबर बोलाविलें; आणि त्याच्याकरवीं अत्यंत रमणीय असें स्थल निवडून तेथें त्यानें एक चांगलें विहारस्थान तयार केलें. हें स्थल अनाथपिंडिकास जेतनामक राजपुत्रापामून मोठ्या कष्टानें विकत घ्यावें लागलें. ह्या स्थलीं त्या राजपुत्राचें अत्यंत रमणीय उपवन असून, तें त्याला अतिशयित आवडत

असे. ह्मणून पहिल्यानें तें तो त्या सावकारास विकिना. परंतु त्याचा फारच आग्रह पाहून राजपुत्र त्यास ह्मणाला: ' ही जमीन आच्छादण्यास जे वढें सुवर्ण लागेल, तेवढें मोल घेऊन ती मी तुला देईन, एरवीं देणार नाही.' अनाथपिंडिकास ही अट कबूल होऊन, तो त्या उपवनाच्या भूमीवर सुवर्ण पसरूं लागला. हें त्याचें कृत्य पाहून राजपुत्र चकित झाला. त्याला वाटलें होतें कीं, त्या सावकारापाशीं इतकें द्रव्य नसेल. परंतु त्याला लोकांनीं सांगितलें कीं, त्याचें वित्त मोठें प्रचंड आहे. तेव्हां तो राजपुत्र त्याला ह्मणाला: 'तूं हें सोनें पसरण्याचे श्रम घेऊं नको. मी तुला एवढ्या मोलाला हें उपवन देणार नाही. द्रव्य घेऊन तें विकण्याची माझी खुषी नाही.' झालेला करार रद्द करण्याचा त्याचा हा असा मानस पाहून अनाथपिंडिकानें त्यास निक्षून सांगितलें कीं, तुला आपला करार पाळलाच पाहिजे. तेव्हां त्या उभयतांमध्ये वाद पडून, तो तोडण्यासाठीं त्यांनीं राजापाशीं जाण्याचें ठरविलें. परंतु पुढें त्या सावकाराच्या सद्भवर्तनाची व सचोटीची ख्याति ऐकून, व त्याला तें उपवन कशासाठीं हवें आहे तें समजून, तो राजपुत्र ह्मणाला: 'अनाथपिंडिका, तुझा उद्देश परम स्तुत्य आहे. तुला हें माझे उपवन मी मोठ्या आनंदानें विकतो. पण ज्या अर्थी तूं तें महागुरु गौतमबुद्ध यास अर्पण करणार आहेस, त्या अर्थी ह्या तुझ्या उदार देणगींत माझाही अल्पस्वरूप भाग असावा अशी माझी उत्कट इच्छा आहे. तर तुझ्यापाशीं जें मोल मीं मागितलें आहे, त्यांतलें अर्धें मोल घेऊन ह्या उपवनाची भूमि मी तुला विकतो, आणि त्यांतलें सारे वृक्ष मी बुद्धगुरूस माझ्या वतीनें अर्पण करितों.'

तें उपवन मिळाल्यावर अनाथपिंडिकानें तें शारिपुत्राच्या स्वाधीन केलें; आणि तेथें बुद्धानें सांगितलें होतें त्याप्रमाणें विहारस्थान तयार केलें. ह्या विहारस्थानास पुढें जेतवन असें नांव पडलें. ह्या स्थानीं बुद्धाच्या शि-

प्यसंघासाठी करवतील त्वंद्या उत्तम सोई त्या सावकाराने पुष्कळ वित्त खर्चून केल्या. ह्या विहारस्थानां बुद्ध पुष्कळ वर्षे राहिला.

इकडे बुद्ध राजगृहनगरींत असतां त्याचा पिता शुद्धोदन याने त्याला असा निरोप धाडला कीं, माझा अंतसमय समीप आला आहे; तरी माझ्या मनांतून तुला एकदां पाहावे असे आहे. इतर जनांस तुझ्या धर्म-मार्गापासून लाभ झाला आहे. तो मी जो तुझा पिता त्याला आणि तुझ्या इतर संबंधिजनांला त्वां अवश्य करून द्यावा. कमलपुष्प जसे सूर्योद-याची प्रतीक्षा करीत असते, तद्वत् मी तुझी मार्गप्रतीक्षा करीत आहे.

हा स्वपित्याचा निरोप ऐकून बुद्धाने कपिलवस्तुनगरीस जाण्याचा तत्काळ निश्चय केला. इकडे बुद्ध स्वनगरींत येणार असें ऐकतांच तेथ-ल्या नगरवासी जनांस परम आल्हाद वाटला. त्यांना कळलेच होते कीं, स्वनगरीचा त्याग करून वनाप्रत गेल्यावर सिद्धार्थाने धर्मशोध करून सत्य मोक्षमार्गाची निवड केली असून, त्या मोक्षैकभूत धर्ममार्गाचा उप-देश तो जनांस करीत आहे. स्वपुत्र नगरीसंनिध आला असें ऐकून, शुद्धो-दन आपली प्रधानमंडळी व संबंधिजन घेऊन त्याला नगराबाहेर सामोरा गेला. त्याला त्यानें दुरून पाहिले तेव्हां त्याचे मनोहर रूप व अलौकिक तेज पाहून तो चकित झाला; आणि त्याचे चित्त हर्षभरित झाले. सिद्धार्थ जवळ आला पाहून राजा रथांतून खाली उतरला. आणि त्याला आलिं-गन करून ह्मणाला: ' तूं मजकडून गेल्यास आज सात वर्षे झालीं. तुझी भेट केव्हां होईल असें मला होऊन गेले होते.' नंतर ते नगराबाहेरील एका राईत एकमेकांच्या समोरासमोर बसले. राजा त्याच्याकडे एकसा-रखा टकमक पाहत राहिला. त्याच्यानें एक शब्दही बोलवेना. त्याचे ते अप्रतिम तेज पाहून तो मनांतल्या मनांत कौतुक करूं लागला. हा असा तेजःपुंज व कीर्तिमान् पुरुष आपणाशीं पुनः पुत्रधर्माने वागून आपल्या-पाशीं सतत राहिल तर आपण किती धन्य होऊं, असा विचार त्याच्या

धीतून एक रत्न आपणांस अर्पण करण्यास मला आज्ञा असावी; आणि त्याचा आपण अवश्य स्वीकार कराल अशी मला पूर्ण उमेद आहे असे सविनय भाषण करून बुद्धाने आपल्या धर्ममार्गाचे पुढीलप्रमाणे अगदी साररूपाने निरूपण केले:

“ जागृत व्हा, भ्रांत होऊं नका. हा संसार केवळ स्वप्नप्राय आहे. सत्य धर्माचे अवश्य श्रवण करा. सदाचाराचा अवलंब करा. जो नीतीने वर्तून करितो त्याला अक्षय सुख प्राप्त होते. तो इहपरलोकी सुखानंदाचा अनुभव घेतो. ”

ह्यावर राजाने कांहींएक उत्तर न करितां आपल्या पुत्राच्या हातचे भिक्षापात्र घेऊन त्याला स्वमंदिरांत नेले. तेथे दरबारांतील प्रधानमंडळीने व राजघराण्यांतील इतर मनुष्यांनी त्याचा आदरमान केला. परंतु तेथे यशोधरा आली नाही. राजाने तिला बोलावणे पाठविले. तेव्हां तिने असे सांगून धाडिले कीं, ‘ मी आदरास पात्र आहे असे वाटल्यास सिद्धार्थ मजकडे येऊन मला दर्शन देईल.’ नंतर बुद्धाने आपल्या साऱ्या संघजनांस भेटून यशोधरा कोठे आहे ह्मणून विचारले. तेव्हां त्याला कोणी सांगितले कीं, तिने येथे येत नाही ह्मटले. हे ऐकून तो तत्काळ उठून तिच्या महालांत गेला. तेथे जाते वेळीं त्याने आपले शिष्य शारिपुत्र व मौद्गल्यायन यांस आपल्याबरोबर नेले. तो त्यांस ह्मणाला: ‘ तुम्ही मजबरोबर तिच्या महालांत चला. मी सर्वथा बंधमुक्त आहे, तशी ती नाही. तिला माझ्या विरहास्तव पराकाष्ठेचे दुःख होत आहे. ह्यासाठी मला पाहतांच ती दुःखवेशाने कदाचित् मला आलिंगन करील. तर तसे करण्यास तुम्ही तिला प्रतिबंध करूं नका. कारण तिच्या हृदयांत सांचलेले सगळे दुःख बाहेर पडले नाही तर तिचे चित्त शांत होणार नाही.’ यशोधरा अगदी सार्धे वस्त्र परिधान करून बसली होती. आपला परम प्रिय पति आपल्या महालांत जाताने चालून आलेला पाहून

तिचे हृदय प्रेमरसाने भरून गेले; आणि देहभान विसरून तिने तत्काळ धावून जाऊन त्याचे पाय घट्ट धरिले; आणि ती मोठ्याने शोक करू लागली. पण इतक्यांत आपला श्वशूर जवळ उभा आहे असे पाहून, लज्जायुक्त होऊन ती एकीकडे जाऊन उभी राहिली. तेव्हां राजा तिच्या वतीने येणेप्रमाणे बोलला:—

‘यशोधरेचे तुजवर पराकाष्ठेचे प्रेम असल्यामुळे तुला स्पर्श केल्याने तुझ्या व्रताचा भंग होईल ही गोष्ट तिच्या लक्षांत आली नाही. याबद्दल तू तिला क्षमा कर. तुझा वियोग घडल्यापासून आज सतत सात वर्षे तिने विरक्तता स्वीकारिली आहे. तू आपल्या डोकीचे केश काढलेस असे वर्तमान तिच्या कानां आले तेव्हां तिनेही आपल्या डोकीचे केश काढले. त्याचप्रमाणे तू वस्त्रालंकारादि ऐषआरामीच्या वस्तूंचा अन्हेर केलास तेव्हांपासून तिनेही त्यांचा परित्याग केला. तू जसा विरागी बनून मृत्तिकापात्रांतून अन्नसेवन करू लागलास तद्वत् तिनेही तोच क्रम आरंभिला. उंच आसने, पर्यकादि शय्यास्थाने इत्यादि गोष्टींचा जसा तू त्याग केलास तसाच तिनेही केला आहे. कित्येक राजपुत्रांनी तिच्याशी विवाह करण्याविषयी बोलणे लाविले असतां, तिने त्यांस असा निक्षून जबाब सांगितला कीं, मी अद्यापि सिद्धार्थाची धर्मपत्नी आहे. मी सर्वस्वी त्याची आहे. तर हे सिद्धार्थ, त्या परम योग्य व तुझ्या ठायीं सर्वथा अनुरक्त अशा आपल्या धर्मपत्नीला कृतापराधाबद्दल क्षमा कर.’

हे राजाचे भाषण ऐकून बुद्ध्याच्या मनांत यशोधरेविषयी विशेष आदरबुद्धि उत्पन्न झाली; आणि तिच्याशी मोठ्या प्रेमाने बोलून तिचे त्याने आश्वासन केले. त्या प्रसंगी तो तिला इतकेच ह्मणाला कीं, तुझी ही वैराग्यशीलता तुझ्या पूर्व जन्मीच्या सत्कर्मांचे फल आहे. तुला आज माझ्या वियोगाने पराकाष्ठेचे दुःख होत आहे खरे. तथापि मी सांप्रत कोणत्या सत्कृत्यांत गुंतलों आहे याचे तुला ज्ञान झाले असतां, तुझा हा सारा

शोक नाहीसा होऊन तू आपणास धन्य मानिशील; आणि तू माझ्या धर्म-मार्गाचा अवलंब केल्यास तुला अखंड परमानंदाचा अनुभव घडेल. इतकें बोलून तो तिच्या महालांतून निघून गेला. नंतर त्या नगरींत बुद्ध जेथे जेथे बोध करीत असे, तेथेतेथे जाऊन ती मोठ्या आस्थेने त्याच्या मुखांतून स्रवणाच्या बोधामृताचे सेवन करीत असे; आणि कालांतराने ती त्याच्या धर्मपंथांत सामील झाली.

कपिलवस्तुनगरीतील पुष्कळ जन बुद्धाचे अनुयायी झाले. बुद्धाचा सावत्रभाऊ आनंद, त्याचा चुलतभाऊ देवदत्त, उपाली नांवाचा एक नापीक आणि अनुरुद्धनामकंरून एक तत्त्ववेत्ता असे पुरुष त्याच्या संघांत येऊन मिळाले. यांपैकी आनंदावर बुद्धाचा लोभ फारच होता. हा आनंद मोठा बुद्धिवान् असून त्याची वृत्ति पराकाष्ठेची सौम्य होती. पुढे बुद्धाचे देहावसान होईपर्यंत हा आनंद सर्वकाळ त्याच्या संनिघ असे.

कपिलवस्तुनगरींत येऊन जनांस स्वसंमत धर्ममार्गाचा बोध करूं लागल्यास सात दिवस लोटले असतां, यशोधरेने आपला पुत्र राहुल याला चांगला पेहराव घालून ह्मटले कीं, 'वाळा तू आपल्या पित्याकडे जाऊन आपलें वडिलोपार्जित वित्त माग.' तेव्हां राहुल ह्मणाला: 'राजा-वांचून माझा दुसरा पिता तो कोणता?' तेव्हां तिने त्याला उचलून वि-डकीशीं नेले; आणि बुद्ध राजवाड्यापार्शीं वसून अन्न भक्षण करीत होता त्याच्याकडे वोट दाखवून ती त्याला ह्मणाली: 'तो परम तेजस्वी साधु हातांत भिक्षापात्र घेऊन अन्न भक्षण करीत आहे, तो तुझा पिता होय. त्याच्यापार्शीं मोठें अलौकिक वित्त आहे. आह्मांला तें अद्यापि पाहावयास मिळालें नाहीं. तू त्याचा पुत्र आहेस. तेव्हां त्याच्यापार्शीं जाऊन आपला वित्ताचा अंश माग. तो मागण्यास तुला पूर्ण अधिकार आहे. त्याला जाऊन सांग कीं, मी तुझा पुत्र आहे. त्वां संपादिलेले वित्त मला

अवश्य मिळाले पाहिजे. ' आईच्या आज्ञेप्रमाणे राहुल बुद्धापाशी गेला आणि मोठ्या धीटपणाने पण प्रेमने, 'माझ्या बाबा ' अशी त्याने त्याला हाक मारिली. पण बुद्ध त्याच्याकडे पाहिले न पाहिलेसे करून अन्न भक्षण करून तेथून जावयास निघाला. तेव्हां राहुल त्याच्या मागून गेला, आणि त्याच्यापाशी वडिलोपार्जित वित्त मागू लागला. तो त्याच्या मागून चालला असतां, त्याला बुद्धाच्या शिष्यांनीं किंवा बुद्ध बुद्धाने प्रतिबंध केला नाही. तो आपली लगट सोडीत नाही असे पाहून बुद्ध मार्गे वळून शारिपुत्रास ह्मणाला:—'माझा पुत्र मजपाशीं मी संपादिलेले वित्त मागत आहे. ज्या नश्वर वित्तामुळे दुःख व चिंता ही उत्पन्न होतात असे वित्त याला द्यावयास मजपाशीं नाही. परंतु याला पवित्राचरणरूप वित्त देण्याचे सामर्थ्य मजमध्ये आहे. हे वित्त अविनाशी असून सर्वदा आनंद देणारे आहे.'

मग तो आपल्या त्या लहान मुलाला मोठ्या ममतेने ह्मणाला: 'बाळा, मजपाशीं सुवर्णरत्नादिकांचा संग्रह नाही. मजपाशीं आध्यात्मिक वित्त मात्र विपुल आहे. तें तुला मजकडून प्राप्त व्हावे अशी इच्छा असल्यास व तें यथोचित रीतीने वागून संभाळण्याचे सामर्थ्य तुजमध्ये असल्यास तें मी तुला देण्यास सिद्ध आहे. मजपाशीं सत्यचतुष्टयरूप निधि आहे. तो तुला प्राप्त झाल्याने सदाचाराचा अष्टविध मार्ग समजेल. तर माझ्या ह्या धर्ममार्गाचा अवलंब करून जे आपल्या जीविताचा विनियोग आध्यात्मिक उन्नति करण्यांत आणि परम कल्याण प्राप्त करून देण्यांत घालवितात, त्यांच्या संघांत येऊन मिळण्याची तुझी इच्छा आहे काय ?' राहुल ह्मणाला: होय, आपण न्याल तिकडे येण्याची माझी तयारी आहे. हा असा त्याचा दृढ निश्चय पाहून बुद्धाने त्याला आपल्या संघांत घेतले.

राहुल बुद्धाच्या संघांत जाऊन मिळाला असे ऐकून शुद्धोदन

राजास फार वाईट वाटलें. आपले दोघे पुत्र सिद्धार्थ आणि अनंद हे आपल्या कडून गेले; त्याच प्रमाणें आपला पुतण्या देवदत्त आणि ना राहुल हे ही आपणास सोडून गेले असें पाहून त्याला पराकाष्ठेच खेद होणें साहजिक होतें. तेव्हां तो बुद्धाकडे जाऊन त्यास ह्मणाला 'तूं अज्ञान मुलांलाही आपल्या संघांत घेऊं लागलास तर त्यांच्या मातापितरांस मोठें दुःख होईल. यासाठीं त्वां इतःपर असा नियम करावा कीं, अज्ञान मुलांस त्यांच्या मातापितरांच्या संमतीवांचून संघांत घ्यावयाचें नाहीं.' हें आपल्या पित्याचें ह्मणणें बुद्धानें मान्य करून त्या वेळेपासून त्यानें तसा नियम केला. पुढें बुद्ध आपल्या पित्याच्या राजधानींत आणखी कांहीं दिवस राहून मग तेथून निघून गेला.

इकडे अनाथपिंडिकानें मार्गें सांगितल्याप्रमाणें विहार तयार केल्यावर बुद्धाला श्रावस्तिनगरीस बोलावून आणलें आणि जेतवनाचें दान केलें. बुद्धानें त्या विहारांत प्रवेश केला तेव्हां त्या भाविक सावकारानें पुष्पवृष्टि करून धूप आदिकरून सुगंधी द्रव्यें जाळलीं; आणि सुवर्णपात्रांतून पाणी सोडून ह्मटलें कीं, 'हें जेतवन मी बुद्धधर्मानुयायी जनांस अर्पण करितों' बुद्धानें त्याच्या त्या देणगीचा स्वीकार करून ह्मटलें: 'तुझ्या अर्पणाच्या योगानें सत्यधर्मप्रसारास सर्वदा साहाय्य होवो; जगांतील अनाचारांचें निर्मूलन होवो, आणि सर्व मानवजातीचें स्वतांचें कल्याण होवो.'

श्रावस्तीचा राजा प्रसेनाजित याला बुद्ध स्वनगरीसंनिध रहावयास आला आहे असें कळलें तेव्हां तो आपल्या परिवारासह त्याच्या दर्शनास आला; आणि त्याला वंदन करून व हात जोडून ह्मणाला: "माझ्या यःकश्चित् व अप्रसिद्ध राज्यांत आपण आल्यानें माझा भाग्योदय झाला असें मी समजतों. आपणासारखे धर्मराज व सत्यमार्गदर्शक महागुरु माझ्या ह्या राज्यांत वास करितील तोंपर्यंत त्यावर संकटें आणि विपत्ति

कदापि येणें नाहीं. आपल्या पवित्र दर्शनाचा लाभ परम दुर्मिळ आहे. आपल्या जीवनाधारभूत बोधामृताचें पान करावें अशी मला उत्कंठा लागली आहे. तरी तो लाभ या दासाला अवश्य व्हावा अशी माझी विनम्रभावे प्रार्थना आहे. इहलोकचें वित्त चंचल असून नश्वर आहे. परंतु सत्यधर्मज्ञानरूप वित्त स्थायी असून अक्षय रहाणारें आहे. ह्या मर्त्यलोकीं मनुष्यास राजपद प्राप्त झालें तरी त्याला दुःख व त्रास सहन करावा लागतो. परंतु ज्याचें आचरण पवित्र असतें तो ऐहिक दृष्टीनें कितीही विपन्न असला तरी त्याच्या मनाला शांतीचा चिर अनुभव घडतो.”

ह्याप्रमाणें राजाचें हृदय धनतृष्णा आणि सुखाभिलाष यांहीं जर्जर झालें असून त्यांत उपरतीचा प्रवेश झाला आहे असें पाहून बुद्धानें त्याच्या त्या वृत्तीस अनुसरून येणेंप्रमाणें बोध केलाः—

“जे पुरुष पूर्व जन्मीं अनन्वित कर्म केल्यामुळें नीच स्थितीमध्ये जन्म पावतात, त्यांला सदाचारी पुरुषाचें दर्शन घडल्यानें त्यांच्या हृदयांत सुद्धां त्या पुरुषाविषयीं आदरबुद्धि उत्पन्न होते. आपण तर राजकुळांत निर्माण झालां असून आपल्या पूर्वजन्मींच्या सुकृतानुरूप आपल्या ठायीं सद्गुत्ति वसत आहे. तेव्हां आपल्या हृदयांत सदाचारप्रीति उत्पन्न व्हावी हें स्वाभाविक आहे. माझ्या धर्ममार्गाचें श्रवण करण्याची इच्छा आपण प्रगट केली आहे. तर तो मार्ग मी आपणांस संक्षेपानें कथन करितों. त्याचें सावधान श्रवण करून मनन करावें; आणि जें मी सांगेन तें आपणांस यथार्थ वाटल्यास तदनुसार अवश्य वर्तन करावें. आपण केलेलीं सत्कर्म किंवा असत्कर्म आपल्या बरोबर आपल्या सावलीप्रमाणें सर्वदा येत असतात. ह्या जगांत आपणांस अत्यंत आवश्यक अशी गोष्ट कोणती ह्मणाल तर आपलें चित्त अत्यंत प्रेमळ असावें. तुम्ही स्वप्रजाजनांस आपल्या एकुलत्या एक

पुत्राप्रमाणें लेखा. त्यांला पीडा करूं नका, किंवा त्यांचा नाश करूं नका. आपल्या देहाच्या साऱ्या गात्रांचा आणि इंद्रियांक उत्तम प्रकारें निग्रह करा. अपवित्र आणि दुराचाराप्रत नेणाऱ्या मतांचा त्याग करून सन्मार्गाचा अवलंब करा. इतरांची पायमळी करून स्वोत्कर्ष करण्याची हांव धरूं नका. जे दुःखी आणि विपन्न असतील त्यांच्या त्या दुर्बल स्थितीचें परिमार्जन करण्यास झटा आणि त्यांचें प्रेम संपादा. आपणांस मोठा राज्याधिकार आहे ह्या घमंडीत जाऊं नका. स्तुतिपाठकांच्या मोहक शब्दांला भाळून जाऊं नका. ब्रतोपवासांदिकांनीं देहदंडन करण्यांत कांहींएक अर्थ नाही. तमी जो नीत्याचरणाचा मार्ग सांगतो तदनुरूप स्ववर्तन ठेवण्याचा संकल्प करा. जन्म, जरा, रोग आणि मृत्यु एतद्रूप महाशिलांनीं आह्मी परि-वेष्टित आहों. ह्या परम उद्वेगकारक महादुर्गांतून सुटून जाण्याचा एकच मार्ग आहे. तो हाच कीं, मी सांगतो त्या नीतिनियमांचें मनन करून त्यांचें अनुवर्तन करावें. दुराचरणानें कदापि सौख्य लाभणें नाही. खरे ज्ञानी असतात ते देहाच्या ग्राम्य सुखांचा अन्हेर करितात. विषयवासनेचा त्यांला पुरा तिटकारा वाटतो. ते आपल्या आध्यात्मिक उन्नतीला अर्हनिश झटतात. ज्याप्रमाणें अग्नीच्या ज्वालांनीं परिव्याप्त झालेल्या वृक्षावर पक्षी येऊन वसत नाहींत, तद्वत् ज्यांचें चित्त विषयवासनांच्या प्रकोपानें दग्ध होत असतें, तेथें सत्यास कोठून थारा व्हावयाला ? हें ज्याला कळत नाहीं तो केवढाही पंडित असला, व त्याच्या विद्वत्तेची केवढीही कीर्ति झाली असली तरी तो अज्ञान समजावयाचा. ज्याला हें कळतें त्याच्या ठायीं सत्य ज्ञानाचा उदय होतो. हें ज्ञान प्राप्त करून घेण्याचा प्रत्येक मनुष्यानें संकल्प करणें अत्यावश्यक होय. जो ह्या ज्ञानप्राप्तीकडे दुर्लक्ष करील, त्याच्या जीविताचें कांहींएक सार्थक्य होणें नाहीं. आजपर्यंत होऊन गेलेल्या

सर्व ज्ञात्या पुरुषांनीं सत्यज्ञानप्राप्ति करून घेण्याविषयींच जनांस उपदेश केला आहे. कारण ज्याला ज्ञान नाही, त्यांच्या ठायीं विवेकशक्ति विकसित होत नाही, आणि जेथें विवेक नाही तेथें मनोनिग्रह व तन्मूलक सदाचारप्रवृत्ति आणि दुराचारनिवृत्ति यांचा अभाव असतो. मी ज्या सत्यधर्ममार्गाचा जनांस उपदेश करीत आहे तो संसाराचा त्याग करून विरागी बनलेल्या जनांसाठींच केवळ नव्हे, तर तो सर्व मानवजातीसाठी आहे. जो माझ्या धर्ममार्गाचें अनुसरण करील तो विरक्त असला किंवा संसारी असला तरी त्याची योग्यता मी सारखीच समजतो. विरागी बनलेले जन पुनरपि दुराचारांत मग्न होण्याचा संभव आहे; आणि गृहस्थाश्रमाचा अवलंब करून प्रपंचांत वागणारे जन आपल्या सदाचारबलेंकरून उत्तम साधूच्या पदवीस पोहंचतात. विषयवासनारूप महापुरामध्यें सांपडण्याचें भय सर्वासच आहे. या पुराच्या प्रवाहांत समग्र जगत् सांपडलें आहे. ह्या प्रवाहाच्या अगणित आवर्तांत जे सांपडतात, त्यांची त्यांतून मुक्तता होतां होत नाही; इतका त्यांचा वेग प्रचंड आहे. तेव्हां अशा ह्या पुरांतून पैलतिरीं लागण्यासाठी जनांनीं ज्ञानरूप नौकेचा आश्रय करून तिचें विवेकरूप सुकर्णाच्या योगानें नियमन करावें, हें उचित होय. माझे जनांस कंठरवानें असें सांगणें आहे कीं, बाप हो, सत्यधर्ममार्गरूप परम दुर्भेद्य दुर्गाचा आश्रय करून दुराचारप्रवृत्तिरूप प्रचंड शत्रूच्या माऱ्यांतून अवश्य सुटा. आपल्या कृतकर्माच्या परिणामांची निष्कृति कदापि होणें नाही; यास्तव यापुढें तरी आपण सत्कर्म करूं या. दुराचारापासून निवृत्त होण्यासाठी आपण आपल्या मनांतील विचार व कल्पना यांचें परीक्षण करूं या. कारण जसे विचार तसे आचार; जसे पेटावें तसे पीक येतें असा सृष्टिनियम आहे. प्रकाशांतून अंधकारांत आणि अंधकारांतून प्रकाशांत जाण्याचे मार्ग आहेत. त्याचप्रमाणें थोड्याशा

अंधकारांतून निबिड अंधकारांत आणि थोड्याशा उजेडांतून उज्वळ प्रकाशांत जाण्याचे मार्ग आहेत. जो ज्ञाता असतो तो प्राप्त झालेल्या प्रकाशाच्या साहाय्याने अधिक प्रकाश मिळविण्याचा प्रयत्न करितो. अशा पुरुषाची सत्यज्ञानाकडे एक सारखी प्रगतिच होत असते. सदा-घरण आणि विवेकशीलता यांच्या योगाने प्राप्त होणारे श्रेष्ठत्व परम इष्ट होय. ऐहिक सुखविषयांची व्यर्थता किती आहे त्याचे निरंतर मनन करा; आणि हे जिवित किती चंचल आहे ते ध्यानांत आणा. आपल्या मानसिक उन्नतीस झटा. सत्य धर्माचा मनःपूर्वक अंगी-कार करून त्यावर दृढ भाव ठेवा; आणि त्यांत सांगितलेल्या अनुज्ञांप्रमाणे स्ववर्तन राखण्याचा निर्धार करा. तुम्ही आपल्या राजधर्माचे उद्धरण कदापि करू नका. बाह्य गोष्टींच्या अनुकूलतेवर स्वसुख अवलंबून आहे असे कदापि मानू नका; तर ते तुमच्या चित्ताच्या निर्मलतेवर व शांतीवर अवलंबून आहे असा तुमच्या मनाचा निश्चय होऊ द्या. अशा रीतीने तुम्ही आपल्या आयुष्यक्रमाचे नियमन कराल तर तुम्हांस निर्वाणपदवी प्राप्त होऊन तुमची कीर्ति अमर होईल. ”

ह्याप्रमाणे बुद्धाने केलेला बोध प्रसेनाजित राजाने एकात्र चित्ताने श्रवण केला. तो त्याच्या मनांत उत्तम प्रकारे ठसून त्याचे पुनःपुनः मनन करित तो आपल्या ठिकाणी निघून गेला.

बुद्धधर्मसंस्थापना.

बुद्ध जगांत प्रगट होऊन जनांस धर्मबोध करूं लागण्यापूर्वी आर्य लोकांमध्ये पुष्कळ निरनिराळे धर्मपंथ निघाले होते हे प्रारंभी उपो-
द्घातांत सांगितलेंच आहे. मोक्षप्राप्तीचे अचुक साधन झटलें झणजे देहदंडन करणें हे होय असा संसारनिवृत्त जनांचा समज होता. या-
स्तव ते नानाविध व्रतोपवास करून देहाचे दंडन करीत असत. त्यांचा असा निर्धार असे कीं, देहाच्या ज्या गरजा आहेत त्यांची आसक्ति आत्म्याने सोडून शेवटीं देहाचाही परित्याग केल्यावांचून त्यास मोक्ष-
प्राप्ति होणें नाहीं. यास्तव आहारविहार, वस्त्रप्रावरण, घरदार, इत्या-
दिकांची गरज करवेल तितकी ते कमी करीत असत. ते मनुष्यवस-
तीचीं स्थानें सोडून वनांत वनपशूं प्रमाणें संचार करीत. कित्येक तर दिगंबरवृत्ति धारण करीत असत; आणि दुसरे कित्येक असत ते स्म-
शानभूमींत किंवा उकिरड्यावर लोकांनीं फेंकून दिलेलीं जीर्ण वस्त्रें घेऊन त्यांनीं आपले देह झांकीत.

परंतु बुद्धानें देहदंडनाची मुळींच आवश्यकता नाहीं असे सिद्ध करून तदनुसार तो जनांस उपदेश करीत असे. तरी त्याचे अनुयायी भिक्षु-
जन स्मशानभूमींतील किंवा उकिरड्यावर फेंकलेलीं वस्त्रें मिळवून अंगावर घेत असत. कारण बुद्ध स्वतः असलीं वस्त्रें परिधान करीत असे. परंतु ह्या वस्त्रांमुळे भिक्षूस नाना प्रकारचे रोग होऊं लागले. त्यांस ते पहिल्या पहिल्यानें औषधोपचार कांहींएक करीत नसत. त्यामुळे त्यांच्या धर्मप्रसाराच्या कामास व्यत्यय येऊं लागला. तेव्हां

बुद्धानें त्यांला अशी आज्ञा केली कीं, तुम्हीं रोग झाला असतां औषधोपचार अवश्य करावे. एकदां एका भिक्षूच्या पायास कांहीं दुखापत झाली. तेव्हां त्यानें एकंदर भिक्षूस पादत्राणें घालण्यास सांगितलें.

एके समयीं बुद्धाची प्रकृति विघडली. तेव्हां आनंदानें जीवक नामक विंशसारराजाच्या वैद्यास बोलावून आणिलें. त्यानें त्याला औषध वगैरे देऊन लवकरच बरा केला. हा वैद्य बुद्धधर्माचा अनुयायी होता. त्यानें प्रद्योतनार्मेकरून एका राजास झालेली कांहीं विकृति बरी केल्यावरून त्या राजानें त्याला एक उंची पोषाख बक्षीस दिला. तो त्यानें बुद्धाकडे आणला, आणि त्यास प्रणाम करून म्हणाला: 'गुरुराज, दासाचें एक मागणें आहे तें आपण अवश्य मान्य करावें' ? बुद्ध म्हणाला: 'तुझें मागणें काय आहे तें आधीं समजूं दे. म्हणजे तें योग्य असल्यास मी तें आनंदानें मान्य करीन.' तेव्हां तो भाविक वैद्य म्हणाला: 'गुरुमहाराज' आपल्या अंगावर स्मशानांत किंवा उकिरड्यावर पडलेल्या चिंध्या मी नेहमीं पाहतों. त्या आपणांस मुळींच शोभत नाहींत. मला हा पोषाख प्रद्योतराजांनें दिला आहे. हा आपणांसच शोभण्यासारखा आहे. तरी याचा आपण अवश्य स्वीकार करावा. आणि आपल्या भिक्षुसंघासही अंगांत प्रपंची जनां सारखे झगे घालण्याची परवानगी आपण द्यावी.' बुद्धानें त्याचा तो पोषाख स्वीकारून त्या समयास उचित असा उपदेश केला; आणि आपल्या भिक्षुसंघास झगे घालण्याची परवानगी दिली. ह्या प्रमाणें बुद्धानें आपल्या अनुयायिसंघास झगे घालण्याची परवानगी दिल्याची वार्ता राजगृहनगरीतील लोकांस कळली तेव्हां त्यांस मोठा आनंद होऊन त्यांनीं त्या भिक्षूस झगे पुरविले. असें सांगतात कीं, त्या भाविक लोकांनीं हजारों झगे तयार करून बुद्धाच्या संघास आणून दिले.

ह्या सुमारास शुद्धोदनराजा वृद्धापकाळामुळे अशक्त व आजारी झाला असल्या कारणाने त्याने बुद्धाला असा निरोप धाडला की, 'माझे देहावसान होण्यापूर्वी त्वां एक वेळ मला येऊन भेटावे.' हा आपल्या पित्याचा निरोप ऐकून बुद्ध तत्काळ कपिलवस्तुनगरीस येऊन आपल्या पित्याच्या विछान्यापारीं त्याचा अंत होईपर्यंत बसून राहिला; आणि मरणसमयीं त्याच्या चित्तास शांतीचा अनुभव घडावा ह्मणून त्याने त्यास सत्यधर्मबोध केला; आणि शेवटीं त्याच्या वेगेमध्ये पडून शुद्धोदनराजाने प्राण सोडिला. ह्या प्रमाणे आपल्या श्वशुराचे देहविसर्जन झालेले पाहून यशोधराने बुद्धापारीं अशी प्रार्थना केली की, 'मला आपल्या संघांत घ्या.' ही अशी प्रार्थना तिने पूर्वी एक दोन वेळां केली होती. पण बुद्धाने तिची विनंति मान्य केली नव्हती. ह्या प्रसंगीं त्याने तिचे ह्मणणे मान्य करण्यास असे कारण झाले की, तिच्या बरोबर आणखी प्रजापतीनेही बुद्धाच्या संघांत सामील होण्याची इच्छा प्रगट केली. हा त्यांचा सत्यधर्मानुसरणाचा निर्धार पाहून बुद्धाने त्यांस आपल्या संघांत विधिपूर्वक घेतले. येथून पुढे भिक्षुणींच्या संघास आरंभ झाला.

ह्याप्रमाणे भिक्षुणींचा संघ स्थापन झाला तेव्हां बुद्धाने आपल्या भिक्षुसंघास स्त्रियांशीं कोणत्या प्रकारें वर्तन करावे याविषयीं येणें प्रमाणें बोध केला:—

कोणत्याही स्त्रीकडे पापदृष्टीनें न पाहण्याची खबरदारी ठेवा. एकाद्या स्त्रीकडे तुमची नजर गेल्यास तिला कधीं पाहिली नाहीं अशी तुमच्या मनाची स्थिति व्हावी. स्त्रियांशीं बोलण्याचा प्रसंग कधींही येऊं देऊं नका. यदाकदाचित् एकाद्या स्त्रीशीं बोलणें प्राप्त झाल्यास तिच्याशीं जें कांहीं बोलावयाचें तें शुद्ध अंतःकरणाने बोलो; आणि आपल्या मनाचा असा निर्धार करा की, आपण श्रमण आहों त्यापेक्षां कर्दमांतून वरती

आलेलें कमलपुष्प जसें निर्मल असतें तद्वत् ह्या पापमय जगतामध्ये आपण निर्दोष रहावें. एकादी स्त्री तुझांहून मोठ्या उमरीची असल्यास तिला तुझी आपल्या मातेसमान लेखावें; ती तुझांहून अंमळ लहान वयाची असल्यास तिला आपली भगिनी मानावी; आणि ती वयानें फारच लहान असल्यास तिला आपल्या मुलीप्रमाणें समजावी. जो श्रमण एकाद्या स्त्रीकडे पापदृष्टीनें पाहतो, अथवा तिला स्पर्श करितो, त्याच्या व्रताचा भंग होऊन तो माझा शिष्य होण्यास मुळींच योग्य नाही. मनुष्याच्या ठायीं विषयवासना अनिवार असल्या कारणानें त्यास त्यांत सर्वदा भ्यालें पाहिजे. या विषयवासनेचें निर्मूलन करण्यासाठीं मनुष्यांत उद्योगसातत्यरूप धनुष्यास ज्ञानरूप तीव्र शराचा अभिनियोग करून सर्वदा उद्युक्त रहावें. सुविचाररूप शिरस्त्राणाचें धारण करून पंचेंद्रिय मूलक वासनापंचकाशीं दृढ निश्चयानें संग्राम करावा. स्त्रीचें मनोहलावण्य पाहून ज्याचें मन विषयलंपट होतें, त्याच्या चित्तास व्यामोह होऊन तो दुराचारनिमग्न होण्याचा दृढ संभव असतो. यास्तव विषयभिलापदृष्टीनें स्त्रीच्या लावण्याकडे पाहून स्वचित्तांत विषयवासना उत्तेजित होऊं देऊं नका. ह्याप्रमाणें स्त्रीच्या स्वरूपाकडे नेत्र जाण देण्यापेक्षां ते तापवून लाल केलेल्या सांडसांनीं काढून टाकलेले पुरक स्त्रियांच्या संनिध राहून स्वचित्तांत विषवासनेचे विचार उच्छृंखल होण्यापेक्षां क्रूर व्याघ्राच्या मुखांत पडणें किंवा मनुष्यवध करणाऱ्या मांगाच्या तीक्ष्ण सुरीखालीं सांपडणें बरें. विश्वयोषिता उठण्यावसण्य व हिंडण्याफिरण्यांत आपल्या स्वरूपलावण्याचें प्रदर्शन करून पुरुषांचित्त मोहित करूं पाहतात. त्यांचीही चित्ताकर्षण करण्याची कला इतक प्रबळ असते कीं त्यांच्या पाशांत मोठे निश्चयी पुरुष सुद्धां सहसा सांपडतात. यास्तव अशा भयंकर स्त्रियांच्या तावडींत न सांपडण्यांत खबरदारी घ्या. त्यांचे हास्यरोदनादि प्रकार हे आपले महाशत्रु हो

त्यांचे हावभाव आणि चालण्या बोलण्याची ढब हीं पुरुषांचें चित्त पाश-
बद्ध करणारीं आहेत. तर अशा स्त्रियांच्या संसर्गास कदापि जाऊं नये.
त्यांच्याकडे आपलें चित्त सहसा जाऊं देऊं नये. मनोनिग्रहरूप रश्मींनीं
त्यांस बळकट आवरून धरावें.

श्रावस्तिनगरीमध्ये विशाखानामेंकरून एक धनाढ्य स्त्री रहात
असे. तिनें बुद्धधर्माचा अंगीकार करून आपल्या वित्ताचा बुद्धधर्मानु-
यायिसंघाप्रतीत्यर्थ विनियोग करण्याचा क्रम ठेविला होता. संघातील
भिक्षूस व भिक्षुणींस वस्त्रान्नाची व औषधोपचाराची ददात कदापि पडूं नये
अशी व्यवस्था तिनें ठेविली होती. ही स्त्री प्रपंचांत वागत असून परम
धार्मिक व सदाचारी होती. प्रपंचांत वागणाऱ्या बुद्धधर्मानुयायी स्त्री-
जनांपैकी ही स्त्री पहिली होती; आणि तिच्या सद्दत्तनाचें अनुकरण
इतर भाविक स्त्रिया परम उत्साहानें करूं लागल्या.

मगधदेशचा राजा बुद्धधर्मानुयायी होता. तो पुढें संसारत्याग करून
धर्माचरणांत कालक्रमणा करीत असतां एके समर्थी बुद्धगुरूपाशीं येऊन
ह्मणाला: 'गुरुराज, ब्राह्मणी धर्माच्या कित्येक पंथांत अशी चाल आहे
कीं, प्रत्येक महिन्याचे कांहीं दिवस पवित्र गणून त्या पंथांतले लोक
आपआपल्या देवालयांत वगैरे धर्मोपदेश एकावयास जमतात. तेणेंकरून
लोकांची त्या पंथांवरील श्रद्धा बृढ होऊन आणखी नवे लोक त्या पंथांत
सामील होतात. तर आपल्या ह्या पंथांतही अशीच कांहीं तरी व्यवस्था
होऊन आपले धर्मबांधव एकत्र जमण्याचे कांहीं दिवस ठरवावे असें
आपणांस वाटत नाहीं काय ? हें त्याचें ह्मणणें बुद्धास मान्य होऊन
त्यानें आपल्या भिक्षूस अशी आज्ञा केली कीं, त्यांनीं प्रत्येक पक्षाच्या
अष्टमीस, आणि अमावास्येस व पौर्णिमेस एकत्र जमून कांहीं तरी धर्म-
कृत्यांत काळ घालवावा; आणि ह्या दिवसांस उपवसथ असें नांव द्यावें.
ह्या आज्ञेप्रमाणें सर्व भिक्षु नेमलेल्या दिवशीं विहारामध्ये जमले. परंतु

तेथें त्यांला धर्मोपदेश वगैरे कांहींएक ऐकावयास न मिळाल्यामुळे त्यांची थोडीशी निराशा झाली. हें बुद्धानें पाहून त्यांला असें सांगितलें कीं, ह्या एकत्र जमण्याच्या दिवशीं सर्वांनीं आपआपले अपराध सगळ्या संघासमोर कबूल करावे ह्मणजे त्यांच्या त्या अपराधमूलक पातकाचा वोजा कमी होऊन त्यांचें हृदय शुद्ध होईल. ह्या पापनिवेदन-विधीस प्रातिमोक्ष असें त्यानें नांव दिलें.

बुद्ध कौशांबी येथें असतां एका भिक्षूनें कांहीं अपराध केला असून व्रती सांगितलेल्या उपवसथाच्या दिवशीं त्यानें तो अपराध सगळ्या संघासमक्ष कबूल केला नाहीं. तेव्हां बाकीच्या भिक्षूंनीं त्यास बहिष्कार घातला. हा बहिष्कृत भिक्षु मोठा विद्वान्, ज्ञाता व बुद्धि-वान् असून विनयसंपन्न, पापभीरु आणि स्वधर्मविहित नियमांप्रमाणें वर्तण्यास सर्वदां तत्पर असे. आपणास बहिष्काराची शिक्षा झालेली ऐकून तो आपल्या धर्मवांधवांकडे जाऊन ह्मणाला कीं, मी निरपराध आहे. मला तुमच्या संघांत राहून धर्माचरण करण्यास साहाय्य करा. त्यांचें तें नम्रतेचें भाषण ऐकून कांहीं भिक्षूंनीं त्याचा पक्ष घेतला आणि बाकीच्या भिक्षूंनीं वाद आरंभिला. ह्याप्रमाणें दोन पक्ष होऊन दोन्ही एकमेकांस शिव्याशाप देऊं लागले. ह्याप्रमाणें आपल्या संघांत दुफळी झालेली ऐकून बुद्धानें त्या दोन्ही पक्षांकडे जाऊन त्यांस पुष्कळ समजून सांगितलें. परंतु ते आपला हेका सोडिनात. तेव्हां त्यानें त्या उभय पक्षांस एकमेकांपासून निराळे राहून धर्माचरण करण्याची परवानगी दिली. ह्याप्रसंगीं त्यानें त्या कलह करणाऱ्या भिक्षूस येथें प्रमाणें बोध केला:-

“ कलहास कांहीं तरी कारण उत्पन्न झालें असतां नीच अज्ञान जन विनाकारण पुष्कळ कोलाहल करितात. परंतु जे ज्ञाते असतात त्यांच्या मध्ये कोणत्याही गोष्टीमुळे विरोध उत्पन्न झाला असतां ते

परस्परांशीं सौम्य व सभ्य रीतीनें वर्तून आपल्या विरोधाचें कारण स्पष्ट करून सांगतात. अशा एकमेकांशीं विरोध करणाऱ्या जनांस कोणें दोष देईल ? अमुक एका मनुष्यानें मला शिव्या दिल्या, माझी निंदा केली, माझे नुकसान केलें असे विचार जो पुनः पुनः मनांत आणितो त्याच्या ठायींचा द्वेषाग्नि कदापि उपशम पावावयाचा नाहीं. कारण द्वेषानें द्वेषाचें शमन होत नाहीं. तर आपला द्वेष करणाऱ्यांच्या संबंधानें आपल्या चित्तांत द्वेषवृत्ति यत्किचित् ही उद्भूत दिली नाहीं तरच द्वेषाचें निर्मूलन होतें. हा असा नीतीचा शाश्वत नियम आहे. कित्थेकांस मनोनिग्रहाची आवश्यकता वाटत नाहीं. असे जन कलहास प्रवृत्त झाले असतां त्यांचें तें वर्तन क्षम्य होय. परंतु ज्यांस मनोनिग्रहाचें महात्म्य अवगत झालें आहे, त्यांनीं कलहापासून निवृत्त होऊन परस्परांशीं एकचित्तानें वर्तविें हें उचित होय. ज्याचें आचरण पवित्र असतें आणि ज्याची वृत्ति कदापि चंचल नसते, अशा मनुष्याशीं स्नेह संपादिल्यानें आपण निर्भय, सुखी व शांतचित्त होतो. परंतु ज्याला असा सदाचारी मित्र मिळत नाहीं, त्यानें एकांताचा स्वीकार करून कोठें तरी रानावनांत भ्रमण करून कालक्रमणा करावी तें चांगलें. मूर्खाची संगति करण्यांत कांहींच लाभ नाहीं. जे लोभी, अभिमानी, कलहप्रिय आणि दुराग्रही असतात, अशा जनांशीं सहवास करण्यापेक्षां एकांतांत काळ घालविण्यांत विशेष सुख आहे.”

ह्याप्रमाणें त्याला त्यानें बोध केला. पण त्यांचा कलह कांहीं मिटला नाहीं. तेव्हां अशा हट्टी दुरभिमानी मनुष्यांस बोध करून वाटेवर आणण्याचें काम कांहीं सोपें नाहीं असें पाहून बुद्ध कौशांबीहून निवून फिरत फिरत पुनः श्रावस्तीस आला. बुद्ध कौशांबीहून गेल्यावर तेथल्या त्या भिक्षूंत फारच कलहाग्नि माजला. तेव्हां बुद्धाचे प्रपंची अनुयायी त्यांच्या त्या कलहास फारच त्रासले, आणि ह्मणूं लागले कीं,

ह्या अशा कलहानें आपणां सर्वावरच मोठा गहजव गुदरण्याचा संभ आहे. बुद्धगुरु तर यांच्या ह्या उद्दामपणास त्रासून येथून निवृ गेले आहेत. तेव्हां ह्या अशा भांडखोर भिक्षूला आपण मुळीच मानू नये व त्याला कोणत्याही प्रकारचें साहाय्य करूं नये. ह्याप्रमाणें लोव आपणांस मानीतनासे झाले तेव्हां त्याला कृतकर्माचा पश्चात्ताप होऊ ते आपल्या विरोधाचा निकाल लावण्यासाठीं श्रावस्ति येथें बुद्धापाशी आले. ते आलेले पाहून शारिपुत्र बुद्धास ह्मणाला: 'हे कलहप्रिय, दुरभिमानी आणि दुफळी करणारे भिक्षु आले आहेत. त्यांच्याशीं कोणत्या प्रकारें वर्तन करावें?' बुद्ध ह्मणाला: "त्यांची निर्भर्त्सना करूं नको. कारण कठोर शब्द कोणासही प्रिय वाटत नाहींत. प्रत्येक पक्षाला निरनिराळी जागा नेमून दे; आणि सर्वांशीं निःपक्षपातपणें वाग. उभय पक्षांचें ह्मणणें शांतपणें ऐकून घेऊं; आणि प्रत्येकाच्या ह्मणण्यांत कितपत तथ्य आहे तें नीट विचार करून पाहूं. ह्याप्रमाणें दोन्ही पक्षांनीं आपलें ह्मणणें काय आहे तें स्पष्टपणें सांगितल्यावर मग सर्व संघानें मिळून जो कांहीं निर्णय देणें योग्य वाटेल तो द्यावा. तेथपर्यंत त्यांच्याशीं कोणत्याही प्रकारें विरोधानें वागूं नये. सर्वास सारख्या रीतीनें वागवावें.' ह्या भिक्षूचा कलह मिटविण्याची एक युक्ति उपालीनें अशी सुचविली कीं, दोन्ही पक्षांचें ह्मणणें ऐकून घेऊन निर्णय देण्यापेक्षां सर्व संघानें असें ह्मणावें कीं, दोन्ही पक्षांनीं परस्परविरोधाचा त्याग करून पुनः रपि एकचित्त व्हावें. बुद्धाला ही युक्ति पसंत वाटली नाहीं. तो ह्मणाला: 'उभयपक्षांचें ह्मणणें ऐकून घेतल्याशिवाय त्यांचें ऐक्य करूं पाहणें योग्य नव्हे. अशानें त्यांचें खरें ऐक्य व्हावयाचें नाहीं. खरें ऐक्य व्हावयास त्यांची योग्य रीतीनें समजूतच पडली पाहिजे; आणि ही समजूत पाडण्यासाठीं त्यांचें ह्मणणें साद्यंत ऐकून घेतलें पाहिजे.' ह्या प्रकरणीं बुद्धानें त्याला एक गोष्ट सांगून त्याचा हा सदरील बेत त्याला

सोडावयास लाविले. मग त्या महंतांचे ह्मणणे सविस्तर ऐकून बुद्धाने त्यांचे समेट केले.

यशोधरेचा बंधु देवदत्त याने बुद्धांच्या धर्माचा अंगीकार केला होता. हा मोठा कीर्तिप्रीय आणि महत्पदाभिलाषी होता. यास्तव तो बुद्धाचा मत्सर व द्वेष करू लागला. बुद्धाने घालून ठेवलेल्या नियमांत तो दोष काढू लागला. हे नियम फारच सौम्य आहेत असे त्यांचे ह्मणणे पडले. ह्याप्रमाणे देवदत्ताच्या मनांत विरोध उत्पन्न होऊन तो बुद्धास सोडून गेला; आणि राजगृहनगरींत विंशसारराजाचा पुत्र अजातशत्रु राज्य करीत होता त्याच्याकडे जाऊन त्याने त्याला आपले काय ह्मणणे होते ते कळविले, आणि त्या राजाला त्याने आपलासा करून घेतले. ह्या राजाने त्याच्यासाठीं एक विहार बांधून दिले. येथे देवदत्ताने पुष्कळ अनुयायी मिळविले आणि बुद्धाने घातलेल्या नियमांहून पुष्कळ कडक नियम पाळण्याच्या व देहदंडन करण्यासाठीं व्रतोपवासादि साधनें अंगीकारण्याच्या शपथा त्यांच्याकडून घेविल्या. बुद्धाला हे वर्तमान कळतांच तो स्वतः राजगृहनगरीसंनिध वेणुवनांत येऊन दाखल झाला. तो आला असे कळले तेव्हां देवदत्त त्याच्या जवळ जाऊन त्याला ह्मणाला, गुरुराज, मीं जे धर्माचरणाचे विशेष कडक नियम काढले आहेत त्यांस संमति द्या. कारण हे नियम पाळल्यानें विशेष पवित्रता अंगीं येईल असा माझा अभिप्राय आहे. हा देह केवळ जडपदार्थाधीन आहे. त्याचे बीजारोपण पापकर्माने झाले असून त्याचा उद्भव दुराचाराने झाला आहे. तो सर्वदा पीडेस पात्र असून नश्वरत्वास्तव विलय पावणारा आहे. आमच्या पूर्वसंचितानुरूप जें कर्म आमच्या पाठीस लागलें आहे त्याचे संचयस्थान हा देह होय. तो पापकर्मा आणि रोग यांचे वसतिस्थान आहे; आणि त्याच्या निरनिराळ्या इंद्रियांवाटे मुत्रश्लेश्मादि अगदीं घाणेरडे पदार्थ स्वतः असतात. मर-

णानें त्याचा अंत व्हावयाचा आणि त्याचें पर्यवसान स्मशानभूमीत व्हावयाचें. ही अशी देहाची निकृष्ट स्थिति असल्या कारणानें त्यास आपण सर्व प्रकारच्या घाणीनें भरलेल्या प्रेताप्रमाणें गणावें आणि स्मशानभूमीत पडलेल्या चिंध्यांनींच त्यास सर्वदा वेष्टावें, हें उचित होय. ” यावर बुद्धानें असें उत्तर केलें कीं, “ देह सर्वप्रकारें अमंगळ असून त्याचें स्मशानांत अवसान व्हावयाचें आहे, हें खरें आहे. कारण तो नश्वर असून कालेंकरून पंचत्वास मिळावयाचा. तरी पण तो कर्माचें अधिष्ठान असल्यामुळें त्यांत पापकर्माचा संचय न करितां पुण्यकर्म व सदाचार यांचा संग्रह करणें आपल्या हातीं आहे. ह्या देहाच्या सुखविषयांचा अभिलाष धरून तत्प्राप्त्यर्थ उद्योग करणें हें मनुष्यास उचित नव्हे हें खरें आहे; तरी त्याच्या नैसर्गिक गरजांकडे दुर्लक्ष करून त्याची सर्व प्रकारें आवळा करणें योग्य नव्हे. त्यावर मळ सांचूं देणें किंवा तो मलिन वस्त्रांनीं वेष्टणें मनुष्यास शोभत नाहीं. दीप जो आहे तो स्वच्छ राखिला नाहीं व त्यांत तेल वातलें नाहीं, तर तो निश्चयानें विझावयाचा; तद्वत्च आपल्या देहाची चांगली निगा केली नाहीं, तो धुऊन माखून साफ राखिला नाहीं आणि व्रतोपवासादिकांनीं तो क्षीण केला असतां त्यांत सत्य ज्ञानाच्या प्रकाशाचा अभिनिवेश होण्यास प्रत्यवाय घडतो. तूं जे नियम प्रचलित करूं पाहत आहेस त्यांच्या साहाय्यानें मी उपदेशिलेल्या मध्यम मार्गाचें अनुसरण योग्य प्रकारें व्हावयाचें नाहीं. कठिन नियमांचें अनुवर्तन करणें ज्यास आवश्यक वाटत असेल त्याला कोणाचा प्रतिबंध नसावा. परंतु त्यांचें बंधन इतरांस विहित करणें इष्ट नव्हे. कारण ते सन्मार्गप्रवृत्तीस केवळ अनावश्यक होत. ’

ह्याप्रमाणें बुद्धानें देवदत्ताचें ह्मणणें मान्य केलें नाहीं. तेव्हां तो आपल्या विहारांत निवून गेला; आणि अगदीं स्वतंत्रपणें धर्माचरण करूं

लागला; आणि तो लोकांस असें सांगूं लागला कीं, बुद्धाचा मोक्षसाधक धर्ममार्ग फारच सौम्य प्रतीचा असून त्यापासून इष्ट सिद्धि होण्यासारखी नाही. देवदत्त आपली अवहेलना करून आपल्या धर्ममार्गास नांव ठेवितो असें बुद्धाच्या कार्णी आले तेव्हां तो आपल्या शिष्यसंघास ह्मणाला: “ ज्याला जन दोष देत नाहीत असा ह्या भूलोकीं कोणीही नाही. तो कितीही जपून वागत असला तरी त्याची निर्भर्त्सना करावी हा जनांचा क्रमच आहे. सर्वास सोईचा आणि हिताचा असा मध्यम धर्ममार्ग मी जनांस उपदेशीत असतां, तो नीट समजून घेण्याचा त्यांनों प्रयत्न करूं नये, तर उलट त्याची निंदा करीत रहावे याला काय ह्मणावे ! देवदत्ताचें ह्मणणें असें आहे कीं, भिक्षुंनीं सर्वकाळ उघड्या हवेंत रहावे, नगरांच्या सन्निध कदापी राहूं नये; लोकांनीं टाकलेल्या जीर्ण वस्त्रांचें त्यांनीं परिधान करावे. सर्वदा भिक्षान्नावरच निर्वाह करावा; कोणी भोजनास बोलाविलें असतां जाऊं नये, किंवा कोणीं विहारांत अन्न पाठविलें असतां त्याचें सेवन करूं नये. मांसान्नाचें भक्षण करूं नये. यावर माझे ह्मणणें असें आहे कीं, माझ्या बोधाप्रमाणें मनुष्यास कोणत्याही स्थलीं वागतां येईल. वैराग्याचे कठिन नियम ज्याला पाळावेसे वाटत असतील त्यानें ते खुशाल पाळावे. पण सदाचरणास त्यांची मुळीच आवश्यकता नाही; आणि जे तरुण किंवा अशक्त आहेत त्यांच्यानें अशा नियमांचें पालन व्हावयाचें नाही. आतां अन्नभक्षणासंबंधानें माझा अभिप्राय असा आहे कीं, माझ्या संघातील जन ज्या देशीं असतील तेथल्या लोकांच्या चालीप्रमाणें सांपडेल तसलें अन्न त्यांनीं भक्षण करावे. मात्र इतकेंच कीं, केवळ क्षुधाशमनास आवश्यक असेल तेवढेंच अन्न त्यांनीं खावे; एकादें पकान्न गोड लागलें असतां त्याचेंच सेवन मनमुराद करूं नये. मनुष्य वृक्षतळीं बसला किंवा गृहाच्या छायेंत बसला, लोकांनीं टाकलेलीं जीर्ण वस्त्रें त्यानें परिधान केलीं

किंवा लोकांनी दिलेली नवी वस्त्रे परिधान केलीं, मांसानाचा अन्हेर केला किंवा तें भक्षण केलें, तरी त्याच्या चित्ताची शुद्धि होण्याजोगी आहे. ह्यासंबंधानें सर्वास सारखा नियम घालून दिल्यानें त्यांचा अनन्य हेतु जो निर्वाणसिद्धीचा त्यास प्रत्यवाय घडेल. ”

ह्याप्रमाणें देवदत्त बुद्धास सोडून गेल्यावर त्यानें अजातशत्रूला बुद्धास ठार मारण्याची मसलत दिली. ही दुष्ट मसलत त्या अविचारी राजाला मान्य होऊन त्यानें बुद्धाला मारण्याकरितां मारेकरी पाठविले. ते त्यापाशीं गेले असतां, त्याला त्यांचा घोर उद्देश कळून त्यानें त्यांस नीतिबोध केला. त्या बोधानें त्यांचीं कठोर हृदये मेणासारखीं मऊ होऊन आपल्या धन्याचा हुकूम न मानितां ते त्याचे अनुयायी झाले ! हा असा त्याला जिवें मारण्याचा प्रयत्न त्या दुष्ट राजानें तीन वेळां केला असें ह्मणतात. पण तिन्ही वेळां बुद्धानें पूर्वोक्त युक्तीनें आपल्यावरील संकटाचें निवारण केलें. त्याच्या वाक्शक्तीचा आणि धर्मबोधपद्धतीचा प्रभाव एवढा विलक्षण होता !

बुद्धासारख्या परमपूज्य जगद्गुरूचा प्राण घेण्याचा यत्न करून तो व्यर्थ गेला असें पाहून तो राजा फारच खिन्न झाला. त्याचें मन त्याला खाऊं लागले. त्याला कोठेंच चैन पडेनासें झालें. तेव्हां तो कृतकर्माबद्दल अनुताप पावून बुद्धास शरण गेला; आणि अगदीं दीन होऊन त्याची त्यानें क्षमा मागितली. तेव्हां बुद्धानें परम सदय अंतःकरणानें त्याचें आश्वासन करून त्याला स्वधर्माचा बोध केला. तेणेंकरून त्याच्या चित्तास शांति प्राप्त होऊन तो बुद्धाचा अनुयायी बनला.

देवदत्तानें स्वतंत्र धर्मपंथाची स्थापना करण्याचा पुष्कळ उद्योग केला, पण त्यांत त्याला यश आलें नाहीं. त्याचे पुष्कळ शिष्य त्याला सोडून गेले. तेव्हां त्याची निराशा होऊन तो आजारी झाला; आणि बुद्धास सोडिल्याबद्दल त्याला पश्चात्ताप होऊन तो एके दिवशीं आप-

त्या बाकी राहिलेल्या शिष्यांस ह्मणाला कीं, “ मला डोलीत घालून बुद्धापाशीं घेऊन चला. मी त्याचा अपराध केला आहे खरा, तरी मी त्याचा नातलग आहे. यास्तव तो माझा अन्हेर करणार नाही. ” ह्याप्रमाणें त्याला त्यांनीं बुद्धापाशीं उचलून आणिलें; डोली वाहणारांनीं ती खालीं ठेविली तेव्हां देवदत्त बुद्धदर्शनास आतुर होऊन वरती उठावयास गेला. पण तोल न सावरून तो खालीं पडला आणि त्याचा प्राण गेला. प्राणांतसमयीं त्याच्या तोंडून बुद्धस्तव चालला होता.

देवदत्ताचा असा अंत झालेला पाहून बुद्धानें स्वशिष्यांस एणेंप्रमाणें बोध केला ! हे भिक्षुजनहो, जें सत्यचतुष्टय मीं तुह्यांस उपदेशिलें आहे तें नीट न समजल्यामुळें व त्याचें मनास पूर्ण आकलन न झाल्यामुळें आम्ही आजपर्यंत असे सैरावैरा धांवत आहों, आणि ह्या क्लेशप्रद संसृति-जालामध्यें भ्रंत झालों आहों. आपल्या चित्तांत सत्यधर्मज्ञानाचा प्रकाश पूर्णपणें फांकला नाही तोंपर्यंत आपला हा आत्मा निरनिराळ्या योनींमध्ये भ्रमण करीत आहे. भिन्नभिन्न प्रकारचे पाषाण, वृक्ष, कीटक, पशु, मानव यांचे देह त्याला प्राप्त होतात. अखिल जीवसृष्टीमध्ये जें स्थितिवैचित्र्य दृष्टोत्पत्तीस येतें त्याचा उद्भव पूर्व कालीं व वर्तमान कालीं जीवांच्या हातून घडलेल्या कर्मापासून होतो. आपल्या ठायीं विवेक-शक्ति आहे. तिचा योग्य उपयोग केला तर आपणांस दिव्य ज्ञानदृष्टि प्राप्त होते. ही एक वेळ प्राप्त झाली ह्मणजे ती कदापि नष्ट होत नाही. परंतु ही दृष्टि प्राप्त व्हावयास प्राणी अत्यंत उच्च स्थितीप्रत गेला पाहिजे; आणि ही उच्च स्थिति त्यास संसृतीच्या योगानें क्रमाक्रमानें प्राप्त होते. पुनःपुनः जन्ममरण प्राप्त होऊन त्याला अंती अनुपम ज्ञान-प्रकाश साध्य होतो; आणि तो साध्य झाल्यानें त्याच्या हातून पवित्रा-चरण घडतें. ही उच्च स्थिति मला प्राप्त होऊन मला सत्यज्ञानाचा लाभ झाला आहे. ह्या ज्ञानानुरूप जो उत्तम धर्ममार्ग मला खऱ्या शाश्वत

शांतीचा संपादक वाटला त्याचा उपदेश मी तुम्हांस केला आहे. ह्या माझ्या मार्गाचें अवलंबन केल्याने आपल्या ठायींच्या समग्र पातकांचें क्षालन होऊन आपणांस पूर्ण समाधान प्राप्त होणार आहे. सत्यज्ञानदर्शनरूप अत्यंत सुखावह असें हें धर्मजीवन मी तुम्हांस समर्पण केलें आहे. त्याचें पान जो करील त्याच्या चित्ताची तळमळ नाहीशी होईल. त्याच्या सर्व मनोविकारांचा विलय होईल आणि त्याच्या ठायींची अनाचारप्रवृत्ति निर्मूल होईल. ह्याप्रमाणें मनोविकाररूप महासागरांतून सत्यज्ञानरूप नौकेच्या साहाय्यानें जो पैलतीरीं लागला त्याच्या सौख्यास पारावार नाही. कारण ज्याच्या चित्तापासून सर्व पापमलाचें क्षालन होऊन तें परम शुद्धि पावतें, आणि जो सर्व भ्रमापासून मुक्त होतो, त्याला निर्वाण प्राप्त होतें. असा मनुष्य ऐहिक प्रपंचांत वागत असला तरी त्याचें चित्त निर्लेप रहातें. ऐहिक वासनांचा मळ त्यास लागत नाही. कसें तर कमलपुष्प ज्या उदकांतून वर येतें त्याचा एकही बिंदु त्यावर असत नाही तसें. असा मनुष्य सर्व प्राण्यांशीं मोठ्या प्रेमानें वागतो. ही मनाची वृत्ति त्यानें अढळ राखावी. तो कोणत्याही स्थितींत असला तरी त्यानें ती कायम राखण्यास जपावें. कारण ही मनाची अवस्था अत्युत्तम होय. मी उपदेशिलेल्या सत्यचतुष्टयाचें ज्याला यथार्थ ज्ञान घडत नाही त्याचा संसृतिपाश तुटत नाही. त्यास नाना योनींमध्ये पुनःपुनः भ्रमण करावें लागतें. अज्ञानरूप अरण्यामध्ये त्यास अगणित काळ संचार करावा लागतो. ह्या अरण्यामध्ये भ्रमरूप मृगजलाच्या पाठीस लागून तो पापरूप कर्दमभूमीमध्ये मग्न होतो. परंतु ज्याला ह्या सत्यचतुष्टयाचें परिज्ञान होतें तो जन्ममरणाच्या फेऱ्यांतून सुटतो. त्याचा भ्रमजाल भंग पावतो. त्यास अभीष्टसिद्धि घडते. स्वार्थपरतामूलक दुर्वृत्ति त्याच्या हृदयांतून विनष्ट होतात; आणि त्यास सत्य ज्ञानाची

पूर्ण प्राप्ति होते. हाच खरा मोक्ष होय. कैवल्यसिद्धि ती ह्यांतच आहे. स्वर्ग आणि अमर जीवनाचें सौख्य यालाच ह्मणतात.

बुद्धाचें आपल्या शिष्यांस असें सांगणें असे कीं, त्यांनीं आपल्या-
गयीं कांहीं अलौकिक सामर्थ्य आहे असें जनांस भासवून देऊन त्यांचें
बंधन करूं नये. हा बोध करण्याचें प्रयोजन त्यास एक दोन गोष्टीं-
वरून प्राप्त झालें. त्या गोष्टींचें यथें निरूपण करूं. राजगृहनगरींत
ज्योतिष्कनामकेंकरून एक गृहस्थ रहात असे. त्यानें एके दिवशीं
आपल्या घराच्या दारासमोर एक उंच काठी रोवून तिच्या शेवटाला
एक चंदनाचें रत्नखचित पात्र अडकविलें; आणि तो बुद्धाच्या शि-
ष्यांस सांगूं लागला कीं, तुमच्यापैकीं जो कोणी श्रमण शिडी किंवा
काठी घेतल्या वांचून केवळ मंत्रसामर्थ्यानें हें पात्र खालीं काढील,
त्याला मी तो सांगेल तें देईन. हें ऐकून बुद्धाचा शिष्य काश्यप तेथें
गेल, आणि त्यानें कांहीं युक्ति करून तें पात्र खालीं काढलें आणि
तें मोठ्या विजयोत्सवानें आपल्या विहारांत नेलें. ही वार्ता बुद्धाच्या
कानीं आली तेव्हां तो काश्यपापाशीं गेला आणि त्यानें तें पात्र
फोडून टाकून आपल्या शिष्यांस असें निखून सांगितलें कीं, असले
चमत्कार करण्याचें तुम्ही कधींही मनांत आणूं नका.

या संबंधाची दुसरी एक गोष्ट अशा घडली कीं, वृजिनामक प्रांता-
मध्ये बुद्धाचे कांहीं शिष्य पावसाळ्यांत राहिले असतां, तेथें दुष्काळ-
पडून कोणास पोटभर अन्न मिळेनासें झालें. त्यामुळें त्या शिष्यांस
पुरेशी भिक्षा कोणी घालीना. तेव्हां त्यांनीं तेथल्या लोकांस फसवि-
ण्याची एक युक्ति काढिली. ते लोकांस सांगूं लागले कीं, आमच्यापैकीं
अमुक एका श्रमणाला दैवी साक्षात्कार झाला आहे. त्याला तिन्ही
काळच्या गोष्टी समजतात. दुसऱ्या एका श्रमणावर दैवी अनुग्रह झाला
असून त्याला पाहिजे तो चमत्कार करितां येतो. हें त्यांचें ह्मणणें

त्या भोळ्या लोकांला खरें वाटून ते कोणी तरी मोठे सिद्ध पुरुष आहेत असा त्यांचा समज झाला; आणि असे महापुरुष आपल्या गांवांत पर्जन्यकाळीं रहावयास आले हें आपलें मांठें भाग्य समजून त्यांनीं त्यांला खाण्यापिण्याचे पदार्थ मुबलक पुरविले. अशा युक्तीनें त्यांनीं तो दुष्काळाचा कठिन समय ददातीवांचून घालविला. पुढें बुद्धाला ही त्यांची लबाडी कळून आली तेव्हां त्यानें आनंदाकरवीं सगळ्या भिक्षूंस जमा करून त्यांस पुढील प्रमाणें प्रश्न केला ! “ हे भिक्षुजन हो, भिक्षूंचें भिक्षुत्व केव्हां नष्ट होतें वरें ? ” हा आपल्या गुरूचा प्रश्न ऐकून शारिपुत्र पुढें सरसावून ह्मणाला: “ दीक्षा धारण केलेल्या शिष्यानें कोणत्याही प्रकारचा अनाचार करूं नये. जो कोणी अनाचार करील, तो शाक्यमुनीच्या शिष्यत्वास मुकेल. दुसरें असें कीं, दीक्षा धारण केलेल्या शिष्यानें कधीं कोणाचें कांहीं त्यानें दिल्यावांचून घेऊं नये. जो शिष्य दुसऱ्याच्या एकाद्या वस्तूचा अपहार करितो—मग ती अगदीं क्षुल्लक कां असेना—तो शाक्यमुनीचा शिष्य नव्हे. आणखी असें कीं, कोणत्याही निरुपद्रवी प्राण्याची हत्या त्यानें समजून उमजून किंवा द्वेषबुद्धीनें करूं नये. जो ती करील त्यास शाक्यमुनीचें शिष्यत्व साध्य नाहीं. हे तीन निषेध पाळले नाहींत तर भिक्षूंचें भिक्षुत्व नष्ट होईल.”

हें त्याचें माषण आटोपल्यावर बुद्ध ह्मणाला. ह्या तीन निषेधां- शिवाय आणखी एका मोठ्या महत्त्वाच्या गोष्टीसंबंधानें मला तुझांस निषेध घालून द्यावयाचा आहे. तो असा कीं, दीक्षा धारण केलेल्या शिष्यानें आपल्या ठायीं कांहीं अलौकिक सामर्थ्य आलें आहे असा डोल घालूं नये. जो कोणी लोभवश होऊन किंवा दुष्टबुद्धीनें आपणास दिव्य दृष्टि आली आहे किंवा आपल्या ठायीं चमत्कार करण्याचें सामर्थ्य आहे असें जनांस भासवून त्यांला फसविण्याचा प्रयत्न करील, तो माझ्या

शिष्यत्वास विलकुल पात्र नाही. हे भिक्षुजनहो, तुम्ही मंत्रतंत्रादिकांचा हव्यास धरून जनांस भ्रमांत पाडूं नका. तीं केवळ व्यर्थ होत. कारण हे सारें विश्व कार्यकारणरूप कर्माच्या नियमानें बद्ध आहे. त्यांत शक्तिचिंतुही पालट करण्याचें सामर्थ्य कोणाही मानवास नाही. जो कोणी माझा शिष्य अद्भुत चमत्कार करण्याचा आव घालील त्याला माझें धर्ममत समजलें नाही असें समजावें.

एके समयीं मोठी महामारी उपस्थित होऊन सहस्रावधि लोक मरूं लागले. त्यामुळें लोक अगदीं घाबरून गेले. आपणांस केव्हां मृत्यु येईल याचा नेम नाही असें वाटून ते उदास व अस्वस्थ झाले. त्यांच्या चर्येवर केवळ प्रेतकळा आली. कोणाला कांहींएक सुचेनासें झालें. परंतु कित्येक लोकांनीं पाहिलें कीं, आपल्या जीविताची शाश्वति मुळींच नाही, तेव्हां त्यांनीं असा निर्धार केला कीं, देहांत प्राण आहे तोंपर्यंत यथेच्छ खाऊन पिऊन ध्यावें व साधतील तेवढे ऐषआराम भोगावे. याप्रमाणें जो तो आपआपल्या विचारांत मग्न असतां, बुद्धानें आणि त्यांच्या शिष्यांनीं गांवोगांव हिंडून लोकांला आपल्या हातून होईल तेवढें साहाय्य केलें. कोणांस औषधोपचार करावे, कोणी अनाथ किंवा नातलग्नांनीं सोडलेला असा आजारी मनुष्य आढळल्यास त्याच्याजवळ राहून त्याची साधेल तेवढी शुश्रूषा करावी; त्याला उपदेश करून अंतसमयीं त्याच्या चित्तास समाधान वाटेल असें करावें; इत्यादि प्रकारच्या स्तुत्य उद्योगांत ते एकसारखे गढले होते. हा उद्योग करितांना त्यांनीं आपला जीव धोक्यांत पडेल याची मुळींच परवा केली नाही. सदरी सांगितल्याप्रमाणें चोहोंकडे मनुष्यसंहार होत असतां, एक मनुष्य बुद्धाकडे येऊन ह्मणाला: 'माझ्या आसपास लोक पटापट मरत आहेत तें पाहून मी अगदीं घाबरून गेलों आहे. दुसऱ्यांविषयीं माझ्या मनांत मुळींच कांहीं येत नाही. माझें काय होईल याच भीतीनें मला

आसलें आहे. तर गुरुराज, माझ्या चित्तांतील ही भीति जाईल असा कांहीं तरी बोध मला करा.' हें त्याचें भाषण ऐकून बुद्धानें त्याला व त्या एकंदर प्रसंगाला उद्देशून पुढील प्रमाणें बोध केला:—

“ज्यांस दुसऱ्यांची करुणा येते, त्यांच्या चित्ताचें समाधान होण्यास कांहीं तरी मार्ग आहे. परंतु तुला समाधान प्राप्त होणें नाहीं. कारण तुझ्या चित्तांत केवळ आपल्या पुरताच विचार वागत आहे. ही आत्मपरता तुझ्या हृदयांतून जाईल तेव्हां त्यांत समाधानाचा प्रवेश होण्यास मार्ग होईल. आपत्कालीं मनुष्याच्या हृदयाची परीक्षा होत असते. आपत्कालाच्या योगानें त्याच्या ठायीं सदाचारप्रवृत्ति व परोपकार-बुद्धि यांचा उद्भव व विकास होण्याचा संभव असतो. अरे हे मनुष्या, तूं आपल्या सभोवतीं अशी खेदजनक प्राणहानि होतांना पाहत असतां, तुझ्या हृदयांत एवढी आत्मपरता वसावी नां ? तुझे बांधव, भगिनी व इतर इष्टमित्र महामारीस पटापट बळी पडत असतां, तुझ्या हृदयांतील सुखतृष्णा व विषयवासना यांचें निर्मूलन कसें होत नाहीं ? ह्या ऐहिक प्रपंचांतील सगळ्या वस्तूंस आपण क्रामाक्रमानें निःसंशय मुकणार. त्यांच्या संबंधाची चिंता वाहणें व त्या प्राप्त करून घेण्यासाठीं अहर्निश उद्योगनिमग्न असणें हें मानवास उचित नव्हे. आपलें हृदय शुद्ध होऊन त्यास शांतीचा अनुभव घडावा असें ज्याला वाटत असेल, त्यानें हा सारा उपद्रव्याप सोडून मोकळें व्हावें. मनुष्य सुखतृष्णेस वश होऊन तिच्या तृप्त्यर्थ उद्योग करितात, पण तिची तृप्ति कदापि होणें नाहीं. धनलोभानें ते उद्योग करितात, पण प्राप्त झालेल्या धनानें ते लवमात्रही तृप्त नसतात. अशा तृष्णावश जनांची अवस्था कळसुत्री बाहुल्याप्रमाणें असते. तृष्णारूपी सूत्रानें ते इतस्ततः भ्रमण पावतात, आणि हें सूत्र भंग पावलें ह्मणजे ते जागच्या जागीं पडून रहातात. आतां सांप्रत चालू असलेल्या मनुष्यसंहाराविषयी ह्मणशील तर

मृत्यूच्या दरबारांत लहान मोठ्यांचा विचार कांहीं एक नसतो. त्याच्या-
 पांशी धनधान्य पुष्कळ आहे किंवा ह्याची योग्यता मोठी आहे, याला
 एव्हां नेऊं नये असें मृत्यु कांहींच जाणत नाही. ह्याप्रमाणें सहस्रावधि
 जन ह्या भूमंडलावर प्रतिदिवशीं मरण पावत आहेत. ह्यावरून आयुष्य
 क्षणभंगुर आहे हा बोध जनचित्तांत अवश्य ठसला पाहिजे. हा पाहा, आतां
 सूर्यास्त होत आहे. रात्र झाली ह्मणजे तूं सुखशयन करिशील. परंतु उदयिक
 पुनः तूं जागृत होऊन नित्याचे व्यवहार करण्यास समर्थ होशील याचा कांहीं
 नेम नाही. तर आजची घडी आहे तेवढीच केवळ आपली आहे असें ध्यानांत
 वागवून स्वचित्ताची शुद्धि करण्यास आजच झट. यासंबंधानें दिरंगाई अशी
 बिलकुल करितां कामा नये. आपलें आचरण होईल तेवढें त्वरित सुधरण्यास
 मनुष्यानें प्रयत्नशील असावें. आज काय घाई आहे पुढें पुष्कळ काळ आहे,
 असें मनांत आणून चालणार नाही. कारण काळ केव्हांच निवून जात
 असतो. मला आणखी थोडा प्रपंचाचा अनुभव घेऊं द्या अशी जी इच्छा
 ती केवळ व्यर्थ होय; आणि ह्या जीवितांतील सुखविषयांची जी लालसा
 ती केवळ विफल होय. हें सारें विश्व केवळ भासमय आहे. तें केव्हां
 दृष्टीआड होईल याचा नेम नाही; आणि स्वर्गसिद्धीसाठीं जे यथें
 कर्मपरायण होतात, ते मृगजलामार्गें लागणाऱ्या हरिणांसारिखे होत.
 प्रपंची जन विषयाभिलाष धरून पिंजऱ्यांत ठेवलेल्या पक्षांप्रमाणें आपली
 अवस्था करून घेतात. ह्या पक्ष्यांना कांहीं वेळ अन्न प्राप्त होतें खरें पण
 छिन्नभिन्न होऊन चुलीवरील भांड्यांत पडण्याची पाळी त्यांला लवकरच
 येते. अशीच अवस्था सुखाभिलाषी जनांची होते. त्यांस इच्छित सुख-
 विषय कांहीं वेळ प्राप्त होतात खरे, तरी अंती त्यांस मरणवश व्हावें
 लागतें. तर हे मनुष्या, माझ्या धर्माचें अवलंबन करून मी घालून दिले-
 ल्या नियमांप्रमाणें जो आपलें वर्तन ठेवील त्याचा चिंताज्वर नाहीसा
 होऊन त्याच्या चित्तास समाधान व शांति हीं प्राप्त होतील. माझ्या

धर्माचा अंगीकार करून आपल्या वृत्ति व कृति पवित्र होतील असे करण्यास जो झटतो, त्यास खऱ्या निर्वाणाची सिद्धि सुगम होते. मनुष्यापाशीं सुवर्ण रत्नादिकांचा केवढाही मोठा निधि असला, किंवा त्याची सत्ता केवढीही प्रचंड असली, त्याचें बुद्धिवैभव केवढेंही अचाट असलें, त्याचें आयुष्य कितीही दीर्घ असलें, तथापि जर त्याचें आचरण पवित्र नाहीं, त्याचें चित्त शुद्ध नाहीं, तर त्यास खरें सौख्य प्राप्त होणें नाहीं. निर्वाणसिद्धीचा त्यास अधिकार नाहीं.”

बुद्धधर्माची दीक्षा ज्या तरुण जनांनीं घेतली होती ते एके समयी बुद्धापाशीं येऊन त्यास विचारूं लागले कीं, गुरुराज, आह्मी कोणत्या प्रकारें वर्तन करावें तें आह्मांस सांगा. तेव्हां बुद्धानें त्यांस पुढील प्रमाणें बोध केला:—

“जे कोणी माझ्या धर्माची दीक्षा घेऊन माझ्या उपदेशाप्रमाणें सद्भावपूर्वक वर्तू इच्छीत असतील, त्यांनीं मुख्यतः चार गोष्टींकडे लक्ष पुरवावें. त्या चार गोष्टी ह्या होतः (१) सत्समागमांत काळ दवडावा; (२) सर्वदा धर्मबोधार्थें श्रवण करावें; (३) श्रुतधर्माचें अहर्निश मनन करून सत्यज्ञानप्रकाशाची प्राप्ति करून घ्यावी; (४) आणि सर्व काळ नीतीनें वर्तावें. माझ्या धर्ममार्गांत ह्या क्रमानें प्रवेश केला पाहिजे. आतां तुह्मांस मी दहा गोष्टींचा निषेध करितों. हा निषेध पाळिल्यानें तुमच्या ठायीं माझे शिष्यत्व उत्तम प्रकारें प्रतीत होईल. त्या दहा गोष्टी ह्या होतः—तुह्मी कोणत्याही प्राण्याची हत्या करूं नका; कोणाची चोरी करूं नका; देह व मन अपवित्र ठेवूं नका; असत्य भाषण करूं नका; मद्यपान करूं नका; निषिद्ध वेळीं अन्नभक्षण करूं नका; नर्तनादि कर्मे करूं नका व नाटकादि मनोरंजनप्रकार पाहूं नका; पुष्पमाला, सुगंधी द्रव्ये, अलंकार, सुंदर वस्त्रे यांचा उपयोग करूं नका; उंच व रुंद शय्यांवर निजूं नका; सुवर्ण रौप्यादि कोणाकडून घेऊं नका.”

दुसरे एके वेळीं त्यानें आपल्या भिक्षुसंघास येणेंप्रमाणें बोध केलाः—
 “साधु कोणास ह्मणावें ? तर जो धर्मशील तो साधु होय. धर्मशील कोण ? ज्याचें चित्त, वाचा आणि क्रिया हीं सत्यज्ञानास अनुसरून असतात तो धर्मशील होय. समर्थ पुरुष कोण ? तर जो सहनशील असतो तो समर्थ होय. कारण सहनशील पुरुष आत्मजय करून चित्तांत उद्भवणांच्या सर्व विकारांचा निग्रह करितो; यामुळें तो शांत, तितिक्षु आणि निर्दोष असतो. ज्ञानी पुरुष कोण ? तर ज्यास आपल्या वास्तविक स्वभावाचें परिज्ञान झालेलें असतें तो ज्ञानी होय. असा मृनुष्य स्वचिंतास स्वार्थपरतेचा मळ लागूं देत नाही; तो सर्वदा संद्वर्तन करितो. हे भिक्षुजन हो, तुह्मीं कोणत्या गोष्टी प्राणांतसमय आला तरीं करूं नये तें सांगतोः तुह्मीं कोणत्याही प्राण्याची हत्या करूं नका. जें तुमचें नव्हे त्याचा अपहार करूं नका. असत्य भक्षण करूं नका. मद्यपान करूं नका. व्यभिचार करूं नका. हे पांच नियम मी तुह्मांस घालून देत आहे. जे कोणी माझ्या धर्माची दीक्षा धारण करून माझ्या संघांत येतात, त्यांनीं हे पांच नियम अवश्य पाळिले पाहिजेत. ह्याशिवाय आणखी तीन गोष्टीसंबंधानें मी तुह्मांस निषेध करितों. त्या गोष्टी अशा कीं, तुह्मीं रात्रीस अन्नसेवन करूं नका. पुष्पमाला किंवा सुगंधी द्रव्यें हीं अंगावर घालूं नका. मृदु शय्यांवर निजूं नका; तर जमिनीवर वटाया हांतरून त्यांवर निजत जा. आणखी असें कीं, जो कोणी विशेष धर्मशील असेल त्यानें उपवसथाचा दिवस पाळावा; आणि स्वसामर्थ्या-नुरूप संघाची शुश्रूषा करून तो कायम राहिल असें करावें.

आतां एकंदर बुद्धधर्मानुयायी जनांनीं पाळण्यासाठीं बुद्धानें दहा नियम घालून ठेविले आहेत. एके समयीं त्याला या प्रकरणीं कोणीं विचारिल्यावरून तो ह्मणालाः “प्राणिमात्राच्या सर्व कृति दहा गोष्टींमुळें वाईट ठरतात. ह्या दहा गोष्टी त्यांनीं टाळल्या तर त्यांच्या सर्व कृति

चांगल्या होतात. ह्या दहा गोष्टी कोणत्या तें सांगतो: देहासंबंधी पातके तीन—प्राणघात, चौर्य आणि व्यभिचार. वाणीसंबंधी पातके चार—असत्य भाषण, परनिंदा, अपशब्द, आणि व्यर्थ प्रलाप. मनासंबंधी पातके तीन—लोभ, द्वेष आणि भ्रम. यांसंबंधानें तुह्यांस माझा उपदेश असा आहे कीं, कोणाही प्राण्याची हत्या करूं नका; तर तुमच्या चित्तांत जीवमात्राविषयीं सर्वदा आदरबुद्धि वसावी. कोणाच्या वित्ताचा अपहार करूं नका; तर प्रत्येकास त्याच्या श्रमाप्रमाणें फलप्राप्ति व्हावी यासाठीं आपल्याकडून होईल तेवढें साहाय्य करा. सर्व प्रकारच्या अपवित्र गोष्टींपासून दूर रहा. व्यभिचार करूं नका. जितेंद्रिय रहा. असत्य भाषण करूं नका. सर्वदा सत्य बोला; आणि जें बोलावयाचें त्याचा चांगला विचार करून मग बोला. तुमच्या सत्यभाषणानें कोणास उपद्रव होईल असें करूं नका. जें कांहीं बोलावयाचें तें तारतम्य पाहून बोला. तुमचें भाषण प्रेमळ असून शहाणपणाचें असावें. कोणाच्या संबंधानें भलभलत्या गोष्टी लोकांत प्रसिद्ध करूं नका. एकाद्याची निंदा तुमच्या कार्णी आल्यास ती इतरांस सांगून तिचा फैलाव करूं नका. आपल्या बांधवांचे दोष काढीत बसूं नका. तर त्यांच्या ठायीं जे सद्गुण असतील तेच पाहा; आणि त्यांचे शत्रु त्यांची निंदा करूं लागले असतां त्यांच्या चांगल्या गुणांची वाखाणणी करून त्यांच्यांत कांहींतरी चांगुलपणा आहे असें दाखवा. अपशब्दांनीं आपली जिब्हा विटाळूं नका. सम्य रीतीस अनुसरून जें कांहीं बोलणें तें बोला. त्यांत आपला थोरपणा व संभावितपणा लोकांच्या दृष्टीस यावा, अशी खबरदारी ठेवा. व्यर्थ प्रलाप करण्यांत काळाचा अपव्यय करूं नका. प्रसंगास उचित असें मित भाषण करा. उगीच बकवा करीत बसूं नका. असें करून आपलें अज्ञान किंवा नीचपणा प्रगट करण्यापेक्षां मुकाट्यानें बसणें चांगलें. दुसन्याची संपदा पाहून तिचा लोभ करूं नका, किंवा त्याचा हेवा करूं नका. तर त्याची संपन्नता पाहून हर्ष पावा. परद्वेष-

रूप मलाचें स्वचित्तापासून क्षालन करा. क्रोध, द्रोह, व दुर्बुद्धि ह्या वृत्ति चित्तांतून काढून टाका. कोणाचाही द्वेष करूं नका. तुमची कोणी निंदा केली किंवा तुमचें कांहीं नुकसान केलें तरी त्याचा द्वेष करूं नका. तर सर्वांवर प्रेम करा आणि त्यांचें कल्याण करण्याची बुद्धि सर्वदा चित्तांत वागवा. आपल्या मनांतील अज्ञान काढून टाकून सत्य-ज्ञानाचा बोध मिळविण्यास सर्वदा तत्पर रहा. वृथा संशयास किंवा भ्रममूलक विचारांस आपल्या चित्तांत थारा देऊं नका. सत्यधर्मज्ञाना-विषयी तुमची वृत्ति साशंक झाल्यानें तुम्ही त्याविषयी उदास किंवा बेपरवा व्हाल; आणि तुमचें मन भ्रमांत पडलें असतां तें तुम्हांस आड-मार्गांत नेऊन तुमचा नाश करील. अशानें तुम्हांस सत्पथाचा लाभ होणार नाही. तुम्हांस निर्वाणपदवी प्राप्त होणार नाही.”

त्यानें आपल्या मार्गे आपल्या धर्माचा प्रसार कोणत्या प्रकारें करावा तें पुढील उपदेशांत उत्तम प्रकारें सांगितलें आहे. तो ह्यणतो: “माझे देहावसान होऊन मजपासून तुम्हांस बोध प्राप्त होतनासा झाला ह्यणजे तुम्ही आपणांपैकीं जे कोणी कुलीन, मुशिक्षित व नीतिमान् असतील त्यांला आपले गुरु करून त्यांच्याकडून धर्मबोध श्रवण करा. माझा झगा त्यांला परिधान करूं द्या; माझ्या निवासस्थानांत त्यांस राहूं द्या, माझ्या उपदेशपीठावर त्यांस बसूं द्या. माझा झगा ह्यटला ह्यणजे निःसीम सहनशीलता आणि तितिक्षा एतद्रूप होय. माझे निवासस्थान अखिल प्राण्यांवर प्रेम आणि परोपकार यांचें बनलेलें आहे. आतां माझे उपदेश पीठ कशाचें आहे ह्यणाल तर सद्धर्माचें रहस्य काय आहे व त्याचे नियम व्यवहरांत कोणत्या प्रकारें पाळावे याचें ज्ञान प्राप्त होणें एतद्रूप तें आहे. जनांस उपदेश करणारानें सत्यधर्मसिद्धांतांचें प्रतिपादन को-णाचीही दिक्कत न धरितां करावें. त्यानें धारण केलेल्या वृत्तीस जे नियम लागू आहेत त्यांचें परिपालन उत्तम प्रकारें सद्भावपूर्वक करावें, आणि सर्वदा सद्द्वर्तनरत असावें. अशा उज्ज्वल वृत्तीचा निरंतर

अवलंब करून त्याने स्वसंमत धर्मतत्त्वाचा बोध परम प्रेमळ चित्तानें व
 अत्यंत मृदु वाणीनें करून अन्य जनांचीं मनें सत्यधर्माकडे वळतील असें
 करावे. उपदेशकानें आपला कमीपणा होईल असें कोणतेच कृत्य करूं
 नये; आणि आपला सत्यधर्मप्रसाराचा स्तुत्य क्रम सहसा सोडूं नये.
 लोक ज्यांस थोर ह्मणतात त्यांच्याशीं सहवास केल्यानें आपली मान्यता
 वाढेल असा भ्रममूलक समज त्याच्या चित्तांत कदापि वागूं नये.
 त्याचप्रमाणें जे क्षुद्रबुद्धि आणि अनाचारी असतील अशांची संगति
 त्यानें कदापि करितां कामा नये. कोणत्याही प्रसंगीं प्रबल मोहप्रसंग
 उपस्थित होऊन त्याच्याकडून स्वव्रतभंग होण्याचा रंग दिसल्यास
 त्यानें माझे आजपर्यंतचे चरित्र लक्षांत आणावे आणि असला प्रसंग
 टाळण्यास मनापासून झटावे. त्यानें केलेला धर्मबोध श्रवण करण्यास
 जे कोणी येतील, त्यांचें कल्याण त्यानें सतत चिंतावे; आणि आपल्या
 बोधामध्ये त्यानें कोणाविषयीं कदापि मत्सरभाव प्रगट करूं नये;
 कोणाची अवहेलना करूं नये; इतर उपदेशकांला दोष देऊं नये; कोणाची
 गर्हणा करूं नये; कठोर शब्दांनीं कोणास ताडन करूं नये. माझ्या इतर
 शिष्यांच्या नांवाचा उल्लेख स्वबोधांत करून त्यांची निर्भर्त्सना करूं नये.
 किंवा त्यांच्या दुर्वर्तनाचा प्रसिद्धपणें उल्लेख करून त्यांचा अधिक्षेप
 करूं नये. त्यानें निर्मल वस्त्रें परिधान करावीं. देह व मन परम शुद्ध रा-
 खावीं, आणि अखिल जगाशीं मित्रभाव चित्तांत अहर्निश वागवावा. असें तो
 करील तरच तो माझ्या उपदेशपीठावर आरूढ होण्यास योग्य होईल.
 धर्मसंबंधी कलहप्रचुर वाद करण्याचा हव्यास त्यानें कदापि धरूं नये; त्याच-
 प्रमाणें अन्य जनांशीं वादविवाद करून स्वबुद्धिमत्तेचें श्रेष्ठत्व स्थापन
 करण्याची हांव त्यानें कधींही धरूं नये. सर्वदा शांत व स्वस्थचित्त
 असावे. त्याच्या हृदयांत कोणाविषयीं यत्किंचित्ही शत्रुभाव वसूं नये;
 आणि अखिल प्राण्यांवर उपकार करण्याची जी बुद्धि तिचा त्याग
 त्यानें कसाही प्रसंग आला तरी करूं नये. समग्र मानवजाति पूर्ण

सदाचारी होऊन माझी योग्यता पावेल असें करण्याच्या प्रयत्नांत सर्वदा मग असावयाचें हा संकल्प त्यानें चित्तांत दृढ वागवावा. ह्या संकल्पापासून त्यानें सहसा पराङ्मुख होऊं नये. ह्याप्रमाणें त्यानें आपलें धर्मोपदेशाचें सत्कार्य निश्चयपूर्वक व परम उत्साहानें सतत करीत असावें. असें तो करील तर त्याचें जीवित धन्य होऊन त्याच्या सद्बोधामृताच्या योगानें अनंत जनांस मोक्षाची प्राप्ति घडेल. आतां मी जो धर्म प्रवृत्त केला आहे, त्याचें रहस्य अत्यंत स्पष्ट करून मी तुम्हांस सांगितलें आहे. त्याचा उपदेश जनांस योग्य प्रकारें केल्यानें त्यांची माझ्या सद्धर्माकडे प्रवृत्ति व्हावयास विलंब लागणार नाही. माझ्या बोधाचें एखादें सुवचन जरी त्यांला स्पष्टपणें व प्रेमळपणें समजून सांगितलें तरी तेवढ्यानें त्यांच्या चित्ताचा योग्य पालट होऊन त्यांची नित्याचरणाकडे प्रवृत्ति होईल. त्यांच्या ज्ञानचक्षूंचें उन्मीलन होऊन सत्यधर्मज्ञानाचा प्रकाश त्यांच्या चित्तांत फांकेल. त्यांच्या ठायीं ज्या दुर्वासना उच्छृंखल झालेल्या असतात, त्यांचें दमन होऊन त्यांचें चित्त शांत होईल. द्वेषादी ज्या दुर्वृत्ति त्यांच्या चित्तांत उद्दाम झालेल्या असतात त्यांचें निर्मूलन होऊन अखिल प्राण्यांनिषयीं त्यांच्या अंतर्दुर्मांनीं आदरबुद्धि व प्रेम ही उत्पन्न होतील. माझ्या धर्माचा उपदेश करणाराच्या ठायीं सतत उद्योग करण्याचें सामर्थ्य अवश्य असलें पाहिजे. त्यानें सर्वदा आनंदवृत्ति असावें. आपला सद्बोध परिणामीं सफळ होईल अशी त्याच्या मनाची पूर्ण खात्री असावी. लोक आपला उपदेश ऐकत नाहीत, आपण सांगतो त्याप्रमाणें वर्तत नाहीत, असें पाहून त्यानें निराश होतां कामा नये. आपल्या स्तुत्य उद्योगापासून विराम पाऊं नये. तर स्वसंमत सत्यधर्माचा उपदेश भ्रांत जनांला अविरतपणें व अविश्रान्तपणें पुनःपुनः करावा. असें तो दृढ निश्चयानें करील तर त्याला निःसंशय यशः प्राप्ति होईल. वागवान जसा उदकप्राप्तीसाठीं कूप खणण्याचें काम निश्चयानें करितो, तद्वत् धर्मोपदेशकानें मनुष्यांच्या चित्तांत सद्बोध ठसवि-

प्यास झटलें पाहिजे. बागवानानें कोरडी रेती आणि माती पुष्कळ खणून काढावी तेव्हां त्याला एखादा झरा लागण्याचा संभव असतो. थोडीशी माती खणून त्याला पाणी मिळालें नाहीं तरी तो निराश होत नाहीं. तर आणखी माती खणित खोलवर जातो, आणि शेवटीं त्याला अंमळ ओली माती लागली ह्मणजे तो उत्साहयुक्त होऊन आणखी खाली खणित जातो; आणि अखेरीस त्याला उदक मिळतें. अशीच गोष्ट उपदेशकाची आहे. अत्यंत कठोर हृदयाच्या मनुष्यांशीं त्याची वारंवार धांठ पडण्याचा संभव असतो. अशा जनांला पुनःपुनः बोध करून त्यांच्या अंतर्ग्रामांमध्ये खोलवर प्रवेश केल्यावांचून त्यांची मनें मृदु होण्यासारखी नसतात. आतां निरानिराळ्या जमिनीत जसें कमी अधिक खणावें लागतें, तद्वत्च मनुष्यांच्या हृदयांची अवस्था आहे. ही गोष्ट उपदेशकानें चांगली लक्षांत ठेविली पाहिजे. हे कुलीन आणि ज्ञानसंपन्न मच्छिष्य हो, तुह्मांपैकीं जे कोणी धर्मोपदेशकाची वृत्ति धारण करितील त्यांच्या स्वाधीन माझा हा धर्मपंथ करित आहे. त्याचें तुह्मी परम आदरानें ग्रहण करून योग्य रीतीनें परिपालन करा. त्याचें पुनःपुनः पठन करा. त्याचें वास्तविक रहस्य काय आहे तें जाणण्याचा प्रयत्न करा. त्याची जगांत प्रसिद्धि करा; आणि त्याचा उपदेश भूमंडलावरील एकंदर देशांमध्ये जाऊन करा. माझ्याठायीं कार्यप्य व अनुदारता यांचा लवलेशही नाहीं, हें तुह्मी पाहत आहां. मल. जें कांहीं कळत आहे तें सारें इतर ज्ञानेच्छु जनांस सांगण्यास मी सर्वदा तत्पर व उत्सुक असतो. तर ही माझी वृत्ति तुह्मी धारण करून जे कोणी सत्यजिज्ञासु जन तुह्मांस आढळतील त्यांला परम उदार बुद्धीनें व अत्यंत प्रेमपुरःसर सत्यज्ञानाचा उपदेश करा; त्यांला गोष्ट मनापासून नीट समजून सांगा. आपल्यापाशीं जो ज्ञानसंचय असेल त्याचें त्यांस निःशेष अर्पण करा. माझ्या परम सुखदायी धर्म नियमांनि श्रवण करण्यास उत्सुक अशा जनांचा उत्साह भंग न करितां त्यांला

आपल्यापार्शीं बसवून घेऊन मोठ्या प्रेमानें आपणांला काय कळत असेल तें कथन करा. जे कोणी माझ्या धर्ममतासंबंधानें अश्रद्धा दर्शवितील त्यांच्या ठायीं आपल्या सदुपदेशबलानें सत्यज्ञानगृहणेच्छा जागृत करण्यास झटा; आणि त्यांची चित्तवृत्ति प्रसन्न व आनंदयुक्त होईल असें करा. त्यांच्या निश्चल चित्तांस सुविचाराच्या योगानें चलन प्राप्त होईल असें करा. त्यांच्या अंतर्दुर्गास सत्यज्ञान प्रकाश फांकून त्यांचे ज्ञानचक्षु उन्मिलित करा. त्यांच्या बुद्ध्यादि मानसिक सच्छक्तींचें व शमदमादि हृदयाच्या सदृक्तींचें उद्दीपन करून त्या विकसित व उन्नत होतील असें करा. आणि असा पुनःपुनः अविरतपणें व निश्चयानें प्रयत्न करून त्यांच्याकडून माझ्या धर्ममताचा अंगीकार करवा; आणि तदनुसार त्यांचें सर्वदा वर्तन घडेल असें करा. ह्या भूलोकीं तुमची दुराचारी व दुर्बुद्धि जनांशीं प्रतिपदीं गांठ पडेल. त्यांच्याशीं वैर न करितां किंवा त्यांची अवहेलना न करितां त्यांस सदाचाराचा मार्ग दाखवून द्या, त्यांच्या ठायींच्या दुर्बुद्धींचें निर्मूलन करा. त्यांस खरें सौख्य, निःसीम शांति व अढळ समाधान कशानें प्राप्त होण्यासारखें आहे तें सांगा. ह्याप्रमाणें सर्वदा प्रयत्नशील राहून सर्वत्र पवित्रतेचें साम्राज्य पसरा. शूर योद्धा जसा परचक्रनिवारणार्थ शस्त्रादिकांनीं सज्ज होऊन समरांगणीं उभा राहून प्राणांचीही परवा न करितां शत्रूशीं सामना करितो, तद्वत् तुह्मीं दुराचारप्रवृत्तिरूप महाशत्रूशीं शमदमादि सदृक्तिरूप शस्त्रांनीं चांगले सज्ज होऊन सतत संग्राम करा, आणि पवित्रतारूप साम्राज्याचें वैभव आणि सत्ता सर्वत्र स्थापित करा. ह्या तुमच्या कामगिरीबद्दल तुह्मांस अखंड निर्वाणरूप पारितोषिक प्राप्त होईल.

भाग सातवा.

धर्मबोधपद्धति.

येथवर जें निरूपण केलें आहे त्यावरून बुद्धाच्या बोधपद्धतीचें थोडेंसें स्वरूप वाचकांच्या लक्षांत आलेंच असेल; तरी तीविषयीं आणखी थोडें ह्या भागांत सांगण्याजोगें आहे.

मार्गें सांगितलेंच आहे कीं, बुद्ध आणि त्याचे शिष्य निरनिराळ्या प्रांतांत हिंडून स्वसंमत धर्ममताचा उपदेश जनांस करीत असत. हा त्यांचा क्रम वर्षाचे आठ महिने सतत चालत असे; आणि पर्जन्यकाळ आला ह्मणजे ते कोणत्या तरी विहारामध्ये येऊन रहात असत. ह्या चातुर्मासामध्ये बुद्धाचा क्रम असा असे कीं, स्वशिष्यांनीं जे संशय काढले असतील त्यांची निवृत्ति करावी. ह्याप्रमाणें सतत क्रम चालल्यामुळे त्याच्या धर्ममतास बरेंच निश्चित स्वरूप प्राप्त झालें. तरी त्याच्या वेळीं त्याचा धर्मबोध कोणीं लिहून ठेवण्याचा प्रयत्न केला होता असें दिसत नाही. बुद्ध आपला सारा बोध तोंडीच करीत असे. त्यानें आपल्या हातानें किंवा स्वशिष्यांकरवीं कांहींएक लिहून ठेवलेलें आढळत नाही. तो आपला बोध संक्षिप्त वचनांच्या रूपानें करीत असे. हीं वचनें त्याचे शिष्य लक्षांत ठेवून त्यांचें पुनःपुनः उच्चारण करीत असत. एखाद्या बोधवचनाचें त्यांस विस्मरण पडलें असतां ते बुद्धाकडे येऊन त्याला त्याविषयीं पुनः प्रश्न करीत. त्याचप्रमाणें एकाद्या सूत्ररूप वचनाचा अर्थ त्यांच्या लक्षांत आला नसला तर ते त्याचें स्पष्टीकरण त्याला विचारीत; आणि बुद्ध त्यांच्या सर्व संशयांचें व प्रश्नांचें समाधान करण्यास सर्वदा निरलसपणें तत्पर असे. शिवाय त्याच्यापार्शीं शकदी

शोक येऊन निरनिराळ्या प्रश्नांसंबंधानें वादविवाद करीत असत. अशा प्रसंगीं तो जें बोले तें त्याचे शिष्य चित्त देऊन ऐकत असत. ह्या प्रमाणें सतत चाळीस पंचेचाळीस वर्षे क्रम चालला होता. त्यामुळें त्याचा एकंदर बोध त्याच्या जवळ सर्वदा असणाऱ्या शिष्यांच्या मनावर उत्तम प्रकारें ठसला होता; आणि हा स्वतांस कळलेला बोध इतर जनांस समजून सांगण्यास ते सर्वदा उद्युक्त असत. एणेंकरून बुद्धाचा बोध जगांत बहुतेक सगळा कायम राहिला आहे. ह्या प्रकरणीं पुढें एका स्वतंत्र भागांत कांहीं लिहावयाचें आहे. प्रकृती त्याच्या बोधपद्धतीविषयीच थोडेंसें लिहूं.

वरती सांगितलें आहे कीं, तो आपला बोध सूत्ररूपानें करीत असे. तरी पण ह्या पद्धतीचा अवलंब सर्वच ठिकाणीं तो करीत नसे. जसा श्रोता भेटे तसा तो आपल्या पद्धतीत पालट करीत असे. कधीकधीं नुसते प्रश्न करून तो आपल्या श्रोत्यांच्या मनांतील भ्रममूलक विचार काढून टाकी, आणि मग स्वसंमत धर्माचा, त्यांस उपदेश करीत असे. व्यावहारिक गोष्टींचे दाखले देऊन बोध करण्यांत तर त्याचा हातखंडा होता. कधीं कधीं तो कल्पित गोष्टींचे दृष्टांत देऊन आपल्या बोधवचनांचा अर्थ विपद् करीत असे. ह्या अशा त्यानें सांगितलेल्या शेंकडो गोष्टी बौद्ध-धर्मग्रंथांतून आज उपलब्ध आहेत. आतां ह्या बोधपद्धतीचें स्वरूप वाचकांच्या ध्यानांत यावें ह्मणून व त्याच्या कांहीं बोधाचें ज्ञान त्यांस सहजीं प्राप्त व्हावें ह्मणून त्याच्या कित्येक बोधप्रसंगांचा व दृष्टांतरूप कथांचा येथें उल्लेख करितों.

ब्रह्मप्राप्तीसंबंधानें प्रश्न.

एके समयीं बुद्ध कोसल प्रांतांतून जनांस उपदेश करीत चालला असतां एका ब्राह्मणवसतीच्या गांवापारीं प्राप्त झाला; आणि तेथें गांवा-बाहेरील आंबराईत तो उतरला. त्या गांवांत दोघे तरुण विद्वान् ब्राह्मण रहात असत. त्यांचा ब्रह्मप्राप्तीच्या मार्गासंबंधानें वाद पडला होता. बुद्ध

आपल्या गांवापाशीं आला आहे असें पाहून ते त्याच्या दर्शनास आले; आणि आपला वाद त्याच्या पुढें ठेवून ते ह्मणाले, ' गुरुराज, आमच्या ह्या वादाचा निर्णय सांगा. सन्मार्गाचें अवलंबन करून ब्रह्माप्रत पावण्याची आह्मांला उत्कट इच्छा झाली आहे. ' ही त्यांची वृत्ति पाहून व त्यांचा वाद ऐकून घेऊन बुद्धानें त्यांस शांतपणें असा प्रश्न केला कीं:—

‘ तुह्मांला निरनिराळे सगळे मार्ग सत्य आहेत असें वाटतें काय ! ’

ब्राह्मण—होय, आह्मांस ते सत्यच वाटतात. कारण आमच्या ह्या गांवाला येण्याचे मार्ग अनेक आहेत. कोणी कोणत्याही मार्गानें आला तरी तो आमच्या गांवांत येऊन पोहंचतो. अशीच गोष्ट ब्रह्मप्राप्तीच्या विविध मार्गांची आहे.

बुद्ध—तुमचें हें खेडें दृश्य आहे. तसें ब्रह्म ह्मणून जें कांहीं आहे ह्मणतां, तें दृश्य आहे काय ? जे कोणी ब्रह्माविषयी सांगतात, किंवा वेदादि ग्रंथांत लिहिलेले वाचितात, त्यांनीं तें प्रत्यक्ष कधी पाहिलें आहे काय ?

ब्राह्मण—नाहीं, कोणी पाहिलें नाहीं. ब्रह्म चक्षुरादि इंद्रियांस विषय होणारें नव्हे.

बुद्ध—तर मग जें कधीं कोणीं पाहिलें नाहीं त्यास जाऊन मिळण्याचे अनेक मार्ग आहेत व ते सारे सत्य आहेत असें प्रतिपादन करण्यांत कोणतें स्वारस्य आहे ? कल्पना करा कीं, ' एकाद्या मनुष्यानें चोहोंकडून आलेले चार रस्ते जेथें मिळतात अशा चव्हाट्यावर एक जिना तयार करून उभा केला, आणि हा जिना तूं कशासाठीं येथें उभा करीत आहेस असें त्याला लोकांनीं पुसलें असतां, तो ह्मणेल कीं हा जिना वरील मंदिरांत चढून जावयासाठीं आहे. त्यावर ते त्याला असा प्रश्न करितील कीं, तूं ह्मणतोस तें मंदिर आहे कोठें ? वरती तर कांहीं एक दिसत नाहीं. त्यावर तो ह्मणेल कीं, हें मंदिर कोठें आहे तें

मला माहीत नाही. तेव्हां अर्थात् ते त्याला वेड्यांत काढून ह्मणतील कीं, जें स्थान कोठें आहे तें तुला माहीत नाही त्यांत जाण्यासाठीं हा जिना येथें रोंवीत आहेस त्या तुला ह्मणावें तरी काय ?' अशीच गोष्ट ब्रह्मवेत्त्या ब्राह्मणांची आहे. ज्या ब्रह्मास ते प्राप्त होण्याचा मार्ग धुंडाळीत आहेत, त्याचें लवमात्रही ज्ञान त्यांस नाही. तेव्हां अर्थात् चव्हाट्यावर जिना उभा करणाऱ्या मनुष्याप्रमाणें त्यांचा वेडेपणा व्यक्त होतो; आणि ब्रह्मप्राप्तीविषयींचा त्यांचा सारा खटाटोप व्यर्थ आहे असें ह्मणावें लागतें. वेदत्रयीमध्ये निष्णात असणाऱ्या ब्राह्मणांच्या अंगीं ब्रह्मप्राप्ति करून देण्याचें सामर्थ्य असणें संभवत नाही. कारण जें ब्रह्म ते प्राप्त करून देण्याची प्रतिज्ञा करितात त्याविषयीं त्यांस लवमात्रही ज्ञान नसतें. ह्याप्रमाणें ते स्वतः अंध असून इतर अंध जनांस मार्ग दाखविण्यासंबंधानें त्यांनीं कितीही वलगना केल्या तरी त्या केवळ व्यर्थ होत. त्यांची ब्रह्मप्राप्तीमांसा व तत्प्राप्तीच्या मार्गासंबंधाचा ऊहापोह हीं निवळ शाब्दिक वादरूप होत. त्यांत तथ्य असें यत्किंचित्ही नाही. दुसरें असें कीं, हे ब्राह्मण इंद्र, वरुण, सोम आदिकरून देवतांची किंवा ब्रह्माची प्राप्ति व्हावी ह्मणून त्यांची प्रार्थना करितात. पण त्यांच्या त्या प्रार्थनांचा व स्तोत्रांचा कांहींएक उपयोग होणें नाही. कारण उदाहरणार्थ असें पाहा कीं, नदीच्या पलीकडील तीरास तुझाला जावयाचें असून तुम्हीं तरीत बसून न जातां तिच्या अलीकडच्या तीरींच बसून त्या पैल तीरानें आपल्याकडे यावें अशी त्याची प्रार्थना केलीत, तर तें तीर तेथून कधीं तरी हालेल काय ? अशीच गोष्ट ब्रह्मादिप्राप्तीची आहे. तत्प्राप्त्यर्थे स्तोत्रपाठ करीत बसण्याचें सोडून मनुष्यानें आपल्या ठायीं सद्गुणांचा विकास करण्यास अहर्निश झटलें पाहिजे; आपलें आचरण शुद्ध राखण्यास सर्वदा जपलें पाहिजे. ह्मणजे वास्तविक मोक्षाचें अविनाशी धाम त्यास प्राप्त होण्याचा संभव आहे. आतां मला सांगा कीं,

ज्या ब्रह्मास ते जाऊन मिळण्याची हांव धरितात ते इंद्रियांच्या विषयांस मोहून जाणारे आहे काय ? त्या ब्रह्माच्या ठायीं कामक्रोधादि विकारांस अवकाश आहे काय ? जर नाही तर ह्या विषयांस आणि विकारांस सर्वथा वश होणाऱ्या ब्राह्मणांचा स्वभाव त्या ब्रह्माशीं कसा सदृश असू शकेल बरे ? आणि जेथे स्वभावसाम्य नाही तेथे सायुज्यता कोठून संभवायला ? यास्तव मला वाटते कीं, ब्राह्मणांचे हे ज्ञाननिधि-त्रय (वेदत्रयी) केवळ शुष्क अरण्यवत् होय. ह्या अरण्यांत तुह्यांस कोणताही मार्ग सांपडणे नाही. त्यांत भ्रमण करणाऱ्या जनांस कांहीं-एक लाभ न होऊन त्यांची निवळ निराशा मात्र होईल.

ब्राह्मण—तर मग ब्रह्मप्राप्तीसाठीं कोणत्या प्रकारे आमी प्रयत्न करावा ते आह्यांस कृपा करून सांगा.

बुद्ध—माझा धर्ममार्ग अष्टविध आहे. त्याचे अवलंबन जो करील, त्याच्या ठायींच्या सर्व भ्रमांचा निरास होईल. त्यास ज्ञानप्रकाश प्राप्त होऊन कैवल्यप्राप्तीचा मार्ग स्पष्ट दिसू लागेल. त्याचे वर्तन सर्वदा सरळ असेल. ज्या गोष्टींनी त्याच्या ठायीं अपवित्रता उत्पन्न होण्याचा संभव आहे, त्यांपासून तो सर्वथा पराङ्मुख राहील. नीतिनियमांचे अनुसरण त्याच्याकडून अहर्निश होत राहील. त्याचे मन सर्वदा निर्मळ राहून त्याची वाणी व कृति सदोदित निष्पाप असेल. सर्वथा निर्दोष अशा उपायांचे अवलंबन करून तो आपली प्राणयात्रा चालवील. तो आपल्या इंद्रियांचा निग्रह उत्तम प्रकारे करील. तो सर्वदा मननशील आणि स्वस्थचित्त असेल.

सर्वविनाशविषयक प्रश्न.

सिंहनामेंकरून एक सेनापति बुद्धाची कीर्ति ऐकून व त्यानें उपदेशिलेला धर्ममार्ग पसंत वाटून एके दिवशीं बुद्धापाशीं आला; आणि त्यानें आपल्या मनांतील कित्येक शंका त्याला विचारिल्या. तो क्षणाला—

‘गुरुराज, आपण कर्मांच्या परिणामांचा निषेध करितां काय ? प्राणि-
मात्राच्या हातून घडणाऱ्या कर्मांपासून कांहींएक फळनिष्पत्ति व्हावयाची
नाहीं ह्मणून कोणीही कर्मपर होऊं नये असा आपला अभिप्राय आहे
काय ? ऐहिक वस्तु तुच्छवत् लेखून मनुष्यानें आपल्या आत्म्याचा
आणि अस्तित्वाचा नायनाट करावा असा उपदेश आपण जनांस
करितां काय ? ’

बुद्ध—हे सिद्ध, तूं ह्मणतोस तें कांहीं अंशीं सत्य आहे आणि
कांहीं अंशीं असत्य आहे. माझे मत काय आहे तें मी तुला सांगतो.
श्रवण कर. जीं कायिक, वाचिक आणि मानसिक कर्मे अपवित्र असतात,
तीं करण्याविषयीं माझा निषेध आहे. जेणेंकरून हृदयवृत्ति सदोष हो-
ण्याजोगी असते त्या गोष्टी वर्जिण्याविषयीं मी जनांस बोध करीत
असतो. सर्व दुष्ट कर्मे आणि अनाचारास प्रवृत्त करणाऱ्या गोष्टी निर्मूल
व्हाव्या हें इष्ट होय. ह्या ज्याच्या ठायींच्या नष्ट झाल्या आहेत त्याचा
अहंभाव विगलित झाला असें समजावें. ह्या अहंभावाचा विनाश करावा
असा मी जनांस कंठरवानें बोध करीत असतो. त्याचप्रमाणें ग्राम्यविषय-
तृष्णा, दुर्बुद्धि, आणि भ्रान्ति हीं जनचित्तांतून विनष्ट व्हावीं असा माझा
अभिप्राय आहे. सहनशीलता, प्रेम, परोपकार बुद्धि, आणि सत्यप्रीति
हीं जनांच्या चित्तांतून विनाश पावावीं असें माझे मत मुळींच नाही.
सर्व प्रकारचा कायिक, वाचिक व मानसिक अनाचार मी तिरस्करणीय
मानितो. परंतु सदाचार आणि पवित्रता हीं मला प्रशंसनीय वाटतात.

सिद्ध—गुरुराज, माझ्या मनांत आणखी एक शंका आली आहे.
तिचें समाधान करण्यास आपण समर्थ आहां. मला राजानें आपला
सेनापति नेमिलें असून, त्यानें विहित केलेले नियम प्रजाजनांस पाळाव-
यास लावण्याचें व परचक्र आलें असतां त्याशीं युद्धप्रसंग करण्याचें
काम मजकडे दिलें आहे. महाराज, आपण तर असा बोध करितां कीं,

सर्वावर निःसीम दया करावी, आणि सर्व विपन्न जनांसंबंधाने चित्तांत करुणा असावी. तेव्हां अपराधी जनांस शासन करण्याविषयीं अपालें अनुमोदन आहे काय? त्याचप्रमाणें एकाद्या शत्रूने आपल्या देशावर स्वारी केली असतां, आपल्या लोकांच्या घरादारांचें व बायकामुलांचें रक्षण व्हावें ह्मणून त्या शत्रूशीं युद्ध केलें तर तें गैरशिस्त होईल असा आपला अभिप्राय आहे काय? आणखी असें कीं, माझे अनिष्ट चिंतिणारा, मी केवळ निरपराध असतां, माझ्या वित्तादिकांचा अपहार किंवा नाश करण्यास प्रवृत्त झाला तर मी त्यास कोणत्याही प्रकारचा प्रतिकार करूं नये, तर तो जें कांहीं माझे अहित करील तें मी मुकाट्यानें सोसावें, असें आपलें ह्मणणें आहे काय?

बुद्ध—ज्याचें वर्तन शिक्षेस पात्र असेल त्याला अवश्य शिक्षा झाली पाहिजे; आणि जो कृपेस पात्र असेल, त्यावर अवश्य कृपा केली पाहिजे. माझा जनांस असा उपदेश आहे कीं, कोणाही प्राण्यास व्यर्थ पीडा करूं नये; तर सर्वावर प्रेम व दया करावी. एकाद्यानें अपराध केल्यावरून त्यास शासन घडलें तर तें कांहीं त्याचा न्याय करणाऱ्या न्यायाधीशाच्या द्वेषवृत्तीस्तव घडलें असें होत नाही; तर तें त्याच्या दुष्कृतीचेंच केवळ फळ होय. राजनियमांप्रमाणें जनांकडून वर्तन होत आहे किंवा कसें हें पाहणारा गृहस्थ जें शासन अपराध्यास करितो तें त्याच्या अपराधांमुळे त्याला प्राप्त होतें. आतां अशा रीतीनें लोकनियमन करणाऱ्या जनांनीं एवढें मात्र लक्षांत वागविलें पाहिजे कीं, ज्याला शासन करणें त्याला प्राप्त होतें, त्यांच्या संबधानें त्याच्या चित्तांत द्वेषवृद्धि कदापि नसावी. आतां युद्धप्रसंगांविषयीं ह्मणशील तर मनुष्यानें आपल्या बांधवांचा प्राणघात करण्यास प्रवृत्त व्हावें हें मोठेंच उद्देगजनक होय. तथापि एकाद्या राजानें किंवा सेनानीनें युद्धप्रसंग टळा-

वा ह्मणून आपल्याकडून होण्यासारखे सर्व प्रयत्न करूजही जेर प्रति-
 पक्षाने हटाग्रह धरून युद्धाची सिद्धता केली तर त्याशी स्पर्धा करणे
 प्राप्त झाले असता त्याबद्दल मी त्याला द्वेष देणार नाही. तर जो अशा
 युद्धास कारण होतो त्याचे आचरण सदोष समजावयाचे. मनुष्याने
 अहंवृत्तीचा सर्वथा त्याग करावा असा माझा जनांस बोध आहे, हे खरे.
 तथापि जे कोणी दुराचारी जन विनाकारण त्रास देण्यास प्रवृत्त होतील
 त्यांचा प्रतिकार त्यानें अवश्य करावा. असा हा कलह या संसारामध्ये
 नित्य चालावयाचा. कारण हे जीवित्व केवळ कलहरूप आहे. तरी पण
 जो कलहास प्रवृत्त होईल त्यानें एवढें मात्र ध्यानांत ठेवावे कीं, आत्म-
 हितास उद्युक्त झाल्यानें त्याच्या हातून दुराचार घडूं नये व त्यानें
 सत्यपराङ्मुख होऊं नये. आपणास मोठी थोरवी, सत्ता, संपदा किंवा
 कीर्ती ही प्राप्त व्हावी अशी इच्छा धरून मनुष्यानें कलहनिमग्न होऊं
 नये. तर पवित्रता व सत्य यांच्या प्रीत्यर्थ त्यांनीं कलह करावा. अशा
 रीतीचा कलह करणारास मोठें फल प्राप्त होते. प्रसंगीं अशा कलहांत
 त्याचा पराजय झाला तरी तो मोठाच विजयी ह्मणून समजावे. आतां
 रणसंग्रामामध्ये एकादा सेनापति विजयी झाला असता त्यानें ऐहिक
 वस्तुमात्राची नश्वरता ध्यानांत वागवावी. त्यास प्राप्त झालेला विजय
 कदाचित् फार मोठा असेल. पण समयविशेषीं कालचक्र फिरून तो
 विजयी सेनापति धुळीस मिळण्याचा संभव आहे. तस्मात् विजयी मनुष्यानें
 प्रतिपक्ष पराभूत होऊन दीन झाला असतां आपला आवेश तत्काळ
 आवरावा, आणि त्याच्या संबधाचा द्वेषभाव मनांतून नाहीसा करून त्या
 हतवीर्य प्रतिपक्षास ह्मणावे कीं, ऊठ, आपण उभयतां साम करूं आणि
 इतःपर परस्परांशीं बंधुवत् वर्तन करूं. अशा रीतीनें ज्याच्या हृदयीचा
 द्वेषाग्नि सर्वस्वीं विझून जो स्वशत्रूवर प्रेम करण्यास सिद्ध होतो, त्याचा
 तो विजय क्षणिक वैभवास कारण न होतां चिरस्थायी होतो; आणि

त्यास अत्यंत अभीष्ट अशा शांतीचा अनुभव घडतो. आतां तुला मी आणखी एक गोष्ट सांगतो ती लक्षांत ठेव. सत्य आणि न्याय यांच्या पक्षानें युद्ध करून प्राप्त होणारा विजय वाखणण्यासारखा आहे हे खरें; तथापि ज्यानें आत्मजय केला तो ह्या महाविजयी सेनापतीहूनही श्रेष्ठ होय. हे सिद्धा, मी आत्मजय करावा असें ह्मणतो, त्याचा अर्थ कोणी असा करूं नये कीं मनुष्यांनीं आपल्या आत्म्यांचा नाश करावा. जो आत्मजय करितो तो त्याचें रक्षण करितो. आत्मजय करणाऱ्या मनुष्याची प्राणयात्रा आत्म्याचा सर्वस्वी दास झालेल्या मनुष्याच्या प्राणयात्रेहून विशेष सुखाची होऊन त्याचे इष्ट मनोरथ परिपूर्ण होतात. ज्याचें चित्त अहंकारमूलक भ्रमापासून मुक्त असतें तो ह्या जीवनकल्हामध्ये कदापि पतन पावावयाचा नाही. ज्याचे मनोरथ पवित्रता आणि न्याय यांचे परिपोषक असतात, त्यांच्या चित्तास पराजयमूलक उद्वेग कदापि शिवणार नाही. जें जें सत्कार्य ते हातीं घेतील त्यांत त्यांला सर्वदा यशःप्राप्तिच होत राहिल; आणि त्यास प्राप्त झालेलें यश चिरस्थायी होईल. तर हे सेनापति, हा माझा बोध ध्यानांत धरून तूं आपले युद्धसंग्राम मोठ्या शौर्यानें व उत्साहानें चालीव. पण तूं सत्याचाही योद्धा व्हावें असें माझें तुला सांगणें आहे.

ह्या प्रमाणें स्वशंकेचे निरसन करून घेऊन सिद्ध बुद्धाचा अनुयायी झाला.

एके दिवशीं बुद्ध नित्य क्रमाप्रमाणें बोध करीत हिंडत असतां एका नगरींतला एक मोठा विद्वान् ब्राह्मण त्याच्यापाशीं येऊन त्याला ह्मणाला: "हे श्रमणा, तुझे धर्ममत मला कळलें आहे. त्याचा सूक्ष्म विचार करितां तें विसंगत आहे असें मला वाटतें. तेव्हां तुझ्याशीं वाद करून तुझा हा जनांस भ्रमांत पाडण्याचा क्रम साधल्यास बंद करावा असें तर माझ्या मनांत फार दिवस होतें. आज तुझी गांठ पडली आहे.

तुजशीं वाद करण्यास मी आलों आहे. तूं मोठा विवेकशील, ज्ञानी व सज्जन आहेस, असा तुझा लौकिक माझ्या कार्नी आला आहे. यास्तव तूं आपल्या व्रतास स्मरून माझ्या शंकांचें निरसन करिशील अशी मला पूर्ण आशा आहे. मी ऐकतो कीं, तूं जनांस नीतिनियमांचा उपदेश करीत असतोस, पण धर्माचा उच्छेद करीत असतोस. तुझे शिष्य धर्म-विधींचा तिटकारा करितात, आणि यज्ञकर्माचा अव्हेर करितात. ह्यामुळे देवांचा अनादर केल्याचें पाप मार्यां येतें. धर्म ह्मटला ह्मणजे तो यज्ञ व उपासना यांच्या साहाय्यानें साध्य व्हावयाचा.

बुद्ध—गवादि पशूंचा मेध करण्यापेक्षां आत्ममेध श्रेष्ठ होय. आपल्या ठायींच्या दुर्वासनांची आहुति जो देवांप्रीत्यर्थ करितो, त्याला यज्ञस्थंडिलापार्शीं पशुवध करण्यांत कांहींच अर्थ नाही असें दिसून येईल. निरपराध पशूंच्या रुधिराच्या योगानें पापाचें क्षालन होत नाही. पवित्रता प्राप्त करून देण्याचें सामर्थ्य ह्या रुधिरामध्ये असत नाही. परंतु विषयवासनांचें निर्मूलन केल्यानें चित्ताची शुद्धि साध्य होते. देवांची उपासना करण्यापेक्षां सदाचरणाच्या नियमांप्रमाणें वर्तन टेवण्यांत विशेष श्रेय आहे.

ब्राह्मण—यज्ञकर्मासंबंधाचें हें तुजें प्रतिपादन यथार्थ आहे. मी आजपर्यंत पुष्कळ यज्ञ करून शतावधि प्राण्यांचे जीव निष्कारण घेतले. त्याबद्दल मला अनुताप वाटतो. पशूंच्या रुधिरानें कृतकर्माचें प्रायश्चित्त धडत नाही, हें मला संमत आहे. पण, हे गुरु, तूं ह्मणतोस कीं, आत्म्यास पुनर्जन्म आहे; तो संसृतिचक्रांत सांपडून क्रमाक्रमानें उन्नति पावतो; आणि मनुष्यमात्रास त्याच्या कर्मानुसार गति प्राप्त होत असते. पण तोच तूं आत्मा नाही असा जनांस उपदेश करितोस. तुजें मत जें कीं, स्वत्वनाश झाल्यानें अविनाशी सुख देणारें विर्वाण प्राप्त होतें, त्याची मशांसा तुझे शिष्य करितात. परंतु जर मी केवळ निरनिराळ्या संस्का-

रांचा संयोगरूप आहे तर मी मरण पावल्यावर माझे अस्तित्व विलय पावेल. जर मी वेदना, कल्पना व वासना यांच्या मिश्रणाची मूर्त आहे तर माझे देहावसान झाल्यावर मी जाणार कोठे ? मग शाश्वत सुखाचे धाम ते कोठे राहिले ? हे केवळ शाब्दिक असून तू आणि तुझे शिष्य केवळ भ्रांत झाले आहेत. सारांश, तुझ्या ह्या मताचा विचार केला असतां त्यांत सर्व गोष्टींचा विलय प्रतिपादिलेला आहे असे दिसते.

बुद्ध—हे ब्राह्मणा, तू धर्मशील आणि आस्थायुक्त आहेस. तुला आपल्या आत्म्याची चिंता पराकाष्ठेची आहे. परंतु तुझा सर्व उद्योग व्यर्थ आहे. कारण एका गोष्टीची तुझ्या ठायीं वाण आहे. मनुष्य अज्ञान व भ्रम यांस वश होत्साते अशी कल्पना करितात कीं, त्यांचे आत्मे त्यांच्यापासून भिन्न असून ते स्वयंभू व स्वतंत्र रहाणारे आहेत. हे ब्राह्मणां; तुझ्या चित्तांत अद्यापि अहंवृत्ति आहे. स्वर्गप्राप्तीविषयी जो तू आतुर झाला आहेस त्या तुला त्या लोकीं प्राप्त होणाऱ्या सुखाची लालसा आहे. यास्तव तुला सत्यापासून प्राप्त होणारा आनंद आणि सत्याचे अविनाशित्व समजत नाही. मी तुला खरीत सांगतो कीं, मी जनांस मृत्यूविषयी बोध करित नसतो. तर माझा सारा बोध जीवनाविषयी आहे. मरण आणि जीवन यांचे स्वरूप तुला समजत नाही. हा देह जो आहे त्याचे अवसान व्हावयाचे. तू कितीही यज्ञयाग केलेस तरी त्याचे रक्षण व्हावयाचे नाही. तर तू आपल्या अंतर्त्यामाचे जीवन प्राप्त करून घे. जेथे अहंभाव वसत असतो तेथे सत्याचा प्रवेश व्हावयाचा नाही; आणि ज्याला सत्यप्राप्ति झाली त्याचा अहंभाव विगलित व्हावयाचा. यास्तव तुझे अंतर्त्याम सत्याकडे लागले पाहिजे; आणि तू प्राप्त झाले असतां त्याचे परिपालन व प्रसार हीं तू जीवेंभावे करावी. सत्याच्या प्राप्तीने तुला अविनाशी जीवन साध्य होईल. अहंभाव हा मरणमूलक आहे. आणि सत्य जीवनरूप आहे. जोपर्यंत अहंभाव हा आहे

तोंपर्यंत मरणरूप उपाधि मानवास चिकटलेली असते. परंतु ज्यास सत्य-
सिद्धि होते त्यास अनंतकालिक जीवनरूप निर्वाण प्राप्त होतें.

ब्राह्मण—हें निर्वाण आहे तरी कोठें ?

बुद्ध—जेथें नीतिनियमांचें अनुसरण होत असतें तेथें हें निर्वाण असतें.

ब्राह्मण—तर मग निर्वाण ह्मणून कांहीं स्थान नव्हे ? व तें जर स्थान
नव्हे तर तें वास्तवरूप नव्हे. असेंच ना ?

बुद्ध—मी काय ह्मणतो तें तुला समजत नाही. तर आतां चित्त
देऊन ऐक. हा वायु कोठें वास करीत असतो ?

ब्राह्मण—त्याचें निवासस्थान कोठेंही नाही.

बुद्ध—तर मग वायु ह्मणून कांहीं नाही असें ह्मणावयाचें ना ?
(त्याच्याकडून उत्तर न मिळल्यावरून त्याला दुसरा प्रश्न करितो)
बरे, हे ब्राह्मणा, ज्ञान कोठें वास करीत असतें तें सांग पाहूं ? ज्ञान
ह्मणून कांहीं स्थान आहे काय ?

ब्राह्मण—ज्ञानाचें अमुकच असें कांहीं निवासस्थान नाही.

बुद्ध—तर मग ज्ञान ह्मणून कांहीं वस्तु नाही असा तुझा अभिप्राय
आहे काय ? आणि निर्वाण हें कांहीं स्थान नव्हे ह्मणून ज्ञानप्राप्ति,
पवित्रता व मोक्षसिद्धि हींही नाहीत असें तूं समजतोस काय ? हे
समग्र मानव प्रपंचातील अनेकविध विपत्तींच्या तापानें त्रस्त होऊन कासा-
वीस झाले आहेत. अशा प्रपंचांत रखडणाऱ्या जनांस मी प्रेमळ व शां-
तिप्रद बोध करीत फिरत असतो. त्याचें जे मनःपूर्वक श्रवण करून
तदनुसार वर्तण्याचा अविरतपणें प्रयत्न करितात, त्यांचें सारें तापत्रय
नष्ट होतें. त्यांचा चिंताज्वर उपशम पावतो; त्यांच्या चित्ताची अस्वस्थ-
ता नाहीशी होते. त्यांचें हृदय सर्व पीडादायक दुर्वासनांपासून व अन-
र्थावह कल्पनांपासून निर्मुक्त होतें.

ब्राह्मण—हे गुरुराया, तूं जें हें आपलें परम उदात्त मत प्रतिपादन करीत आहेस त्याचें आकलन माझ्या बुद्धीला होत नाहीं. तर मी तुला पुनःपुनः प्रश्न करितों याचो क्षमा असावी. माझा आतां असा प्रश्न आहे कीं, जर आत्माच मुळीं अस्तित्वांत नाहीं, तर अमरत्व कसें संभवतें ? आपलें अंतर्ग्राम पाहिलें तर त्याचे व्यापार केवळ नाशवंत होत. कारण आह्मी मरणादिकांच्या योगानें विचार करीतनासे झालें ह्मणजे आमचें अंतर्ग्राम निर्व्यापार होतें; किंबहुना तें देहाबरोबर विगलित होतें.

बुद्ध—आमचें विचार करण्याचें सामर्थ्य नष्ट झालें तरी आमचे विचार कायम रहातात.

ब्राह्मण—असें कसें ? विचार करण्याची शक्ति आणि ज्ञान हीं एकच नव्हत काय ?

बुद्ध—हें तुला मी उदाहरण देऊन स्पष्ट करून सांगतों. आपणांस रात्रीच्या वेळीं एकादें पत्र लिहावयाचें असल्यास आपण दिवा पेटवून तें लिहितों; आणि पत्र लिहून झाल्यावर पुनः दिवा विझवितों. दिवा मालवला, पण त्याच्या साहाय्यानें लिहिलें पत्र राहिलें. ह्याचप्रमाणें विचारशक्ति विराम पावला तरी ज्ञान बाकी रहातें. अशीच गोष्ट मनाच्या इतर व्यापारांची आहे. मानसिक व्यापार बंद पडले तरी अनुभव, ज्ञान आदिकरून जीं त्या व्यापारांचीं फलें तीं कायम रहातात.

ब्राह्मण—परंतु जर संस्कार विनष्ट झाले तर व्यक्तिमात्राचें स्वत्व कसें राहिल ? माझे विचार वृद्धि पावतात, आणि माझा आत्मा अवस्थांतर पावतो असें ह्मटल्यास हे विचार व हा आत्मा माझा असें कशावरून ह्मणतां येईल बरें ? ही गोष्ट उदाहरण देऊन विषद करा. माझे स्वत्व कायम कसें रहातें तें मला कृपा करून सांगा.

बुद्ध—रात्र झाली असतां दिवा पेटविला तर तो सर्व पेटले की नाही ?

ब्राह्मण—होय. त्यांत भरपूर तेल असल्यास तो रात्रभर पेटत राहिल.

बुद्ध—तर आतां मला सांग कीं, रात्रीच्या पहिल्या प्रहरास जी ज्योति पेटत राहिल तीच दुसऱ्या प्रहरास पेटेल, कीं दुसऱ्या प्रहरीं दुसरी ज्योति पेटते आहे असें समजावयाचें ?

ब्राह्मण—(काय उत्तर द्यावें याचा कांहीं वेळ विचार करून) दोन प्रहरांच्या दोन निराळ्या ज्योति समजल्या पाहिजेत.

बुद्ध—तर तुझ्या ह्मणण्याप्रमाणें असें झालें कीं, एकाच दीपकाच्या निरनिराळ्या दोन प्रहरीं दोन ज्योति असतात.

ब्राह्मण—नाहीं, असें नाहीं; एका अर्थानें पाहिलें असतां दोन्ही प्रहरीं दीपकाची एकच ज्योति पेटत आहे असें मानणें योग्य नव्हे. परंतु दुसऱ्या अर्थानें पाहिलें असतां ती एकच ज्योति आहे असें ह्मणावें लागते. कारण त्या दीपकांत एकाच जातीचा पदार्थ जळत असून एकाच प्रकारचा त्याचा प्रकाश पडत असतो; आणि त्या दीपकाच्या प्रकाशानें होणारें कार्य ही एकच असते.

बुद्ध—वरें तर मला आतां असें सांग कीं, एकाच दिव्यामध्ये एकाच जातीच्या तेलानें व एका खोलीमध्ये पेटणाऱ्या कालच्या व आजच्या ज्योति तूं एकरूप ह्मणतोस काय ?

ब्राह्मण—पण ह्या ज्योति उजाडून दिवस आला ह्मणजे विनष्ट होतात नाहीं काय ?

बुद्ध—अशी कल्पना कर कीं, पहिल्या प्रहरीं पेटत असलेली ज्योति दुसऱ्या प्रहरीं विझविली, आणि तिसऱ्या प्रहरीं पुनरपि प्रदीप्त

केली, तर ही तिसऱ्या प्रहरची ज्योति पहिल्या प्रहरच्या ज्योतीहून भिन्न आहे काय ?

ब्राह्मण—एका अर्थानें पाहतां ती भिन्न आहे. पण दुसऱ्या अर्थानें पाहतां ती भिन्न नाही.

बुद्ध—बरें, ज्योति मालवून मध्यें जो अवकाश जातो त्याच्यामुळें निरनिराळ्या काळच्या ज्योतींचें भिन्नत्व किंवा अभिन्नत्व सिद्ध किंवा असिद्ध होतें काय ?

ब्राह्मण—नाहीं, मुळीच नाही. ज्योति एकदां पेटवून ती पुनः केव्हांही पेटविली तरी तिचें अभिन्नत्व व भिन्नत्व हीं समानच असतात. मग पहिली आणि दुसरी ज्योति यांमध्ये कित्येक वर्षांचा किंवा एका पळाचा अवकाश लोटला किंवा मुळीच अवकाश गेला नाही तरी ती त्यांच्या साम्यांत व विसदृशत्वांत अंतर पडत नाही.

बुद्ध—तर मग तुझ्याच ह्यणण्याप्रमाणें असें सिद्ध झालें कीं, आजची दीपज्योति कालच्या दीपज्योतीशीं कांहीं अंशीं समान आहे. तरी पण दुसऱ्या दृष्टीनें पाहतां ती प्रतिपळीं भिन्न आहे. आणखी असें कीं, एकाच प्रकारच्या ज्योति, एकाच परिमाणाचा प्रकाश देणाऱ्या असून त्या एकाच खोलीमध्ये ठेविल्या असतां कांहीं अंशीं त्याचें परस्परसाम्य असतें. हें जर तुला संमत आहे तर आतां असें मनांत आण कीं, एकाद्या मनुष्यास होणाऱ्या संवेदना व त्याच्या मनांत येणारे विचार व कल्पना, आणि त्याच्या हातून घडणारीं कृत्ये हीं तुझ्यासारखींच असलीं तर तो मनुष्य तुजशीं एकरूप आहे असें नाही का ह्यणावयाचें ?

ब्राह्मण—नाहीं.

बुद्ध—ह्या विश्वांतील इतर वस्तुमात्रास जे तर्कशास्त्राचे नियम लावावयाचे तेच तुलाही लागू असावे हें तुला संमत नाही काय ?

ब्राह्मण—मला नाही संमत. सर्व विश्वाला-विवेकाचे नियम सारखेच लागत असले तरी माझ्या आत्मतत्वांचे स्वरूप कांहीं निराळें आहे. या कारणास्तव ते इतरांहून भिन्न आहे. अन्य एकाद्या मनुष्याचे विचार, आचार व वृत्ति ह्या माझ्याशी सदृश असल्या तरी तो मजशीं एकरूप आहे असें मला वाटत नाही.

बुद्ध—खरे आहे; तो आणि तूं एकरूप नाहीत. परंतु मला सांग की, एकाद्या मनुष्य शिक्षण प्राप्त व्हावे ह्मणून शाळेत गेला, व तेथे त्यास शिक्षण प्राप्त झाले; तर शिक्षणप्राप्तीपूर्वी जो तो होता तो शिक्षणप्राप्तीनंतर भिन्नत्व पावला की त्याचे एकत्व कायम राहिले? त्याचप्रमाणे जो अपराध करितो त्यास त्याबद्दल हातपाय तोडण्याचे शासन झाल्यावर त्याच्या रूपांत फेर पडतो की तो मूळचाच असतो वरें?

ब्राह्मण—अशा मनुष्याचे स्वत्व एकरूपच राहिले.

बुद्ध—तर मग स्वत्वाचे एकरूपत्व ते विराम न पावण्यावरच केवळ अवलंबून आहे काय?

ब्राह्मण—नाहीं; स्वत्वाचे एकरूपत्व त्याच्या सातत्यावरच अवलंबून असत नाही, तर त्याच्या स्वभावाच्या एकरूपत्वावर ते मुख्यतः अवलंबून असते.

बुद्ध—तर मग हे तुला संमत आहे की, जशा दोन एकाच जातीच्या ज्योति एकरूप असतात, तसे पुरुष एकरूप असूं संभवतात. त्याचप्रमाणे अगदीं तुझ्या सारख्याच स्वभावाचा दुसरा मनुष्य तुझ्या सारख्याच कर्मानुरूप स्थिति पावला असला तर तो तुजशीं एकरूप आहे हे तुला मान्य आहे.

ब्राह्मण—होय, हे मला मान्य आहे.

बुद्ध—ह्याचप्रमाणे तुझ्या स्वत्वाच्या एकरूपतेची गोष्ट आहे. आज जो तूं आहेस, तो तूं पुढे कायम रहावयाचा. तुझे वास्तविक स्वरूप

पाहतां ज्या जड पदार्थाचा तुझा हा देह झाला आहे त्याचा तू बनलेला नव्हेस, तर तुझ्या ठायींच्या वेदना, भावना आणि विचार यांचे तू बनला आहेस. यांपासून उद्भवणाऱ्या संस्कारांचा जो संघ तो तुझा आत्मा होय. जेथे आणि जोंपर्यंत हे संस्कारादि आहेत तेथे आणि तोंपर्यंत तू आहेस. ह्याप्रमाणे प्रत्येक प्राण्याचे स्वत्व व जीवित त्याच्या संस्कारांच्या एकीकरणावर व कर्मावर अवलंबून आहे. जोंपर्यंत संस्कार व कर्म हीं कायम आहेत तोंपर्यंत त्याचे अस्तित्व कायम आहे. ह्या अस्तित्वास तू मरण झणणार कीं सतत रहाणारें जीवित झणणार ?

ब्राह्मण—अशा रीतीने रहावयाचे जें अस्तित्व तें सततचें जीवित होय. परंतु असल्या जीवितसातत्याची मी मुळीच परवा करीत नाहीं. मला संशय मिळून एवढाच आहे कीं, हा माझा आत्मा स्वतंत्र व भिन्न रहातो कीं नाही ?

बुद्ध—हा तुझा केवळ आत्मविषयक अभिमान होय. ह्या आत्म्याची तुला फारच लालसा दिसते. परंतु हा तुझा भ्रम आहे. ह्या भ्रममूलक भावनेस्तव तू विनाकारण चिंतातुर होत आहेस; सर्व प्रकारचे अनन्वित कर्म, दुःख व शोक हीं तुला सोसावीं लागत आहेत. ज्याच्या ठायीं आत्म्याचा अभिमान वसत असतो, तो अखंड संसृतिपाशांत सांपडून पुनःपुनः जन्ममरणमूलक विपत्तीचा अनुभव घेतो. कारण जन्म व मरण हीं आत्मभावनेस लागून आहेत.

ब्राह्मण—हें कसे ?

बुद्ध—तुझा आत्मा किंवा स्वत्व झणतोस तें आहे कोठें ? ज्या ह्या आत्म्याचा तुला एवढा अभिमान वाटत आहे, तो सतत बदलत आहे. बाल्य, तारुण्य, प्रौढ वय आणि वार्धक्य ह्या अवस्थांमध्ये तुझ्या स्वत्वांत सर्वदा पालट होत आहे. त्याचे एकरूपत्व कांहीं अंशीं असतें खरें. तथापि दीपकाच्या पहिल्या प्रहरच्या ज्योतींत व दुसऱ्या प्रहरच्या ज्योतींत जेवढे साम्य असतें तेवढे देखील साम्य ह्या तुझ्या निरनिराळ्या अंश-

स्थांतील आत्म्यांत असत नाहीं. कारण संस्कार जे आहेत ते हळूहळू उद्धवत असतात. पूर्वजन्मीं जीं कर्म आपण करितों त्यांपासून उत्पन्न झालेल्या संस्कारांचा जो समुच्चय तोच केवळ आत्मा किंवा स्वत्व होय. हे संस्कार कायम आहेत तेथपर्यंत तूं जीवमान राहून पूर्वजन्मीं जें कर्मरूप बीज तूं पेरलें असशील. त्याचें फल तुला उत्तर जन्मीं भोगावें लागेल, तें कदापि टाळतां यावयाचें नाहीं. दुष्कर्मांचें फल वाईट होऊन विपत्ति प्राप्त व्हावयाची, आणि सत्कर्मांचें फल चांगलें होऊन सुख प्राप्त व्हावयाचें. कृत कर्मांची निष्कृति यज्ञयागांच्या योगानें किंवा देवाचीं स्तोत्रें गाऊन व्हावयाची नाहीं. सर्व वेद मुखोद्गत केल्यानें किंवा त्यांत सांगितलेलें कर्मकांड आचरिल्यानें कांहींएक निष्पन्न व्हावयाचें नाहीं. खरें ज्ञान अशानें प्राप्त होत नाहीं. तें सदाचरणानें प्राप्त होतें. सत्यमार्गाचा अवलंब करून तदनुसार अर्हानश वर्तवें. सर्व मानव येथून तेथून एकरूप आहेत असा बुद्धीचा दृढ निश्चय होऊन आपपरभाव समूळ नष्ट झाला पाहिजे.

ह्याप्रमाणें त्या ब्राह्मणाशीं वाद करून बुद्धानें त्याला आपला शिष्य केलें.

विश्वतत्त्वविषयक प्रश्न.

एके प्रसंगीं बुद्धाचा शिष्य काश्यप यानें सर्व विश्वाचें तत्त्व समान आहे कीं काय ! असें विचारिल्यावरून बुद्धानें त्यास येणेंप्रमाणें बोध केला:—

ह्या विश्वांतील अखिल वस्तूंचें तत्त्व एकच आहे. वस्तूंचें विसदृशत्व जें दिसतें तें त्यांवर घडणाऱ्या संस्कारांमुळे आहे. असमान संस्कारांमुळे त्यांस भिन्न रूपें प्राप्त होतात. ह्याप्रमाणें जीं रूपें त्यांस प्राप्त होतात तदनुसार त्यांच्याकडून कर्म घडत असतात; आणि ह्या कर्मानुसार त्यांची गति होत असते. ज्याप्रमाणें कुंभकार एकाच मृत्तिकेचीं निरनिराळ्या प्रकारचीं पात्रें करितो तसा हा प्रकार आहे. त्यानें केलेल्या कांहीं पात्रांत

शर्करा ठेवावयाची असते; कांहीं पात्रांत धान्य सांठवावयाचें असतें; कांहीं पात्रांत दुग्धादि पदार्थ संग्रहित करावयाचे असतात; कांहीं पात्रांत पाकनिष्पत्त्यादि करावयाचीं असतात. असा ह्या पात्रांचा निरनिराळा उपयोग होत असतो, तरी ज्या मूळद्रव्याचीं तीं घडलेलीं असतात त्यांत भिन्नत्व मुळींच असत नाही; किंवा कुंभकाराच्या ज्या हस्तादि साधनांनीं तीं घडलेलीं आसतात, त्यांत भिन्नत्व असत नाही. ह्याप्रमाणें सर्व वस्तु एकाच तत्त्वापासून निर्माण झाल्या असल्या कारणानें त्यांचा विकास व परिणाम एकच नियमाच्या अनुरोधानें होत असतो; आणि त्यांचा परिणामही एकच व्हावयाचा. हा परिणाम अर्थात् निर्वाणरूप होय. हे काश्यपा, तूं प्राप्त ज्ञानानुसार वर्तन करिशील, व सर्व वस्तु एकाच तत्त्वापासून निर्माण झाल्या असून एकाच नियमानें बद्ध आहेत असें मानिशील तर तुला निर्वाण प्राप्त होईल. हा विश्वाचा नियम सर्वास सारखाच लागू आहे. उच्च नीच, अभिज्ञ अज्ञ, सदाचारी दुराचारी असा भेदाभेद तो कांहींच जाणत नाही. उदाहरणार्थ असें पाहा कीं, भूतलावर उदकवृष्टि जी होते ती सर्वांवर होते; आणि तिच्या योगानें निरनिराळे जीवजंतु व वनस्पती उत्पन्न होऊन पोषण पावतात, आणि आप-आपल्यापरी फलपुष्पादिकांनीं युक्त होतात; ह्याप्रमाणें त्यांचा उद्भव व विकास होऊन तीं प्रकृतिभेदास्तव भिन्नभिन्न प्रकारची परिणति पावतात. असा क्रम अविरतपणें चालून परिणामीं तीं निर्वाण पदवीप्रत जातात.

राहुलास उपदेश.

बुद्धाचा पुत्र राहुल हा बुद्धसंघास येऊन मिळाल्याविषयीं मागे सांगितलेंच आहे. हा राहुल सर्वदा सदुपदेश ग्रहण करित असतांही अंमळ दुर्वृत्त असून दुर्भाषणी आहे असें पाहून बुद्धानें त्याला आपल्या जवळून जाऊन दूर कोठें तरी एकाद्या विहारांत रहावयास सांगितलें. ह्या प्रमाणें तो एका विहारांत जाऊन राहिला असतां एके समयीं बुद्ध तेथें गेला आणि त्याला त्यानें येणेंप्रमाणें उपदेश केला:—

त्याने राहुलास एका पात्रांतून पाणी आणून आपले पाय धुवावयास सांगितले. त्याप्रमाणे त्याने केल्यावर तो राहुलास ह्मणाला: 'हें ह्या पात्रांत उरलेलें पाणी पिण्याजोगें आहे काय?' तो ह्मणाला: 'नाहीं; हें पाणी अशुद्ध झालें.' बुद्ध ह्मणाला: 'तर मग तूं यावरून आपल्या स्वतांच्या स्थितीचा विचार कर. तूं माझा पुत्र असून संसारानिवृत्त होऊन श्रमण झाला आहेस; तरी तूं आपल्या जिव्हेस असत्याचा व दुःशब्दांचा विटाळ होऊं न देण्यास असमर्थ आहेस. ह्यामुळे तुझे चित्त अपवित्र झालें आहे. आतां ह्या पात्रांतलें पाणी टाकून दिल्यावर तरी हें पात्र उदकप्राशनास योग्य आहे काय?' राहुल ह्मणाला: 'हें पात्रही दूषित झालें आहे.' बुद्ध ह्मणाला: 'तर मग तूं यावरून आपल्या स्थितीचा विचार कर. तूं हा पीत वस्त्राचा झगा धारण केला आहेस तरी तुझे चित्त ह्या पात्रा प्रमाणें अपवित्र आहे तोंपर्यंत तूं कोणत्याही उच्चप्रतीच्या कर्तव्यास योग्य नाहींस.' मग बुद्धानें तें रिकामें पात्र उचलून गरगर फिरवून ह्मटले: 'हें असें फिरवात असतां खाली पडून फुटेल याचें तुला भय वाटत नाहीं काय?' राहुल ह्मणाला: 'नाहीं. हें भाडें अगदीं अल्प मोलाचें आहे; यास्तव तें फुटलें तर त्यापासून फारसें नुकसान व्हावयाचें नाहीं.' बुद्ध ह्मणाला: 'तर मग तूं यावरून असें मनांत आण कीं, तुझा हा देह नश्वर पदार्थाचा बनला असल्या कारणानें तो संसृतिचक्रांत सांपडून भंग पावला तरी त्यापासून तुझे कांहींएक नुकसान व्हावयाचें नाहीं. पण तूं जर असत्य वाणी मुखावाटे काढिशील तर तुला ज्ञाते पुरुष तुच्छवत् लेखितील. हे राहुला, मनुष्य आपली वाणी शुद्ध राखितील तर त्यांस बेरीच विपत्ति टाळतां येईल. ज्याच्या ठायीं निःसीम सत्यप्रीति वसत असते तो दुराचारापासून निवृत्त होतो. ज्याच्या ठायीं पवित्राचरणाविषयीं अत्यंत पूज्यत्वबुद्धि वसत असते, तो ह्या संसारांत कसाही प्रसंग आला तरी तो धैर्यानें सहन करील.

ह्याप्रमाणें बुद्धानें केलेला उपदेश श्रवण करून राहुलास स्वकर्मा-

बद्दल परम अनुताप वाटून त्यानें आपलें आचरण शुद्ध ठेवण्याविषयीं यत्न करण्याचा निर्धार केला. तदनंतर त्याचें वर्तन निर्दोष होऊन तो सर्वास प्रिय झाला.

बुद्धाची सहनशीलता.

एके प्रसंगीं एक मनुष्य बुद्धाचा धर्मोपदेश कर्णोपकर्णीं ऐकून, व त्याची क्षमाशीलता अलौकिक आहे अशी त्याची कीर्ति श्रवण करून त्याची परीक्षा पाहण्याकरितां त्याच्याकडे गेला आणि त्याला शिव्या देऊं लागला. बुद्धानें त्या मुकाट्यानें ऐकून घेतल्या, आणि मनांत त्याच्य मूर्खत्वाबद्दल कीं व करूं लागला. त्याच्या शिव्या देऊन झाल्यावर बुद्धानें त्याला सौम्यपणें ह्मटलें: 'एकाद्या मनुष्यानें मला मूर्खपणास्तव विनाकारण त्रास दिला असतां त्याचा प्रतिकार न करितां त्याच्यावर मी प्रेमच करितों. जितकें तो माझें नुकसान अधिक करील तितकें मी त्याच्यावर अधिकच प्रेम करीन. अशानें माझ्या चांगुलपणाचा सुगंध मला प्राप्त होईल; आणि त्याच्या दुष्टपणाचा दुर्गुंध त्याला मिळेल. मला तूं आतां सांग कीं, एकाद्यानें दुसऱ्यास कांहीं पारितोषिक देऊं केलें असतां त्या दुसऱ्यानें त्याचा स्वीकार केला नाही तर तें पारितोषिक कोणाकडे रहावें वरें!

मनुष्य—त्या दुसऱ्यानें तें घेतलें नाही तर देणाराकडेच तें राहिलें पाहिजे, हें उघड आहे.

बुद्ध—तर हे बाळा, मला तूं ज्या शिव्या दिल्यास त्या मीं ग्रहण केल्या नाहीत. त्या तुझ्या तुजपाशीं राहूं दे. ह्यांत तुझेंच अकल्याण नाही काय? जसा ध्वनीपासून प्रतिध्वनि उमटतो, जशी पदार्थापासून छाया पडते, तद्वत् कुकर्म करणारास त्याच्या कर्माबद्दल विपत्ति निश्चि- तपणें सहन करावी लागते. जो दुरात्मा सज्जनाची निर्भर्त्सना विनाका- रण करितो त्याची अवस्था आकाशावर थुंकणाऱ्या मूढ मनुष्यासारखी

होते. त्याची ती थुंकी आकाशावर जाऊन न पडतां त्याच्याच अंगावर उलटून पडते.

हे बुद्धाचे भाषण ऐकून तो मनुष्य लज्जित झाला, आणि त्या वेळी तेथून निमूटपणें चालता झाला. पण कांहीं दिवसांनी परत येऊन त्यानें बुद्धाचा बोध मनःपूर्वक श्रवण केला, आणि तो त्याचा शिष्य बनला.

एका सुखाभिलाषी श्रीमंत मनुष्यास उपदेश.

एके समयीं बुद्ध श्रावस्तिनगरीजवळील गांवांत धर्मोपदेश करीत असतां एका श्रीमान् पुरुषानें त्याच्या सन्निध येऊन त्यास प्रणाम केला. त्याची अवस्था पाहून बुद्धास वाईट वाटलें. त्याचा देह आहार-विहारांचा यथेष्ट उपभोग घेऊन केवळ रोगांचें माहेरघर होऊन पराकाष्ठेचा स्थूल झाला होता. तो अगदीं मंद व उदास दिसत होता. ही आपली विपत्ति त्यानें बुद्धास निवेदन करून ह्मटलें कीं, 'गुरुराज, हींतून मुक्त होण्याचा मला कांहीं तरी उपाय सांगा.' बुद्ध ह्मणाला: तुझी ऐकण्याची इच्छा असल्यास तुझ्या ह्या विपत्तीचें कारण काय आहे तें तुला सांगतों, श्रवण कर. ज्या ह्या तुझ्या विपत्तीविषयीं तूं एवढा कष्टी होत आहेस ती पांच कारणांनीं उद्भवली आहे. तीं पांच कारणें हीं होतः सर्वदा मिष्टान्नभक्षण, अतिनिद्रा, विषयसुखाची लालसा, विचार-शून्यता आणि आलस्य. तर आतां असें कर कीं, आपलें जिव्हालौल्य अंमळ आवरून धरून आहारविहार मित कर, आणि सर्वदा एकाद्या उपयुक्त कामांत गुंतून रहा, कीं जेणेंकरून तुझ्या हातून जनांवर कांहीं तरी उपकार व्हावा. ह्याप्रमाणें तूं वागशील तर तुझे आयुष्य दीर्घ होऊन तुझ्याकडून कांहीं तरी सत्कार्य होईल.

बुद्धानें सांगितल्याप्रमाणें तो गृहस्थ वागूं लागल्यापासून त्याची रुग्ण स्थिति जाऊन त्याच्या देहाची स्थूलता नाहीशी झाली; आणि त्याला हुशारी व उत्साह हीं वाटूं लागलीं. मग एके दिवशीं तो बुद्धापाशीं पुनरपि येऊन ह्मणाला: गुरुराज, तुमच्या उपदेशाप्रमाणें मी

वागूं लागल्यापासून माझ्या शरीरीं आराम येऊन माझे चित्त उत्साह-युक्त झाले. ह्याप्रमाणे तुमच्या उपदेशाच्या योगाने माझे शारीरिक व्याधि नाहीतसे झाले. आतां माझे चित्त ज्ञानप्रकाशयुक्त होऊन मला शांति प्राप्त होईल असा बोध कृपा करून करा. ह्याप्रमाणे त्याला उपरति झालेली पाहून बुद्धाने त्यास ऐहिक सुखविषयांची नश्वरता व अनर्थावहता आणि सदाचारसंपन्नतेपासून उद्भवणारे चित्ताचे खरे स्वास्थ्य व शांति यांचे निरूपण करून त्यास आपला शिष्य केले.

बुद्धाचे एका शेतकरी ब्राह्मणास उत्तर.

एके प्रसंगीं भारद्वाजनामक एक श्रीमान् ब्राह्मण आपल्या शेतवाडीवर पीक चांगले आल्याबद्दल उत्सव करित असतां, तेथे बुद्ध हातांत कमंडलु घेऊन भिक्षा मागावयास आला. तेव्हां तेथे जमलेल्या कांहीं लोकांनीं त्याला ओळखून पुष्कळ मान दिला. परंतु भारद्वाज त्याच्यावर दांत ओंठ खाऊन त्याला ह्मणाला:

‘ हे श्रमणा, तूं असा भिक्षा मागत फिरण्यापेक्षां कांहीं तरी काम करून आपला उदरनिर्वाह करिशील तर तें तुला शोभण्यासारखें आहे. मी आपले शेत नांगरून पेरून मग हें असें कापितों, आणि नंतर यथेच्छ वसून खातो. तूं मजसारखें करिशील तर तुलाही निर्वेधपणें खावयास मिळेल.

बुद्ध—हे ब्राह्मणा, मीही नांगरीत व पेरीत असतो. आणि ह्याप्रमाणें मी नेहमीं नांगरीत पेरीत आहे ह्मणून मला खावयास मिळत आहे.

ब्राह्मण—काय ? तूं स्वतांला शेतकरी ह्मणतोस काय ? तर मग तुझे बैल कोठें आहेत ? तुझे बीं आणि नांगर हीं कोठें आहेत ?

बुद्ध—हे ब्राह्मणा, श्रवण कर. मी सत्यधर्मविश्वासरूप बीं पेरीत असतो. हें बीं सत्कर्मरूप वृष्टीनें फलद्रूप होतें. ज्ञान आणि विनय हे माझे नांगर होत. हे नांगर नीट मार्गाने चालवितां घेण्यास लागणारी दोरी कोणती ह्मणशील तर ती चित्तरूप होय. नीति-

नियम हा त्या नांगराचा दांडा होय. आस्था ही त्या नांगरण्याची मर्यादा होय. सर्वदा उद्यमशील असणे हा त्या नांगरास जुंपलेला बेल होय. हे नांगरण्याचे काम भी भ्रमरूप माजलेले रान नाहीसे करण्याकरितां सतत चालविले आहे. ह्या नांगरण्यापेरण्यापासून हंगाम कोणता मिळणार आहे ह्मणशील तर सर्व दुःखाचा अंत होऊन शाश्वत जीवनरूप निर्वाण प्राप्त होणार आहे.

हे त्याचे भाषण ऐकून त्या ब्राह्मणाने त्याचा यथोचित मान करून त्याला भिक्षा घातली; व पुढे तो त्याचा शिष्य झाला.

पतित कोण.

एके दिवशीं बुद्ध भिक्षापात्र घेऊन एका ब्राह्मणाच्या द्वारीं भिक्षा मागावयास गेला असतां तेथे हवनविधि चालला होता. दारांत भिक्षेकरी आला आहे असे पाहून तो ब्राह्मण त्याला ह्मणाला, 'रे बोडक्या नीच श्रमणा दूर उभा रहा. तूं धर्मभ्रष्ट पतित आहेस.'

बुद्ध ह्मणाला: पतित कोण वरें? जो क्रोधवश होतो, जो परांचा द्वेष करितो, जो दुष्कर्म करण्यास प्रवृत्त होतो, जो जगांत दांभिकपणाने वर्ततो, जो भ्रामक मतांचा स्वीकार करितो आणि जो जनांचे वंचन करितो, तो पतित होय. जो दुसऱ्यास विनाकारण चिडवितो, जो लोमवश होतो, जो पापवासनांस वश होतो, जो लज्जाहीन असतो, आणि जो पापकर्मे करण्यास यत्किंचित् ही भीत नाही तो पतित समजावा. कोणी अमुक एका कुळांत जन्म पावला ह्मणून पतित किंवा पवित्र होत नाही. मनुष्यास उच्चनीचपणा प्राप्त होतो तो केवळ त्याच्या हातून घडणाऱ्या कर्मानुसार होय.

विहिरीवरील मातंगकन्या.

एके समयीं बुद्धाचा आवडता शिष्य आनंद एका गांवाजवळून चालला असतां त्यास तहान लागून तो जवळील एका विहिरी पार्शी गेला. तेथे एका मातंगाची कन्या विहिरीचे पाणी काढीत होती. तिजपा-

शीं तो प्यावयास पाणी मागूं लागला. तेव्हां तीं झणाली: अहो महाराज, मीं अगदीं हीन जातीची स्त्री आहे. मजकडचें पाणी तुम्ही प्याल तर तुमची पवित्रता नाहीशी होईल. आनंद झणाला: वाई, तुम्ही जात कोभर्तीही असो, तिची मला गरज नाही. मला पाणी हवें आहे. तेव्हां त्या मातें गाच्या मुलीला हर्ष वाटून तिनें त्याला पाणी प्यावयास दिलें. तें पिऊन तो तिचे आभार मानून पुढें चालता झाला. पुढें त्या मुलीला कळलें कीं, हा मनुष्य बुद्धाचा शिष्य आहे. मग ती बुद्धाकडे जाऊन झणाली: "हे प्रभु, माझे साहाय्य करा. तुमचा आनंद जेथें रहातो तेथें मला राहूं द्या. माझे प्रेम त्याच्यावर जडलें आहे. त्याच्याजवळ राहून त्याची नित्य सेवा करावी असें माझ्या मनानें घेतलें आहे."

बुद्धानें तिचा हेतु ओळखून व तिची हृदयवृत्ति लक्षांत आणून झटलें: 'मुली, तुम्हें हृदय प्रेमरसानें उचंबळत आहे हें खरें. परंतु तुझ्या हृदयवृत्तीचें वास्तविक स्वरूप तूं जाणत नाहीस. तुझ्या चित्तांत जी प्रेमवृत्ति उद्भवली आहे ती आनंदाविषयीं नव्हे, तर आनंदानें तुजसंबंधानें जी दयाशीलता प्रगट केली तिजवर तुम्हें प्रेम जडलें आहे. तर हे मुली, तुजसंबंधानें जी दयाशीलता त्यानें दर्शविली तिचें ग्रहण कर; आणि तदनुसार तूं अन्य जनांशीं वर्तत जा. तुम्ही स्थिति कितीही हीन असली तरी तुला अन्य जनांसंबंधानें दयाशीलता प्रगट करण्याच्या बहुत संधि प्राप्त होतील. त्या व्यर्थ जाऊं देऊं नको. राजानें आपल्या दासावर दया केली असतां त्यांचें औदार्य प्रगट होतें हें खरें आहे. तरी हा दास स्वतांस दुसऱ्यांकडून सोसावीं लागणारीं दुःखें मनांत न आणितां सर्व मानवजातीविषयीं दया व प्रेम हीं चित्तांत वागवील, तर त्याचें तें करणें विशेष स्तुत्य होय. अशा वृत्तीचा दास आपणावर जुलूम करणाराचा द्वेष करणार नाही; आणि जुलमी लोक त्याचें वित्त व स्वातंत्र्य हरण करीत असतां त्यांस प्रतिकार करण्याचें सामर्थ्य त्यास नसलें तरी तो त्या जुलमी लोकांच गविष्ठपणा व उद्दामपणा पाहून त्यांची

कीव करितो. हे मुली, तूं धन्य आहेस. मोठ्या कुलीन ह्यणविणाच्या स्त्रीपुरुषांस तुझे हें वर्तन अनुकरणीय आहे. तूं हीन जातीची आहेस तरी तुझ्या ठायींची ही वृत्ति उच्चवर्णाच्या ब्राह्मणांसही शिकण्यासारखी आहे. तूं न्याय्य व सदाचाराच्या मार्गापासून च्युत होऊं नको; आणि तूं सद्-वर्तन करिशील तर तुझे तेज राजे व राण्या ह्यांच्याहूनही उज्ज्वल होईल.

दोन राजांस युद्धापासून निवृत्त करितो.

एके समयीं दोन राजांमध्ये एका नदीच्या बांधासंबंधानें वाद उत्पन्न होऊन त्यांचें युद्ध जुंपलें. हें वर्तमान बुद्धाला कळलें तेव्हां तो त्यांच्या कडे जाऊन त्यांस ह्यणाला तुमच्या कलहाचें कारण मला सांगा. मग उभय पक्षांचें काय ह्यणणें आहे तें ऐकून घेऊन तो त्यांस ह्यणाला: 'मला वाटतें ज्या बांधाविपर्यीं तुमच्यांत तंटा उत्पन्न झाला आहे तो तुमच्या कांहीं लोकांच्या उपयोगाचा आहे. ह्यावांचून दुसरा कांहीं विशेष महत्त्वाचा असा त्याचा उपयोग आहे काय?' त्यांनीं उत्तर केलें: 'त्याचा आणखी विशेष महत्त्वाचा असा उपयोग कांहींएक नाही.' बुद्ध ह्यणाला: 'तर मग अशा अल्प उपयोगाच्या वस्तूसाठीं तुम्ही युद्धास प्रवृत्त झालां असतां तुमचे पुष्कळ सैनिक पतन पावतील; आणि हे राजांनो, तुम्हीं ही कदाचित् स्वप्राणांस मुकाल. नाहीं बरें?'

राजे—होय; या युद्धांत आमचे पुष्कळ शूर सैनिक पडतील; आणि आमच्याही जीवांस धोका आहे.

बुद्ध—तर मग मनुष्याच्या रक्ताची किंमत मातीच्या त्या बांधाहून कमी आहे असें तुझाला वाटतें काय ?

राजे—नाहीं; मनुष्यांचे जीव आणि त्यांतूनही राजांचे जीव केवळ अमूल्य होत.

बुद्ध—असें आहे तर मग जें अमोलिक आहे त्याचा जें क्षुल्लक आहे तत्प्रीत्यर्थ नाश करण्यास तुम्हीं प्रवृत्त व्हावे हें विवेकशुद्ध आहे काय ?

हे बुद्धाचे ह्यणणे ऐकून ते उभय राजे निरुत्तर झाले, आणि त्यांनी परस्परांविषयीचा क्रोध आवरून समेट केले.

येथवर बुद्धाच्या कांहीं उपदेशप्रसंगांचे निरूपण केले. त्यावरून त्याच्या बोधपद्धतीचे स्वरूप वाचकांच्या ध्यानांत येईलच. आतां प्रसंगावि-
शेषीं तो ज्या दृष्टांतरूप कथा सांगून आपला बोध श्रोत्यांच्या मनांवर ठसवीत असे, त्यांतल्या एकदांन येथें लिहितों. त्यांवरून महामनस्क पुरुष स्वसंमत मतांचा बोध जनांस किती सुगम रीतीनें करूं जाणतात तें चांगलें लक्षांत येईल.

दृष्टांतरूप कथा सांगून उपदेश करण्याच्या ह्या पद्धतीविषयीं खुद्द बुद्धाचे उद्गार येणें प्रमाणें आहेत: 'मी जो हा सत्यधर्माचा बोध जनांस करीत आहे, तो अगदीं सुगम आहे. तथापि तो सामान्य जनांस चांगला समजत नाही. यास्तव त्यांच्या व्यावहारिक भाषेतच मला बोललें पाहिजे. त्यांच्या कल्पना व विचार यांस साजेल अशाच रीतीचा बोध त्यांला म्यां करावा हें उचित होय. सामान्य जनांची वृत्ति केवळ बालकांप्रमाणें असल्यामुळे त्यांस गोष्टी ऐकण्याचा नाद असतो. यास्तव त्यांला गोष्टी सांगून माझ्या धर्माचे तत्त्व समजून सांगावे हें योग्य दिसते. तात्विक विवेक करून ज्या गोष्टी मला कळल्या आहेत त्या लोकांला दृष्टांतरूप कथांच्याद्वारे समजून सांगाव्या हें बरें.'

जळतें घर.

एका धनाढ्य गृहस्थाचा वाडा फार जुना झाला असून त्याचे छप्पर, वासे वगैरे सामान अगदीं कोरम झालें होतें. यामुळे तो केव्हां कोसळेल याचा नेम नव्हता. एके दिवशीं त्याला कांहीं जळाल्याची घाण आली. त्यासरशीं तो घराबाहेर धांवत आला आणि शोधून पाहतो तों छप्परस एके बाजूनें आग लागली आहे. तेव्हां तो अगदीं घाबरून गेला. त्याची लहान मुलें आंत खेळत होती. तीं बाहेर कशीं येतात याची त्याला चिंता लागली. त्याला बाहेरून हाक मारून घराला आग लागली आहे ह्यणू-

न सांगावें तर तें त्यांला समजणार नाही. वरें त्यांना आणावयास आंत धांवत जावें, तर तीं त्याला पाहून पळत सुटतील; आणि एकास धरून बाहेर आणीपर्यंत घर कोसळून पडून बाकीच्यांचा संहार होईल. अशा फिकिरींत तो पडला आहे, इतक्यांत त्याला एक कल्पना सुचली. त्याच्या मुलांला खेळण्याचा फार नाद असे. तेव्हां त्यांना तो हाक मारून ह्मणाला: 'मुलांनो धांवत बाहेर या. हीं पाहा तुमच्यासाठीं कशीं सुंदर खेळणीं आणिलीं आहेत.' हे बापाचे शब्द ऐकून मुलें दुडदुडां बाहेर धांवत आलीं. तीं बाहेर येतात न येतात तोंच घर कोसळून आगीचा एकच कळोळ उसळला. तें पाहून बापानें आपणांस कां बाहेर बोलावले तें त्यांच्या लक्ष्यांत येऊन आपले जीव वांचविल्याबद्दल त्याची ते स्तुति करूं लागले.

ह्या जगांतील मनुष्ये हीं केवळ बालके होत. इहलोकचे सुखविषय हीं त्यांचीं प्रिय खेळणीं होत. यास्तव सदाचरणापासून प्राप्त होणाऱ्या सुखानंदाचें वर्णन त्यांला मोहक वाटेलसें केले पाहिजे. ह्मणजे त्यांच्या हृदयांत नीतिप्रेम उत्पन्न होऊन ते दुर्गतीपासून मुक्त होतील; आणि त्यांस सत्यधर्माचें अमूल्य ज्ञान प्राप्त होऊन ते शाश्वत जीवनास पात्र होतील.

सांडलेला मुलगा.

एका गृहस्थाचा मुलगा आपल्या सोवत्यांच्या नादीं लागून एका इरच्या गांवीं गेला. तेथें तो फार विपत्तींत पडला. त्याला अन्नवस्त्र मिळण्याची पंचाईत पडूं लागली. तेव्हां तो भटकत भटकत पुनः आपल्या बापाच्या गांवीं आला. पण त्याला आपल्या बापाच्या घरीं जाण्याचें धैर्य होईना. तो परागंदा झाला असतां त्याच्या बापाच्या धंद्याचा उत्कर्ष होऊन तो मोठा धनाढ्य झाला होता. एके दिवशीं तो वाटेनें चालला असतां आपल्या बापाच्या नजरेस पडला. त्याला पाहतांच बापानें त्याला ओळखले; आणि त्याची ती हीन स्थिति पाहून त्याला अत्यंत गंहिवर आला. तरी त्याला आपली प्रत्यक्ष ओळख एकदम न

दाखविण्यांचा बेत करून त्याने आपल्या एका सेवकास सांगितले की, त्या तरुण मुलास आपल्या घरी घेऊन ये. तो सेवक त्या मुलाच्या मार्गे गेला, आणि त्याच्या हातास धरून त्याने त्याला वाज्यांत आणिले. तो मव्य वाडा पाहून मुलगा घाबरून गेला. त्याला वाटले की, आपला कोणातरी अधिकारी मनुष्यास संशय आल्यामुळे तो आपणास शासन करावयास नेत आहे. ह्मणून त्याने त्या सेवकाचा हात सोडून तेथून पलायन केले. पण त्याच्या बापाने त्याच्या मार्गे पुनः सेवक दवडून त्याला धरून आणले; आणि त्याला आपल्या शेतावर कामास लाविले; व आपल्या सेवकांस असे सांगितले की, त्याच्याशी मोठ्या ममतेने वागा. ह्याप्रमाणे तो मुलगा आपल्या बापाच्या शेतांत काम करू लागला. पुढे जसजशी त्याची हुशारी व प्रामाणिकपणा ही बापाच्या नजरेस आली तसतसे त्याला त्याने चांगले चांगले काम सांगण्याचा क्रम ठेविला. अशी कांहीं वर्षे लोटल्यावर त्याने एके दिवशी आपल्या मुलास आपल्याकडे बोलावून आणले, आणि सगळ्या सेवकांस जमा करून त्यांच्या देखत त्याचे आपले खरे नाते प्रगट केले. तेव्हां त्या मुलास अतिशयित आनंद झाला. या गोष्टी वरून असे तात्पर्य ध्यावयाचे की मनुष्यांचीं मने सत्य ज्ञानाच्या ग्रहणास पात्र व्हावयासाठी तीं क्रमक्रमाने सुशिक्षित करण्यास झटले पाहिजे.

बगळा व खेकडा.

एक शिंपी बुद्धाच्या अनुयायांस लागणारे झगे तयार करित असे. या धंद्यांत तो लोकांला नेहमी ठकवी. परंतु एके समयी एक व्यापारी त्याला असा लबाड भेटला की, त्याने त्याला अगदीं फसविले. त्यामुळे त्याचे अतिशयित नुकसान झाले. हे वर्तमान बुद्धाला कळले तेव्हां त्याने त्याच्या त्या वर्तनाचा निषेध करण्यासाठी एक गोष्ट सांगितली. ती अशी:—

एका लहानशा तळ्यापाशी एक बगळा रहात असे. त्याने एके

बगळा व खेकडा.

दिवशी त्या तळ्यांतल्या माशांस हटलें: "अरे तुमचे पुढे काय होईल याची तुम्हांला चिंता वाटत नाही काय? उष्णकाळ सुरू झाला आहे. कांहीं दिवसांनी तर तोंच या तळ्यांतलें पाणी आटत चाललें आहे. कांहीं दिवसांनी तर यांत मुळीच पाणी उरणार नाही. मग तुम्ही पटापट मरण पावाल. मला एक मोठें सरोवर माहित आहे. त्यांतलें पाणी कधीही आटत नाही. तुम्ही राजी असाल तर तुम्हांला मी चोंचेंत धरून त्या सरोवरांत नेऊन सोडतो." हें त्या बगळ्याचें ह्मणणें त्या माशांस खरें वाटेना. तेव्हां बगळा त्यांस ह्मणाला: 'माझ्या बोलण्यावर तुमचा विश्वास पटत नसल्यास तुमच्यापैकी कोणाला तरी पहिल्याने त्या सरोवराकडे घेऊन जातो. ह्मणजे तें तो आपल्या दृष्टीने पाहून तुम्हाला येऊन सांगेल. हा बगळ्याचा विचार त्या माशांना पसंत वाटून त्यांनीं एका वृद्ध माशाला त्याच्या स्वाधीन केलें. त्याला त्या बगळ्यानें नेऊन एक मोठें सरोवर दाखविलें; आणि त्याला त्यानें पुनः सुखरूप आणून त्या माशांत सोडलें. त्या वृद्ध माशानें सांगितल्यावरून बाकीच्या माशांचा बगळ्यावर भरंवसा बसून ते त्याच्या चोंचेंतून त्या सरोवरांत जाण्यास राजी झाले. मग बगळ्यानें त्या भोळ्या माशांतला एक एक उचलून त्या सरोवरापाशीं नेऊन एका झाडावर बसून यथेष्ट खाछा. असा काम त्यानें बहुतेक मासे खलास होईपर्यंत चालविला. मग त्या तळ्यांत एक खेकडा रहात असे. त्यालाही खाऊन टाकण्याचा विचार करून बगळा त्याला ह्मणाला: 'गड्या, मी तुझ्या सोबतीच्या सगळ्या माशांना घेऊन नेऊन एका मोठ्या विस्तीर्ण सरोवरांत नेऊन सोडिलें आहे. तर तूंही तिकडे चलावें. मी तुला उचलून नेतो.' खेकडा ह्मणाला: 'पण तूं मला नेशील कसा? तूं मला चोंचेंत धरशील खरा, पण नेतां नेतां मला वाटेंत पाडशील, ह्मणून मी तुजबरोबर येण्यास तयार नाही?' बगळा उत्तर करितो: 'तूं मुळीं भिऊं नको. मी तुला चोंचेंत घेऊन नेईन.' बगळ्याचा आसा आग्रह पाहून खेकड्यानें मनांत

हटलें कीं, 'ह्या बगळ्याच्या चोंचेंत जे मासे सांपडले त्यांला त्यांनें दुसऱ्या सरोवरांत नेऊन सोडिलें असेल ही गोष्टच बोलावयाला नको. कारण तो त्यांला सहज खाऊन गेला असेल. माझी गोष्ट तशी नाही. मी त्याच्या चोंचेंत सांपडलों तरी मला खाऊन टाकण्यास त्याला मोठे प्रयास पडतील. तर आपण याच्या चोंचेंतून जावें. जर त्यांनें त्या सरोवरांत मला नेऊन सोडिलें तर बरेंच झालें. परंतु जर करितां त्यांनें मजशीं दगा करण्याचा घाट घातला तर मी आपल्या पंजांनीं त्याचा गळा काटून टाकून प्राण घेईन.' मग तो बगळ्यास ह्मणाला: 'गड्या, तूं ह्मणतोस तें खरें. पण तुझ्यानें मला घट्ट धरवणार नाही. पण तूं ऐकशील तर एक मात्र युक्ति आहे. आह्मां खेकड्यांचे पंजे मोठे बळकट असतात. त्यांनीं तुझ्या गळ्यास मला पकडूं देशील तर मी तुजबरोबर त्या सरोवरापाशीं जाण्यास तयार आहे.' हें त्याचें ह्मणणें बगळ्यानें कबूल केलें. खेकडा आपणास ठकवूं पाहत आहे हें त्याच्या ध्यानांत आलें नाही. मग खेकड्यानें बगळ्याचा गळा आपल्या पंजांनीं घट्ट धरून हटले: 'आतां ठीक आहे, चल, ऊड.' बगळ्यानें त्याला त्या सरोवरापाशीं नेऊन तें त्याला दुरून दाखविलें; आणि तो तेथून परतूं लागला. तेव्हां खेकडा ह्मणाला: 'गड्या, सरोवर तर तिकडे राहिलें आणि तूं इकडे कोणीकडे चाललास?' बगळ्यानें उत्तर केलें: 'तुला जो मी इतक्या दूर वाहून आणिला, तो मी तुझा गुलाम आहे असें तूं मला समजतोस काय? तो त्या झाडाच्या बुंधाशीं माशांच्या हाडांचा ढीग आहे त्याकडे नजर फेंक. त्या तळ्यांतला एकूणएक मासा आणून मी तेथें बसून खाछा आहे. त्याच ठिकाणीं तुलाही नेऊन खाऊन टाकण्यास मी चाललों आहे.' खेकडा ह्मणाला: 'ते मासे आपल्या मूर्खपणानें तुझ्या भक्ष्यस्थानीं पडले. पण मी तुला असा माझा अंत करूं देणार नाही. तर तुझाच नाश मी आतां करितों पाहा. मी तुझ्या मानेला पंजांनीं धरिलें आहे तें व्यर्थ नव्हे. तूं मूर्ख ह्मणून असा फसलास. आतां हें तुजें शिर कापून मी

जमिनीवर पाडणार. त्यांत तूं तर प्राणांस मुकशीलच; परंतु असें केल्या-
नें कदाचित् माझाही अंत होईल. पण त्याची मला परवा नाही. तुझ्या
सारख्या दुष्टाचा संहार करण्यांत मी मोठेंच पुण्य समजेन. ” हें खेक-
ड्याचें बोलणें ऐकून बगळा शुद्धीवर आला; आणि मरणभीतीनें
कंपायमान होऊन व डोळ्यांत आसर्वे आणून सद्वदित कंठानें ह्मणाला:
‘अरे हें काय भलतेंच तूं योजिलें आहेस? माझ्या मनांतून तुला खावयाचें
नाहीं, तूं मला जीवदान द्यावें.’ खेकडा ह्मणाला: ‘बरें तर मला त्या
सरोवरांत नेऊन सोड.’ बगळ्यानें त्याला लागलेंच सरोवराच्या तीरावर
चिखलांत नेऊन ठेवलें. पण ठेवतां ठेवतां खेकड्यानें त्याचा गळा पार
काटून टाकला. ह्याप्रमाणें तो दुष्ट विश्वासघातकी बगळा प्राणास मुकला.

मोहरीचा दृष्टांत.

एका बाईचें एकुलतें एक मूल एकाएकीं मरण पावलें. तेव्हां ती बु-
द्धापाशीं जाऊन ह्मणाली: ‘गुरुराज, माझें मूल मृत्यु पावलें आहे. तर तें
उन्हा उठेल असें कांहीं तरी औषध सांगा.’ बुद्ध ह्मणाला: ‘मला थोडीशी
मोहरी आणून दे.’ तेव्हां ती हर्ष पावून मोहरी आणावयास जाऊं लाग-
ली जातांना तिला त्यानें सांगितलें कीं, ‘बाई, मोहरी आणशील ती ज्या
घरांतलें कोणीही मनुष्य कधींही मेलें नसेल अशा घरांतून घेऊन ये.’ तें
ऐकून ती विचारी स्त्री मोहरीसाठीं घरोघर हिंडूं लागली. प्रत्येक घरो-
तिनें असा प्रश्न करावा कीं, या घरांत कोणी कधीं मेलें आहे काय?
त्या तिच्या प्रश्नास नाही असा जबाब कोठेंही मिळेना. जो तो तिला
सांगूं लागला कीं, ‘आमच्या कुटुंबांत आजपर्यंत पुष्कळ माणसें मरण पा-
वलीं आहेत.’ ह्याप्रमाणें पुष्कळ हिंडून ती थकली. तेव्हां तिला असा
विवेक झाला कीं, मी केवढी स्वार्थी! माझ्या दुःखाचा मला एवढा कां बरें
बाऊ वाटतो? मरण कोणास कदापि चुकवितां येणें नाही. तर ह्या संसा-
रांतिल मायापाश तोडून आपल्या जीविताचें सार्थक्य करण्याचा मार्ग
धरावा असा तिनें संकल्प केला; आणि मग आपल्या मुलास भूठमाती

देऊन ती बुद्धापाशीं आली; आणि त्याच्या धर्मबोधाचें मनापासून श्रवण करून त्याची अनुयायी बनली. ह्या समयीं बुद्धानें येणेंप्रमाणें बोध केला:

‘ह्या लोकींचें मानवजीवित अत्यल्प असून दुःख व त्रास यांहीं व्याप्त आहे. जे जन्म पावले त्याला कोणत्याही उपायानें मरण टाळतां येणार नाही. मरण ही प्राण्यांची प्रकृतिच आहे. कुंभकारानें घडलेले घट जसे परिणामी भंग पावावयाचे, तद्वत् या मर्त्यलोकींच्या मरणाधीन प्राण्याची गति व्हावयाची. वृद्ध तरुण, अज्ञ सुज्ञ, राव रंक असा भेदाभेद मृत्यु कांहींच लाणत नाही. त्याच्या तावडींतून कोणीही सुटणार नाही. जे मरणवश झाले त्यांच्या जीविताचें रक्षण त्यांच्या प्रिय मातापितरांकडून किंवा इष्टमित्रांकडून कदापि व्हावयाचें नाही. मृत जनांच्या नातलगानीं कितीही शोक केला तरी तो केवळ व्यर्थ होय. ह्याप्रमाणें मृत्यु आणि विपत्ति यांहीं युक्त असा हा संसार असल्या कारणानें ज्ञाते पुरुष त्यापासून क्लेश पावत नाहीत किंवा खेद करीत नाहीत. अमुक एक गोष्ट अमुक तच्चेनें घडावी असा आपण आपल्या मनाशीं कितीही संकल्प केला तरी तशी ती घडेलच याचा कांहीं नेम नसतो. आणि ती आपल्या इच्छेविरुद्ध घडल्यास आपली केवळ निराशा होते. हे निराशेचे प्रसंग या संसारांत प्रतिक्षणीं प्राप्त होतात. यास्तव ज्ञात्यानें त्यांची क्षिति बाळगणें उचित नव्हे. अनिष्ट प्रसंगां- वद्दल खेद किंवा विलाप केल्यानें कांहींएक निष्पन्न होत नसतें. असें केल्यानें चित्तास शांति प्राप्त होत नाही. तर उलट मनुष्याचें चित्त विशेष संतापयुक्त होऊन दुःख वृद्धिंगत होईल. त्याच्या देहासही आराम नाहीसा होईल. यास्तव ज्ञात्यानें असा विवेक करावा कीं, मर्त्यजनांस मरण हें अवश्य प्राप्त होणारें असून त्यांची गति त्यांच्या कर्मानुसार व्हावयाची. तर हीं कर्मे हातून चांगलीं होतील असा यत्न मनुष्यानें सर्वदा करावा. ऐहिक अनिष्ट गोष्टींमुळे प्राप्त होणारा शोक, खेद, व अस्वस्थता यांस चित्तांत थारा देऊं नये. ह्याप्रमाणें जो संसारांतील घडामोडींपासून अलिप्त रहातो त्याच्या चित्तास स्वास्थ्य प्राप्त होतें; शांतीचा त्याला

अनुभव घडूं लागतो. जो शोकवृत्तीचें दमन करितो, तो शोकमुक्त होऊन सुखानुभव घेतो.

येथवर बुद्धाच्या बोधपद्धतीचें थोडेंसे दिग्दर्शन केलें. त्यानें ज्या शेंकडो दृष्टांतरूप कथा निरनिराळ्या प्रसंगी सांगिल्या आहेत त्यांतील आणखी कांहीं येथें लिहूं लागल्यास ह्या भागाची मर्यादा फारच वाढून एकंदर ग्रंथाचाही विस्तार मोठा होईक. या भीतीस्तव त्यांचा येथें आणखी उल्लेख करित नाहीं.

भाग आठवा.

आयुष्यक्रम.

बुद्धानें सुमारे पंचेचाळीस वर्षे, सर्वत्र हिंडून जनांस स्वधर्माचा बोध केला हें मागें सांगितलेंच आहे. ह्या सर्व वर्षांची हकीकत कोणीही संगतवारीनें लिहून ठेविलेली नाही. तरी पहिल्या वीस वर्षांची तपशीलवार माहिती उपलब्ध आहे. ती येथें साररूपानें देतो. ह्यणजे तीवरून त्याच्या एकंदर आयुष्यक्रमाचें स्वरूप वाचकांच्या लक्ष्यांत येईल.

बुद्धानें स्वसंमत मोक्षमार्गाचा उपदेश जनांला करण्यास आरंभ केल्यावर पहिलें वर्ष काशी येथें घालविलें; आणि पुढील दोन वर्षे तो राजगृह येथें राहिला. यानंतर प्रत्येक वर्षी त्यानें काय काय केलें तें तपशीलवार सांपडतें.

चवथें वर्ष—ह्या वर्षी बुद्धानें एका दोरीवरून नाचणाऱ्या बहुरुप्यास बोध करून त्याला आपल्या संघांत घेतलें आणि मग भागीरथीच्या पल्लोरीं वैशालीनगरीस जाऊन तेथें तो महावननामक राईत कांहीं वेळ राहिला. ह्या राईत असतां शाक्यांचा आणि कोल्याणांचा त्यांच्या सीमेवरील नदीच्या पाण्यासंबंधानें वाद पडला आहे असें त्याच्या कार्नी

आले. तेव्हां त्यांजकडे जाऊन त्याला त्यानें दोन बोधाच्या गोष्टी सांगितल्या आणि त्यांचा वाद मिटविला, आणि पुनः महावनांत येऊन ह्या वर्षाचा पावसाळा घालविला.

पांचवें वर्ष—ह्या वर्षी शुद्धोदनराजा आजारी झाला असें वर्तमान ऐकून बुद्ध कपिलवस्तुनगरीस गेला. तेथे आपल्या पित्याचा अंत होईपर्यंत तो राहिला; आणि त्याचे देहावसान झाल्यावर त्याचा अंत्यविधि त्यानें यथाशास्त्र केला; आणि आपल्या नातलागांचे समाधान करून तो कुटागारनामक विहारामध्ये येऊन राहिला. येथे असतां त्याची सावत्र आई प्रजापती, त्याची पत्नी यशोधरा आणि दुसऱ्या कित्येक स्त्रिया यांनी त्याच्यापार्शी येऊन त्याला अशी आग्रहपूर्वक विनंती केली की, आह्मांला तुझ्या संघांत घे. प्रथम तो त्याला घेण्यास राजी नव्हता. परंतु आनंदाने त्यांच्या वतीनें फारच गळ घेतल्यावरून त्यानें त्याला आपल्या संघांत सामील होऊं दिलें; आणि ह्या प्रसंगी त्यानें भिक्षुगींच्या वागणुकीसाठीं कांहीं नियम केले. मग तो मकुलनामक टेकडीवर जाऊन राहिला.

सहावें वर्ष—अलाहावादेजवळील मकुलनामक टेकडीवर त्यानें पावसाळा घालविल्यावर बुद्ध राजगृहनगरीस परत आला. तेथे असतां त्यानें त्रिवसार राजाच्या पत्नीस आपल्या संघांत घेतले. ह्या समर्थी आपल्या एका शिष्यानें कांहीं चमत्कार करून एक सुवर्णपात्र मिळविल्याचे ऐकून तो त्याच्यापार्शी गेला, आणि तें पात्र फोडून टाकून चमत्कार न करण्याविषयी त्यानें आपल्या शिष्यांस बोध केला.

सातवें वर्ष—ह्या वर्षी बुद्ध जेतवनामध्ये रहात असतां त्याच्या कित्येक शत्रूंनीं एका स्त्रीला कांहीं द्रव्य द्यावयाचे करून तिच्याकडून त्याच्यावर असा आरोप आणविला की, त्यानें तिच्या पातिव्रत्याचा भंग केला. पण ह्या स्त्रीचा खोडसाळपणा उघडकीस येऊन बुद्ध दोषमुक्त झाला.

आठवें वर्ष—ह्या वर्षी त्यानें नकुलनामक आपल्या एका शिष्याच्या मातेस आणि मोगलीनामक शिष्याच्या मातापितरांस आपल्या धर्मपंथाची दीक्षा दिली. मग तो अलहाबादेजवळ कोशांबी येथे येऊन पावसाचे चार महिने राहिला.

नववें वर्ष—बुद्धाचा शिष्य मोगली हा त्याच्या विरुद्ध कट करण्यास प्रवृत्त झाला असतां आनंदानें त्याला दुसऱ्या कोठेंतरी जाऊन रहावयास सांगितलें. पण बुद्धानें त्याचें ऐकिलें नाहीं. पुढें बुद्धाच्या संघामध्ये कलह उत्पन्न झाला. तो मिटाविण्याचा त्यानें पुष्कळ प्रयत्न केला. त्याला त्यानें नानापरी बोध केला. ऐक्य, सहनशीलता, दयार्द्रता इत्यादिकांचें महत्त्व किती आहे तें त्यानें त्यांस समजून सांगितलें. परंतु ते आपल्या मनांतलें परस्परांविषयींचें वैमनस्य सोडिनात. तेव्हां त्याला अत्यंत वाईट वाटून तो त्याला सोडून पारिलेयकनामक अरण्यांत एकदाच निघून गेला.

दहावें वर्ष—सदरील अरण्यांत त्याला जवळच्या गांवकऱ्यांनीं एक पर्णकुटिका बांधून दिली. तीमध्ये राहून त्यानें पावसाळा घालविला. आपला गुरु आपणांवर रुष्ट होऊन आपणांस सोडून गेला असें त्या उद्दाम शिष्यांस समजलें. तेव्हां त्याला पश्चात्ताप वाटून ते त्याला शोधित ह्या पर्णकुटिकेपार्शीं आले आणि आपल्या कृतापराधाची क्षमा मागूं लागले. तेव्हां बुद्दाला त्यांची दया येऊन त्यानें त्यांस क्षमा केली. ह्या वेळीं त्यानें त्यांस येणेंप्रमाणें वाक्प्रहार केला: 'ज्याचे सोवती विचारी, शांत, अभिज्ञ असे असतात, तो स्वतः विचारशील असल्यास त्याची ऐहिक जीवितयात्रा सुखानें होईल. परंतु तेच जर अज्ञानी व अविचारी असले तर त्यांची संगति सोडून त्यानें एकटें मार्गक्रमण करावें हें चांगलें. त्यांच्या संगतीस राहून पापाचारांत मग्न होऊन दुर्वासनावश व्हावें हें कदापि इष्ट नव्हे.' ह्याप्रमाणें बुद्धानें त्यांस बोध केल्यावर त्यांस पूर्ण अनुताप होऊन त्यांनीं त्याच्या आज्ञेप्रमाणें सर्वदा वागण्याचें

वचन दिलें. ह्या अनुत्त शिष्यांसमवेत बुद्ध श्रावस्तीनगरीस परत आला आणि नंतर तेथून मगधप्रांतीं गेला.

अकरावें वर्ष—ह्या वर्षी राजगृहनगरीजवळील एका खेड्यांतल्या भारद्वाजनामक ब्राह्मणास बुद्धानें आपल्या धर्माची दीक्षा दिली. ह्या वेळीं त्यानें पेरणाराचा दाखला दिल्याचें गेल्या भागांत सांगितलेंच आहे. येथें त्यानें वर्षाकाळ घालविल्यावर तो कोसलप्रांतांतील एका गांवीं आला.

बारावें वर्ष—सदरील ठिकाणावरून तो ज्वळच्या वेरंजानामक गांवीं गेला. येथें त्यानें ह्या वर्षाचा पावसाळा घालविला. पर्जन्यकाळ आटोपल्यावर तो दूरच्या प्रवासास निघाला. या वेळीं तो दक्षिणेंस मंतलप्रांतापर्यंत आला. वाटेंत लागणाऱ्या प्रत्येक गांवीं तो स्वधर्म-बोध करीत गेला; आणि तेथून तो परत काशीवरून कोसलप्रांतांत श्रावस्तीनगरीस आला. ह्या प्रवासाहून आल्यावर राहुलाचें दुर्वर्तन त्याच्या कार्नीं आल्यावरून त्याला त्यानें उपदेश केला. हा बुद्धाचा पुत्र त्या वेळीं अठरा वर्षांचा होता.

तेरावें वर्ष—मग बुद्ध शालिय येथें गेला. ह्या वर्षाचा पर्जन्यकाळ त्यानें ह्याच गांवीं घालविला. तेथून तो परत श्रावस्तीनगरीस आला.

चवदावें वर्ष—ह्या वर्षी त्यानें राहुलाचें वर्तन सुधरलें आहे असें पाहून त्याला संघाची दीक्षा दिली, आणि ह्या प्रसंगीं त्यास उद्देशून बोध केला.

पंधरावें वर्ष—हें वर्ष त्यानें निग्रोधनामक नगरीजवळील राईत घालविलें. तेथें असतां त्यानें आपला चुलतभाऊ महानामा यास उपदेश केला. हा महानामा त्या वेळीं शुद्धोदन राजाच्या गादीचा मालक झाला होता. कोली प्रांताचा राजा सुप्रबुद्ध, जो बुद्धाचा श्वशूर होता, त्यानें बुद्धाला आपल्या कन्येचा त्याग केल्याबद्दल शिव्याशाप दिले. पण बुद्धानें त्याला दुरुत्तर केलें नाहीं. पुढें हा राजा एकाएकी कांहीं संकट गुदरून मरण पावला. सदरील ठिकाणाहून

बुद्ध जेतवनांतील विहारामध्ये आला. ह्या वेळी त्याने दान करण्या-
पेशां नीतिधर्मांचे महत्त्व केवढे आहे याविषयीचा बोध एका ब्राह्मणाच्या
प्रश्नावरून केला.

सोळावे वर्ष—ह्या वर्षी तो आलावी मुक्कामी गेला; आणि तेथल्या
एका मनुष्यास दुष्ट मनुष्यास स्वबोधसामर्थ्याने ताळ्यावर आणून
आपल्या धर्माची दीक्षा दिली.

सतरावे वर्ष—ह्या वर्षीचा पर्जन्यकाळ बुद्धाने राजगृहनगरीत घा-
लविला. पावसाळा संपतांच तो श्रावस्तीमधून आलावी मुक्कामी
जनांस बोध करीत गेला. आलावी येथे असतां एक क्षुधित पुरुष
बुद्धाचा बोध श्रवण करण्यास आला असतां त्याला आधीं पोटभर
जेऊं घातल्यावांचून बोध करीत नाहीं असें त्यानें ह्मटले.

अठरावे वर्ष—ह्या वर्षीचा पावसाळा त्यानें पुनः शालीय मुक्कामी
घालविला; येथे असतां एका कोष्ट्याच्या हातून त्याच्या मुलीचा
प्राण अपघाताने गेला. तेव्हां बुद्धाने त्याला उपदेश करून त्याचे
समाधान केले.

एकुणिसावे वर्ष—बेलुवनविहारांत पर्जन्यकाळ घालविण्यावर
बुद्ध मगधप्रांतांतील प्रत्येक खेड्यांत उपदेश करीत हिंडला. एके स-
मयीं एक हरिण जाळ्यांत सांपडलेला पाहून त्याला त्यानें बंधमुक्त केले;
आणि तेथेच जवळील एका वृक्षा खाली बसून तो ध्यानस्थ झाला.
इतक्यांत ज्या पारध्यानें तें जाळें मांडिलें होतें, तो येऊन पाहतो तों
हरिण सुटून गेला. तेव्हां तें ह्या ध्यानस्थ बसलेल्या माणसानेच सोडून
लाविलें असा तर्क करून तो त्याचा प्राण घेण्यास उद्युक्त झाला; आणि
त्यानें आपल्या धनुष्यास प्रत्यंचा चढवून एक बाण आकर्ण ओढून
त्याजवर सोडिला. परंतु तो दैवयोगाने चुकून बुद्धाच्या प्राणांचा बचाव
झाला. तेव्हां तो दुसरा बाण धनुष्यास लावून सोडणार तोंच बुद्ध ध्या-
न विसर्जन करून जागृत झाला आणि त्या व्याधाचा तो उद्देश ओ-

ळखून त्याला त्या समयास उचित असा बोध केला. त्याचा परिणाम त्या व्याधावर व त्याच्या कुटुंबावर येवढा विलक्षण झाला की त्यांनी आपली वृत्ति तत्काळ सोडून देऊन बुद्धाचें अनुयायित्व स्वीकारिलें. येथून बुद्ध श्रावस्तीकडे गेला.

विसावें वर्ष—श्रावस्ती मुक्कामी त्यानें ह्या वर्षाचा पर्जन्यकाळ घालविला. येथें असतां त्याचा जो एक शिष्य त्याचें भिक्षापात्र घेऊन त्याजबरोबर हिंडत असे, त्यानें त्याचा दोन वेळां उपमर्द केल्यावरून आनंदानें आपल्या बरोबर सर्वदा असावें असें त्यानें ठरविलें. येथून पुढे तो शालियग्रामाजवळील उपवनांत गेला. तेथें त्याला एक वाटमाऱ्या भेटला. त्याला त्यानें उपदेश करून भिक्षुदीक्षा दिली.

ह्या पुढलीं वर्षें बुद्धानें कोणत्या प्रकारें घालविलीं याविषयीं क्रमवार माहिती कोठेंही आढळत नाही. त्याच्या शेवटल्या कांहीं महिन्यांचा वृत्तांत मात्र साद्यंत सांपडतो. त्याचें येथें थोडक्यांत दिग्दर्शन करूं.

बुद्ध गृध्रकुटीं रहात असतां मगधदेशचा राजा अजातशत्रु यानें वृजी लोकांवर स्वारी करण्याचा बेत केला आणि आपल्या प्रधानास बुद्धाकडे पाठवून हा आपला बेत त्यास कळविला. तेव्हां बुद्ध त्या प्रधानास ह्मणाला:

‘ जोंपर्यंत वृजीलोक वेळोंवेळां सभा भरवून त्यांत आपल्या हिताच्या गोष्टींचा विचार एकमतानें करित रहातील, तोंपर्यंत त्यांचा व्हास कदापि व्हावयाचा नाही. त्यांचा सदोदित उत्कर्षच होत राहिल. त्यांच्यामध्ये जोंपर्यंत ऐक्य वसत आहे, जोंपर्यंत ते वडिल जनांचा मान राखतील, जोंपर्यंत त्यांच्या ठायीं स्त्रीजनांविषयीं आदरबुद्धि वास करील, जोंपर्यंत ते धर्माचरणापासून च्युत होणार नाहीत, तर सर्व धर्मनियमांचें यथासांग अनुदर्तन करतील, जोंपर्यंत ते पवित्र पुरुषांचें रक्षण व परिपालन योग्य मार्गानें करित रहातील, तोंपर्यंत त्यांची अवनति कदापि व्हावयाची नाही; तर त्यांची सर्वदा उन्नतिच

होत राहिल. मी जो धर्मबोध त्यांस वारंवार केला आहे तदनुसार जों-पर्यंत ते कायावाचामनें करून वर्तत रहातील तोंपर्यंत त्यांस कोणाचें-ही भय नाही. '

येणेंप्रमाणें त्यानें केलेलें भाषण ऐकून तो प्रधान निवून गेला. मग बुद्धानें आपल्या आसपासच्या सर्व भिक्षूस बोलावून आणून त्यांस एको-प्यानें व नीतीनें वागण्याविषयीं बोध केला.

गृध्रकुटाहून बुद्ध पातलिपुत्रनामक नगरीस गेला. तेथें त्याच्या शिष्यांनीं त्याचा यथोचित मान केल्यावर त्यानें आपल्या गृहस्थाश्रमी शिष्यजनांस येणेंप्रमाणें बोध केला:

'हे गृहस्थहो, जो मनुष्य दुराचरण करितो, त्याचें पांच प्रकारें नुकसा-न होतें. दुर्वृत्त मनुष्य सदाचरणाच्या अभावास्तव आलस्ययुक्त होऊन दारिद्र्ययुक्त होतो. मग त्याची चोहोंकडे अपकीर्ति होते. असें झाल्यानें त्याला कोठेंच मान नाहीसा होतो. अंतकाळीं त्याचें चित्त उद्वेगयुक्त हो-तें; आणि शेवटीं मरणोत्तर त्याचें चित्त दुःखयुक्त होतें. ह्याप्रमाणें कृत-कर्माचा परिणाम कायम राहून त्याला विपत्ति व दुःख यांचा सतत अनु-भव घडतो. आतां जो सदाचरण करितो त्याचें पांच प्रकारें हित होतें. सद्द्वर्तन करणारा मनुष्य आपल्या सदाचरणबलेंकरून उद्यमशील अस-ल्याकारणानें तो संपन्न होतो. अशानें त्याची सर्वत्र सत्कीर्ति पसरते. तो कोठेंही गेला तरी त्याला सर्व जन मोठा मान देतात. मरणकाळीं त्याचें चित्त चिंता व उद्वेग यांपासून मुक्त असतें; आणि शेवटीं त्याचें देहाव-सान झाल्यावर त्याच्या चित्तास सुखानुभव घडतो. त्याच्या सत्कर्माचा परिणाम चांगला होऊन तो कोठेंही असला तरी त्यास सौख्यप्रा-प्ति होते. '

नंतर बुद्ध वैशाली येथें मोठ्या शिष्यसमुदायासमवेत गेला; आणि तेथें अंबापालीनामक एका धनाढ्य वेश्येच्या राईत त्यानें मुक्काम केला. ह्या समयीं बुद्धानें आपल्या शिष्यांस येणेंप्रमाणें बोध केला:

‘हे भिक्षुंनो, आमच्या धर्मवांधवांनीं सर्वदा सावध व विवेकशील असावे. ह्या जगामध्यें शारीरिक भोगतृष्णा, इंद्रियभोगलालसा, आणि असत्य तर्काच्या योगानें उद्भवणाऱ्या भ्रामक समजुती यांपासून प्राप्त होणाऱ्या दुःखाचें निरसन यथोचितमार्गानें करण्यास झटणें हें आमच्या वांधवांचें परमपवित्र कर्तव्य आहे. जें कांहीं सत्कृत्य करण्यास तुम्ही उद्युक्त व्हाल तें मनःपूर्वक करा. आहार, विहार, निद्रा, भाषण आदिकरून व्यापार तुम्हीं विचारपूर्वक करा.’

बुद्धगुरु आपल्या राईत येऊन राहिला आहे असें कळतांच अंबापाली अगदीं साधा पेहराव करून व अंगावर डागडागिना कांहीं-एक न घालतां त्याच्या दर्शनास आली, आणि मोठ्या अदबीनें एका बाजूस हात जोडून बसली. ती स्त्री एवढी धनसंपन्न, रूपवती व तरुण असतां अशी सौम्य, विवेकशील व विनयसंपन्न आहे असें पाहून बुद्धाला मोठें नवल वाटलें. असल्या स्त्रिया ज्ञात्याच अप्रबुद्ध, उद्दाम व निर्लज्ज असतात. त्यांस ऐष आरामीच्या विपुल पदार्थांची अनुकूलता असल्या कारणानें त्यांचें चित्त सर्वदा विषयासक्त असतें. असें असतां ही स्त्री विरक्त व धर्मशील आहे, असें पाहून बुद्धाला समाधान वाटून त्यानें तिला स्वसंमत धर्मबोध केला. तो श्रवण करित असतां तिचें चित्त उत्साहयुक्त झालें. तिची मुखचर्या प्रसन्न झाली. सद्बोधश्रवणानें तिची वृत्ति सर्वथैव पालटून सद्भवर्तनमहत्त्व तिच्या चित्तांत पूर्णपणें ठसलें; आणि मग ती उठून हात जोडून ह्मणाली: ‘गुरुराज, उदयिक आपण आपल्या सर्व शिष्यांसहवर्तमान माझ्या घरीं भोजनास येण्याची कृपा करावी.’ हें तिचें आमंत्रण ऐकून बुद्ध उगी राहिला. त्यावरून त्यानें तें स्वीकारिलें असें मानून ती त्यास वंदन करून मोठ्या हर्षानें निघून गेली.

ती गेल्यावर त्या प्रांतांतील लिच्छवीनामक राजपुत्र बुद्धदर्शनास आले, आणि त्यांनीं त्याला भोजनाचें आमंत्रण केलें. तेव्हां बुद्ध ह्मणाला: ‘अहो लिच्छवी, मी अंबापालीचें आमंत्रण स्वीकारिलें आहे. यास्तव

तुमचें आमंत्रण मला मान्य करितां येत नाही.' हें ऐकून ते निरुपाय झाले आणि बुद्धास नमन करून निघून गेले. दुसरे दिवशीं अंबापालीनें भोजनाची सिद्धता करून बुद्धाला बोलावणें पाठविलें. तेव्हां बुद्ध आपल्या शिष्यांसहवर्तमान तिच्या वाड्यांत गेला. मग भोजन आटोपल्यावर अंबापाली बुद्धाला हात जोडून ह्मणाली: 'गुरुराज, हा माझा भव्य वाडा मी आपल्या संघास अर्पण करूं इच्छितें. तर आपण त्याचा स्वीकार करून दासीला कृतकृत्य करावें.' बुद्धानें अंबापालीची ती देणगी स्वीकारून तिला धर्मबोध केला. तो ऐकून ती वेश्या पूर्ण उपरति पावून सदाचरण करण्याविषयीं तिनें दृढ संकल्प केला. नंतर बुद्ध तेथून निघून तिच्या राईत येऊन राहिला.

येथें थोडे दिवस राहिल्यावर तो कांहीं शिष्यांसमवेत वेणुवनांत आला आणि तेथें त्या वर्षीचा पर्जन्यकाळ घालविला. ह्या समयीं बुद्धाला कांहीं विकृति जडून त्याची प्रकृति बरीच बिघडली. ह्या आजारांत त्याला प्राणांत वेदना होत, तरी त्यानें आपल्या चित्ताची स्वस्थता तिळप्रायही ढळूं न देतां सर्व दुःख मोठ्या धैर्यानें सहन केलें. ह्या वेळीं बुद्धाच्या लक्ष्यांत आलें कीं, आतां आपणांस केव्हां मरण प्राप्त होईल याचा नेम नाही. तर आपलें देहावसान होण्यापूर्वीं आपल्या शिष्यांस शेवटले दोन बोधाचे शब्द सांगावे असें मनांत आणून, दुखणें अंमळ कमी होतांच त्यानें आपल्या आसपासच्या सर्व भिक्षुसंघास बोलावून येणेंप्रमाणें उपदेश केला: 'हे भिक्षुजन हो, माझ्या धर्माचें समग्र तत्त्व मी तुह्यांस वेळोवेळां उपदेशिलें आहे. एकंदर रहस्याचा बोध मी तुह्यांस निष्कपटपणें केला आहे, कांहींएक मार्गें ठेविलें नाही. आतां माझी गरज तुह्यांला मुळींच उरली नाही. माझे आयुष्य आतां पुरें झालें. मी अगदीं वृद्ध झालों आहे. माझी या जगांतली जीवितयात्रा समाप्त झाली आहे. तर आतां माझ्या साहाय्याची अपेक्षा करूं नका. तुह्यांस जो ज्ञानप्रकाश प्राप्त झाला आहे त्याचा यथोचित उपयोग करून आपला

आयुष्यमार्ग ओळखा. ह्या अज्ञानतमोमय जगामध्ये तुह्यांस प्राप्त झालेल्या सत्यज्ञानरूप दीपकाचा दृढ अवलंब करा; आणि आपल्या मोक्षाचा मार्ग स्वीकारून ह्या जीविताचे सार्थक्य करा. ह्या देहांत प्राण आहेत तोंपर्यंत देहमूलक वासनांमुळे उद्भवणाऱ्या विपत्तीचे निरसन विवेक व सदाचार यांच्या साहाय्याने करा. तुमच्या इंद्रियांचे व्यापार आणि मानसिक वृत्ति व विचार यांचे यथोचित नियमन करून एतन्मूलक सर्व विपत्तीपासून मुक्त रहा. सर्वदा सावध व जागरूक रहा. सदाचारापासून च्युत न होण्याचा प्रयत्न कायावाचामनेंकरून करा. ह्या संसारांत जो अनुभव तुह्यांस अहर्निश प्राप्त होईल त्याचा योग्य विचार करून आपला वर्तनक्रम यथायोग्य राखण्यास झटा. माझ्या पश्चात् तुह्यांस स्वतांच्या ज्ञानबलावर व विवेकबलावर सर्वस्वीं अवलंबून रहावे लागणार आहे. यास्तव जे मी तुह्यांस आजपर्यंत वेळोवेळां सांगितले आहे त्याची उपस्थिति राखा, आणि त्याचे मनन व निदिध्यास करून सन्मार्गवर्ती व्हा. माझा आतां भ्रंवसा नाही. माझा तुमचा सहवास लवकरच तुटेल.'

हे बुद्धाचे सकरुण शब्द ऐकून त्याच्या सर्व शिष्यांस पराकाष्ठेचे वाईट वाटले. आपला गुरु आपणांस आतां लवकरच सोडून जाणार हे मनांत येऊन त्यांस गहिवर दाटून आला. तेव्हां आनंद पुढे होऊन हात जोडून म्हणाला: 'गुरुराज, आपण ह्या जगांत आणखी बहुत दिवस राहून आह्यांस धर्मबोध करावा अशी आमची मनापासून इच्छा आहे. आपले आयुष्य दीर्घ झाल्याने सर्व मानवजातीचे कल्याण होण्यासारखे आहे.' हे त्यानें सद्गदित होऊन केलेले भाषण ऐकून बुद्ध त्यास म्हणाला: 'हे आनंदा, आतां माझे काम संपले. माझ्या हातून जेवढे जन्हित होण्यासारखे होते तेवढे मी करून चुकलों आहे. मी ह्या जगांत आणखी जगण्याची कितीही इच्छा केली तरी हा देह केव्हां तरी निःसंशय मरणवश व्हावयाचा. जे उपजले ते आयुष्यमर्यादा संपतांच अंत

पावावे हा निसर्गनियम आहे. तो तुला, मला व इतर कोणालाही टाळतां येणे नाही. तेव्हां जे निसर्गसिद्धच आहे, त्याविषयी वृथा खेद करण्यांत कोणता अर्थ आहे? मी तुह्यांस सत्याचा बोध पुनःपुनः केला असून तुमच्या हृदयांत ते पूर्णपणे विंबलें आहे. त्याची सर्वदा उपस्थिति ठेवून तदनुसार स्वतांचे वर्तन अहर्निश ठेवण्यास झटा. त्यांचे मनन सदोदित करा, आणि ते सर्वत्र प्रसृत करण्यास कायावाचामनेकरून उद्यमशील रहा. माझ्या ह्या सत्यधर्मबोधाचे स्वरूप इहलोकीं सर्वदा शुद्ध व शाश्वत राहिले असा उद्योग तनुमनधनेकरून करण्याचे तुमच्या हातीं आहे. त्याचा साधेल तेवढा सर्वत्र प्रसार करण्यास तुम्ही सर्वदा झटाल तर त्याच्या यांगाने जनांचे वास्तवीक कल्याण होऊन त्यांस शाश्वत सुखाचा लाभ होईल. तेव्हां जे तुमचे बांधव अद्यापि अज्ञानतिमिरांत चाचपडत असतील त्यांला हा माझा ज्ञानदीप दाखवून सन्मार्गी लावा. अशा अज्ञ जनांची तुह्यांस सर्वदा करुणा यावी. त्यांस पुनःपुनः कोमल व दयाद्र शब्दांनी बोध करून सत्यधर्माचा स्वीकार करावयास लावा. ह्याप्रमाणें मानवजातीच्या हितार्थ प्रयत्न करण्यांत तुम्ही आपलें आयुष्य वेंचाल तर ते सार्थकीं लागलें असें होईल. तुम्ही जनांस उपदेश करीत फिरत असतां, त्यांला भलभलत्या थापा देऊन भुरळ घालूं नका. फलज्योतिष शकुनविद्या, किंवा पुढले भाकीत सांगण्याची दुसरी कोणतीही विद्या आपणांस येते असा बाहाणा करून लोकांत आपलें स्तोम माजवूं नका. जनांस भ्रमांत पाडणाऱ्या ह्या असल्या विद्या सर्वथा निषिद्ध होत. त्यांच्या नादीं तुम्ही कदापि लागूं नका. कोणत्याही प्रसंगी चित्ताची समता नष्ट होऊं देऊं नका. सर्वदा मनोनिग्रह करून ह्या संसारांतील एकंदर मोहप्रद विषयांपासून सर्वथा निवृत्त रहा. चित्ताची शांति जेणे करून अढळ राहिल असा व्यासंग व उद्योग करण्यांत सर्वदा तत्पर रहा. केवळ क्षुधातृषाशांतीपुरते अन्नोदकाचे सेवन करा. कोणत्याही इंद्रियाच्या तृप्तीचे विषय कितीही उपस्थित असले तरी त्यांचा दृढ-

निश्चयानें सर्वथा अन्हेर करा. जो सदाचाराचा मार्ग म्यां तुह्यांस नि-
वेदन केला आहे त्याचें सर्वदा मनन करा. पापप्रवृत्तीचें निर्दलन कर-
ण्यास अहर्निश झटा. साधुमार्गाचा अवलंब निश्चयानें करून त्याचें
अनुवर्तन मनःपूर्वक करा. स्वतांच्या ठायींच्या सद्वृत्तींचा विकास सा-
धेल तेवढा करण्यास तत्पर असा. धार्मिक वृत्तीचें उज्ज्वलन जेवढें होईल
तेवढें इष्ट आहे, असें समजा. जड देहास लागून असलेले विषय केवळ
नश्वर व विपन्मूलक होत. यास्तव त्यांत कदापि आसक्त होऊं नका.
तर शाश्वत सुखाचा असा जो पवित्राचरणाचा मार्ग त्याचा दृढ अवलंब
करा ह्यणजे तुह्मी मोक्षसिद्धि पावाल.'

ह्याप्रमाणें आपल्या शिष्यांस अखेरचा बोध केल्यावर बुद्ध पावा
घेथें आला. ह्या गांवीं चंदनामें करून एक शिल्पी रहात असे. त्याच्या
आंबराईत जाऊन बुद्ध राहिला. हें वर्तमान त्या शिल्प्याला कळलें तेव्हां
तो त्याच्या दर्शनास आला, आणि त्यानें बुद्धाला आपल्या घरीं भोजनास
बोलाविलें. त्याप्रमाणें बुद्ध दुसरे दिवशीं त्याच्या घरीं स्वशिष्यांसह
जेवायास गेला. ह्या शिल्प्यानें त्याला तांदुळांच्या पोळ्या व रानडु-
कराचें वाळलेलें मांस शिजवून खाऊं घातलें. कोणी जें कसलें अन्न
देईल तें भक्षण करावें असा बुद्धाचा नियम असल्यामुळें चंदानें
वाढलेलें तें अन्न त्यानें खाल्लें. त्यामुळें तो आजारी झाला, आणि
त्याला पराकाष्ठेच्या वेदना होऊं लागल्या. तरी त्या त्यानें धैर्यानें व
मुकाट्यानें सहन केल्या.

अशा स्थितींत असतां तो तेथून निघून कुशिनगरास आला. वाटेनें
चालतांना तो थकून एका वृक्षाखालीं विश्रांति घ्यावयास बसला; आणि
आनंदाकरवीं जवळच्या ओढ्याचें पाणी आणवून प्याला. असा तो
वृक्षतळीं बसला असतां, पुकाक्षनामक एक तरुण मल्ल त्या वाटेनें जात
होता. तो बुद्धाला पाहून जवळ आला, आणि हात जोडून त्याच्या
सन्निध बसला. त्याचा भाव ओळखून बुद्धानें त्याला बोध केला. तो

श्रवण करून त्याची वृत्ति तत्काळ पालटली आणि त्याने आपल्या घरी जाऊन दोन उत्तम भरजरी झगे आणून बुद्धाला अर्पण केले. त्यांतला एक झगा आनंदाच्या आग्रहावरून बुद्धाने परिधान केला.

ह्या दुखण्यांतून आपण बरा होत नाही असे पाहून बुद्ध आनंदाला ह्मणाला: 'माझी प्रकृति चंदाने दिलेल्या अन्नामुळे विघडली असून या दुखण्यांत माझा अंत होईल असे वाटते. ह्यास्तव कोणी चंदाला शिव्याशाप देतील, व त्यामुळे त्या बापड्याच्या चित्तास मोठा उद्वेग होईल. तर तो न व्हावा ह्मणून त्याला सांग की, ह्यांत त्याचा मुळीच दोष नाही. त्याने मला भक्तिपुरःसर ते अन्न खाऊं घातले त्याबद्दल त्याचे उपकार मानिले पाहिजेत. श्रमणास अन्नदान करणे हे मोठे पुण्य आहे. ते चंदास अवश्य प्राप्त व्हावयाचे. त्यांत यत्किचित्ही न्यून व्हावयाचे नाही. माझी प्रकृति विघडावी ह्मणून कांहीं त्याने मला भोजन घातले नाही. तेव्हां मी आजारी झालो यांत त्याच्याकडे काय दोष आहे बरे ?

नंतर बुद्ध कुशिनगरांतील उपवर्तननामक शालवृक्षांच्या राईमध्ये आपल्या मोठ्या शिष्यसमुदायासह गेला. ही राई मल्लांची होती. येथे गेल्यावर बुद्धासाठी दोन शालवृक्षांखाली एक विछाना तयार करून त्यावर निजविले. त्याला या वेळी असह्य वेदना होत होत्या. पण त्याने आपले दुःख यत्किचित्ही प्रगट करून दाखविले नाही; सर्व निमूटपणे सहन केले; आणि त्याचे चित्त शेवटपर्यंत लवमात्रही अस्वस्थ झाले नाही. ही अशी आपल्या परमप्रिय गुरूची अवस्था पाहून सर्व शिष्यसमुदायास फार वाईट वाटले. आनंदाला तर या वेळी अतिशयित दुःख झाले. तो स्फुंदून स्फुंदून रडू लागला. तेव्हां बुद्धाने त्याला जवळ बोलावून ह्मटले: 'मजवरील तुमच्या प्रेमाचे प्रदर्शन करण्याची ही तऱ्हा मला मुळीच पसंत वाटत नाही. तर जे माझे शिष्य मी उपदेशिलेल्या सन्मार्गाचे अनुवर्तन सदोदित दृढ निश्चयाने व सद्भावपूर्वक करतील त्यांचे मजवर निष्कपट प्रेम आहे असे मी समजेन. मी तुमची जी

कर्तव्ये तुह्यांस दाखवून दिलीं आहेत, तदुनसार वर्तन करण्याचा संकल्प अढळ राखून सत्कर्मपर व्हा ह्यणजे त्यांत मला समाधान वाटेल.' आनंद ह्याला: 'गुरुराज, आह्यांस आपणांकडून पुष्कळ शिकावयाचें आहे, आणि आपण तर आह्यांला सोडून चाललां. आह्यांस आतां धर्मज्ञानाचा उपदेश कोण करील? आमच्या आचरणास योग्य वळण कोण लावील? आपण प्रदीप्त केलेला हा ज्ञानदीप आपल्यामार्गे मालवण्याची भीति आहे. ह्यणून आह्यां शोक करीत आहों.' बुद्ध ह्याला: 'बा आनंदा, तुह्यां आपलें चित्त असें उद्वेगयुक्त होऊं देऊं नका. अज्ञान बालकांप्रमाणें असा शोक करणें तुह्यांस उचित नव्हे. मी तुह्यांस यापूर्वी सांगितलेंच आहे कीं, ह्या प्रपंचांतल्या एकंदर वस्तूंचें स्वरूप असें आहे कीं, त्या आपणांस कितीही प्रिय व स्पृहणीय वाटत असल्या तरी त्यांचा आपला वियोग अवश्य व्हावयाचा. ममत्वभाव हा मूर्खत्वाचा द्योतक आहे. दुःखमूलक जो हा संसार तो ममत्वास्तव आपणांस प्रिय वाटत असतो. पण तो केवळ व्यर्थ होय. सत्यज्ञानाचा उदय ज्याच्या चित्तांत होतो त्याला असें समजतें कीं, हा संसार नश्वर असून त्याचा विलय केव्हां होईल याचा नेम नाही. ह्या विश्वांत शाश्वत असें एक सत्यमात्र आहे. त्याहून अन्य सारें भासमय आहे. हे आनंदा, माझा हा रक्तमांसाचा जड देह विलय पावला तरी मी जगांत प्रचलित केलेला धर्म चिरायु होईल. माझी या जगांतली कामगिरी आटोपली. मला जें माझें कर्तव्यसें वाटलें तें मी आजपर्यंत कायावाचामनें करून केलें. आतां मला विश्रांति अवश्य पाहिजे. हे आनंदा, तूं आजपर्यंत माझ्या सन्निध राहून माझी शुश्रूषा जीवेंभावे केलीस. तूं मजवर अकृत्रिम प्रेम केलेंस. त्याबद्दल मी तुझा ऋणी आहे. तर हे आनंदा, माझें तुला शेवटलें सांगणें एवढेंच आहे कीं, तूं सन्मार्गानुवर्तनाचा प्रयत्न सर्वदा उत्साहपूर्वक व खऱ्या आस्थेनें चालू ठेव. असें करिशील तर तूं विपत्तीपासून मुक्त होशील. दुर्वर्तन, आत्मपरताभ्रम व अज्ञान यांपासून तुझें मोचन

होईल. मी इहलोक सोडून गेल्याबद्दल तुह्यांस वाईट वाटण्याचें कारण नाही. माझा देह येथून नाहीसा झाला तरी माझ्या सत्यधर्मरूपानें मी सर्वदा तुह्यांसन्निध राहीन. माझे देहावसान झालें तरी मी उपदेशिलेलें सत्य अमर राहील. ह्या लोकीं मी जें-हें सत्याचें राज्य स्थापिलें आहे तें जगाच्या अंतापर्यंत अढळ रहावयाचें. आतां ह्या सत्याच्या यथार्थ स्वरूपाविषयीं जनांचीं चित्तें वेळोवेळां भ्रंत होतील. परंतु माझ्यासारखे सत्य-बोध करणारे पुरुष पुढें निर्माण होऊन जन पुनः सन्मार्गवर्ती होतील. '

ह्याप्रमाणें बुद्ध स्वशिष्यांस उपदेश करीत असतां त्या राईचे मालक जे मल्ल नांवाचे लोक त्यांनीं बुद्ध आपल्या राईत आजारी होऊन पडला आहे असें ऐकून त्याच्या दर्शनास आले. आणि त्याची ती अवस्था पाहून शोक करूं लागले. तेव्हां बुद्धानें त्यांला आपल्या जवळ बसवून बोलून येणेंप्रमाणें उपदेश केला: 'माझ्या धर्ममार्गाचा जो अवलंब करील त्यानें तदनुसार वर्तन करण्यास सर्वदा प्रयत्नशील असलें पाहिजे. माझे नुसतें दर्शन घेतल्यानें कांहींएक लाभ होणें नाही. तर मी जो धर्ममार्ग उपदेशिला आहे त्याचें अनुवर्तन दृढनिश्चयानें करा; ह्मणजे तुमचें ह्या विपत्तिजालापासून विमोचन होईल. माझा तुमचा चिरंतन वियोग बडला तरी त्यांत तुमचें कांहींएक अहित होणें नाही. कारण मी तुह्यांस सत्यधर्माचा उपदेश करून ठेविला आहे. त्याप्रमाणें जो दृढनिश्चयानें वर्तेल त्याच्या सन्निध मी सर्व काळ आहे असें समजावें. ह्याप्रमाणें बुद्ध पडल्या ठिकाणावरून उपदेश करीत असतां, सुभद्रनामेंकरून एक भिक्षुक तेथें येऊन आनंदाला ह्मणाला: 'माझ्या मनांत कांहीं शंका उद्भवली आहे. ती मी बुद्धास निवेदन करून तिचें निरसन करून घेऊं इच्छितों.' आनंद ह्मणाला: 'आपल्या गुरु-महाराजांची प्रकृति अत्यवस्थ झाली आहे. यास्तव तूं त्यांला त्रास न द्यावा हें योग्य होय.' हें त्याचें बोलणें बुद्धानें ऐकून आनंदास ह्मटलें: 'आनंदा, सुभद्राला मजकडे येऊन प्रश्न करण्यास प्रतिबंध

गौतमबुद्ध.

२५८
करूं नको. कारण तो जें काहीं मला विचारील तें खऱ्या धर्मजिज्ञासेनें विचारील. प्रश्न विचारून मला निरर्थक त्रास द्यावा असा त्याचा मानस मुळींच नाही. ' हें ऐकून आनंदानें त्या भिक्षूला बुद्धाकडे येऊं दिलें. आणि बुद्धानें त्याचा प्रश्न ऐकून घेतला आणि त्याला यथोचित बोध करून त्याचें समाधान केलें.

आपलें प्राणोत्क्रमण होण्याचा समय समीप आला असें पाहून त्यानें आपल्या शिष्यांस शेवटीं असें सांगितलें कीं, माझ्या पश्चात् तुह्यांपैकी कित्येकांच्या मनांत अशी कल्पना येण्याचा संभव आहे कीं, ' आमचा गुरु गत झाला; आतां त्याच्या बोधाप्रमाणें वर्तलें नाही तर चालेल. ' परंतु ही अशी निषिद्ध कल्पना तुह्मीं आपल्या चित्तांत येऊं देऊं नका. माझा हा गौतमसिद्धार्थाचा देह नष्ट झाला, तरी बुद्ध ह्या रूपानें मी सदोदित राहीन. मी जो सत्यधर्मबोध केला आहे तद्रूप मी आहे असें समजून त्याचा निदिध्यास तुह्मीं अहर्निश धरा; ह्मणजे माझ्या सान्निध्याचा अनुभव तुह्यांस सर्व काळ घडेल. तुमच्या मनांत कोणत्याही गोष्टीसंबंधानें संशय असल्यास त्याचें निवेदन करा. मी गेल्यावर मग तुह्यांस अनुताप होईल कीं, ही अमुक एक गोष्ट बुद्धाला विचारून घेतली असती तर बरें झालें असतें, तर तें काहीं ठीक नव्हे. यास्तव जें काहीं तुह्यांस मला विचारावयाचें असेल तें खुशाल विनदिकृत मोकळ्या मनानें विचारा. ' तेंव्हां आनंद हात जोडून ह्मणाला: ' गुरुराज, आह्यांस आपणाला काहीं एक विचारावयाचें नाही. ' बुद्ध ह्मणाला: ' तर मग तुह्यांस माझा धर्म, विपत्तीचें कारण, व तींतून मुक्त होण्याचा मार्ग हीं चांगलीं समजत आहेत. आतां माझे तुह्यांस शेवटलें सांगणें येवढेंच आहे कीं, ह्या विश्वांत एकंदर वस्तूंचा नाश व्हावा हा नियम आहे. ह्या जगांत एक सत्य काय तें अविनाशी आहे. त्याचा अवलंब सद्भावें करून आपआपला मोक्ष मोठ्या दक्षतेनें साधा; आणि इतर अज्ञ जनांस तो साध्य करून देण्यास कायावाचामनेंकरून सदोदित झटा. '

देहावसान.

ह्याप्रमाणें आपल्या शिष्यांस शेवटला बोध करून बुद्ध ध्यानस्थ झाला, आणि त्या ध्यानांतच वेशुद्ध होऊन त्यानें प्राण सोडिला. तेव्हां त्याचे शिष्य अत्यंत शोकाकुल झाले. त्या वेळीं अनुरुद्धनामें एक भिक्षु इतरांचें समाधान करून ह्मणाला: 'धर्मबांधवहो, असा शोक करीत बसणें आपणांस उचित नव्हे. आमच्या गुरूनें मरणासंबंधानें आपणांस जो वेळोवेळां उपदेश केला आहे तो मनांत आणा. त्याचें आपणांस असें सांगणें आहे कीं, इहलोकीं जें निर्माण झालें त्यास नाश अवश्य आहे. अमुक एक वस्तु किंवा मनुष्य आपणांस कितीही प्रिय आणि आवश्यक असलें तरी त्याचा आपला वियोग हा निश्चयानें व्हावयाचा. तेव्हां अशा ह्या अबाधित सृष्टिनियमानुसार आमचा गुरु आह्यांस सोडून गेला ह्मणून कां बरें कष्टी व्हावें ? त्यानें आपणांस जो सद्धर्ममार्ग लावून दिला आहे त्याचें अनुसरण उत्साहपूर्वक करूं तरच त्याच्यावर आपली निष्कपट भक्ति होती असें ह्मणतां येईल. तर प्रस्तुत प्रसंगीं आपण हा परम प्रिय गुरूचा वियोग स्वस्थ मनानें व धैर्यानें सहन करूं; आणि त्यानें उपदेशिलेल्या सत्यधर्मरूपानें आह्यांपाशीं तो सर्वदा आहे असें कल्पून स्वतांच्या आचरणाचें नियमन करूं.'

ह्याप्रमाणें आपल्या धर्मबांधवांचें समाधान करून तो आनंदास ह्मणाला, 'तूं कुशिनगरांतील मज्झांस जाऊन सांग कीं, बुद्धगुरूचें देहावसान झालें. त्याच्या अंत्यविधीच्या संबंधानें तुह्यांस कांहीं विशेष व्यवस्था करणें असेल तर ती अवश्य करा. आनंदानें मज्झांस ही स्वगुरूच्या मरणाची वार्ता कळविली. तेव्हां त्यांस पराकाष्ठेचें वाईट वाटलें. त्यांनीं लागलीच आपल्या सेवकांकरवीं शेंकडो पुष्पहार, उंची वस्त्रें, सुगंधि द्रव्यें आणि नाना प्रकारचीं वाद्यें मिळविलीं; आणि ही सामग्री घेऊन ते त्या राईमध्ये आले. मग त्यांनीं बुद्धाच्या देहाचें दहन एकाद्या मोठ्या सार्वभौम राजाप्रमाणें केलें.

बुद्धाचा देह चितेवर जळत असतां त्याच्या शिष्यांनीं आपले प्रे-

मोद्गार अनेक प्रकारीं काढिले. सर्वांत महत्त्वाचा उद्गार देवदत्ताचा होता. तो ह्मणाला: 'हे धर्मत्रांधवहो, आमच्या परमश्रेष्ठ गुरूच्या जडदेहाचा या-प्रमाणें विलय तर झाला. परंतु त्यानें आह्मांस उपदेशिलेले सत्य आमच्या हृदयांत वास करीत असून तें आह्मांस पापापासून निवृत्त करील. तर आतां आमचें काम मिळून इतकेंच आहे कीं, आमच्या ह्या परमपूज्य धर्मगुरूनें मनुष्यजातीच्या कल्याणासाठीं जसा सदय बुद्धीनें आमरण अविश्रांत उद्योग केला, तद्वत् आह्मीही करणें उचित होय. आपण आज असा दृढ संकल्प करूं कीं, देहांत प्राण आहेत तोपर्यंत सर्वत्र हिंडून एकंदर मनुष्यजातीस सत्यचतुष्टयाचा व अष्टविध धर्ममार्गाचा बोध करावयाचा; आणि सारे मानव बुद्धधर्माचे अनुयायी होऊन मोक्षाचे अधिकारी होतील असें करावयाचें.'

बुद्धाची मरणवार्ता सर्वत्र पसरून एकंदर शिष्यसमुदायास मोठें दुःख झालें, हें येथें सांगावयास नको. कारण त्याच्यावर एकंदर शिष्यजनांचें निःसीम प्रेम होतें. त्याच्या धर्माचा प्रसार त्याच्या मरणसमयीं निरनिराळ्या आठ राज्यांमध्ये झाला होता. ह्या राज्यांतील राजांनीं आपले वकील पाठवून त्याचें चिताभस्म मिळविलें; आणि तें आपापल्या राज्यांत ठेवून त्यावर मोठमोठे बुरूज बांधिले, ह्या बुरूजांला संस्कृत नांव 'धातुगर्भ' व प्राकृत नांव 'दागोत्रा' असें आहे.

येथें गौतमबुद्धाचें चरित्र समाप्त झालें. यांत त्याच्या आयुष्यामध्ये घडलेल्या बहुतेक गोष्टींचें निरूपण संक्षेपानें केले आहे. तें करितांना त्यानें केलेल्या बोधाचा सारांश बहुतेक येऊन गेला आहे. तरी त्याच्या एकंदर धर्ममतांचें सार व्यवस्थित रीतीनें दिल्यानें वाचकांस तें विशेष ग्राह्य होईल असें वाटल्यावरून तें पुढील भागांत देण्याचें योजिलें आहे. तें वाचल्यानें आर्यधर्माशीं कोणत्या बाबतींत बुद्धधर्म सद्दश किंवा विसद्दश आहे तें कळून येईल.

भाग नववा.

बुद्धधर्माचें संक्षिप्त निरूपण.

गौतमबुद्ध जनांस स्वसंमतधर्ममताचा बोध करावयास निघाला तेव्हां तो प्रारंभी आपल्या श्रोत्यांस सांगत असे कीं, मी कांहीं नवें सांगण्याकरितां आलों नाहीं. जो पुरातन मानवधर्म मनुष्यांच्या अज्ञानामुळे विघडून नामशेष झाला आहे, त्याचें संशोधन व पुनरुज्जीवन करण्याचा माझा संकल्प आहे. प्रारंभी उपोद्धातांत दर्शविल्याप्रमाणें त्यानें प्रचलित केलेलें धर्ममत तत्कालीन अवांतर आर्यधर्ममतांपैकीं एक असून त्यांपासून तें फारच थोड्या गोष्टींत भिन्न होतें. बुद्धधर्मातील तात्त्विक व मानसशास्त्रसंबंधी बहुतेक विचार आर्यांच्या पूर्वकालीन तत्त्वपद्धतींत आढळतात. त्याच प्रमाणें त्याचा नीतिबोध आर्यांच्या ग्रंथांतून पूर्वीच नमूद झालेला आढळतो.

बुद्धानें विशेष केलें तें एवढेंच कीं, जो नीतिबोध इतस्ततः प्रकीर्ण स्थितीमध्ये होता, त्याचें एकीकरण करून त्यास विस्तृत व व्यवस्थित स्वरूप दिलें; आणि कित्येक नीतिसिद्धांतांचें स्वरूप अंमळ उज्ज्वल केलें. दुसरें असें कीं, त्याच्या पूर्वी होऊन गेलेल्या कित्येक मोठमोठ्या विचारी पुरुषांला जे नीतीचे व न्यायाचे सिद्धांत संमत झाले होते, त्यांवरून अनुमित होणारे आचरणाचे नियम त्यानें विहित केले. त्याच्यांत आणि इतर धर्मबोध करणाऱ्या गुरूंमध्ये फरक काय तो इतकाच कीं, त्याला कळलेल्या सत्याप्रमाणें त्यानें अत्यंत आस्थापूर्वक स्ववर्तन ठेवून इतरांस अज्ञानतमांतून काढून सन्मार्गास लावण्याचा उद्योग केवळ परोपकार-बुद्धीनें आमरण चालविला. हा असा विशेष त्याच्या बोधांत व आचरणांत होता ह्मणून तो त्या काळच्या ज्ञानसंपन्न ब्राह्मणांस केवळ तिरस्कारार्ह झाला होता असें वाटत नाहीं. कारण त्याचे मुख्यमुख्य शिष्य

— ब्राह्मण होते; आणि त्याच्या भिक्षुसंघाचा आश्रय मोठमोठ्या विद्वान् ब्राह्मणांनी केला होता. आतां त्याचें मत जें कीं, मनुष्य अत्यंत हीन मानिलेल्या किंवा अत्युच्च मानिलेल्या जातीचा असला तरी तो निर्वाण-प्राप्तीच्या मार्गाचा-सारखाच अधिकारी आहे असें समजावें. त्यामुळे त्या वेळच्या कर्मठ अभिमानी ब्राह्मणांस त्याचें ह्मणणें अमान्य होणें स्वाभाविक होतें. त्याचप्रमाणें बुद्धानें कर्मकांडाचा अधिकक्षेप करून प्रत्येक मनुष्यास ह्या जीवितांत सदाचरणाच्या योगानें स्वमोक्ष साधतां येण्या-सारखा आहे असा जो सिद्धांत स्थापित केला तो ब्राह्मणधर्माभिमान्यांस कदापि मान्य होण्याजोगा नव्हता. तरी पण बुद्धधर्म ब्राह्मणधर्मापासून सर्वस्वीं भिन्न होता असें त्या वेळच्या लोकांस वाटत नसे. हें एक निराळ्या प्रकारचें धर्ममत आहे असा त्यांचा अभिप्राय असे. यास्तव ह्या मताच्या अनुयायांचा तिरस्कार, द्वेष किंवा छळ करण्याकडे त्या काळच्या लोकांची प्रवृत्ति झाली नाही. अशोक राजा होऊन गेल्यावर पुष्कळ काळ लोटल्यानंतर बुद्धधर्म बराच विघडून गेला. तेव्हां त्याच्या अनुयायांचा इतर लोक द्वेष करूं लागले. सारांश काय कीं, बुद्धधर्म आर्यधर्मापासून उद्भवला असून आर्यावर्तामध्ये तो पुष्कळ काळपर्यंत निर्बाधपणें नांदला. याचें कारण त्यांतील बहुतेक सारीं तत्त्वे आर्यलोकांमध्ये पूर्वकालीं निर्माण झालेल्या इतर धर्ममतांतून व तत्त्वपद्धतींतून घेतलीं होती. हें पुढील निरूपणावरून अभिज्ञ वाचकांच्या ध्यानांत येणारें आहे.

बुद्धधर्माचे ग्रंथ पुष्कळ आहेत. त्यांत इतर धर्मग्रंथांप्रमाणें काल-भेदानें व स्थलभेदानें पुष्कळ फेरफार झाले आहेत. मार्गें सांगितलेंच आहे कीं, बुद्धानें स्वतः किंवा त्याच्या हयातींत त्याच्या कोणाही शिष्यानें त्याचा धर्मबोध लिहून ठेवला नव्हता. तरी त्यानें पुष्कळ वर्षे हयात राहून स्वशिष्यांस व इतर जनांस स्वसंमतधर्ममतांचा बोध केला असल्या कारणानें त्याच्या एकंदर बोधास तो जीवंत असतांच

चांगलें व्यवस्थित स्वरूप आलें होतें. फार काय पण त्यानें आपल्या धर्म-
बोधास आरंभ करण्यापूर्वी देखील सतत मनन करून आपल्या मनाशीं
स्वमतांची बरीच सुसंगत व्यवस्था त्यानें लाविली होती; आणि पुढें
पंचेचाळीस वर्षें एकसारखा बोध करीत असतां त्याला जो अनुभव
आला, व लोकांच्या मनांतल्या ज्या शंका त्याला पदोपदीं समजल्या
त्यांच्या योगानें त्याला आपल्या मताचा बहुतेक अंश सुसंगत व दृढ
करितां आला. तो आपल्या धर्मसिद्धांतांचें निरूपण व्यवस्थित भाषेनें
पुनःपुनः करीत असे; आणि त्याचे शिष्य त्याच्या प्रत्येक वचनाचें
पाठांतर स्वतः सद्भावपूर्वक करीत असत, आणि इतरांकडून करवीत
असत. त्याचे कित्येक शिष्य मोठे विद्वान् असून त्यांची बुद्धिमत्ता व
स्मरणशक्ति वाखाणण्यासारखी असे. यास्तव त्याचा धर्मबोध ताडपत्रा-
दिकांवर लिहून ठेवला नव्हता तरी त्याच्या शिष्यांच्या स्मृतिरूप
पटावर तो उत्तम प्रकारें ठसलेला राहिला. पुढें इ० स० पूर्वी ४७७ त
बुद्धाचें देहावसान झालें तेव्हां त्याच्या काश्यपादि कित्येक
शिष्यांनीं आपल्या धर्मबांधवांपाशीं अशी गोष्ट काढिली कीं, आपल्या
गुरूनें आपणांस जो धर्मबोध करून ठेविला आहे त्याचें स्मरण
आपणांस कितपत आहे तें समजण्यासाठीं सर्व भिक्षूंनीं एकत्र जमून
तो पस्परांस पाठ ह्मणून दाखवावा. ही गोष्ट सर्वास मान्य होऊन
बुद्धाचे मुख्यमुख्य पांचशें शिष्य राजगृहनगरींत जमले; आणि त्यांनीं
विनय आणि धर्म ह्या दोन अंगांतील सिद्धांतांची आवृत्ति करून पाठभेद
व न्यूनाधिक भाग यांची सर्वांच्या विचारानें व्यवस्था लाविली. हें बुद्धाच्या
मागून जमलेलें पाहिलें भिक्षुमंडळ होय. ह्या नंतर पुनः शंभर वर्षांनीं
ह्मणजे इ० स० पूर्वी ३७७ या वर्षी वैशाली येथें दुसरें भिक्षुमंडळ जमलें.
हें मंडळ जमविण्याचें कारण असें झालें कीं, कित्येक भिक्षूंनीं संघाच्या
वागणुकीच्या नियमांत कांहीं फेर बदल केल्यावरून त्यांच्यामध्ये वाद
उपस्थित झाला. ह्या वादाचा निर्णय लावण्यासाठीं सातशें भिक्षु वैशा-

ली येथे जमले होते. ह्या मंडळाचा परिणाम असा झाला की, ह्या वेळी बुद्धाच्या अनुयायांमध्ये दुफळी होऊन त्यांचे दोन निरनिराळे पंथ झाले. ह्या मंडळाच्या वेळी पुनः बुद्धधर्ममतांचे परस्पर पठन व संशोधन झाले असे ह्मणतात. पुढे इ० स० पूर्वी २४२ साली अशोक राजाने पुनः एक वेळ भिक्षूंचे मंडळ पाटणा येथे भरविले. ह्या मंडळांत बुद्धाच्या वेळापासून प्रचलित झालेल्या एकंदर धर्मसिद्धांतांचे पुनः एक वेळ एकीकरण होऊन त्यांचो कायमची व्यवस्था ठरली. ह्या मंडळांत जे धर्मसिद्धांत साक्षात् बुद्धापासून उपदेशद्वारे प्राप्त झाले होते त्यांचीच केवळ स्थापना झाल्यामुळे ह्या वेळी जे ग्रंथ कायम ठरले ते बुद्धधर्माचे खरे प्रतिपादक आहेत असा सर्व बौद्ध लोकांचा समज आहे. हे धर्मग्रंथ त्रिपिटक या नावाने प्रसिद्ध आहेत. त्रिपिटकाचा 'तीन पेढ्या' असा अर्थ आहे. पहिल्या पिटकाचे नांव सूत्रपिटक असे असून त्यांत बुद्धाच्या तोंडचा बोध जशाचा तसा नमूद केला आहे. प्रसिद्ध धर्मपद ह्मणून जो बौद्धांचा उत्कृष्ट नीतिबोधाचा ग्रंथ आहे, त्याचा ह्या पिटकामध्ये समावेश होतो. ह्या पिटकांत एकंदर पंधरा ग्रंथ आहेत. यांतील कांहीं ग्रंथांची भाषांतरें 'सेक्रेट बुक्स ऑफ दि ईस्ट' नामक प्रोफेसर म्याक्समुल्लरने प्रसिद्ध केलेल्या ग्रंथमालिकेमध्ये छापून निघाले आहेत. दुसऱ्या पिटकाचे नांव विनयपिटक असे आहे. ह्यांत भिक्षु व भिक्षुणी यांच्या आचरणांचे नियमन करण्याकरितां अगदी बारीकसारीक गोष्टींच्या संबंधाचेसुद्धां नियम सांगितले आहेत. बुद्धाच्या हयातीतच त्याच्या संघांत सामील झालेल्या शिष्यांची संख्या फारच वाढल्यामुळे त्याने हे नियम वेळेवेळां विहित केले होते. ह्या पिटकामध्ये तीनच मुख्य ग्रंथ आहेत. यांतीलही कांहीं भागांचे भाषांतर इंग्रजीत झाले आहे. तिसऱ्या पिटकाचे नांव अभि-धर्मपिटक असे असून यांत तात्त्विक सिद्धांतांचे विवेचन आहे. यांत एकंदर सात ग्रंथ आहेत. आतां ह्या ग्रंथांवर मोठमोठ्या टीका लिहिल्या

असून शिवाय अवांतर पुष्कळ ग्रंथ निरनिराळ्या पंथांच्या अभिमान्यांनी स्वमतपुष्ट्यर्थ लिहिले आहेत. असो, आतां या धर्मग्रंथांत सांगितलेल्या कांहीं गोष्टींचें सार यथे पूर्वसंकल्पानुरूप देऊं.

तात्त्विक बोध.

हें समग्र वस्तुजात कसें निर्माण झालें आहे याविषयीं बुद्धधर्मांत कांहीं एक सांगितलेलें नाहीं. हें विश्व अनादि आहे कीं सादि आहे ? असा बुद्धाला कोणी प्रश्न केला असतां, त्याला त्यानें उत्तर दिलें नाहीं. उत्तर न देण्यांत त्याचा अभिप्राय असा होता कीं, ह्या असल्या जिज्ञासेपासून जनांचें मुळींच हित होणें नाहीं. बुद्धधर्माचा असा सिद्धांत आहे कीं, हें सारें विश्व कार्यकारणनियमानें बद्ध आहे. मृत्यु, स्वर्ग व नरक असे ह्या विश्वाचे त्रिविध लोक असून ते सारे एकाच कार्यकारणनियमानें बद्ध आहेत. स्वर्गलोकामध्ये देव रहातात. मर्त्यलोकीं असतां केलेल्या सत्कर्मरूप त्यांस ही दिव्य योनि प्राप्त झाली आहे. परंतु ह्या देवांचें जीवित अल्प असून कालेंकरून त्यांच्या लोकाचाही विलय व्हावयाचा. त्यांचप्रमाणें नरकलोकीं असत्कर्म करणारांस जावें लागतें. परंतु कालांतरानें जीवमात्राच्या ज्या दुराचार-प्रवृत्तीस्तव हा नरकलोक अस्तित्वांत आला आहे तिचें निर्मूलन झालें असतां हा भयावह लोक विनष्ट होईल. हें त्रैलोक्यरूप विश्व सर्वदा रूपांतर पावत असून त्याचा उद्भव व प्रलय पुनःपुनः व्हावयाचा. परंतु तो कसा व्हावयाचा याचें ज्ञान मानवांस अगम्य आहे. ज्या शक्तीच्या संयोगाच्या योगानें हें अनंत वैचित्र्य व भिन्नत्व विश्वामध्ये दृग्गोचर होत आहे, त्यांचा कालेंकरून वियोग होऊन सर्व एकरूप होणार. यास्तव मी स्वतंत्र भिन्न प्राणी आहे अशी जी मनुष्यमात्राची कल्पना ती स्वप्नवत् होय. तींत बिलकुल तथ्य नाहीं. उदाहरणार्थ अशी कल्पना करा कीं, एकाद्या अत्युच्च मनोन्यावरून मनुष्य खालीं धुईवरून वेगानें धांवणारा रथ पाहत असतां त्याच्या दृष्टीस काय

पडते बरे ? रथ, सारथी, अश्व आणि भूमि हे चतुष्टय केवळ भिन्न असतां तें त्यास परस्परांपासून निराळें असें मुळींच भासत नाहीं. तद्वत् ह्या विश्वांतील वस्तुजातांचें आहे. तें एकएक पाहिलें असतां कितीही भिन्न आहेत वाटलें तरी त्याचें सामग्र्येकरून अवलोकन केलें तर तें परस्परांस सोडून नाहीं; तर तें एकमेकांस केवळ संलग्न आहे असें दिसेल. आतां हा व्यक्तिभाव कसा उत्पन्न होतो ह्याला तर बाल्यावस्थेमध्ये मनुष्याचें चित्त आदर्शवत् असून त्यांत बाह्य जगांतील व्यापारांची प्रतिमा एक सारखी उमटत असते; आणि त्यास असा भास होतो कीं, आपण ह्या विश्वाचे मध्य असून आपणासभोंवतीं हें समग्र विश्व भ्रमण पावत आहे. असें होतां होतां त्याच्या ठायीं भ्रममूलक अहं-वृत्ति उत्पन्न होते. ह्या अहंवृत्तिस्तव तो वासना व चिंता यांस वश होऊन जीवितयात्रा चालवीत असतो. ऐहिक विषयांची लालसा धरून त्यांच्या प्राप्तीसाठीं तो अहर्निश उद्योग करितो. हे विषय प्राप्त झाले असतां त्याला सुखलाभ तर होत नाहींच, परंतु आणखी वासना आणि चिंता त्याच्या हृदयांत उत्पन्न होतात. ह्याप्रमाणें सर्वदा वासनावश होऊन कांहीं तरी कल्पित भासमय कल्याणाच्या प्राप्तीसाठीं तो झटत असतो. ह्या वासना आणि चिंता बहुतेक लोकांच्या ठायीं नीचता व क्षुद्रता उत्पन्न करून त्यास तिरस्कारार्ह करून सोडितात. आतां जे कोणी विशेष उच्चतर उद्देश मनांत धरून त्याच्या सिद्धचर्या असो-शीनें उद्योग करितात, ते केवळ असार वस्तूच्या मार्गें लागून विशेष दुःखाचे वाटेकरी होतात, आणि त्यांची निराशा अधिकच कष्टप्रद होते.

आतां मनुष्याच्या अंतर्बाह्य स्वरूपाचें वर्णन ते येणेंप्रमाणें करीतः मनुष्य जडगुण, वेदना, संज्ञा, संस्कार, आणि विज्ञान ह्या पांच स्कंधांचा बनला आहे. १ जडगुण अठ्ठावीस प्रकारचे आहेत. त्यांचीं नांवां हीं होतः— चार महत्त्वैः—पृथ्वी, आप, तेज आणि वायु; पांच ज्ञानेन्द्रियेः—चक्षु, कर्ण, घ्राण, रसना आणि देह; जड पदार्थांचे पांच गुणः—रूप, शब्द, गंध,

रुचि आणि सत्त्व; दोन लिंगे:-पुल्लिंग आणि स्त्रीलिंग; तीन आवश्यक अवस्था:-विचार, जीवित आणि अवकाश. मनोभाव प्रगट करण्याची दोन साधने:-अंगविक्षेप आणि वाचा; प्राण्यांच्या ठायींचे सात गुण:-चपलता, स्थितिस्थापकता, स्थित्यनुवर्तिता, संयोगशीलता, स्थायिता, विलयप्रवणता, आणि स्थित्यंतरशीलता.

२ वेदना सहा प्रकारच्या आहेत. पांच इंद्रियांस होणाऱ्या पांच वेदना आणि सहावी स्मृतिद्वारा मनास होणारी वेदना. आतां ह्या सहा वेदना प्रिय, अप्रिय किंवा उपेक्षणीय असतात, ह्मणून त्यांचे एकंदर अठरा प्रकार होतात.

३ संज्ञा सहा प्रकारच्या आहेत. प्रत्येक वेदनेस अनुरूप अशी भावना चित्तांत उत्पन्न होते. यास्तव सहा प्रकारच्या वेदनांपासून उद्भवणाऱ्या संज्ञाही सहा जातीच्या असणें स्वाभाविक आहे.

४ संस्कार बावन्न प्रकारचे आहेत. यांतील कांहींकांचीं नांवे पूर्वोक्त वर्गांतल्या कित्येक नांवांशीं सदृश असल्यामुळे पुनरुक्तिरूप भासतील. पण येथें त्यांचा पुनरुल्लेख अंतर्गुणांचें द्योतन करण्यास्तव केला आहे असें समजावें. हे संस्कार येणें प्रमाणें होतः—स्पर्श, वेदना, संज्ञा, चेतना, मनसीकरण, स्मृति, जीवितत्त्व, एकाग्रता, वितर्क, विचार, वीर्य, दृढनिश्चय, प्रीति, छंद, उपेक्षा, निद्रा, मांद्य, मोह, प्रज्ञा, लोभ, अलोभ, भय, साहस, लज्जा, निर्लज्जता, द्वेष, अद्वेष, विचिकित्सा, विश्वास, अम, शारीरिक प्रशांति, मानसिक प्रशांति, शारीरिक चापल्य, मानसिक चापल्य, शारीरिक मृदुता, मानसिक मृदुता, मानसिक सुनम्यता, शारीरिक सुनम्यता, शारीरिक कुशलता, मानसिक कुशलता, शारीरिक सरलता, मानसिक सरलता, वाणीची यथायोग्यता, कृतीची यथायोग्यता, आयुष्यक्रमाची यथायोग्यता, करुणा, मुदिता, ईर्ष्या, स्वार्थपरता, दुर्मुखता, वृथाभिमान आणि मान.

५ विज्ञान हा शेवटला स्कंध होय. हा संस्काररूप स्कंधाच्या पूरणार्थ

योजिला आहे. याचे प्रकार प्रत्येक मनोभावाच्या योग्यायोग्यत्वानुरूप एकंदर एकूणनव्वद कल्पिले आहेत. त्यांचे येथे निरूपण करू गेल्यास पुष्कळ जागा अडून, ते समजल्याने बुद्धाच्या धर्ममतांचे रहस्यज्ञान होण्यास मोठेसे साहाय्य होईल असेही नाही. यास्तव त्यांचा उल्लेख अप्रस्तुत होय.

ह्या स्कंधपंचकांत एकंदर शारीरिक व मानसिक धर्मांचा समावेश होतो. ह्या पैकी कोणताही स्कंध चिरस्थायी नाही. पहिला जडस्वरूपाचा स्कंध पाण्यावरील फेंसाप्रमाणे असून, तो हळूहळू वनत जातो व शेवटी विलय पावतो. दुसरा वेदनांचा स्कंध पाण्यावर नाचनाच्या बुडबुड्यांसारखा आहे. तिसरा संज्ञांचा स्कंध सूर्यकिरणांमध्ये भासमान होणाऱ्या मृगजलासारखा आहे. चवथा जो मनाच्या आणि हृदयाच्या संस्कारांचा स्कंध, तो केळीच्या दांड्यासारखा मृदु आणि षोकळ आहे. आणि पांचवा विज्ञानाचा स्कंध इंद्रजालवत् केवळ भासरूप आहे.

आतां हे जे पांच स्कंध सांगितले त्यांतल्या कोणत्यासही आत्मा ह्मणतां येत नाही, असे त्रिपिटकांमध्ये पुनःपुनः प्रतिपादन केले आहे. मनुष्याचा देह सर्वदा बदलत असून त्याचे इतर धर्मही एकसारखे बदलत असतात. हे धर्म अर्थात् सजीव देहाचे व्यापार होत. हे व्यापार देहाच्या निरनिराळ्या इंद्रियांचा बाह्य वस्तूंशी संपर्क घडत असल्यामुळे उद्भवत असतात. हा बदल इतका अविरतपणे चालत असतो की, लागोपाठ दोन पळांतली मनुष्याची स्थिति सदृश असत नाही; आणि त्याच्या ठायीं कांहीं शाश्वत अव्यय असे तत्त्व मुळीच नाही. अर्थात् मनुष्य-देहामध्ये आत्मा आहे असे मानणे भ्रममूलक होय. मनुष्यास जन्म, जरा, मृत्यु, दुःख, शोक, पीडा, खेद आणि निराशा ह्या ज्या अनिष्ट गोष्टींचा अनुभव घडतो त्यांचीं चार उपादाने सांगितली आहेत. त्यां-पैकी एक, आत्मा ह्मणून कांहीं शाश्वत तत्त्व मनुष्याच्या ठायीं आहे

असें मानणें हें होय. आत्म्याचें अस्तित्व बुद्धानें अनेक उदाहरणें देऊन असिद्ध ठराविलें आहे. त्याचप्रमाणें ईश्वरकल्पनाही केवळ निराधार आहे असा त्याचा जनांस स्पष्ट बोध आहे.

मरणोत्तर आत्मा रहातो ही कल्पना बुद्धानें असिद्ध ठराविली आहे, तरी संसृतीविषयींची कल्पना त्याला मान्य असे. आर्यधर्मातील जे सिद्धांत त्याला असत्यसे वाटले त्यांचा त्यानें अठ्ठेर केला, व जे असिद्ध ठरावितां आले नाहींत त्यांचा त्यानें अंगीकार केला. ह्या जगामध्ये सुखदुःख, सदाचार, अनाचार, इत्यादिकांसंबंधानें जें वैचित्र्य अनुभवास येतें त्याची मीमांसा संसृतीच्या योगानें जशी करितां येते तशी दुसऱ्या कशानेंही करितां येत नाहीं. पूर्वजन्मीं जशीं कर्म करावीं तशी प्रस्तुत जन्मीं स्थिति प्राप्त होऊन कृतकर्मांचें फल भोगावें लागतें; आणि ह्या जन्मीं केलेल्या कर्मांचें फल पुढें भोगावें लागणार. हा आर्यलोकांचा संसृतिविषयक सिद्धांत बुद्धास पूर्णपणें संमत होता. आतां बुद्धधर्मास आत्म्याचें अस्तित्व मान्य नसल्या कारणानें एक वेळ मृत झालेला जीव पुनः निर्माण होतो कसा तें त्यांत स्पष्टपणें सांगितलें आहे. ह्या त्यांच्या मतास 'कर्म' अशी पारिभाषिक संज्ञा आहे. त्याचा सारांश येणेंप्रमाणें आहे: जीवंत प्राणी मृत्यु पावतांच त्यास त्याच्या कर्मानुरूप सुखमय किंवा दुःखमय देह प्राप्त होतो. हा नूतन देह त्यास तृष्णेमुळें प्राप्त होतो. देहाच्या इंद्रियांचा बाह्य जगांतील वस्तूंशीं संपर्क होऊन वेदना उत्पन्न होतात. ह्या वेदनांच्या योगानें उत्पन्न झालेली वासना तृप्त करण्याची इच्छा उत्पन्न होते. ह्या इच्छेला 'तृष्णा' ही पारिभाषिक संज्ञा आहे. ह्या तृष्णेमुळें इच्छातृप्तीच्या विषयांची लालसा उत्पन्न होते. ह्या लालसेला उपादान ही संज्ञा आहे. ह्या तृष्णामूलक उपादानामुळें नूतन जन्म प्राप्त होतो. हा जो नूतन देह प्राप्त होतो तो पूर्वोक्त स्कंधांचा समुच्चयरूप होय. पूर्वीच्या स्कंधसमुच्चयाकडून ह्यणजे अर्थात् जीवाकडून घडलेल्या कर्मानुसार प्रस्तुत स्कंधसमुच्चयाचें जन्मस्थान, स्वभाव, आणि भावी स्थिति हीं नि-

श्चित होतात. आतां हा निश्चय होतो कसा ह्याविषयीं बौद्धधर्मांत कांहींएक सांगितलेले नाही. हें परमरहस्य केवळ अज्ञेय गूढ आहे. ह्याप्रमाणें जगांत जो सुखदुःखाचा अनुभव घडतो त्याच्या मुळाशीं पूर्वसंचित ह्यणजे मागल्या जन्मीं केलेले कर्म आहे. यास्तव तें निमूटपणें सहन करावें, त्याबद्दल देवास किंवा देवास दोष देत वसूं नये. देव व दैव ह्यां-विषयींच्या कल्पना केवळ निराधार होत. सर्व कांहीं विवाक्षित कारणांचे परिणाम आहेत. हीं कारणें आपल्या कर्मापासून उद्भवतात. हा कार्य-कारणभावसंबंध सर्वत्र अबाधित आहे. त्यांत कोणाच्यानेंही फेरबदल करवणार नाही. जसें ज्यानें पेटावें तसें त्याला फल प्राप्त होतें. मनुष्यास ह्या जीवितांत दुःख, पीडा व निराशा हीं जीं प्राप्त होतात त्यांचें कारण अर्थात् असें कीं, त्यानें पूर्वजन्मीं आपले आयुष्य मूर्खपणांत, भ्रमांत व पापाचरणांत घालविलें असतें. आतां मरणोत्तर आत्मा रहात नाही तर हा पेरणारा तोच पुढें फलभोक्ता कसा संभवतो ? या शंकेचें समाधान ते असें करीत कीं, देहावसान होतें तेव्हां मनुष्य ज्या स्क्रंधांचा बनलेला असतो त्यांचें वियोजन झालें तरी कृति, वाणी आणि विचार यांपासून उद्भवणारा परिणामसमुच्चय, ज्यास कर्म असें ह्यणावयाचें, तो नाश पावत नाही. हें त्यांचें मत आधुनिक शास्त्रसिद्ध शक्तीच्या अविनाशित्वाशीं समान आहे. ह्या कर्माची निष्कृति कोणाच्यानेंही करवणार नाही. त्याचें बरें-वाईट फल मनुष्यास अवश्य भोगिलें पाहिजे. हा कृतकर्मपरिणामसमुच्चय सर्वदा एकत्र संलग्न रहातो. आणि अंती ह्या परिणामसमुच्चयानु-रूप नूतन जीव निर्माण होतो. आतां ह्या परिणामसमुच्चयांत व तदनु-सार प्राप्त होणाऱ्या गुणसमुच्चयांत फेरबदल झाला तरी त्याचें तत्त्व, त्याचें अस्तित्व, त्याचें कर्तृत्व व त्याचें कर्म यांच्या संबंधानें तो एक-रूप होय. ह्याप्रमाणें प्रत्येक जीवानें जन्मजन्मांतरीं केलेल्या पापपुण्या-नुसार त्यास गति प्राप्त होते. तरी त्याचें स्वत्व कायम राहून त्याची क्रमाक्रमानें उन्नति होत जाते. जेवढी उन्नति पूर्वजन्मीं झाली तेवढी का-

यम राहून उत्तरजन्मीं आणखी उन्नति व्हावयाला लागते. तरी पण पूर्वजन्मीं आपली स्थिति कशी होती याची स्मृति त्यास असत नाही. ही अशी खऱ्या बौद्धाची दृढ भावना झाल्याकारणाने तो आपले वर्तन शुद्ध राखण्यास झटतो. ऐहिक जडविषयाधीन सुखाचा हव्यास तो सहसा धरीत नाही. इंद्रियतृप्तीच्या विषयांपासून तो मोठ्या निग्रहाने निवृत्त रहातो. ह्याप्रमाणे जीवाची जाणीव विराम पावली तरी त्याने केलेला सदाचार कायम रहातो; आणि ह्या सदाचाराच्या प्रभावाने त्याची विपत्ति उत्तरोत्तर कमी कमी होत जाते. इहलोकीं किंवा परलोकीं सुख प्राप्त होईल या आशेने जे जन कर्मपर होतात ते केवळ भ्रांत होत. अहंभाव हा भ्रममूलक होय. मनुष्य ज्या तत्त्वांचा वनला आहे तीं कांहीं अनंत काळ एकत्र रहाणारीं नव्हत. ह्या तत्त्वांच्या संबधाने त्याच्या ठायीं ममत्व असल्याकारणाने तो पापकर्मास प्रवृत्त होतो; आणि पापामुळे दुःख उद्भवते. यास्तव मनुष्याने सुखानुभवाची लालसा सोडावी. ही लालसा अज्ञानमूलक असून मनुष्यास पापांत पाडते, आणि पापामुळे विपत्ति उत्पन्न होते. यास्तव बुद्धधर्माचा जनांस असा बोध आहे कीं, ह्या विश्वांत कांहीं एक शाश्वत टिकणारे नाही. समग्र विश्व केवळ चल आहे. सर्व कांहीं एकसारखे व्यापार पावत आहे. जी जी शारीरिक किंवा मानसिक गोष्ट आपण पाहतो ती इतर वस्तूंप्रमाणे नष्ट होणारी आहे. आपण जे कांहीं केले, बोललो व मनांत आणले त्याचा एकंदर परिणाम मात्र कायम रहावयाचा. यास्तव आपली क्रिया, वाणी आणि मन हीं शुद्ध ठेवावीं. सर्वांवर दया करावी. सदोदित विवेकशील असावे. अहर्निश जागरूक राहून सर्व प्रकारच्या भ्रमांपासून मुक्त रहावे; आणि बुद्धाने उपदेशिलेल्या धर्ममार्गाचे दृढनिश्चयाने अवलंबन करावे. असे केल्याने आनंद आणि शांति हीं प्राप्त होऊन आपण निर्वाणाचे अधिकारी होऊं. आतां हा धर्ममार्ग कोणता ते पाहूं.

दुःख, दुःखाचे कारण, दुःखाचे निवारण, आणि दुःखाचे निर्मूलन

करण्याचा मार्ग यासंबंधाने बुद्धाने चार सत्यासिद्धांत स्थापित केले आहेत. ते येणेप्रमाणे होतः—

१ व्यक्तिमात्रास प्राप्त होणारे जन्म, पांच स्कंध, जरा, रोग, मृत्यु, अनिष्ट गोष्टींचा संपर्क आणि इष्ट गोष्टींचा वियोग, व तृष्णेची अतृप्ति, ह्या साऱ्या स्थिति विपत्ति व दुःख यांनी युक्त आहेत.

२ वेदनांच्या योगाने लालसा उद्दीपित होते. ह्या लालसेच्या योगाने चित्तास व्यामोह होऊन अहंभाव आणि जीवितप्रीति हीं उद्भवतात. ह्यामुळे प्राप्तविषयांत सुख वाटू लागते; किंवा मनांत उत्पन्न झालेल्या लालसेची तृप्ति करण्याविषयी उत्कट इच्छा उत्पन्न होते. ह्या उत्कट इच्छेस तृष्णा अशी संज्ञा आहे. ही तृष्णा वृद्धि पावून विषयासक्ति, आमुष्मिक जीविताची इच्छा, किंवा ऐहिक संसाराविषयीची प्रीति उत्पन्न होते. ही तृष्णा* सर्व दुःखाचे मूळ आहे.

३ ही तृष्णा निर्मूल होऊन जीवितप्रीति नष्ट झाल्याने दुःख आणि विपत्ति हीं नाहीतशी होतील. बुद्ध म्हणतो कीं, जो कोणी ह्या तृष्णेचा उच्छेद करितो, त्याची विपत्ति कमलिनीच्या पत्रावरील उदकबिंदुवत् दूर होऊन तो मोक्षाचा अधिकारी होईल.

४ ही तृष्णामूलक विपत्ति नाहीशी करण्याचा एकच उत्कृष्ट मार्ग आहे. तो अर्थात् असा कीं, मनुष्याने आपले आयुष्य विवेकाने व नीतीने घालवावे.

हा सन्मार्ग अष्टविध असून त्याची चार पदे आहेत. सन्मार्गाचे आठ

* ही तृष्णा पंचेद्रियांस घडणाऱ्या वेदनानुसार किंवा स्मृतीच्या योगाने उत्पन्न होणारी असल्यामुळे ती सहा प्रकारची आहे. आतां ही प्रत्येक प्रकारची तृष्णा वरती सांगितल्याप्रमाणे तीन तऱ्हांनी उद्भवणारी असल्याकारणाने अठरा जातीच्या तृष्णा संभवतात. ह्या अठरा तृष्णा बाह्य किंवा अंतर्गामीच्या असल्या कारणाने तिचे छत्तीस प्रकार झाले. पुनः ही छत्तीस प्रकारची तृष्णा भूत, वर्तमान आणि भविष्य अशा तीन काळांसंबंधाने होणारी असल्यामुळे एकंदर १०८ प्रकारची तृष्णा झाली; आणि अर्थात् इतक्या प्रकारीं ती मनुष्याच्या विपत्तीस कारण होत असते !

प्रकार येणें प्रमाणें आहेत:—योग्य समजुती, योग्य संकल्प, योग्य भाषण, योग्य वर्तन, योग्य चरितार्थ, योग्य उद्योग, योग्य जागरूकता, योग्य मननशीलता आणि शांति.

आतां ह्या सन्मार्गाचीं चार पदें आहेत त्यांचें कथन करितों.

१ हें सन्मार्गावलंबन पुढील उपायांनीं घडतें. (१) सज्जनसहवास (२) धर्मबोध श्रवण, (३) चित्त सत्यज्ञानानें सुप्रकाशित होऊन उत्पन्न होणारा विवेक आणि (४) नित्याचरण. ज्या मनुष्याचें चित्त पालटलें नसतें तो अज्ञ, पापिष्ठ, द्रोहवश आणि अपवित्र असतो. परंतु सदरी सांगितलेल्या उपायांचें अवलंबन करून ज्याला पूर्वोक्त सत्यचतुष्टयाचें ज्ञान प्राप्त होतें, त्याची चित्तवृत्ति पालटून त्याला प्रथम-पदप्राप्ति होते. ह्या पदीं त्याचा प्रवेश झाल्यावर तो क्रमाक्रमानें पुढील गोष्टींपासून मुक्त होतो: (१) अहंभाव मूलक मोह, (२) बुद्ध आणि त्याचे धर्मसिद्धांत यांविषयींची शंका, (३) धर्मविधि आणि आचार यांपासून कांहीं तरी लाभ आहे अशी भ्रममूलक समजूत. ह्या प्रथमपद-प्राप्तीचें महत्त्व धर्मपदामध्ये असें केलें आहे कीं, ही स्थिति ह्या भूमंड-ळावरील सार्वभौम राज्याहून किंवा स्वर्गप्राप्तीहून चांगली आहे.

२ पूर्वोक्त प्रकारें चित्ताचा योग्य पालट होऊन ज्याच्या मनांतील सर्व संशय विनष्ट होतो, व अहंभाव विगलित होऊन कर्मकांडा-वरून ज्याचा विश्वास सर्वस्वीं उडतो, तो ग्राम्य विषयलालसा, द्वेषबुद्धि, व भ्रामक समजुती यांपासून हळू हळू निर्मुक्त होत जातो; आणि अशी त्याची स्थिति झाली ह्मणजे त्याला द्वितीयपद प्राप्त झालें असें समजावें. अशा मनुष्याची ह्या भूलोकीं आणखी एक वेळच पुनरावृत्ति व्हावयाची.

३ द्वितीयपदप्राप्तीनंतर मनुष्याच्या चित्तांत इंद्रियसुखाविषयीं जी अल्पस्वरूप लालसा शेष राहिलेली असते, तिचें निर्मूलन होऊन परद्वेषबुद्धि विनष्ट होते; आणि मग त्याच्या ठायीं स्वतांविषयींची क्षुद्र बुद्धि आणि इतरांविषयीं कोणत्याही प्रकारची दुर्वृत्ति मुळींच वसत

नाहीं. अशी त्याची वृत्ति झाली ह्मणजे त्याचें ह्या लोकीं पुनरागमन होत नाहीं. ह्या अवस्थेस तृतीयपद ह्मणावयाचें.

४ ह्याप्रमाणें तृतीयपद प्राप्त झाल्यावर मूर्त किंवा अमूर्त स्थितीमध्ये रहाण्याविषयींची इच्छा ज्याच्या चित्तांतून निर्मूल होते, आणि अहंकार, आत्मपवित्रता आणि अविद्या ह्यांपासून ज्याची मुक्तता होते त्याला चतुर्थपदप्राप्ति घडते. ह्यास्थितीप्रत पावलेल्या मनुष्यास अर्हत् अशी संज्ञा आहे.

ह्या चवथ्या पदास पोचलेला मनुष्य सर्व भ्रमांपासून मुक्त असतो. ह्या संसारांतील एकंदर वस्तूंची वास्तविक योग्यता तो जाणत असतो. त्याच्या ठायींच्या सर्व दुर्वासनांचें निर्मूलन झाल्याकारणानें, त्याच्या ठायीं योग्य प्रकारचें स्वप्रेम वसत असतें, आणि परांविषयीं करुणा आणि आदरबुद्धि त्याच्या चित्तांत वसत असतात. सर्व प्राणिमात्राविषयीं अत्युन्नत प्रकारचें आध्यात्मिक प्रेम त्याच्या चित्तांत उद्भवलेलें असतें. माता जशी निष्कपट प्रेमास वश होऊन स्वपुत्राचें रक्षण करण्यास आपले प्राणही वेंचण्यास उद्युक्त होते, तद्वत् तो एकंदर जीवांविषयीं सद्बुद्धि वागवितो. ही त्याची अवस्था एक वेळ कायम होउन चिरस्थायी झाल्यानें त्याची चित्तवृत्ति इहलोकीं केवळ अप्रतिम होते.

ह्या ज्या चार अवस्था सांगितल्या त्यांमध्ये मनुष्य क्रमाक्रमानें दहा बद्धक गोष्टींचा उच्छेद करितो. त्या दहा गोष्टी येणें प्रमाणें होतः—ममत्व-मूलक मोह, विचिकित्सा, कर्मपरता, कामना, द्वेषबुद्धि, ऐहिकजीवन-प्रीति, स्वर्गजीवनप्रीति, अहंकार, आत्मपावित्र्य, आणि अविद्या. ह्यांपैकी पहिलीं पांच बंधनें पूर्णपणें तुटलीं ह्मणजे बुद्धधर्मानुयायी पुरुष अर्हत् होऊन चतुर्थपदास पावतो; आणि बाकीचीं पांच बंधनें तुटलीं ह्मणजे तो असेख बनतो. ही अवस्था त्याला प्राप्त झाली ह्मणजे त्याच्या चित्ताचा सारा व्यामोह विगलित होऊन त्याच्या विपत्तीचा सर्वस्वी अंत होतो. ह्या स्थितीस पावलेल्या मनुष्यास निर्वाण प्राप्त होतें.

आतां निर्वाण ह्यणजे काय तें पाहूं. या शब्दाचा शब्दशः अर्थ पाहिला असतां मालवणें, नायनाट होणें असा आहे. हा नायनाट अर्थात् आत्म्याचा नव्हे हें येथवर केलेल्या निरूपणावरून वाचकांच्या लक्षांत येईलच. कारण आत्मा आहे असें बुद्धमतांत सांगितलेलें नाहीं. तर हा नायनाट केवळ मनाच्या आणि हृदयाच्या लालसांचा ह्यणजे अर्थात् तृष्णांचा होतो. ह्या तृष्णा आहेत तीं पर्यंत कर्माच्या गूढ नियमानुसार पुनः-पुनः जन्म प्राप्त होतात. आतां हें तृष्णानिर्मूलन मनाची आणि चित्ताची तृष्णांस प्रतिकूल अशी स्थिति ज्या मानानें होते त्या मानानें हळूहळू होत असतें; चित्ताची स्थिति तृष्णांस अत्यंत प्रतिकूल होऊन जेव्हां त्यांत कोणत्याही तृष्णांस त्रिकूल थारा मिळत नाहीं, तेव्हां मनुष्यास निर्वाण प्राप्त झालें असें ह्यणावयाचें. ह्यावरून पाहतां निर्वाण ह्यणजे चित्ताची निष्पाप, स्थिर व शांत स्थिति होय; ह्यणजे अर्थात् पूर्ण पवित्रता समजावयाची. बौद्ध लोक या स्थितीचें वर्णन असें करितात कीं, तीं पूर्ण शांति, पूर्ण चांगुलपणा आणि पूर्ण ज्ञान यांचा अनुभव घडतो. ही स्थिति प्राप्त झाली असतां संचित आणि प्राक्तन यांचा अंत होऊन कर्मापासून पूर्ण निर्मुक्तता होते. पूर्ण निष्पाप अवस्था प्राप्त होऊन व्यक्तिनिष्ठत्व नष्ट होतें. उपादान ह्यणजे क्लेश आणि तृष्णा यांचा पूर्ण अभाव होऊन केवळ ज्ञानमय अवस्था प्राप्त होतें. आतां ही अशी परम कैवल्याची अभीष्ट स्थिति अर्हत्पदास पावलेल्या मनुष्यास जीवंत असतांच प्राप्त होण्याचा संभव असतो. ह्या स्थितीचा अनुभव त्याला पूर्वकर्मानुरूप प्राप्त देहामध्ये घडत असतो. आतां जें क्रियमाण प्रस्तुत देहामध्ये घडतें त्यापासून मात्र तो अलिप्त रहातो. देहांत प्राण आहे तोपर्यंत हें क्रियमाण चालू रहावें हा कर्माचा नियम आहे. पण त्यापासून त्यास पुनरपि बंधन घडत नाहीं. हा निर्वाणविषयक सिद्धांत बौद्ध लोक पुढील समर्पक दृष्टांतानें विषद करितात. जीविताची तुलना ते पणतींत पेटविलेल्या दिव्याशीं करितात. एक पेटलेली पणती असली ह्यणजे तिच्या योगानें

जसे हवे तितके दिवे पेटवितां येतात, तद्वत् एक जीव असला ह्मणजे त्यापासून दुसरे अनेक जीव उत्पन्न होतात. जर हा मूळचा दिवा नसेल तर दुसरे दिवे पेटणार नाहीत. आतां हा दिवा तेलावांचून जसा रहाणार नाही, तसें हें एकएक व्यक्तीचें जीवित ऐहिक वस्तूविपर्याची लालसा व चित्तांतील पापप्रवृत्ति यांवर अवलंबून असतें. आतां पणतीमध्ये तेल नसेल तर दिवा रहाणार नाही. पण तो लागलीच मालवणार नाही. घातीनें जें तेल ओढून घेतलेलें असतें, त्यामुळें तो कांहीं वेळ जळत राहून मग मालवेल. त्याचप्रमाणें जो अर्हत्पदवी ह्मणजे अर्थात् पूर्णत्व पावला त्याच्या ठायींच्या सर्व वृत्तींचा व शक्तींचा न्हास झाल्यावरही तो प्राक्तनानुरूप क्रियमाण आहे तोपर्यंत जीवंत राहिल; आणि तें आटोपलें ह्मणजे तो पुनः स्वतंत्रव्यक्तिरूपानें अस्तित्वांत येणार नाही. जसा दिवा विशाला ह्मणजे त्याच्या योगानें दुसरा दिवा पेटवितां येत नाही, तसें अर्हताचें जीवित आटोपलें ह्मणजे त्यास दुसरें जीवित प्राप्त होत नाही.

नीतिबोध.

आजपर्यंत बुद्धधर्माचें जें गौरव होत आहे आणि त्याचें उत्कृष्टत्व जें अभिज्ञ जनांस भासत आहे त्याचें कारण पाहूं जातां बुद्धाच्या नीतिबोधाच्या उज्ज्वल स्वरूपांत सांपडणारें आहे. ह्या बोधाचें थोडेंसें स्वरूप बुद्धाच्या चरित्रांत प्रसंगानुरूप व्यक्त झालेंच आहे. परंतु त्याचें एकीकरण यथे साररूपानें केले असतां त्याची वास्तविक उज्ज्वलता वाचकांच्या ध्यानांत येण्यासारखी आहे असें वाटल्यावरून त्याचें यथे अगदीं संक्षेपानें कथन करितों.

प्रकृत निरूपणाच्या सोईसाठीं बुद्धाच्या नीतिबोधाचे आह्मी यथे तीन वर्ग कल्पिले आहेत. एका वर्गातील नीतिबोध सर्व लोकांस सामान्यकरून लागू होणारा आहे; दुसऱ्या वर्गातला उपदेश बुद्धाच्या संसारी अनुयायांसाठीं आहे; आणि तिसऱ्या वर्गातला उपदेश त्याच्या

संघास सामील होऊन भिक्षुदीक्षा धारण करणारांच्या आचरणाचें नियमन करण्यासाठीं आहे. त्यांचें आतां यथाक्रम दिग्दर्शन करूं.

सर्वसाधारण नीतिबोध.

एका विद्वान् ब्राह्मणानें बुद्धास वास्तविक सौख्यप्राप्तीचा मार्ग कोणता असें एके प्रसंगीं विचारिल्यावरून त्यानें येणेंप्रमाणें बोध केलाः—

‘सौख्यप्राप्तीची लालसा धरून अनेक लोकांनीं अनेक गोष्टी सौख्याच्या साधक आहेत असें कल्पिलें आहे. माझ्या मते सौख्यप्राप्तीचा मार्ग कोणता तें सांगतों. श्रवण कराः मूर्खाची परिचर्या करूं नये, तर शहाण्यांची सेवा करावी. जे मानार्ह असतील त्यांचा मनोभावे मान ठेवावा. चांगलें रम्य स्थल पाहून तेथें निवास करावा. अहर्निश सत्कर्म करावें. चित्ताच्या ठायीं सद्वासना धरावी. धर्माचें वास्तविक रहस्य समजून घेण्याचा प्रयत्न करावा. मन चांगलें सुसंस्कृत करावें. सर्वदा आत्मनिग्रह करावा. भाषण मधुर व आनंदजनक असावें. जें कांहीं बोलावयाचें तें चांगला विचार करून रुचेल असें बोलावें. मातापितरांचा प्रतिपाळ करावा. पत्नी व पुत्र यांचें संगोपन करावें. कांहीं तरी शांततेचा असा उद्योग स्वीकारून चरितार्थ चालवावा. गरीबांस दानधर्म करावा. सर्वदा न्यायानुवर्तन करावें. स्वकीय जनांस प्रसंगोपात्त यथाशक्ति साहाय्य करावें. कोणी कदापि दोष लावणार नाहीत अशा कृति कराव्या. पापभय बाळगावें. पापकर्मापासून सर्वथा निवृत्त रहावें. मद्यपान कदापि करूं नये. परोपकृतीस कधीही त्रासूं नये. सर्वांशीं आदरबुद्धीनें व नम्रतेनें वर्तावें. सदैवित समाधानवृत्ति धरावी. परानें यत्किंचित्ही उपकार केला असतां त्याबद्दल कृतज्ञता प्रगट करावी. धर्मोपदेशश्रवणांत सर्वदा नियमित काळ दवडावा. केवढेंही संकट प्राप्त झालें तरी धैर्यानें रहावें. चित्तवृत्ति कदापि उद्दाम होऊं देऊं नये. जे विवेकेबलेंकरून नीत्याचरणानें प्रशांत झाले असतील अशा महात्म्यांच्या सन्निध रहाण्यास झटावें. धर्मज्ञ पुरुष प्रसंगोपात्त धर्मबोध करितील त्याचें श्रवण करण्याची

संधि कदापि व्यर्थ जाऊं देऊं नये. आपली कोणतीही मनोवृत्ति किंवा वासना उच्छृंखल झाली असतां तिचें दमन प्रयत्नानें करावें. चित्त, वाचा व क्रिया सर्वकाळ परम पवित्र राखण्याचा प्रयत्न करावा. या संसारांतिल कठिन प्रसंग प्राप्त झाले असतां ज्याचें चित्त किमपि उगमगत नाही, तर तें शोक व खेद यांपासून निर्मुक्त रहातें, त्यांस निर्वाणप्राप्ति सुलभ होते. सारांश काय कीं, जे कोणी माझ्या ह्या बोधाप्रमाणें स्ववर्तन ठेवितात, ते कोठेंही गेले तरी त्यांस कशाचीही भीति नाही. शत्रूंची त्यांस मुळींच परवा उरणार नाही. तर ते जिकडे जातील तिकडे त्यांची कृतेच होईल.'

दुसऱ्या एका प्रसंगीं बुद्धानें ऐहिक ऐश्वर्याची नश्वरता व असारता स्थापित करून पुढील प्रमाणें सद्बोध केलाः—

‘जो मनुष्य अन्य जनांशीं वर्तन करितांना सर्व प्रसंगीं मनोनिग्रह, मर्यादशीलता, दया व करुणा यांचें निदर्शन करितो, त्याला मात्र स्वयं ऐश्वर्याचें संपादन घडतें असें ह्मणावयाचें. जडधनाचा निधि जेथें सांठवून ठेवावा तेथला एक तर कोणी तरी चोरून लुबाडून नेईल अशी भीति असते; नाहीतर तो जेथला तेथेच ठेवून अंती देह सोडून जावें लागेल. परंतु सदाचाररूप उत्कृष्ट धननिधि मनुष्यानें किती संग्रहित केला तरी त्यास चोराचें किंवा अन्य कशाचेंही भय नाही; आणि अंतःकाळीं तो त्याला आपल्या बरोबर नेतां येतो. यासाठीं सज्जनपुरुषांनीं सत्कर्म करण्यांत स्वजीवित वेंचावें; ह्मणजे त्यांस वास्तविक सुखसाधक असें ऐश्वर्य प्राप्त होईल.

धर्मपद ह्मणून एक उत्कृष्ट नीतिबोधाचा ग्रंथ आहे. त्यांतून कांहीं निवडक उतारे देउन हें सर्वसाधारण बोधाचें प्रकरण संपवितों.

ह्या संसारामध्ये द्वेषानें द्वेष नष्ट होत नाही, तर दुसऱ्याच्या चित्तांतिल द्वेषाचें निवारण प्रेमानें होतें, असा नियम आहे.

ज्या झोंपडीचें छप्पर चांगलें नसतें त्यांतून जसें पर्जन्याचें पाणी

खाली गळते, तद्वत् ज्याचे चित्त सुशिक्षित नसते त्याच्या ठायीं दुर्वृत्तीचा प्रवेश होतो.

मूर्खजन असार वस्तूंच्या पाठीस लागतात; कारण ते भ्रान्त झालेले असतात. परंतु जे ज्ञाते असतात ते सत्त्वशीलपणाचा अवलंब मनःपूर्वक करितात; कारण यांतच त्यांला सर्व ऐश्वर्याचा ठेवा आहे असे वाटते.

असार वस्तूंच्या प्राप्तीसाठीं यत्न करण्यांत घालविलेले जीवित व्यर्थ गेले ह्मणून समजावे; यास्तव ग्राम्यविषयसुखांत रममाण होण्याची हांव सहसा धरूंनये. सत्त्वशीलता आणि विवेकशीलता यांच्या योगाने वास्तविक आनंद प्राप्त होतो.

जो पुरुष सत्त्वशील असतो त्याची असार गोष्टींकडे प्रवृत्ति कदापि होत नाही. अशा पुरुषाचे ज्ञानरूप महागिरीच्या अत्युच्च शिखरावर आरोहण होऊन तो खालील मूर्खजनांच्या व्यवसायांकडे अलिप्तपणे पाहतो.

ज्ञाता पुरुष प्रत्येक सत्कृत्य आस्थापूर्वक करितो. अज्ञ जनांप्रमाणे तो निष्काळजी नसतो. अन्य जन अज्ञानरूप निद्रेस वश झाले असतां ते सर्वदा जागृत राहून आपली उन्नति साधितात.

आपले चित्त अनावर, चंचल आणि उच्छृंखल असते. यास्तव त्याचे दमन करणे उचित होय. ज्याच्या चित्ताचे दमन झालेले असते त्यास खऱ्या सुखाचा अनुभव घडतो.

ज्याच्या चित्तांत दुर्बुद्धि वसत असते, तो आपल्या शत्रूशीं वैर करून अधिकच शत्रुत्व वाढवितो; आपणावर रागावणारावर उलट रागावून तो क्रोधाची अधिक वृद्धि करितो. ह्याप्रमाणे तो दुर्बुद्धीच्या योगाने अधिकाधिक अनर्थ जगांत वाढवितो.

मधुमक्षिका पुष्पाला कोणत्याही प्रकारे न दुखवितां किंवा त्याचा रंग व सुवास हीं न बिघडवितां त्यांतून मधु तेवढे ग्रहण करून जशी निघून जाते, तद्वत् ज्ञात्यानें या भूतलावर आयुर्मर्यादा आहे तोपर्यंत वसति करून निघून जावे.

दुसरे कोठें चुकतात, किंवा कोणतीं कर्तव्ये करीत नाहीत हें ज्ञात्यां-
नें पाहत बसूं नये; तर आपल्या हातून कोणतीं कर्तव्ये घडत आहेत व
कोणतीं अद्यापि घडावयाचीं राहिलीं आहेत, हें मनःपूर्वक पाहून तदनु-
रूप स्ववर्तनाचें नियमन करावें.

पुष्पाचा बाह्य आकार कितीही सुंदर असला तरी तें सुगंधयुक्त न-
सल्यास जसें व्यर्थ होय, तद्वत् एकाद्या मनुष्याच्या ठायीं बोधपटुत्व अ-
सून जर तो स्वकृत बोधानुसार स्ववर्तन ठेवात नाही तर त्याचा तो उत्त-
म बोध केवळ विफल होय. आतां ज्या पुष्पाची आकृति सुंदर असून
जें सुगंध व सुरंग यांहीं युक्त असतें तें जसें आल्हादप्रद असतें, तद्वत्
जो मनुष्य स्वतांच्या उपदेशानुसार स्ववर्तन ठेवण्यास अहार्नेश झटत
असतो त्याच्या मुखावाटे निघणारा सुबोध श्रोतृजनांच्या चित्तावर
चांगला ठसतो.

पापकर्माचें फल प्राप्त झालें नसतें तोंपर्यंत मूर्खास त्यांत मोठें सुख
आहे असें वाटतें; परंतु तें पापकर्म यथाकालीं फलद्रूप झालें ह्मणजे त्या-
स विपत्ति व दुःख हीं प्राप्त होऊन त्यांखालीं तो अगदीं दडपून जातो.

एकादा मनुष्य युद्धभूमीवर पराक्रम करून सहस्रावधि जनांवर वि-
जय मिळवील. परंतु तो कांहीं मोठा विजयी नव्हे. तर जो स्वचित्ताचा
जय करितो तो सर्वश्रेष्ठ विजयी होय.

मनुष्यानें पापाविषयीं बेदरकार राहूं नये. तें आपल्या चित्ताला सर्व-
स्वीं ग्रासणार नाही असें त्यानें मनांत मानूं नये. 'एक एक उदकबिंदु
पडत राहिला तरी जसें पात्र कालेंकरून भरून जातें, तसें थोडथोडे
दुष्कर्म करतां करतां मूर्खाचें चित्त सर्वस्वीं पापमग्न होतें.

जोंपर्यंत मनुष्याचें चित्त क्रोध, द्वेष व अज्ञान यांनीं सर्वदा दग्ध
होत असतें, तोंपर्यंत त्यास आनंद व सुख हीं कशीं प्राप्त व्हावीं ? हे
अज्ञानतमग्रस्त जनहो, तुम्ही ज्ञानप्रकाशाची कां बरें प्राप्ति करून
घेत नाहीं ?

जो दुसऱ्यांस उपदेश करण्यास उद्युक्त होईल त्यानें प्रथमतः स्ववर्तन सुधरावें. ज्यानें स्वचित्ताचें दमन केलें असतें, त्याला स्वबोधवर्ले करून इतरांच्या चित्ताचें दमन करितां येईल. दुसऱ्यांस उपदेश करण्याचें काम फार सोपें आहे. परंतु स्वतांची सुधारणा करण्याचें काम महादुर्घट आहे.

एकादा मनुष्य पहिल्यानें प्रमत्त असून पुढें सत्त्वशील झाला असतां त्यामुळें अभ्रांतून बाहेर पडलेल्या चंद्राप्रमाणें तो जनांस प्रकाशप्रद होतो.

जो मनुष्य नीतिनियमाचें उल्लंघन करितो, सर्वदा असत्य भाषण करितो, परलोकप्राप्तीची अवहेलना करितो, त्याच्या हातून घडणार नाही असा एकही अनाचार नाही.

जे आपला द्वेष करितात त्यांचा आपण कदापि द्वेष करूं नये. द्वेषमत्सरादिकांनीं युक्त अशा ह्या जनांमध्ये आपण त्या वृत्तींपासून निर्मुक्त होत्साते नांदावें. तरच आपली ही जीवितयात्रा सुखानें होईल.

ऐहिक अनिष्ट गोष्टींच्या संबधानें खेद व कष्ट पावणाऱ्या अशा ह्या जनांमध्ये आपण अखिन्न वृत्तीनें व कष्टांवांचून राहूं.

ऐहिक सुखविषयांच्या प्राप्तीसाठीं अहर्निश उद्योग करण्यांत चूर झालेल्या लोकांला जी दगदग सोसावी लागते तीपासून निर्मुक्त होत्साते आपण सुखानें राहूं. हे जन तृष्णावश होऊन सर्वदा चिंतातुर असतात. त्यांप्रमाणें आपण होऊं नये. तर तृष्णेचा उच्छेद करून निश्चित होत्साते आपण सुखानें नांदूं.

ऐहिक विषयांच्या ममत्वाचा त्याग करूं तरच आपण सुखाचे अधिकारी होऊं.

एका मनुष्यानें दुसऱ्यावर विजय मिळविला असतां त्या दुसऱ्याच्या मनांत विजयी मनुष्याविषयीं द्वेष उत्पन्न होतो. यास्तव कलह टाळून आपण सर्वदा शांतचित्त होऊं. जयापजयाची आपण कदापि परवा करूं नये.

अनिष्ट प्रकार पाहून उद्भवणारा क्रोध ज्याला आवरितां येतो, तोच ह्या देहरूप रथाचा खरा सारथी. इतरांच्या हातीं लगामा असल्या तरी त्या केवळ व्यर्थ होत.

मनुष्यानें क्रोधाविष्ट मनुष्यास दयेनें वश करावे; अपकार करणारास उपकाराने वश करावे; कृपण मनुष्यास औदार्यानें वश करावे; असत्य भाषण करणारास सत्यानें वश करावे.

सत्य बोलावे. क्रोधवश होऊं नये. आपल्यापाशीं अगदीं थोडे असले तरी त्यांतून दुसऱ्यानें याचना केली असतां थोडेसें द्यावे.

जे कर्तव्यकर्मापासून पराङ्मुख होतात, आणि असत्कर्मसि प्रवृत्त होतात, जे अभिमानी व आळशी असतात, त्यांची भ्रंतावस्था उत्तरोत्तर वृद्धिच पावते.

अमुक मनुष्य हीन जातीचा किंवा उच्च जातीचा आहे हें, त्याचे जन्म कोणत्या जातींत झाले आहे हें पाहून, ठरवूं नये. तर त्याच्या हातून नीच कर्म घडत असल्यास त्याला हीन जातीचा ह्मणावे, व त्याच्या हातून सत्कर्म घडत असल्यास त्याला उच्च जातीचा ह्मणावे.

दुसऱ्या एका बोधसूत्रामध्ये पुढील प्रमाणें बोध केला आहे.

क्रोध, उन्माद, दुराग्रह, स्वमताभिमान, वंचकत्व, मत्सर, आत्मस्तुति, परनिंदा, गर्व, पिशुनत्व इत्यादि दुर्गुणांच्या योगाने मलिनता प्राप्त होते, मांसभक्षणाने प्राप्त होत नाही.

मांसमत्स्यभक्षणापासून निवृत्ति, दिगंबरवृत्ति, मुंडन, जटाधारण, मलिनवस्त्रपरिधान, होमहवन इत्यादिकांच्या योगाने भ्रंत जनांस पवित्रता प्राप्त होत नाही.

ब्राह्मणतर्पण, देवतातर्पण, शीतोष्णादिकांच्या योगाने भ्रंते, किंवा अशाच दुसऱ्या तपश्चर्या अमरत्व प्राप्त होऊ शकत नाहीं, यांपासून भ्रंत जनांस पवित्रता प्राप्त होत नाही.

ब्रह्मचर्यापासून निवृत्त रहा. मनाचा सत्संकल्प सोडूं नका.

अपरिमित हास्यविनोदादिकांमध्ये आसक्त होऊं नका. नृपादिकांच्या अप्रयोजक कथा सांगण्यांत किंवा श्रवण करण्यांत कालाचा अपव्यय करूं नका. शोक, क्षोभ, वंचन, दंभ, लोभ, हेवा, द्वेष, कठोरत्व आणि अज्ञान यांपासून दूर रहाण्याचा प्रयत्न करा.

ऊठा, बसते रहा. स्वस्थ घोरत पडण्यांत काय फल आहे ? श्लोकरूप बाणांनीं जे विव्हल झालेले असतात त्यांला कोठून निद्रा प्राप्त व्हावयाला ! आलस्य व प्रमत्तता यांच्या योगानें चित्तास मलिनता प्राप्त होते.

ह्या सार्वत्रिक बोधाचा उल्लेख येथें पुरा करूं. हा असा नीतिबोध बौद्ध-ग्रंथांमध्ये पुष्कळच आहे. त्या सर्वांचें एकीकरण केलें असतां एक मोठा ग्रंथ होईल. असो; आतां बुद्धानें स्वधर्मानुयायी संसारी जनांकरितां जे नीतिनियम घालून ठेविले आहेत त्यांचें येथें साररूपानें कथन करितों.

बुद्धधर्मानुयायी संसारी जनांस बोध.

बुद्धानुयायी संसारी जनांनीं कोणत्या प्रकारें वर्तन करावें असें एक प्रसंगीं कोणीं विचारिल्यावरून बुद्धानें पुढीलप्रमाणें बोध केलाः—

गृहस्थाश्रम्यानें कोणाही प्राण्याच्या जीविताचा नाश कदापि करूं नये, किंवा कोणाकडून तो करवूं नये; किंवा जे कोणी असलें हिंसाकर्म करण्यास प्रवृत्त होतील त्यांस आपली संमति देऊं नये. इतकेंच नव्हे तर त्यानें कोणाही प्राण्याला कदापि दुखवूं नये.

कधीं कोणाची चोरी करूं नये. जे कोणी इतरांच्या वित्तादिकांचा अपहार करितील त्यांच्या त्या दुष्कर्मास संमति देऊं नये.

व्यभिचारकर्म सर्वदा वर्जावें. हें कर्म अत्यंत घोर आहे असें समजावें. जो कोणी ह्या दुष्कर्मास प्रवृत्त होईल तो अग्निकुंडांत पतन पावला ह्मणून समजावें. ज्याला ब्रह्मचर्यव्रत पाळण्याचें सामर्थ्य नसेल त्यानें त्या व्रताचें व्यर्थ स्तोम माजवून व्यभिचारकर्मास प्रवृत्त होऊं नये.

राजदरबारीं किंवा न्यायकचेरींत साक्ष वगैरे देण्याचा प्रसंग आला

असतां कदापि असत्य बोलूं नये; किंवा खोटी साक्ष देण्याचें कोणास उत्तेजन वगैरे देऊं नये. सर्व प्रकारचा खोटसाळपणा टाकावा.

ज्याला सदाचरण करावयाचें आहे त्यानें मद्यपान कदापि करूं नये; किंवा दुसऱ्यांस कैफी मद्य पाजूं नये. त्याचप्रमाणें जे कोणी मद्यसेवन करीत असतील त्यांचें तें करणें पसंत ठरवूं नये. कारण मद्यपानाच्या योगानें उन्माद होऊन मनुष्य वेडा होतो. ज्याला मद्याचें व्यसन लागतें त्याच्या हातून अनन्वित कर्म घडतात. एक मद्यपी असला ह्मणजे त्याच्या संगतीनें दुसरे मद्यपी होतात. ह्याप्रमाणें मद्याच्या व्यसनाचा प्रसार होऊन मनुष्यजातीमध्ये दुष्कर्म, उन्मत्तता आणि अज्ञान यांची वृद्धि होते.

उपवसथनामक व्रत स्वशिष्यांनीं पाळवें असा बोध बुद्धानें एके दिवशीं केला, त्या प्रसंगीं त्यानें सदरीं सांगितलेल्या पांच आज्ञांचा उल्लेख करून आणखी दुसऱ्या तीन आज्ञा विहित केल्या. ह्या आठ आज्ञा येणेंप्रमाणें होतः—

- १ प्राणनाश करूं नये.
- २ चौर्यकर्म करूं नये.
- ३ असत्य भाषण करूं नये.
- ४ मद्यपान करूं नये.
- ५ व्यभिचारकर्म करूं नये.
- ६ रात्रीस अमेध्याहार करूं नये.
- ७ पुष्पमाला व सुगंधी द्रव्ये यांचें सेवन करूं नये.

८ नृत्य, गायन, वादन व नाट्य हीं ऐकूं किंवा पाहूं नयेत.

ह्या नियमांपैकी पहिले पांच सर्व बौद्धमतानुयायी जनांनीं अवश्य पाळले पाहिजेत; आणि बाकीचे तीन ज्याच्यानें पाळवतील त्यानें पाळवे. दुसऱ्या एका स्थळीं बुद्धानें बुद्धधर्मानुयायांस दहा गोष्टी पापरूप अतएव निषिद्ध आहेत असें ह्मटलें आहे. त्या दहा गोष्टी ह्या होतः—

प्राणनाश, चौर्य, व्यभिचार, असत्य, पिशुनता, अपशब्द, व्यर्थप्रलाप, लोभ, द्वेष आणि नास्तिक्य. ह्या पातकांच्या स्पष्टीकरणार्थ पुष्कळ ऊहापोह बुद्धधर्मग्रंथांत केला आहे. पहिलीं नऊ पातके आहेत याविषयीं कोणाचाही वाद नाही; व त्यांचें स्वरूप सर्व नीतिशास्त्रज्ञांस विदितच आहे. तेव्हां त्यांबद्दल येथें विषेश लिहिण्याची आवश्यकता नाही. आतां नास्तिक्याविषयींचें स्पष्टीकरणमात्र बौद्धलोकांनीं कसें काय केले आहे त्याचा उल्लेख येथें करितों. जे कोणी बुद्ध व त्यानें विहित केलेला धर्म यांविषयीं अश्रद्धा दर्शवितात, जे कोणी सदाचार व त्याचे परिणाम यांविषयीं अश्रद्धा प्रगट करितात, पुनर्जन्म व कृतकर्मानुसार प्राप्त होणाऱ्या भोगांविषयीं ज्यांच्या मनांत संशय असतो, त्यांला नास्तिक ह्मणावयाचें, असा बुद्धधर्माचा सिद्धांत आहे.

एके प्रसंगीं बुद्ध नित्यक्रमाप्रमाणें भिक्षा मागावयास चालला असतां त्याच्या दृष्टीस एक गृहस्थ पडला, तो स्नान करून ओल्या वस्त्रांनिशीं हात जोडून उभा राहिला; आणि त्यानें चार दिशांला व खमध्य आणि अधोबिंदु यांला नमन केलें. बुद्धानें त्याची ती कृति पाहून त्याला असें करण्याचें प्रयोजन विचारिलें. त्या गृहस्थानें उत्तर केलें: 'मजवर कांहीं अनिष्टापात होऊं नये ह्मणून माझ्या पितरांचें ह्याप्रमाणें मी स्तवन करीत असतो. ह्या सहाही दिशांकडून मजवर अनिष्ट प्रसंग येऊं नयेत ह्मणून मी हें असें सहा दिशांला नमन करीत असतो. हें ऐकून बुद्धानें त्याला असा बोध केला कीं, ह्या सहाही दिशांकडून तुला अनिष्ट प्राप्त होऊं नये असें वाटत असल्यास तुझ्या सभोवतालील मनुष्यांशीं त्वां नीतीनें वर्तावें. पूर्वेस नमन करण्याऐवजीं त्वां आपल्या मातापितरांशीं खऱ्या पुत्रधर्मानें वर्तावें; दक्षिणदिशेस नमन करण्याऐवजीं आपल्या गुरूशीं शिष्यधर्मानें वर्तावें; पश्चिम दिशेस नमन करण्याऐवजीं आपल्या बाय-कामुलांसंबंधाचीं आपलीं कर्तव्ये करावीं; उत्तर दिशेस नमन करण्याऐवजीं आपल्या इष्टमित्रांसंबंधाचीं कर्तव्ये बजवावीं; खमध्यास नमन

करण्याऐवजीं जे कोणी ब्राह्मण किंवा श्रमण धर्मपरायण असतील त्यांच्याशीं योग्य रीतीनें वर्तावे; अधोबिंदूस नमन करण्याऐवजीं आपल्या सेवक व आश्रित जनांच्या संबंधाचीं कर्तव्ये करण्यास चुकूं नये.

ह्याप्रमाणें त्या गृहस्थास बोध करून बुद्ध परत विहारांत आख्यावर ह्या सहा प्रकारच्या कर्तव्यांचा उपदेश त्यानें आपल्या गृहस्थाश्रमी शिष्यांस येणेंप्रमाणें केलाः—

१ मातापितरें व बालकें यांचीं कर्तव्ये.

मातापितरांचीं कर्तव्ये—१ मातापितरांनीं आपल्या बालकांस दुराचारास प्रवृत्त होऊं देऊं नये. २ त्यांच्या ठायीं सदाचारप्रवृत्ति उत्पन्न होईल असें त्यांस शिक्षण द्यावे. ३ त्यांस उपयुक्त कला व विद्या शिकवाव्या. ४ त्यांचा यथाकालीं विवाहसंबंध जुळवून द्यावा. ५ स्वार्जित वित्ताचा लाभ त्यांस होईल अशी तरतूद करावी.

बालकांचीं कर्तव्ये—१ बालकांनीं आपल्या मातापितरांचा प्रतिपाल करावा, कारण त्यांनीं त्यांचें लहानपणापासून संगोपन केलेलें असतें. २ बालकांनीं आपल्या मातापितरांसंबंधाचीं सर्व कर्तव्ये मनापासून करावी. ३ त्यांनीं आपल्या मातापितरांच्या वित्ताचें रक्षण करावें. ४ त्यांचे आपण योग्य वंशज आहों असें स्वतांच्या आचरणानें त्यांनीं दाखवावें. ५ तीं गत झाल्यावर त्यांचें स्मरण प्रेमपूर्वक व आदरपूर्वक राखावें.

२ गुरुशिष्यांचीं कर्तव्ये.

शिष्यांचीं कर्तव्ये—१ शिष्यांनीं गुरु दृष्टीस पडले असतां उठून उभें रहावें. २ त्यांची परिचर्या करावी. ३ त्यांची आज्ञा पाळावी. ४ त्यांस लागेल ती वस्तु पुरवावी. ५ त्यांनीं केलेला बोध लक्षपूर्वक श्रवण करावा.

गुरूंचीं कर्तव्ये—जेवढें काहीं चांगलें असेल तेवढें सारें गुरूंनीं स्वशिष्यांस शिकवावें. २ प्राप्त ज्ञानाची उपस्थिति त्यांस चांगली राहिलसें करावें. ३ नाना विद्या आणि कला त्यांस पढवाव्या. ४ त्यांच्या स्ने-

झांकडे आणि इष्टमित्रांकडे त्यांची तारीफ करावी. ९ त्यांच्यावर कोणतेही संकट न येईलसे करावे.

३ पतिपत्नीचीं कर्तव्ये.

पतीचीं कर्तव्ये— १ पतीने आपल्या पत्नीशीं आदरपूर्वक वर्तावे. २ तिजवर त्याने माया करावी. ३ तिजशीं एकपत्नीव्रताने वर्तावे. ४ अन्य जन तिचा मान ठेवितील असे करावे. ५ तीला योग्य वस्त्राभरणे द्यावी.

पत्नीचीं कर्तव्ये— १ पत्नीने आपल्या पतीची गृहव्यवस्था योग्य प्रकारे ठेवावी. २ त्याच्या इष्टमित्रांचा परामर्ष चांगल्या प्रकारे करावा. ३ त्याच्याशीं पतिव्रताधर्माने वर्तावे. ४ त्याने मिळवून आणलेल्या द्रव्याचा विनियोग काटकसरीने करावा. ५ तिला जीं जीं गृहकृत्ये करावयाचीं असतात, तीं तिने कुशलतेने आणि उत्साहाने करावीं.

४ मित्र व सोबती यांचीं कर्तव्ये.

थोर पदवीच्या पुरुषांचीं कर्तव्ये— १ थोर पदवीच्या पुरुषाने आपल्या मित्रांस वारंवार पारितोषिके व नजराने देऊन साहाय्य करावे. २ त्याने त्यांच्याशीं मोठ्या अदबीने भाषण करावे. ३ त्यांच्या कल्याणासाठीं झटावे. ४ ते आपल्या बरोबरीचे आहेत असे समजावे. ५ आपल्या ऐश्वर्याचे त्यांस विभागी करावे.

अन्य जनांचीं कर्तव्ये— १ अन्य जनांनीं आपल्या थोर पदवीच्या मित्राकडून एकादें भलतेंच काम गैरसावधपणामुळे होऊं लागलें असतां त्याचे त्यापासून निवारण करावे. २ तो स्ववित्ताविषयीं बेफिकीर असला तरी त्याच्या वित्ताचा नाश होऊं देऊं नये. ३ त्याच्यावर एकादें संकट आलें असतां तो त्यांत न सांपडेल असे करावे. ४ त्याच्यावर एकादी महाविपत्ति आली असतां त्यास सहसा सोडून जाऊं नये. ५ त्याच्या कुटुंबातील मनुष्यांवर प्रीति करावी.

५ धनी व सेवक यांचीं कर्तव्ये.

धन्यांचीं कर्तव्ये— १ त्यांच्या मगदुरा प्रमाणे त्यांस कामे ने-

मून द्यावी. २ त्यांस योग्य वेतन व अन्न हीं द्यावीं. ३ ते आजारी झाले असतां त्यांची जोपासना करावी. ४ घरांत उत्तम पक्वान्नें केलीं असतां तीं त्यांस यथेच्छ खाऊं द्यावीं. ५ त्यांला कधीं कधीं सुटीचा दिवस द्यावा.

सेवकांचीं कर्तव्ये.— १ धन्याला पाहून सेवकांनीं उठून उभें रहावें. २ धनी निजल्यावर त्यांनीं निजावें. ३ धन्याकडून जें कांहीं मिळेल त्यांत त्यांनीं संतुष्ट रहावें. ४ धन्याचें काम त्यांनीं उत्साहानें व बरोबर करावें. ५ त्यांनीं त्याच्याशीं आदरपूर्वक बोलावें.

६ गृहस्थ व धर्मपरायण जन यांचीं कर्तव्ये.

गृहस्थांचीं कर्तव्ये— १ सद्गृहस्थांनीं धर्मपरायण जनांशीं मोठ्या भक्तीनें वर्तन करावें. २ त्यांच्याशीं मोठ्या आदरशीलतेनें बोलावें. ३ त्यांच्याविषयीं मनांत पूज्यत्वबुद्धि वसूं द्यावी. ४ ते आपल्या घरीं आले असतां त्यांचा यथोचित आदरमान करावा. ५ त्यांला ज्या कांहीं ऐहिक वस्तूंची गरज लागेल त्या त्यांला अवश्य पुरवाव्या.

धर्मपरायण जनांचीं कर्तव्ये— १ धर्मपरायण जनांनीं संसारी जनांला दुराचारापासून निवृत्त करावें. २ त्यांला योग्य उपदेश करून सदाचारी करण्यास झटावें. ३ त्यांजवर माया करावी. ४ त्यांला वारंवार धर्मबोध करावा. ५ त्यांच्या संशयांचा परिहार करावा. ६ त्यांस स्वर्गाचा मार्ग दाखवून द्यावा.

ह्याप्रमाणें बुद्धानें आपल्या शिष्यांस ह्मणून जो बोध केला आहे, तो सर्वांला मान्य होण्यासारखा असून तदनुसार वर्तन केल्यानें इहलोकीं सौख्य व कीर्ति यांचा लाभ अवश्य होणारा आहे.

येथपर्यंत जें विवेचन केलें आहे त्यावरून वाचकांच्या लक्षांत हें येण्यासारखें आहे कीं, बुद्धानें आर्यधर्मांत जे भोळवटपणाचे आणि व अप्रयोजक प्रकार माजले होते, ते निषिद्ध ठरविले, किंवा त्यांकडे दुर्लक्ष केलें, आणि त्यांत जे नीतिसिद्धांत व सत्य गोष्टी सांगितल्या आहेत, त्यांचें स्वरूप उज्ज्वल करून व त्यांत योग्य तेवढी भर घालून त्यांचा जनांस

आमरण बोध केला. बुद्धाच्या एकंदर बोधाचें सार मिळून इतकेंच आहे कीं, मनुष्यांनीं योग्य, सत्य व कल्याणप्रद असें ज्ञान प्राप्त करून घेऊन तदनुसार वर्तन करण्याचा दृढ संकल्प करावा, आणि कष्टेंकरून मनो-निग्रह करण्यास झटावें; आणि एकंदर प्राणीमात्रावर दया करावी व त्यांस स्वशक्त्यनुसार साहाय्य करण्यास सर्वदा तत्पर असावें. असें केल्यानें मनुष्यास परमसौख्य लाभण्यासारखें असून त्याच्या जीविताचें सार्थक्य ह्यांतच आहे.

येथवर बुद्धकृत बोधाच्या दोन अंगांचें निरूपण संक्षेपतः केलें. आतां त्याचें तिसरें अंग जें त्याच्या धर्माची दीक्षा घेऊन भिक्षु-वेश धारण करणाऱ्यांसाठीं विहित केलेल्या आचरणनियमांचें, त्याचा येथें उल्लेख करणें क्रमसिद्ध आहे खरें. तथापि हे धर्मा-चरणनियम सार्वत्रिक हिताचे किंवा सर्व लोकांनीं पाळण्यासारखे नसल्यामुळे त्यांचें येथें सार दिलें नाहीं तरी चालेल असें वाटल्यावरून तो भाग वगळला आहे. तरी हा त्याचा बोध कोणत्या प्रकारचा होता हें जाणण्याची ज्यांला इच्छा होईल त्यांनीं मार्गें धर्मसंस्थापनाप्रकरणांत जें ह्या बोधाचें थोडेंसें दिग्दर्शन केलें आहे तें, व अंतकाळीं त्यानें आपल्या शिष्यांस केलेल्या बोधाचें जें सार मागल्या भागांत दिलें आहे तें पहावें.

भाग दहावा.

बुद्धधर्मप्रसाराचा इतिहास.

बुद्ध आणि त्याचे शिष्य ज्या प्रांतांतून धर्मबोध करीत हिंडत असत, व वर्षाकाळीं ज्या नगरासन्निध विहारांमध्ये रहात असत, त्यांच्या नांवांवरून पाहतां बुद्धाच्या हयातींत त्याच्या धर्माचे अनुयायी हिंदुस्थानाच्या पूर्वेकडील प्रांतांतच विशेषेकरून झाले होते, असें दिसते. मुख्यत्वेकरून काशी, कोसल आणि मगध ह्याच प्रांतांत त्याच्या धर्माचा प्रसार पुष्कळ झाला होता. शिवाय अयोध्या व बहार ह्या प्रांतांतही त्याचे अनुयायी पुष्कळ झाले होते. आतां कांहीं ग्रंथांच्या आधारावरून असें कळते कीं, बुद्धाचे शिष्य पश्चिमेकडील मुलखांतही धर्मबोध करीत वेळोवेळां हिंडत असत. बुद्धाच्या अनुयायांसाठीं मगध व कोसल ह्या प्रांतांतील बहुतेक मुख्य नगरांजवळ आणि श्रावस्ती (साहेतमाहेत) व राजगृह (राजघर) ह्या राजधानींच्या नगरांजवळ विहार बांधून दिले होते. स्वतः बुद्ध ह्या नगरांजवळील विहारांत कधीकधी येऊन रहात असे. बुद्धाचे देहावसान झाल्यावर त्याच्या शिष्यांनीं स्वगुरूचा धर्मोपदेशक्रम सतत चालविला होता. पण बुद्धानंतर त्यांच्या धर्माचा प्रसार हिंदुस्थानांतील आणखी कोणकोणत्या प्रांतांत झाला तें कळत नाही.

बुद्धाच्या अनुयायांनीं त्याच्या पश्चात् तीन भिक्षुमंडळे जमविल्याची हकीकत मागल्या भागाच्या प्रारंभी दिलीच आहे. ह्यांपैकी तिसरें मंडळ अशोकराजानें भरविलें होतें असें तेथें सांगितलें आहे. ह्या मंडळानंतर अशोक राजानें दूरदूरच्या देशांत धर्मोपदेशक पाठवून बुद्धधर्माच्या प्रसारास पुष्कळ साहाय्य केले. ह्या धर्माचा आज जो इतका प्रसार झाला आहे त्याचे मुख्य कारण ह्या राजाचा व कनिष्क नामक राजाचा ह्या धर्मास पूर्ण आश्रय मिळाला हें होय.

अशोकराजा इसवी सनापूर्वी २६० सालाच्या सुमारास मगधदेशाच्या गादीवर बसला. हा चंद्रगुप्तनामक राजाचा नातू होता. शिकंदर बादशाहाने इसवी सनापूर्वी ३२७ वे वर्षी हिंदुस्थानावर स्वारी केली त्या वेळीं जे हिंदुराजे त्याच्याशी युद्धसंग्राम करावयास गेले होते, त्यांमध्ये हा अशोकाचा आज्ञा चंद्रगुप्त प्रमुख होता. ह्याने मगध देशाचे राज्य नंदाचा पराभव करून घेतले. ह्या नंदाने हें मगधदेशाचे राज्य बिंबसारराजाच्या वंशजांकडून बळवाविले होते.

चंद्रगुप्त किंवा त्याचा पुत्र बिंदुसार हे बुद्धधर्मानुयायी नव्हते. परंतु अशोकाने ह्या धर्माचा स्वीकार करून त्यांतील उपदेशाप्रमाणें आपले वर्तन आमरण ठेविले. ह्यामुळे त्याच्या राज्यांतील एकंदर लोक सुखी झाले. ह्या राजाचा अंमल पुष्कळ प्रांतांवर होऊन तो हिंदुस्थानचा सार्वभौम राजा आहे अशी त्याची ख्याति दूरदूरच्या देशांत पसरली. पश्चिमेस रशिया देशांतील वोल्गानदीपासून तो पूर्वेस जपानापर्यंत आणि उत्तरेस सैबेरियादेशापासून तो दक्षिणेस सिंहलद्वीपापर्यंत असलेल्या एकंदर मुलखांत त्याची कीर्ति पसरली होती.

ह्याच्या वेळीं कित्येक लबाड लोक भिक्षुवेश धारण करून आह्मी बुद्धाचे अनुयायी आहों असे सांगत फिरत, आणि जनांस वाटेल तो स्वकपोलकल्पित धर्मबोध करीत. ह्यामुळे मूळधर्माच्या शुद्ध स्वरूपांत पुष्कळ घोटाळा होण्याची भीति उत्पन्न झाली. हा घोटाळा दूर करून सत्य धर्माचें शुद्ध स्वरूप कायम करावें असे मनांत आणून अशोकाने इ० स० पूर्वी २४२ वे वर्षी पूर्वोक्त तिसरे धर्ममंडळ पाटणा येथे भरविले. ह्या वेळीं एक हजार भिक्षु एकवट होऊन त्यांनीं सर्व धर्मग्रंथांचे पुनः पठन करून पाठभद्र व इतर व्यंगे नाहीतशीं करून त्यांस कायमचे स्वरूप दिले. हे धर्ममंडळ नऊ महिने बसले होते. येथून पुढे बुद्धधर्मग्रंथांत ह्याणण्यासारखा फेरफार झाला नाही. शिवाय अशोकाने हे मंडळ भरण्या पूर्वी व नंतर अनेक शासने काढून त्यांत बुद्धधर्माच्या

मुख्यमुख्य सिद्धांतांचें निरूपण करून तीं आपल्या साम्राज्यांत चोहों-कडे शिलांवर कोरलीं. वायव्येस पेशावरापलीकडील युसफझाईच्या दरीवि पासून पश्चिमेस काठेवाडापर्यंत, आणि नागपूर व मध्यप्रांत यांपासून पूर्वेस ओरिसापर्यंत हे शिलालेख आढळतात. आजपर्यंत हे अशोकानें कोरविलेले शिलालेख चाळीस सांपडले आहेत. त्यां पैकीं तेरा मोठ्या विशाल शिलांवर कोरिले आहेत, सतरा गुहांत कोरिले आहेत, आणि दहा स्तंभांवर कोरले आहेत. अशोकानें असे एकंदर ८४००० शिलालेख स्तंभादिकांवर कोरले होते असें ह्मणतात.

• सदरीं निर्दिष्ट केलेलें मंडळ भरल्यानंतर अशोकानें कांहीं कामगार बुद्धधर्माचें स्वरूप शुद्ध राखण्यासाठीं व त्या धर्माच्या प्रसारास साहाय्य करण्यासाठीं नेमिलें. ह्या धर्मखात्यावर एक मुख्य अमात्य नेमून त्याच्या हातीं सर्व ज्यवस्था दिली. त्याचें कर्तव्य धर्मप्रसार करण्याचें असून ज्या लोकांमध्ये धर्मप्रसारक नातील त्यांची ऐहिक स्थिति सुधरण्याचे उपाय योजण्याचें होतें. उत्तरेपासून तों तहत सिंव्हलद्वीपापर्यंत एकंदर रस्त्यांच्या बाजूंवर अशोकानें वृक्ष लावविले आणि विहिरी व तळीं खणविलीं. त्यानें मनुष्यांस व प्राण्यांस औषधोपचारांच्या सोई जागो जागीं करविल्या. लोकांच्या घरगुती आचरणावर व लौकिक व्यवहारावर नजर ठेवण्याकरितां व स्त्रिया आणि तरुण जन यांमध्ये ज्ञानाचा प्रसार करण्याकरितां त्यानें कामगार नेमिले.

अशोकानें बुद्धधर्म प्रसारासंबंधानें जीं शासनें काढिलीं आहेत, त्यांमध्ये त्यानें धर्मप्रसारकांस निक्षून सांगितलें आहे कीं, त्यांनीं स्व-धर्मप्रसार केवळ शांततेच्या उपायांनीं करावा. लोकांवर जुलूम असा सहसा करूं नये. आपल्या धर्माचीं तत्त्वे लोकांस पुनःपुनः नीट समजून सांगून त्यांचीं मनें वळवावीं. भिन्न मताच्या लोकांचा तिरस्कार किंवा अवहेलना कदापि करूं नये. आपलें काय मत आहे तें शांतपणें व कोणास राग न येईल अशा रीतीनें समजून सांगावें. ह्या अशा सौम्य

उपायांनी स्वधर्मप्रसार करण्याची स्पष्ट सूचना सर्व धर्मप्रसारकांस केल्यामुळे त्याच्या जोरावर कोणाही धर्मप्रसारकाला अन्य धर्माच्या लोकांवर जुलूमजवरी करण्याचे धैर्य झाले नाही. शिवाय स्वतः बुद्धानेही स्वशिष्यांस असाच बोध केला होता. ह्या कारणास्तव बुद्धधर्माच्या अनुयायांचे स्वधर्मप्रसारार्थ आजपर्यंत जे प्रयत्न होत आले आहेत ते भसेच शांततेचे व सौम्य आहेत.

अशोकाने आपल्या साम्राज्यामध्ये चोहोकडे जीं शासनं शिलादिकांवर कोरविलीं होतीं ह्मणून वरती सांगितलें आहे, त्यांतल्या चौदा शासनांमध्ये कोणकोणत्या गोष्टींचा उल्लेख केला आहे तें एका युरोपियन पंडिताने साररूपाने सांगितलें आहे. त्याचा येथे अनुवाद केल्याने अशोकाने बुद्धधर्मप्रसारास कोणत्याप्रकारे साहाय्य केले तें वाचकांस कळून येईल. ह्या गोष्टी येणेप्रमाणे आहेत:—

१ कोणत्याही प्राण्याचा यज्ञाप्रीत्यर्थ किंवा खाण्यासाठी वध करण्याची मनाई.

२ मनुष्यांस आणि पशूंस औषधोपचारांचे साहाय्य मिळण्याविषयीची व्यवस्था.

३ प्रति पांच वर्षांनी बुद्धधर्मानुयायी जनांची मानसिक स्थिति कशी काय आहे तें पाहणे, आणि धर्माच्या मुख्य मुख्य नीतिसिद्धांतांची त्यांस सुनावणी करणे.

४ प्रजाजनांच्या पूर्वीच्या स्थितीची अशोकाच्या वेळच्या स्थितीशी तुलना.

५ निरनिराळ्या देशांत जाऊन तेथल्या लोकांस धर्मबोध करून स्वधर्मबोधाची दीक्षा देण्याकरितां धर्मप्रसारकांची योजना; आणि कोणकोणत्या देशांत त्यांस पाठवावयाचे त्यांचीं नावे.

६ प्रजाजन सदाचरण करितात कीं नाहीं तें पाहून राजास वारंवार कळविण्यासाठीं कामगारांची नेमणूक.

७ आपल्या प्रजाजनांचा सर्वांचा एकच धर्म व्हावा, आणि परस्परां-
मधील उच्चनीच भाव नाहीसा होऊन सर्वांची समान योग्यता व्हावी
अशा इच्छेचे प्रदर्शन.

८ मागल्या राजांच्या ग्राम्यविषयासक्तीशीं अशोक राजाच्या पवि-
प्राचरणाची तुलना.

९ नित्याचरणाने वास्तविक सुखाची प्राप्ति होण्यासारखी असून
स्वर्गसुखाची देखील सिद्धि नित्याचरणानेच व्हावयाची असा मोठ्या कळ-
कळीचा बोध.

१० ऐहिक नश्वर वैभवाची असारता लक्षांत आणून अशोक भावी
शाश्वत सौख्याची अपेक्षा करितो या गोष्टीचा उल्लेख.

११ जनांस सत्यधर्मपरायण व सदाचरणसंपन्न करणे यासारखे
पुण्यप्रद परोपकारकृत्य दुसरे कोणतेही नाही, ह्या सिद्धांताचे प्रतिपादन.

१२ अश्रद्धावान् लोकांस उपदेश.

१३ या शासनाचा पुरा अर्थ कळत नाही. हे केवळ अंशरूपाने आहे.

१४ पूर्वीच्या सर्व शासनांचा सारांश.

पूर्वीक्त भिक्षुमंडळ भरविल्या नंतर अशोकाने ज्या निरनिराळ्या
देशांत धर्मप्रसारक पाठविले त्यांचीं नांवे एका ग्रंथांत दिली आहेत, तीं
अशीं: काश्मीर, गांधार, महीस (ह्यैसूर), वनवास (राजपुताना),
अपरांतक (पंजाबाचा पश्चिमेकडील भाग), महाराष्ट्र, यवनलोक
(बाक्ट्रिया आणि ग्रीक लोकांचीं राज्ये), हिमवंत (हिमालयाच्या
पलीकडले प्रांत), सुवर्णभूमि (ब्रह्मदेश), व लंका. एका शासनामध्ये असे
सांगितले आहे की, चोल (मद्रासेकडील प्रांत), पांड्य (मदुरा),
सत्यपुरा (सातपुडापर्वताच्या आसपासचे मुलूख), केरळ (त्रा-
वणकोर), सिंहलद्वीप आणि सिरिआच्या अँटिओकसनामक
राजाच्या अंमलांतील मुलूख इत्यादि देशांतले राजे अशोकाच्या आज्ञा
शिरसाबंध मानून तदनुसार आपल्या मुलखांची व्यवस्था ठेवीत. दुस-

च्या एका शासनामध्ये अशोक असे प्रसिद्ध करितो कीं, त्यानें सिरि-
आ, इजिप्त, मासिडोनिया, एपिरॉस, आणि सिरीन अशा पांच
ग्रीक राष्ट्रांमध्ये आपले वकील पाठविले होते.

अशोकाने आपला पुत्र महिंद यास बरोबर पुष्कळ धर्मप्रसारक
देऊन इ० स० पूर्वी २४२ वे वर्षी सिंहलद्वीपास पाठविले. ह्या म-
हिंदाचा आणि त्या बेटांतला त्या काळचा राजा टिस्सा याचा धर्मसंबंधी
विषयावर झालेला संवाद ग्रंथरूपाने आज उपलब्ध आहे. महिंदाच्या
मागून त्याची बहीण बरोबर पुष्कळ भिक्षुणींचा मेळा घेऊन ह्या बेटांत
गेली. ह्या दोघां बंधुभगिनींनीं तेथे स्वसंमत धर्माचा पुष्कळ प्रसार केला.
पाटना येथील धर्ममंडळाने निश्चित केलेल्या धर्मग्रंथांचे अशोकाने मागधी
भाषेत भाषांतर करविले. हे मागधीभाषेतील ग्रंथ महिंदाने सिंहलद्वीपास
नेले असा इतिहास आहे. ह्या वेळेपासून आजपर्यंत सिंहलद्वीपांत बुद्ध-
धर्म चालू आहे. दुसऱ्या धर्ममंडळाच्या वेळीं बुद्धधर्मांत दुफळी होऊन
जे दोन पंथ झाले ह्मणून मार्गे सांगितले आहे, त्यांतल्या एका पंथास
अशोकाचे साहाय्य मिळून तो शेवटीं सिंहलद्वीपांत वर सांगितल्या-
प्रमाणे जाऊन आजपर्यंत कायम राहिला आहे. ह्या पंथाच्या बौद्धांस
दक्षिणेकडील बौद्ध ह्मणतात. असे सांगतात कीं, बौद्धधर्माच्या त्रिपि-
टकांच्या लेखी प्रती सिंहलद्वीपामध्ये इ० स० पूर्वी ८८ सालीं पाली
भाषेमध्ये केल्या; आणि पुढे इ० स० ६४० च्या सुमारास बुद्धघोष-
नामक एका महाविद्वान् बौद्धाने ह्या धर्मग्रंथांवर टीका केल्या. त्या
दक्षिणेकडील सर्व बौद्धांस मान्य आहेत. हा बुद्धघोष मूळचा मगध-
देशांत रहाणारा ब्राह्मण असून पुढे त्याने बुद्धधर्म स्वीकारून सिंहल-
द्वीपास प्रयाण केले. तेथे त्याला राजाश्रय मिळून त्याने पूर्वोक्त टीका
लिहिण्याचे काम दीर्घ काळ परिश्रम करून शेवटास नेले. हा बुद्धघोष
पुढे इ० स० ६९० त दुसऱ्या कांहीं उपदेशकांसह वर्तमान ब्रह्मदेशास
गेल्या, आणि तेथे त्याने बुद्धधर्माचा पुष्कळ प्रसार केला. ह्यापूर्वी पाट-

नायेथील मंडळानंतर कांहीं धर्मप्रसारक ह्या देशांत गेले असून त्यांनीं पेरू प्रांतांत स्वधर्मप्रसार केला होता असें ब्रह्मदेशाच्या प्राचीन दंतकथांवरून कळते; शिवाय ते तेथें अशोकाच्या वेळीं गेले होते. याचा पुरावा तेथल्या कांहीं स्थळांवरून ही मिळतो.

सयामदेशांत बुद्धधर्माचा प्रसार इ० स० ६३८ त झाला. ह्याच सुमारास जावावेटांमध्ये बुद्धधर्मप्रसारक थेट हिंदुस्थानांतून गेले असून त्यांनीं तेथें स्वधर्मप्रसार केला. ह्या वेटांतून पुढें हा धर्म बाली व सुमात्रा ह्या वेटांत प्रसार पावला असें ह्मणतात.

ह्याप्रमाणें बुद्धधर्माच्या दक्षिणे कडील पंथाचा प्रसार हिंदीमहासागरांतील वेटांमध्ये व ब्रह्मदेश व सयाम ह्या देशांमध्ये झाला. आतां उत्तरेकडील पंथाचा प्रसार कोठें कोठें झाला तें थोडक्यांत पाहूं. उत्तरेकडील बुद्धधर्मपंथाचा प्रसार इसवी सनापूर्वी दुसऱ्या शतकामध्ये हिंदुस्थानाच्या वायव्येकडील भागांत पुष्कळ झाला होता. काश्मीरचा राजा पुष्पमित्र ह्यानें ह्या बौद्धपंथाच्या लोकांचा पुष्कळ छळ मांडिला असतां मेनन्द्र (मिलिंद) नांवाच्या एका ग्रीक राजानें पुष्पमित्राचा पुत्र अग्निमित्र, जो आपल्या बापाच्या मागून गादीवर बसला होता, त्याच्याशीं भागीरथीच्या तीरीं सामना करून त्याचा मोड केला (इ० स० पूर्वी १९०), आणि आपली सत्ता भागीरथीच्या कांठच्या बऱ्याच मुलखांवर बसविली. ह्याप्रमाणें परद्वीपस्थ राजाच्या सत्तेत उत्तरेकडील बौद्ध गेले तरी त्यापासून त्यांस कांहींएक अपाय घडला नाहीं. ह्या ग्रीक लोकांच्या मिलिंदराजाशीं नागसेननामक एका विद्वान् बौद्धानें वाद करून त्यास बुद्धधर्मास अनुकूल करून घेतलें. हा त्यांचा वाद ग्रंथरूपानें आज उपलब्ध आहे. मिलिंदराजाचा अंमल त्या वेळीं हिंदुस्थानाच्या वायव्येकडील बहुतेक प्रांत व पंजाब आणि त्याच्या पलीकडील प्रांत यांवर होता. तेव्हां अर्थात् ह्या प्रांतांत उत्तरेकडील बौद्धांस आपला धर्म पसरण्यास पुष्कळ साधलें.

दक्षिणेकडील बौद्धांस जसे अशोकाचे पाठवळ मिळून त्यांच्या पंथाचा चोहोंकडे प्रसार झाला, तसेच उत्तरेकडील बौद्धांस शकांच्या कनिष्कनामक राजाचे साहाय्य मिळाले. सदरील ग्राक लोकांचे राज्य बुडवून शकांनी आपली सत्ता तेथे स्थापित केली तेव्हां ह्या शकांच्या राजांनी बुद्धधर्माचा स्वीकार केला. ह्या शकांचा कनिष्क हा महाप्रतापी राजा होय. ह्याने काश्मीर, राजपुताना, पंजाब, गुजराथ, सिंध, वगैरे हिंदुस्थानांतील प्रांत आणि काबूल, यार्कंद, खोकान वगैरे मध्यएशियांतील प्रांत यांवर आपला अंमल बसविला होता. हा कनिष्क कदा बुद्धधर्माभिमानी असल्या कारणाने त्याच्या साहाय्याने त्याच्या विस्तीर्ण राज्यामध्ये बुद्धधर्मप्रसारकांस स्वधर्मप्रसार करण्यास उत्तेजन आले. ह्या कनिष्काने एक भिक्षुमंडळ भरविले. ह्या मंडळास उत्तरेकडील बौद्धपंथाचे ९०० भिक्षु जमले होते. ह्या मंडळांत त्यांनी मूळग्रंथांत कांहीं विशेष फेरफार केले नाहीत. मात्र तीन मुख्य ग्रंथांवर टीका तयार केल्या. हे बुद्धधर्मानुयायांचे शेवटले धर्ममंडळ होय. हे इ० स० ४० या वर्षी भरले. ह्या मंडळानंतर उत्तरेकडील बौद्धांचा पंथ मूळ बुद्धधर्माहून हळूहळू भिन्नत्व पावत गेला.

वरती सांगितले आहेच की, कनिष्कराजाचा पूर्ण आश्रय मिळाल्यामुळे उत्तरेकडील बौद्धांनी आपल्या धर्माचा प्रसार त्याच्या विस्तीर्ण राज्यांत चोहोंकडे केला.

इसवी सनापूर्वी दुसऱ्या शतकामध्ये काश्मिराहून कांहीं बुद्धधर्मप्रसारकांनी बुद्धधर्मग्रंथ चीनच्या बादशहापार्शी नेले. इ० स० ६२ त चीनच्या गादीवर जो बादशहा होता त्याने आणखी कांहीं बुद्धधर्माचे ग्रंथ मिळवून नेले. ह्या वेळापासून पुढे बुद्धधर्माचा प्रसार चीनदेशांत झपाट्याने झाला; आणि चवथ्या शतकामध्ये चिनीराष्ट्राचा हा मुख्यधर्म होऊन बसला.

चीनदेशांतून बुद्धधर्माचा प्रवेश कोरिआप्रांतांत इ० स० ३७२ त

झाला; आणि कोरिआंतून तो इ० स० १९२ त जपानामध्ये प्रसार पावला. चवथ्या व पांचव्या शतकांमध्ये कोचिनचीन, फोर्पोसा, मोंगोलिआ इत्यादि प्रांतांत बुद्धधर्म चिनांतून गेला; आणि काबुलाहून गेलेल्या धर्मप्रसारकांनी तो यार्कंद, बालक, बोखारा वगैरे ठिकाणी प्रसृत केला.

नेपाळदेशामध्ये बुद्धधर्माचा सार्वत्रिक प्रसार सहाव्या शतकामध्ये झाला. परंतु ह्या देशांत ह्या धर्माचा प्रवेश पूर्वीच झाला होता असें ह्यणण्यास पुष्कळ आधार आहे. त्याचप्रमाणे तिबेतामध्ये तो ह्याच सुमारास प्रसार पावून इ० स० ६३२ त त्या देशाच्या राजाने आपले वकील हिंदुस्थानांतून बुद्धधर्मग्रंथ आणावयास पाठविले होते. एकंदरीत पाहतां ह्या उत्तरेकडील बुद्धधर्मपंथाचा प्रसार पश्चिमेस कास्पियन समुद्रापासून तो पूर्वेस जपानापर्यंत झाला होता.

येथपर्यंत बुद्धधर्मप्रसारासंबंधाने जी हकीकत दिली आहे ती साधार आहे. हीशिवाय आणखी दुसऱ्या मुलखांत ह्या धर्माचा प्रवेश झाल्याच्या कांहीं खाणाखुणा सांपडतात. परंतु त्या संबधाचा ऐतिहासिक असा पुरावा कांहींएक सांपडत नाही. ह्यणून त्यांचा येथे उल्लेख करित नाही.

एका गोष्टीचा मात्र येथे उल्लेख करणे अवश्य दिसते. ती बुद्धधर्म आणि ख्रिस्तीधर्म यांतील साम्यासंबधाची होय. उभय धर्मांतील बऱ्याच अद्भुत गोष्टी, दंतकथा, विधि, संस्था आणि नीतिबोध ह्यांत विलक्षण सादृश्य आढळते. ह्यांपैकी कांहीं सादृश्याचे प्रकार येथे संक्षेपाने कथन करितों.

बुद्धाच्या चरित्रांतील अद्भुत भाग अविश्वसनीय ह्यणून आह्मी अजीबात गाळला आहे. तरी बुद्धाच्या व ख्रिस्ताच्या चरित्रांतील साम्य वाचकांच्या ध्यनांत यावे ह्यणून त्याचा येथे थोडासा उल्लेख करितों. उभय जगदुरुंंच्या मातापितरांस, हे अद्भुत बालक त्यांच्या उदरीं निर्माण होणार आहेत, अशा दैवी सूचना अगोदर झाल्या. दोघांचेही जन्म

अद्भुत रीतीने झाले. ह्यणजे अर्थात् दोषांच्याही माता गर्भसंभवकाळी कुमारिकावस्थेत होत्या. बुद्धाची माता स्वपतीच्या आज्ञेने वत्तीस महिने ब्रह्मचर्य धारण करून व्रतस्थ असतां तिच्या उदरीं बुद्ध निर्माण झाला. दोषांच्याही जन्मकाळीं एक नक्षत्र आकाशांत दृश्यमान झाले. दोषांच्याही जन्मकाळीं एका साधूनें येऊन मुलांस पाहण्याची इच्छा प्रगट केली आणि त्यांस पाहिल्यावर त्या साधूनें असें भविष्य केले कीं, हीं मुले सर्वत्र सदाचार व सद्धर्म यांची स्थापना व प्रसार करितील. दोषांच्याही जन्मकाळीं मोठे चमत्कार घडले. उदाहरणार्थ अंधांस दृष्टि प्राप्त झाली; बहिऱ्यांस श्रवणशक्ति प्राप्त झाली; मुक्यांस वाचा आली. पंगुंस चांगले चालतां येऊं लागले. पुढें सत्यधर्मज्ञानाची दीव्य दृष्टि प्राप्ता झाली तेव्हां दोषांसही सैतानानें भुरळ घालून पाहिली. बुद्ध-धर्मग्रंथांत ह्या सैतानास मार ही संज्ञा आहे. ख्रिस्ताप्रमाणेंच बुद्धाचेही बारा शिष्य होते. देहावसान होण्यापूर्वीं कांहीं वेळ बुद्धानें येणें-प्रमाणें ह्मटले: “केवळ माझ्याच धर्मांमध्ये असे बारा शिष्य आढळतील कीं, जे स्वतांचें वर्तन अत्युत्कृष्ट नीतिनियमानुसार राखून उपदेशबलेकरून अन्य जनांची सदाचाराकडे प्रवृत्ति करण्यास कायावाचामनेंकरून झटतील.’ दोषांच्याही मनांत आपल्या धर्माचा प्रसार सर्वत्र व्हावा अशी उत्कट इच्छा होती. बुद्ध ह्यणतो: ‘हे भिक्षुजनहो, ह्या माझ्या उज्ज्वल धर्माचा जनांस अवश्य उपदेश करा. तुम्ही सगळे निरनिराळ्या प्रांतांत जाऊन जनांस बोध करा. दोषे एकाच वाटेनें जाऊं नका.’ दोषांचीही दृष्टांत देऊन बोध करण्याची पद्धति समान होती; किंबहुना त्यांचे पुष्कळ दृष्टांत बहुतेक सारखेच आहेत. दोषांनींही केलेले चमत्कार बहुतेक सदृश आहेत. हे व दुसरे असेच सादृश्याचे प्रकार दोषांही जगद्गुरूंच्या चरित्रांत पुष्कळ आहेत. त्यांचा येथें उल्लेख करूं गेल्यास ग्रंथविस्तार विनाकारण वाढविल्यासारखें होईल.

पुढें ख्रिस्ती धर्मांत महंतांची संस्था उत्पन्न झाली. तिचें आणि

बुद्धधर्मातील महंतसंस्थेचे सादृश्य तर फारच विलक्षण आहे. डॉ. रीसडेविड्सनामक एक विद्वान्, शोधक, प्राच्यविद्यापारंगत गृहस्थ ह्या सादृश्याचा उल्लेख करून म्हणतो की, हे सारे सादृश्य केवळ यदृच्छेने घडून आले असे मानिल्यास हा अत्यंत मोठा चमत्कार मानिला पाहिजे. आर्वीहूनामक एक रोमनक्याथलिक पंथाचा धर्मप्रसारक तिबेतांत पहिल्यानेच गेला तेव्हां तेथील बुद्धधर्मानुयायांची महंतसंस्था पाहून तो पराकाष्ठेचा विस्मय पावला. त्याने आपल्या महंतसंस्थेतील ज्या गोष्टींचे सादृश्य बौद्धांच्या महंतसंस्थेशी आहे असे पाहिले, त्यांचा उल्लेख त्याने येणेप्रमाणे केला आहे: 'धर्माधिक्यांच्या हातांतील वेत्र, मस्तकींचा मुगुट, अंगांतील लांब झगा, शिराच्छादनांसह तोकड्या हातांचा झगा, दुहेरी संघाने गाऊन उपासना करण्याची पद्धति, स्तोत्रमाला, मंत्र म्हणून भूते काढणे, धूप जाळण्याचे पांच सांखळ्यांवर टांगत असलेले पात्र, लामाने (तिबेतांतील बुद्धधर्मगुरु) भक्तिमान् बुद्धधर्मानुयायांच्या मस्तकीं उजवा हात ठेवून आशीर्वाद देण्याची रीत, स्मरणी, धर्मगुरूंचे ब्रह्मचर्यव्रत, पुरातन साधूंची पूजा, उपवास, पवित्रोदक, इत्यादि गोष्टींच्या संबधाने रोमनक्याथलिक पंथाशी बौद्धधर्माचे सादृश्य आहे।' आर्थर लिली म्हणतो की, "आर्वीने ज्या सादृश्याच्या गोष्टींचा उल्लेख केला आहे, त्यांहीन आणखी पुष्कळ गोष्टींत सदरील पंथाचे आणि बुद्धधर्माचे सादृश्य आहे. उदाहरणार्थ, पापनिवेदन, क्षौरविधि, मृत साधूंच्या शेषांची पूजा, पवित्र वस्तु ठेवलेल्या ठिकाणी व स्तंडिलापाशी दिवे व मूर्ति यांची योजना, कुसाचे चिन्ह, एकत्वाच्या ठायीं त्रयीची कल्पना, स्वर्गदेवतेची पूजा, धर्मानुयायी जनांस न समजेल अशा भाषेत धर्मग्रंथ असणे, धर्मगुरूंच्या मुखासभोवती प्रकाशकिरणांचे मंडल आहे असे दाखविणे, सपक्ष देवदूत, देहदंडनपूर्वक प्रायश्चित्तविधि, हातून अपराध घडल्यास फटके मारून

घेणे, व्यजने, धर्मगुरूंचे निरनिराळे दर्जे, देवालयांच्या रचनेतले पुष्कळ भाग इत्यादि आणखी अनेक सादृश्याचे प्रकार आहेत. ”

हे सादृश्याचे प्रकार रोमनकथाथलिक धर्मप्रसारकांनी पाहिले तेव्हां त्यांच्या मनांत स्वभावतः असा तर्क आला की, हे सारे प्रकार बुद्धधर्मानुयायांनी रोमनकथाथलिक पंथांतून घेतले असावे. परंतु हा त्यांचा तर्क खोटा आहे. कारण येशूख्रिस्ताचे जन्म होण्यापूर्वी बौद्धांच्या संघांमध्ये हे सदरी निर्दिष्ट केलेले प्रकार प्रचलित होते असे ह्मणण्यास पुष्कळ आधार आहे. उदाहरणार्थ युरोपांत मठांची स्थापना होण्यापूर्वी व ख्रिस्ती मंदिरें बांधण्यापूर्वी पुष्कळ वर्षे पाटणा येथे नालन्दा नामक विहारामध्ये मोठा भव्य मठ असून बौद्धांचे प्रचंड देवालय होतें, व येथे बुद्धधर्माचे शिक्षण देण्यासाठी प्रसिद्ध पाठशाळा होती. पुढे युरोपीय राष्ट्रांवर रानटी लोकांनी केलेल्या स्वाऱ्यांतून तिकडचे लोक निभावून त्यांच्यामध्ये जाहागिरीची पद्धति स्थापित होण्यापूर्वी व रोमनकथाथलिक पंथांतील संस्थांस त्या पद्धतीस अनुरूप असे स्वरूप प्राप्त होण्यापूर्वी पुष्कळ वर्षे नेपाळ, तिबेट वगैरे देशांतल्या बुद्धधर्मानुयायांनी सदरील नालंदासारख्या मठांमध्ये येऊन तेथले विधि, धर्मप्रचार, धर्मसंस्था व देवालयांच्या रचना यांचे नमुने स्वदेशीं नेऊन त्यांची तेथे हुबेहूब नकल केली. हेच नमुने जिकडेतिकडे कायम झाल्यावर शेंकडो वर्षांनी तिबेटामध्ये आलेल्या पहिल्या ख्रिस्ती धर्मप्रसारकांनी ते पूर्वोक्त स्थितीमध्ये पाहिले.

येथवर दर्शविलेले सादृश्य केवळ बाह्य गोष्टींच्या संबंधाचे होतें; व त्याचे महत्त्व आह्मी इतके मानीत नाही. परंतु येशूख्रिस्त जन्मण्यापूर्वी सुमारे पांचशे वर्षे गौतमबुद्धाने जो उत्कृष्ट नीतिबोध केला त्याचे ख्रिस्ताच्या बोधाशी पुष्कळ बाबतींत साम्य आहे. रेनांनामक एका फ्रेंच विद्वानाने येशूख्रिस्ताचे चरित्र लिहिले आहे, त्यामध्ये तो शेवटी येशूप्रमाणे आपला अभिप्राय देतो: ‘मनुष्यजातीच्या कल्याणास

सर्वस्वीं वाहिलेला आणि तत्प्रीत्यर्थ स्वतांच्या क्षुद्र सुखाची विलकुल परवा न करणारा असा पुरुष येशूख्रिस्ताखेरीज दुसरा कोणीही ह्या भूलोकीं आजपर्यंत निर्माण झाला नाही. जगाच्या कल्याणासाठीं गृहसौख्य, ऐहिक सुख व संसारचिंता यांचा सर्वस्वीं अन्व्हेर करणारा येशूवांचून दुसरा कोणीही आढळणार नाही. नाही ह्मणावयाला एक शाक्यमुनि (गौतमबुद्ध) काय तो येशूच्या जोडीस वसविण्यासारखा आहे.' गौतमबुद्ध आणि येशू यांच्या बोधाचें सार मिळून इतकेंच आहे कीं, जे तुह्यांस अपकार करितात, त्यांवर उपकार करा. जे तुमचा द्वेष व छळ करितात, त्यांवर प्रीति करा. पवित्राचरणाप्रीत्यर्थ संसाराचा त्याग करा. आतां बुद्धाच्या व येशूच्या वचनांतलें सादृश्य लक्षांत यावें ह्मणून येथें कांहीं वचनांचा उल्लेख करूं गेल्यास ह्या भागाची मर्यादा फारच वाढवावी लागेल. ज्या कोणास ह्या प्रकरणीं खात्री करून घ्यावयाची असेल त्यांनीं लिली, प्रिन्सेप, केरस वगैरे विद्वानांचे एतद्विषयक ग्रंथ पाहावे.

या प्रश्नासंबंधानें विद्वानांनीं असा शोध लाविला आहे कीं, अशोक राजाच्या शासनांवरून आपणांस असें कळतें कीं, त्यानें इजिप्त आणि सिरिआ ह्या प्रांतांमध्ये बुद्धधर्मप्रसारक पाठविले होते. ह्या धर्मप्रसारकांनीं त्या प्रांतांत राहून तेथें आपले पुष्कळ अनुयायी केले. अलेक्झॅंड्रिया येथील थेराप्यूट आणि पालेस्टाईनमधले एसेनी हे बुद्धधर्मानुयायी पंथ होते. ह्या पंथांतले लोक बुद्धधर्माचे आचार, मते व नीतिबोध यांचा पश्चिमदेशीं प्रसार करीत होते. डीन मॅन्सेल, डीन मिलमन, शेलिंग, शॉपनहार यांसारख्या विद्वानांचा सदरील दोन्ही पंथांच्या संबंधानें असा अभिप्राय आहे कीं, हे पंथ हिंदुस्थानांतून आलेल्या बुद्धधर्मप्रसारकांच्या परिश्रमानें उत्पन्न झाले होते. हे धर्मप्रसारक अशोकराजानंतर तीन शतकें ह्या प्रांतांत राहिले असून त्यांनीं आपल्या धर्माचा बोध जनांस अव्याहतपणें चालविला होता. येशूख्रिस्ताच्या

जन्मकाळीं एसेनी पंथाचा पालेस्टाईनमध्ये एवढा प्रसार झाला होता कीं, त्याचें वर्णन त्या काळचा प्रसिद्ध पुरुष प्लिनी यानें स्वानुभवावरून केले आहे. तो ह्मणतो: “ हे एसेनी पंथाचे लोक मृतसमुद्राच्या पश्चिम किनाऱ्यालागत रहातात. त्यांची वृत्ति गोसाव्यांची आहे. त्यांच्या संबंधाची सर्वांत विलक्षण गोष्ट ह्मणजे ते कडकडीत ब्रह्मचर्यव्रत पाळितात. ते द्रव्याला तर विलकुल स्पर्श करीत नाहींत. त्यांचा उपदेश श्रवण करण्यास दररोज नव्या लोकांची गर्दी जमत असते. ह्या संसारांतील कठिन प्रसंगांस व जंजाळास त्रासलेले जन त्यांच्यापाशीं जाऊन त्यांचा बोध श्रवण करून त्यांच्या वृत्तीचा अवलंब करितात. ’ ही ह्या पुरुषाची साक्ष मोठी महत्त्वाची आहे. कारण तो ख्रिस्तीशकाच्या पहिल्या शतकाच्या द्वितीय पादांत होऊन गेला असून त्याला सत्याचा अपलाप करण्याचें कांहींएक कारण नव्हतें. यावरून पाहतां बुद्धधर्माचा पालेस्टाईनमध्ये येशूख्रिस्ताच्या जन्मकाळीं बराच प्रसार झाला होता असें दिसतें.

दुसरें असें कीं, जॉन बापतिस्त ह्मणून जो एक यहुदी महासाधु पालेस्टाईनमध्ये येशूख्रिस्ताच्या वेळीं होऊन गेला, त्यानें बाप्तिस्मानांवाचा विधि * एसेनीपंथांतल्या लोकांकडूनच घेतला असें ह्मणतात. कारण यहुदी लोकांमध्ये असला विधि नव्हता. आतां येशूख्रिस्त ह्या जॉनकडे कांहीं दिवस जाऊन राहिला होता हें इतिहासप्रसिद्ध आहे. आणि त्यानें हा बाप्तिस्म्याचा विधि प्रथमतः ह्या जॉनकडूनच घेतला, हें प्रमाणसिद्ध आहे. त्याचप्रमाणें ख्रिस्तानें सदरील बौद्धपंथाच्या लोकांचा नीतिबोध पुष्कळ ऐकिला असावा असेंही अनुमान कित्येक करितात.

* या विधीला बौद्धलोक अभिषेक असें ह्मणतात. बौद्धधर्माची दीक्षा घेणारांनीं हा विधि करावा लागत असून तो करितांना श्रद्धावान् मनुष्यास बुद्ध, धर्म आणि संघ ह्या त्रयीवर माझा पूर्ण भाव आहे अशी प्रतिज्ञा करावी लागते. ही त्रयी ख्रिस्ती जनांच्या पिता, पुत्र आणि पवित्रआत्मा ह्या त्रयीशीं सदृश आहे, हें मार्मिक वाचकांस येथें सांगावयास नकोच.

येथवर बुद्धधर्माचे जें सादृश्य ख्रिस्ती धर्माशीं आहे असें प्रतिपादन केले आहे, तें बाह्यविधि व नीतिबोध यांपुरतेंच आहे हें येथें सांगितलें पाहिजे. त्यांच्या धर्मसंबंधी मतांत बिल्कुल साम्य नाहीं. या संबधाचे उभय धर्मांचे सिद्धांत परस्परांशीं अत्यंत विसदृश आहेत. हें, मागल्या भागांत बौद्धांच्या तात्विक बोधांचें जें सार दिलें आहे, त्यावरून वाचकांच्या लक्षांत येण्यासारखें आहे.

शेवटीं ज्या ह्या भरतखंडांत हा असा अप्रतिम धर्मपंथ उपस्थित होऊन जगांतिल बहुतेक मनुष्यांच्या विचारांत व आचारांत फेरबदल होण्यास कारण झाला, त्याची येथें कशी काय संभावना झाली त्याचें थोडक्यांत निरूपण करून हें इतिहासप्रकरण समाप्त करितों.

मार्गें सांगितलेंच आहे कीं, बुद्धधर्मास अशोक व कनिष्क ह्या दोन सार्वभौम प्रतापी राजांचा आश्रय मिळाल्यामुळे त्याचा प्रसार हिंदुस्थानांत चोहोंकडे झाला. परंतु बुद्धधर्मप्रसारामुळे ब्राह्मणीधर्माचा ऱ्हास झाला असें समजतां कामा नये. हे दोन्ही धर्म अशोकराजाच्या वेळापासून इसवी सनाच्या आठव्या शतकापर्यंत सुमारे एक हजार वर्षे एकमेकांशीं चढाओढ करीत असत असें पुष्कळ गोष्टींवरून मानण्यास आधार आहे. कित्येक राजे जसे बुद्धधर्माचे अभिमानी निपजले तसेच कित्येक राजे ब्राह्मणीधर्माचे अभिमानी निपजले. इसवी सन ३९९ पासून ४१३ पर्यंत फाहायम नामक एक बुद्धधर्मानुयायी चिनी यात्रेकरू ह्या स्वधर्मभूमीस येऊन चोहोंकडे फिरला. त्यानें स्वप्रवासवृत्त लिहून ठेविलें आहे. त्यावरून असें कळतें कीं, सदरील शतकांत ब्राह्मणी धर्माचे गुरु व बुद्धधर्माचे गुरु यांस सारखाच मान असून ब्राह्मणांच्या देवळांलगत बौद्धांचें धर्ममठ असत. पुढें ह्युएनसंगनामक एक दुसरा चिनी बुद्धधर्मानुयायी यात्रेकरू इसवी सनाच्या सातव्या शतकामध्ये हिंदुस्थानांत आला. ह्या भाविक यात्रेकरून ३० स० ६२९ पासून ३० स० ६४५ पर्यंत हिं-

दुस्थानाच्या बहुतेक भागां प्रवास करून आपल्या ह्या प्रवासाची साद्यंत हकीकत लिहून ठेविली आहे. तीवरून त्या शतकांतली बुद्धधर्माची स्थिति बरीच यथार्थ समजण्यासारखी असल्यामुळे तिचा येथे अगदी संक्षेपाने उल्लेख करितो.

ह्या यात्रेकरूला सर्वत्र असे दिसून आले की, बुद्धधर्म व ब्राह्मणी धर्म यांची स्पर्धा एकसारखी चालू होती. पंजाबच्या शिवेवर आल्यापासून अशोक व कनिष्क या राजांनी करून ठेवलेलीं स्मारके जिकडे तिकडे त्याच्या दृष्टीस पडलीं. परंतु शिव व त्याची पत्नी पार्वती यांची देवालयेही त्याला जिकडे तिकडे दिसलीं. बायव्येकडील एकंदर प्रांतांत त्यानें बौद्धांचे मठ आणि बौद्धमहंत पाहिले; तसेंच ब्राह्मणीधर्माचे अनुयायीही त्यानें पुष्कळ पाहिले. ह्या प्रांतांतले कित्येक राजे बुद्धधर्मानुयायी होते व कित्येक ब्राह्मणधर्माभिमानी होते. तरी बुद्धधर्मानुयायी राजांची सत्ता विशेष होती. अफगाणिस्थानांत ह्या यात्रेकरूनं बौद्धांची दहा राज्ये पाहिलीं. पेशावर येथे कनिष्काने बांधलेला मोठा मठ बौद्ध महंत सोडून गेले होते. तरी तेथले लोक बुद्धधर्मानुयायी होते. काश्मीर येथील राजा आणि त्याची सर्व प्रजा बुद्धधर्माची कट्टी अभिमानी होती. ह्या राज्यांत बुद्धधर्माचे पांचशें मठ असून त्यांत पांच हजार महंत होते. परंतु जयपूरप्रांतांतले लोक ब्राह्मणी धर्माचे असून त्यांचा बुद्धधर्मानुयायी राजांशीं सर्वदा विरोध असे. यमुना आणि गंगा ह्या दोन नद्यांमधल्या सुपीक प्रांतांत बुद्धधर्माचा प्रभाव ह्या काळीं बराच होता. ह्युएनसँगच्या वेळीं गंगातीरीं कान्यकुब्जनगरींत (कनोज) शिलादित्यनामा मोठा प्रतापी राजा राज्य करीत होता. हा बुद्धधर्माभिमानी असून त्याची सत्ता उत्तरेस हिमालयपर्वतापासून तों दक्षिणेस नर्मदेपर्यंत पसरली होती. ह्या राजाच्या राज्यांत बौद्धांचे शंभर मठ असून त्यांत दहाहजार बौद्ध महंत होते. परंतु हिंदुस्थानच्या पूर्वेकडील प्रांताच्या एका बुद्धधर्मद्वेष्या राजाने शिलादित्यराजाच्या

बंधूचा एका युद्धांत वध केला होता. दुसरें असें कीं, हा राजा अशोक-
 राजासारखा बुद्धधर्माभिमानी असतां त्याच्या ताब्यांतल्या मुलखांत
 ब्राह्मणी धर्मांतल्या देवतांचीं दोनशें देवालये होतीं; आणि ह्या देवस्था-
 नांस ह्या राजाकडून आश्रय मिळत असे. स्वधर्माचा प्रसार करण्याच्या
 कामांत आणि दीन व अनाथ जनांस दानधर्म करण्यांत ह्या राजाची कीर्ति
 अशोकाप्रमाणें पसरली होती. इ० स० ६३४ त ह्या राजानें एक धर्म-
 मंडळ भरविलें होतें. ह्या मंडळास शिलादित्यराजाचे वीस मांडलिक
 राजे आणि त्या वेळचे मोठमोठे विद्वान् बौद्ध महंत व ब्राह्मणपंडित हे
 आले होते. ह्या मंडळांत बुद्धधर्माचाच केवळ विचार झाला नाहीं. तर
 बुद्धधर्माभिमानी विद्वान् महंतांचा आणि ब्राह्मणधर्माभिमानी पंडितांचा
 पहिल्यानें वाद झाला; आणि नंतर बुद्धधर्माचे जे दोन पंथ पूर्वी सांगितले
 आहेत त्यांचा वाद झाला.

हा शिलादित्यराजा दर पांच वर्षांनीं मोठा उत्सव करून आपला
 खजिना गोरगरिबांस वांटून देत असे. ह्युएनसँगनें त्याच्या एका सम-
 र्थीच्या ह्या उदार कृत्याचें वर्णन केलें आहे. त्यावरून असें कळतें कीं,
 गंगा व यमुना यांच्या संगमाशीं अलाहाबादेस ह्या राजानें आपल्या
 सर्व मांडलिक राजांस व इतर लोकांस पंचाहत्तर दिवसपर्यंत भोजनें
 घातलीं. ह्या समर्थी त्या राजानें आपला खजिना आणून तो बौद्ध महंतां-
 स, ब्राह्मणांस व इतर पंथांच्या सांधूस दान दिला. हा महोत्सव आठो-
 पल्यावर त्यानें आपल्या अंगावरचा उंची पेहराव व अलंकार उतरून
 ते जवळच्या लोकांस दिले आणि आपण एका भिकाऱ्याच्या अंगावरील
 चिंध्या ल्याला. हा विधि त्यानें बुद्धगुरूच्या सर्वसंगपरित्यागविधीच्या
 स्मरणार्थ केला.

ह्या राजाच्या राज्यांत नलंदनामक एक महामठ होता. येंथें
 निरनिराळ्या पंथांचे दहा हजार बौद्ध महंत रहात असत. शिवाय
 बुद्धधर्माच्या या वेळीं झालेल्या अठरा पंथांचे नवशिखे अनुयायी आ-

पआपल्या मतास अनुरूप अशा ग्रंथांचें अध्ययन करीत असत. ह्या खेरीज आणखी त्या वेळीं उपलब्ध असलेल्या इतर विद्यांचें ते अध्ययन करीत असत. ह्या सर्वांचा निर्वाह राजाकडून चालत असे. परंतु बौद्ध लोकांच्या ह्या महास्थानासंबंधानें हा चिनी यात्रेकरू जें सांगतो त्यावरून पाहतां ब्राह्मणी धर्माचेंही त्या वेळीं त्या प्रांतांत मोठेंच वर्चस्व होतें. तो ह्मणतो: 'ह्या महास्थानाचा नाश बुद्धधर्माच्या शत्रूंनीं थोडक्याच अवकाशांत लागोपाठ तीन वेळां केला होता.' ह्या यात्रेकरून पंजाबप्रांतांतून गंगेच्या मुखापर्यंत व खालीं दक्षिणेंतही बराच प्रवास केला. जिकडे जिकडे तो गेला तिकडे तिकडे दोन्ही धर्मांची स्पर्धा सुरू असलेली त्याच्या दृष्टीस पडली. तो ह्मणतो कीं, गया हें बौद्ध लोकांचें मुख्य पवित्र स्थान असतां तें ब्राह्मणी धर्माचें मुख्य ठिकाण होऊन बसलें आहे. बंगालचे पूर्वेस आसाम ह्मणून जो प्रांत आहे तेथें बौद्ध धर्माचा फारसा प्रसार झाला नव्हता. बंगालच्या नैऋत्येस ओरिसा ह्मणून जो प्रांत आहे तेथें बुद्धधर्माचा पुष्कळ प्रसार झाला होता. परंतु हुगळीनदीच्या मुखाशीं तामलूकनामक बंदरच्या शहरीं बौद्ध लोकांच्या मठांच्या पांचपट ब्राह्मणी धर्माचीं देवालये होतीं. मद्रासप्रांताच्या किनाऱ्यावर बुद्धधर्माचा बराच प्रसार झाला होता. दक्षिणहिंदुस्थानामध्यें सुद्धां बुद्धधर्माचें पुष्कळ वर्चस्व होतें, तरी त्याची ब्राह्मणी धर्माशीं बरीच प्रतिस्पर्धा सुरू झाली होती.

ह्यापुढें ब्राह्मणी धर्माचें चोहोंकडे पुनरुज्जीवन होऊन बुद्धधर्माचा हळू-हळू ऱ्हास होत गेला. इ० स० ७९०त बहारप्रांतामध्ये कुमारिलभट्ट नामा एक मोठा विद्वान् पंडित निर्माण होऊन त्यानें ब्राह्मणी धर्मातील आत्मा व परमात्मा यांसंबंधाच्या सिद्धांतांचें ज्ञान लोकांत पसरून बुद्धधर्माचें एतद्विषयक नास्तिक्यमत केवळ तिरस्कारार्ह आहे असें स्थापित करण्याचा प्रयत्न केला. ह्या पंडितानें प्रांतोप्रांतीं हिंडून स्वसंमत सिद्धांतांचा जनांस बोध केला, आणि बुद्धधर्माविषयीं त्यांच्या मनामध्ये

तिटकारा उत्पन्न केला. त्याने पुष्कळ राजांच्या भेटी घेऊन त्यांस आपले शिष्य केले; आणि ज्या कित्येकांचा कल बुद्धधर्माकडे होता त्यांच्या समक्ष बौद्धमहंतांशीं वाद करून त्यांच्या धर्ममतांचें खंडन केले. ह्याप्रमाणें ह्या एका मनुष्याच्या प्रयत्नानें बुद्धधर्माचा पुष्कळ मोड झाला. कित्येक राजांकडून तर त्याने बुद्धधर्माच्या लोकांचा छळ केल्याच्याही दंतकथा आहेत. त्यांपैकीं एक येणेंप्रमाणें आहे: दक्षिणहिंदुस्थानांत रुद्रपुरनगरांतील सुधन्वानामक राजानें आपल्या सेवकांस अशी आज्ञा केली कीं, सेतुरामेश्वरापासून तों हिमालयपर्वतापर्यंत बुद्धधर्माच्या सर्व वृद्ध व तरुण पुरुषांचा वध करावा. ही दंतकथा अर्थात् खरी नव्हे. कारण ह्या वेळीं हिंदुस्थानांत एवढी सार्वभौम सत्ता कोणाही राजाला प्राप्त झाली नव्हती. फार तर ह्या राजानें कुमारिलभट्टाच्या चिथावणीवरून आपल्या राज्यांतील बौद्धांचा संहार केला असावा.

कुमारिलभट्टाच्या वेळीं शंकराचार्य ह्मणून एक विख्यात पंडित मलवारप्रांतांत निर्माण झाला. ह्या पुरुषानें ब्राह्मणी धर्माचें सांग अध्ययन करून वेदविहित सत्यधर्म जो वेदांतदर्शनांत समाविष्ट झाला आहे, त्याचें समर्थन व प्रकाशन आपल्या अलौकिक बुद्धिबलानें उत्तम प्रकारें केले. ह्या आपल्या अभिप्रेत मताचें ज्ञान सर्व जनांस प्राप्त व्हावें ह्मणून त्याने हिंदुस्थानांत सर्वत्र हिंडून पुष्कळ उपदेश केला. ह्या पंडितानेंही बौद्ध मताची अयथार्थता व असत्यता स्थापित करण्याविषयीं अविश्रांत उद्योग केला.

ह्याप्रमाणें ह्या दोन ब्राह्मणधर्माभिमानी पंडितांच्या परिश्रमामुळे हिंदुस्थानांतील बहुतेक लोकांच्या मनांत बुद्धधर्माविषयीं कायमचा तिटकारा उत्पन्न झाला. कारण उघडच आहे कीं, देव आणि आत्मा यांविषयीं ज्या धर्मांत निषेध आहे असा धर्म त्या काळच्या भाविक भोळ्या लोकांला मान्य होण्याचा संभव नव्हता. अशा धर्माचें वास्तविक स्वरूप जेव्हां सदरील पंडितांनीं उघड करून दाखविलें, तेव्हां त्याविषयीं त्यांच्या

मनांत अश्रद्धा व किळस उत्पन्न होणें साहजिक होतें. ह्यामुळे बुद्धधर्मांत नवीन लोक सामील होण्याचें बंद पडून, जे सामील झाले होते त्यांचा योगक्षेम चालणें कठीण झालें. आणि ह्यापुढें बुद्धधर्माचा उत्तरोत्तर व्हासच होत जाऊन, इसवी सनाच्या अकराव्या शतकामध्ये काश्मीर, नेपाळ, ओरिसा इत्यादि हिंदुस्थानाच्या सीमेवरील प्रांतांत काय तो हा धर्म कायम राहिला. बाकीच्या प्रांतांतून त्याचें बहुतेक निर्मूलन झालें; आणि मुसलमान लोकांची सत्ता येथें स्थापित होण्याच्या सुमारास तो केवळ नामशेष झाला.

हा असा बुद्धधर्माचा व्हास आमच्या देशांत झाला तरी त्याचा प्रसार आशियांतील इतर देशांत किती झाला आहे हें मार्गे उपोद्धातांत दर्शविलें आहेच. जगांतील जवळजवळ अर्धी लोकसंख्या ह्या धर्माची अनुयायी आहे; आणि या भागांत निरूपण केल्याप्रमाणें ख्रिस्तीधर्मावरही ह्या धर्माचा संस्कार घडला आहे असें जें कित्येक विद्वानांचें ह्मणणें आहे तें खरें आहे असें मानिल्यास जगांतील बाकीच्या अर्ध्या लोकसंख्येच्या धर्मसंस्थांवर ह्या धर्माचा अप्रत्यक्ष रीतीनें परिणाम झाला आहे असें ह्मणावें लागेल ! *

* येथें बुद्धमताचे ब्राह्मणी धर्मावर कसे काय परिणाम झाले हें सांगायला हवें होतें. पण त्यांचें येथें निरूपण करूं गेल्यास ग्रंथविस्तार फार होईल. शिवाय ह्या परिणामांचें दिग्दर्शन प्रारंभीं उपोद्धातांत थोडेंसें केलें आहे. त्याचा सारांश भिळून इतकाच कीं, कर्मकांडाहून नीत्याचरणाचें महात्म्य मोठें आहे; प्राणिमात्रावर दया करावी; सर्व मानव समान असून ते आपले बांधव आहेत असें समजून त्यांच्याशीं प्रेमानें वर्तन करावें, इत्यादि गोष्टींचा जो बोध ब्राह्मणी धर्माच्या कित्येक पंथांत आढळतो तो बुद्धधर्मातूनच मुख्यतः घेतला आहे. शिवाय अनेक देवता कल्पून त्यांच्या तृप्त्यर्थें कर्म व विधि करण्यांत काहींएक अर्थ नाही, हा बुद्धधर्माचा बोध घेऊन शंकराचार्यादि वेदांतमतप्रतिपादकांनीं त्यास उपनिषदादि ग्रंथांचा आधार दाखवून तो बोध आपल्या अधिकारानें लोकांत प्रवृत्त केला. ह्यावरून कोणी शंकराचार्यांस प्रच्छन्न बौद्ध असें देखील ह्मणतात. ह्या संबधानें येथें एक गोष्ट अशी सांगण्यासारखी आहे कीं, उपनिषद्ग्रंथांत जे तत्त्वविचार प्रगट झाले आहेत त्यांस तर्कशुद्ध रीतीनें अनुस-

ह्याप्रमाणें ज्यानें आपल्या अलौकिक बुद्धिबलानें व अप्रतिम नीतिते-
जानें सर्व जगास ऋणी केले आहे, त्या जगदुरुचें जन्म आमच्या ह्या
भरतभूर्मींत झाल्याबद्दल आह्मांस मोठा अभिमान वाटणें साहजिक आहे;
आणि अशा अलौकिक साधुपुरुषाचा चरित्रमहिमा समजून घेण्याविषयीं
आमच्या मनांत उत्कट इच्छा उत्पन्न झाली पाहिजे. ह्या हृदयवृत्तीस वश
होऊन आह्मी हें जगदुरुगौतमबुद्धाचें चरित्र यथाशक्ति महाराष्ट्रज-
नांस साद्यंत कथन केले आहे. तें चित्तपूर्वक वाचून ह्या महापुरुषाविषयीं ते
आपली यथार्थ बुद्धि करितील अशी उमेद आहे. आमच्या पूर्वजांनीं
तर ह्या अलौकिक पुरुषाची त्यांच्या समजुतीप्रमाणें यथोचित संभावना
केलीच आहे. ती हीच की, त्यास विष्णूचा नववा अवतर गणिलें आहे.
सांप्रत काळीं त्यास आपण एवढा दैवी मान दिला नाहीं तरी त्याच्या
नीतिबोधप्रमाणें वागण्याचा निर्धार व प्रयत्न केल्यास आपलें बहुत
हित होईल.

रून स्वतांच्या आचरणाचे वास्तविक नियम सिद्ध करण्याचें श्रेय गौतमबुद्धासच
दिलें पाहिजे. तेव्हां अर्थात् उपनिषदांचें मथित सार काढण्याचा प्रयत्न गौतमबुद्ध-
व शंकराचार्य यांनीं सारखाच केल्यामुळे त्यांनीं बहुतेक समान सिद्धांतांचें प्रण-
यन केलें तर त्यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं; आणि ह्याबद्दल शंकराचार्यांस त्यांच्या
प्रतिपक्षानें प्रच्छन्न बौद्ध ह्मटलें तर त्यांत कांहीं वावणें नाहीं. दुसरें असें की, अली-
कडील ब्राह्मणी धर्माची ब्रह्मा, विष्णु व महेश ही त्रयी बुद्धधर्माकडूनच घेतली
असावी असें वाटतें. त्याचप्रमाणें ब्राह्मणी धर्मातील मूर्तिपूजेला बुद्धधर्मापासूनच
प्रोत्साहन मिळालें असा कित्येक विद्वानांचा तर्क आहे.